

Giới thiệu Cổ Tiên Sinh Thân Mến

Truyện Cổ Tiên Sinh Thân Mến của tác giả Gọi Ta A Miêu thuộc thể loại ngôn tình. Là câu chuyện tình thú vị của Cổ Tấn Hân và Hạ Nhiễm.

Đây là câu chuyện tình xưa xưa xưa xưa kể về một con sói xám lớn phúc hắc yêu một con thỏ trắng.

Tổng kết cả đời Cổ tiên sinh chỉ nói hai câu lãng mạng. Câu đầu tiên: “Anh bao nuôi em, cho em tiền.” Sau đó Hạ Nhiễm yêu luôn. Câu thứ hai: “Chỉ cần thứ em muốn mà anh có, anh sẽ cho em nhưng em phải học cách yêu anh, hơn nữa còn phải lấy anh.”, Sau đó Hạ Nhiễm bèn yêu luôn.

Một câu chuyện lãng mạng về tình yêu, nhưng họ có gặp trắc trở gì hay không hay chỉ đơn giản là yêu và kết hôn. Trong quá trình đó sẽ có chuyện gì xảy ra.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

“Ông chủ đến rồi.” Một chiếc xe Bentley xa hoa vừa mới ngừng lại, Ninh Viễn nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngồi phía sau đang nhắm mắt dưỡng thần không có ý định xuống xe.

Ông chủ của hân Cổ Tấn Thân.

Ở C thị nổi tiếng là thanh niên tài tử, 30 tuổi liền tạo dựng được một khách sạn nổi tiếng, mặc dù trong ngành không tính là số một số hai, nhưng sự mạnh mẽ ở trên thương trường mọi người đều nhìn thấy.

Người đàn ông suất sắc như vậy tâm tư lại quá mức kín đáo, hân trở thành trợ lý của Cổ Tấn Thân hai năm, nhưng vẫn không thể đoán được chút nào tâm tư của ông chủ.

Nghe thấy Ninh Viễn nhắc nhở Cổ Tấn Thân vốn đang nhắm chặt mắt không nhanh không chậm mở mắt ra, đồng tử màu đen sâu thẳm mà yên tĩnh. Đường như đột nhiên nghĩ ra điều gì quan trọng đột ngột hỏi: “Hôm nay là thứ mấy?”

Ninh Viễn không phản ứng kịp nhìn kính chiếu hậu sững sờ, chờ đến khi hiểu ra ông chủ là nói chuyện với mình thì vội vàng trả lời: “Hôm nay là thứ tư ông chủ.”

Thứ tư

Đợi một hồi lâu không thấy Cổ Tấn Thân nói chuyện, Ninh Viễn có chút lo lắng lên tiếng: “Ông chủ, ông chủ.”

“Ông chủ?”

Cách cửa kính xe tầm mắt sắc bén Cổ Tấn Thân nhìn khách sạn hiện ngang bên ngoài, khẽ nhẹ môi mỏng nói: “Xuống xe thôi.”

Mục đích quan trọng nhất mà Cổ Tấn Thân ông chủ của Mạc Sâm đến A thị lần này là hợp tác cùng khách sạn 5 sao lớn nhất sa hoa nhất ở A thị.

“Xin chào Cổ tổng tôi là giám đốc khách sạn.” Một người đàn ông thân hình to béo, khi thấy Cổ Tấn Thân xuống xe thì lập tức tiến lên mặt mày mỉm cười giới thiệu những nhân viên bên cạnh. Người tinh mắt cũng có thể thấy được tiếp đại long trọng như thế này thì chỉ khách VIP mới có.

Xem ra nhờ có Cổ Tấn Thân nên toàn bộ nhân viên Vạn Hào có hiệu suất làm việc tốt như thế.

“Xin chào, tôi là Cổ Tấn Thân.” Cổ Tấn Thân hơi hơi vuốt cằm, rất phong độ mà bắt tay với từng người một, hành động phóng khoáng làm cho tất cả nhân viên đều nhìn nhiều thêm một chút. Nhân dịch đặc biệt này nên Cổ tổng đặc biệt nói thêm vài câu xã giao: “Lần này có thể cùng Vạn Hào hợp tác là vinh hạnh của Mạc Sâm chúng tôi.”

“Cổ tổng khiêm tốn rồi.”

Đi xuyên qua hành lang dài chiều dài khách, đi theo Cổ Tấn Thân có vài nhân viên cao cấp của Mạc Sâm, bộ phận quản lý nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa phòng tổng thống ở Vạn Hào, ở hành lang cửa vào có đình viện phong cách đậm chất Trung Quốc, khi vào đến phía trong đập vào mắt là những đồ trang trí đẹp đẽ của Trung Quốc.

“Khó trách sao Vạn Hào có thể ở trong rất nhiều khách sạn mà càng ngày càng lớn mạnh, chỉ ngắn ngủi một vài năm thôi mà đã vươn lên trở thành khách

sạn quốc tế nổi danh.” Tiêu Sơn quản lý bộ phận Marketing của Mạc Sâm đi phía bên trái Cố Tấn Thần không keo kiệt khen ngợi. Đưa mắt nhìn, phòng rộng 400m2 không gian mở rộng được trang trí hết sức tỉ mỉ, thiết kế cổ điển của Châu Âu cùng với việc trang hoàng theo kiểu Trung Quốc truyền thống tương phản lẫn nhau, làm cho người khách có thể cảm nhận được hơi thở mạnh mẽ cùng cảm giác hoa lệ.

“Ừ” trong lòng Cố Tấn Thần luôn không muốn nói chuyện trực tiếp với người khác, hắn nghiêng đầu lười biếng nhìn, có thể do có chút mệt mỏi, nâng tay xoa xoa huyệt thái dương. Lập tức đi vào trong phòng khách thoải mái ngồi xuống ghế sofa.

Tiêu Sơn có chút hưng phấn hai tay chắp sau lưng, tinh tế quan sát nhân viên phục vụ đang sắp xếp hành lý cho họ, không chút để ý nói: “Không những thiết kế của Vạn Hào có sáng tạo, mà phương thức quản lý cùng phục vụ cũng là số một.”

Từ lúc tiến vào trong khách sạn hắn cũng đã bắt đầu quan sát bài trí xung quanh, từ cửa đến thang máy lầu một được trải thảm đỏ hết sức sạch sẽ, cửa phòng đã được mở ra từ sớm ánh đèn sáng trưng, chỗ bàn quản lý dọc theo hành lang từng chi tiết một Tiêu Sơn hắn cũng đã quan sát hết thấy, làm nhân viên bên cạnh Cố Tấn Thần đã hai năm, hắn cũng có thể phát hiện được Cố Tấn Thần hiển nhiên cũng để ý.

Ninh Viễn vẫn đi bên cạnh hai người giống như bị ngăn cách ở thế giới khác vậy, vẻ mặt nghi ngờ. Lại không hi vọng ông chủ nói nhiều với nhân viên, nên cũng chỉ yên tĩnh ở bên cạnh cái hiểu cái không.

Thấy Cố Tấn Thần đã ngồi trên ghế sofa, Tiêu Sơn phát phát tay cho Ninh Viễn lui xuống, rồi ngồi xuống bên cạnh, dường như nghĩ ra cái gì nên nói: “Mục đích của kế hoạch lần này là mang Mạc Sâm hướng ra quốc tế?”

Khi Tiêu Sơn bày ra vẻ mặt hiểu hết tất cả, Cố Tấn Thần khoan thai mở miệng: “Hiểu tôi chỉ có Tiêu Sơn cậu.” Cố Tấn Thần gật đầu khen ngợi. Trong công việc là một đồng sự tốt, ngoài cuộc sống là một người bạn tốt. Tất nhiên Tiêu Sơn có thể hiểu hết tâm tư của hắn.

Đêm đã khuya.

Ninh Viễn để cốc trà còn ấm trên bàn làm việc trong phòng khách, cẩn thận dè dặt quan sát người đàn ông đang vui đùa xử lý văn kiện, hiển nhiên ông chủ của hắn tinh lực dồi dào không có ý nghĩ muốn nghỉ ngơi.

“Ông chủ”

“Ừ” Cố Tấn Thần thấp giọng trả lời, đầu cũng không thèm nâng lên tay tiếp tục làm việc, hạng mục hợp tác cùng Vạn Hoa hợp tác lần này, Mạc Sâm có rất nhiều việc phải làm cho công tác chuẩn bị.

Cả căn phòng chỉ vang lên tiếng bút máy chạm lên những văn kiện xoàn xoạt.

Mấy phút trôi qua, phát hiện trợ lý vẫn đứng bên cạnh mình, Cố Tấn Thần ngẩng đầu nhìn trợ lý dận dò: “Cậu đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Vâng, ông chủ.”

Ninh Viễn nhẹ nhàng trả lời, khi chuẩn bị rời đi thì phía sau truyền đến thanh âm mệt mỏi của Cố Tấn Thần: “Đợi một chút.”

Liên tục bận rộn với công việc Cố Tấn Thần hắng giọng một cái, kẹp bút máy trên tay vào trong hồ sơ, ngẩng đầu nhìn Ninh Viễn dường như có chút suy nghĩ hỏi: “Hôm nay là thứ mấy?”

Vấn đề đề này ông chủ đã hỏi hai lần trong ngày hôm nay rồi đó, đối với trình độ hắn hiểu Cố Tấn Thần, việc gì mà hỏi hơn một lần đó là việc ông chủ để ý.

Ninh Viễn cẩn thận nhìn đồng hồ trên tay trả lời: “Hôm nay là thứ tư, qua 15 phút nữa là sẽ qua ngày hôm sau.”

“Ừ” Cố Tấn Thần trả lời trợ lý, ánh mắt thâm thúy càng lúc càng mơ màng. Suy nghĩ một chút đột nhiên lại hỏi: “Thứ 6 có lịch trình gì?”

Ninh Viễn nhanh chóng nghĩ lịch trình trong đầu, rồi mới trả lời: “Vẫn có một hoạt động công ích nhưng có thể điều chỉnh thời gian.”

Cố Tấn Thần trầm mặc vài giây, sờ sờ môi mỏng, dưới ánh đèn vàng càng anh tuấn khác thường, giống như sinh ra có khí chất vương giả, làm cho người khác không dám quấy rầy.

Một bữa tiệc nhỏ, hắn chỉ thản nhiên đáp lại một câu: “Tôi sẽ đứng giờ tham dự, cậu lui xuống đi.”

Làm việc đến gần sáng, anh tắm rửa rồi ra ngoài sân thượng rộng rãi đứng, tay cầm ly rượu đỏ lắc lắc dưới ánh đèn hết sức nổi bật, có chút chói mắt. Trên người chỉ mặc một cái áo choàng tắm màu trắng, dây áo buộc lỏng ở bên hông, tán ra mị lực đàn ông, bóng lưng biếng nhác trong màn đêm càng tang thêm vẻ gợi cảm.

Cộp cộp...

Không gian đang hết sức im lặng vang lên tiếng giày cao gót hết sức thanh thúy, Cố Tấn Thần nghe thấy nhưng cũng không có quay đầu lại, đem ly rượu đỏ trên tay từ từ rót vào cổ họng, một cỗ mùi hương thanh khiết thơm ngọt nhanh chóng lan khắp miệng.

Một phút sau, có một cánh tay dài trắng nõn từ phía sau ôm lấy eo hắn, không có chút ngưng ngừng nào tựa đầu lên vai. Hơi thở nhẹ nhàng ấm áp phả

lên da thịt lộ ra khỏi áo choàng, thành âm mị hoặc hướng vào tai anh nói:” Ông chủ .”

Người phía sau hết sức khản trương, Cố Tấn Thần có thể cảm nhận được đường cong thân thể cô gái, bàn tay to cầm hai tay đang đan chéo trên bụng mình dùng lực kéo về phía trước người, người này mặc một bộ váy trễ ngực màu đỏ, càng làm cho anh chán ghét, nhướn mày lùi về phía sau hai bước kéo dài khoảng cách.

“ Ông chủ, em đã làm sai cái gì?” Người phụ nữ có chút chật vật còn chưa phản ứng kịp, đây là lần đầu tiên cô gặp tình huống như vậy, cũng không biết là mình làm không tốt chỗ nào, chọc đến ông chủ anh tuần này.

Mất Cố Tấn Thần rũ xuống, ngữ điệu nghiêm khắc không mang theo chút tình cảm nào ra lệnh : “ Đi ra ngoài.”

“ Ông chủ “ Nghe thấy ngoài sân thượng có tiếng quở trách, đang ở trong phòng pha cà phê Ninh Viễn lập tức đi ra, nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang ngượng ngùng, mà ánh mắt hết sức thâm tình.

Đối với việc này Ninh Viễn cũng không cảm thấy kinh ngạc. Dựa trên góc độ đàn ông, không thể không thừa nhận ông chủ của anh hết sức đẹp trai.

“ Mang người này ra ngoài, kêu Tiêu Sơn đến đây.”

Ánh mắt sắc bén của Cố Tấn Thần nhìn Ninh Viễn, không cần đoán anh cũng biết là ai dẫn vào. Trừ Tiêu Sơn ra thì ai có gan dám nhét đàn bà vào phòng Cố Tấn Thần.

“ Vâng.”

“ Ông chủ “ Cô gái dường như có chút không cam tâm, mặt được trang điểm đậm vụn vụn dưới ánh đèn, mọi được son đỏ bị cắn chặt.

“ Đi đi.” Thấy Cố Tấn Thần không có biểu hiện gì, Ninh Viễn đến bên cạnh kéo cánh tay cô gái đi, nhất thời trong lòng dâng lên một chút đồng tình nhưng cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, tiếc ông chủ đối diện một cái liền trực tiếp mang người đi ra ngoài.

Ở trong phòng bên kia Tiêu Sơn không ngừng hắt hơi, khi mà Ninh Viễn đến gõ cửa phòng hắn cũng đã chuẩn bị tốt mà chịu đòn rồi.

Cũng không đợi Ninh Viễn nói, chỉnh chỉnh tây trang xong xuôi liền đi đi đến phòng tổng thống.

Khỏe miệng Tiêu Sơn cong lên nụ cười giảo hoạt, vừa vào cửa liền thấy Cố Tấn Thần từ phòng tắm bước ra. Quà nhiên chỉ cần dính một chút nước hoa phụ nữ liền đi tắm sạch sẽ, cái này có thể nói ông chủ có bệnh sạch sẽ không nhỉ? Tiêu Sơn nghĩ, nhàn nhã ngồi trên quầy bar ngoài phòng khách, tay chống lên quầy bar nhìn người đàn ông đang chậm rãi đến gần.

“ Cảnh đẹp như thế này, sao có thể không có người đẹp làm bạn?”

“ Không cần” Cố Tấn Thần nói hết sức vân đạm phong khinh, duỗi tay nhận cà phê Ninh Viễn mang tới, trực tiếp nhét vào trong tay Tiêu Sơn.

Cà phê vừa mới pha có chút nóng, nhất thời Tiêu Sơn không có cảm giác suýt nữa thì đổ lên đùi, A một tiếng “ Thật sự không cần?”

Lười trả lời, Cố Tấn Thần không chút kiêng kị cảnh cáo thẳng:” Việc như vậy, không muốn có lần tiếp theo.”

“ Việc gì?”

“ Đừng có giả ngu với tôi.”

“ Cậu không phải như vậy, đàn ông nào mà chả háo sắc, cậu lại không thích sắc đẹp, không chỉ người ngoài mà ngay cả đến mình còn hoài nghi cậu đối với mình có âm mưu quỷ rối.”

Bên ngoài có lưu truyền một câu truyện lý thú, Cố Tấn Thần tiền sinh thích đàn ông, mà đối tượng lại là hắn người cùng xây dựng sự nghiệp từ trước đến nay, người không có ly khai Tiêu gia đại công tử Tiêu Sơn.

Có thể Tiêu Sơn sẽ tin người luôn sinh lực dồi dào như Cố Tấn Thần thích nam nhân, nhưng anh vẫn giữ mình trong sạch, làm cho mọi người không khỏi hiếu kỳ anh ta giải quyết nhu cầu như thế nào.

“ Đừng có mà dát vàng lên mặt mình.”

Ngồi ở vị trí này muốn tìm một người phụ nữ dễ như trở bàn tay, chỉ là không phải tùy tiện ai cũng có thể bò lên giường của anh.

Người ngồi trên ghế bày ra bộ dáng vô tội, ngồi ở trên ghế mà người còn đang đưa, đem toàn bộ nghi vấn trong lòng nói ra.” Kì thật mình vẫn hiếu kỳ làm thế nào cậu có thể giải quyết yêu cầu.”

Cố Tấn Thần ném cho Tiêu Sơn ánh mắt ‘ không cho cậu biết ‘ rồi lại ném lại một câu:” Đi nghỉ đi, sáng sớm ngày mai trước khi ăn cơm đem toàn bộ những nghiên cứu về thị trường báo cho mình.”

Nói xong nhanh chóng đứng dậy, đi về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Thật lâu thật lâu trước đây, khi anh yêu em, anh nằm bên cạnh em tỉnh té nói nhỏ vào tai.

Nói cho em biết, anh yêu em, dường như đã trở thành sinh mệnh như một bộ phận không thể tách rời.

—

Thứ sáu.

“Good morning, ladies and gentlemen, Welcome aboard ____”

Phi cơ từ Luân Đôn bay đến Trung Quốc, tiếng nói nhẹ nhàng êm tai của cơ trưởng vang lên trong toàn bộ phi cơ, người vẫn còn trong trạng thái mơ màng màng nghe thấy thanh âm mà tỉnh lại.

Lông mi thật dài rung động theo hoạt động của đôi mắt, mái tóc quăn hơi vàng phủ trên vai, nghiêng đầu tựa trên cửa sổ nhỏ, rất thoải mái.

Cô gái liếc mắt nhìn động cơ ngoài cửa sổ, ánh dương dần dần dâng lên xuyên qua những tầng mây chiếu lên trên cánh máy bay, thật là đẹp. Quay đầu lại nhận lấy ly cà phê trong tay tiếp viên hàng không, để lộ nụ cười có chiếc răng khểnh, nụ cười dịu dàng mang theo vài phần hoạt bát.

“Ngại quá, Xin hỏi bao lâu nữa thì máy bay đáp?”

“Xin chào quý khách, hai giờ nữa máy bay sẽ hạ cánh.”

“Được, cảm ơn.”

Trong tay nắm ly cà phê ấm áp, độ ấm của nó truyền đến trong lòng bàn tay. Thành phố nhìn từ trên không thật đẹp so với nhìn từ phía dưới, nhìn những tòa nhà cao tầng càng ngày càng gần, cô cảm thấy hơi hơi căng thẳng, hít thở thật sâu không khí trong phi cơ, trên mặt lộ ra nụ cười thần nhiên.

Máy bay đúng giờ đáp xuống sân bay quốc tế ở C thị, vừa mới xuống máy bay ra khỏi cửa thì điện thoại liền reo lên, Hạ Nhiễm lấy hành lý trên băng truyền, vừa nhận điện thoại.

Người trong điện thoại đang nói cái gì đó không rõ, Hạ Nhiễm câu được câu không trả lời. Thật vất vả mới đem được hành lý đặt bên chân, mới mơ mơ hồ hồ hỏi:

“Ba mới vừa nói cái gì vậy?”

Nghe thấy câu hỏi ngớ ngẩn của con gái mình, Hạ Thế Hiền không nhịn được tức giận nói: “Con cái đứa nhỏ này, nói với con nửa ngày, không nghe lọt cái gì cả.”

Hành lý tùy thân không tính là nhiều, Hạ Nhiễm một tay đẩy hành lý hướng đến cửa an ninh, ánh mắt đen láy nhìn nhóm người đón người thân, nhưng vẫn không tìm thấy hình bóng quen thuộc, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên nghi hoặc hỏi: “Ba, ba đang ở đâu?”

“Tạm thời nhà cũ ở nông thôn có chút việc, ba và mẹ con trở về đó xử lý rồi, đối với chuyện này Hạ Thế Hiền cũng không có bao nhiêu áy náy với nữ nhi, nói ngắn gọn rõ ràng dặn dò Hạ Nhiễm” “Chắc phải một thời gia nữa xong việc chúng ta mới trở về, con tạm thời ở khách sạn vài ngày đi.”

Nhà tổ của Hạ thị ở C thị trong một thị trấn nhỏ, lái xe ra khỏi ngoại thành mất nửa ngày. Hạ Nhiễm nhìn hành lý, khoe miệng giật giật, trong lòng rất không tình nguyện, không thể không ngoan ngoãn nói một câu: “Con biết rồi.”

Bên này cô vừa lên tiếng đáp ứng thì bên kia không còn nghe thấy thanh âm gì, tiếng của Vương Vũ Hồng truyền đến khi điện thoại chuẩn bị cúp “Nhiễm Nhiễm...”

Đối với người cha lạnh nhạt, người mẹ ôn nhu tình tế. Làm Hạ Nhiễm phải suy nghĩ một phen về việc mình xa cách cố hương đã lâu. Cô muốn mở miệng làm nũng với mẹ một chút, nhưng không ngờ ở bên kia câu đầu tiên chính là: “Bây giờ hai chúng ta ở nông thôn, nếu con còn không có tìm được việc làm, chúng ta cũng mặc kệ không quan tâm chuyện ăn mặc của con.”

Theo gia quy của Hạ gia, con gái lần 16 tuổi đã phải độc lập.

Cái này hoàn toàn là ý riêng của Hạ Thế Hiền, đánh giá cao con gái mình.

Vì thế sau khi Hạ Nhiễm vui mừng thổi tắt những cây nến cắm hỗn độn trên bánh sinh nhật 16 của cô, còn chưa có ước điều ước sinh nhật. Liền bị Hạ Thế Hiên nhét vé máy bay vào tay đưa ra nước ngoài. Mang danh là ra nước ngoài du học, kì thực là dọn ra ngoài để lão ba cùng với lão mẹ có không gian riêng, tạo thế giới hai người.

Hạ Nhiễm choáng váng ước chừng hai tháng, cuối cùng không thể không chấp nhận sự thật tàn khốc này.

Đi du học bốn năm, vì kiểm tra khả năng sinh tồn của Hạ Nhiễm, Hạ Thế Hiên không chừa một thủ đoạn ác liệt nào cả.

Khi tâm tình tốt thì gọi một cú điện thoại vượt địa dương an ủi vài câu.” Có nhớ nhà không? Ba ba nói cho con biết một tin tức tốt, con thích nhất vịt nướng ở tiệm Khánh, mua một tặng một.”

Làm cho Hạ Nhiễm bụng đói kêu vang, lại chỉ có thể nhìn ví tiền trống rỗng nghiêng răng nghiêng lợi.

Lúc tâm tình không tốt, câu nói đầu tiên của Hạ Thế Hiên đó là ngừng không gửi sinh hoạt phí cho Hạ Nhiễm nữa, một lần dừng như thế chính là hơn nửa năm.

Sau nhiều lần Hạ Nhiễm tổng kết ra, chính mình có thể kiên cường sống đến bay giờ, hoàn toàn dựa vào cô cố gắng không chịu thua, ngoan cường mà đấu tranh. Có tinh thần của một tiểu cường (con gián) càng áp chế càng hăng đánh không chết.

Tinh thần này càng ngày càng lớn mạnh cô bắt đầu ngoài giờ học làm thêm, làm thêm kiếm tiền nuôi sống chính mình.

Nghĩ đến những áp bách của Hạ gia đối với mình sau khi tốt nghiệp sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Ngày đầu tiên cô về nước vẫn phải chịu cảnh này.

Ngồi nước máy giờ máy bay trở về, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cô thiếu chút nữa đối với cha mẹ sinh ra mình nổi bão phun ra những lời thô tục, lúc này Hạ ba ba lại gọi điện thoại tới bổ thêm vào lòng Hạ Nhiễm một đao nữa.” Phí khách sạn nhớ phải chính mình trả.”

Sau khi được ba ba ngọt ngào an ủi, Hạ Nhiễm trong lòng bị phần nhắc hành lý ra khỏi sân bay.

Thời tiết C thị phá lệ sáng sủa, không giống như trên máy bay chút nào, ánh mặt trời chói mắt của tháng 6 làm cho mũi ngứa ngứa. Khi máy hạ cánh tiếng gầm rú vẫn còn bên tai, có thể lệch mũi giờ là nguyên nhân, sắc mặt của cô nhìn không được tốt lắm.

Tùy ý vẫy một chiếc taxi, hỏi thăm một chút những khách sạn ở C thị, chủ lái xe quá mức nhiệt tình kê ra một loạt tên các khách sạn, mỗi tên đều có đặc sắc riêng, Hạ Nhiễm nghe mà ngáp liên tục, cuối cùng chọn một khách sạn mà lái xe đã đề cử.

Khi bác lái xe echo xe tiến vào cửa lớn của khách sạn Mạc Sâm, Hạ Nhiễm nhìn nhìn cửa lớn khách sạn trước mắt hết sức khi phách lòng này Hạ Nhiễm không tự chủ được nhếch lên. Trong bốn năm du học, chỉ có nghỉ hè năm nhất cô có trở về một lần, khi đó C thị đã phát triển vượt bậc, thế mà cô chưa từng nghe qua có một khách sạn như thế này.

Chưa nói đến trang hoàng xanh vàng rực rỡ, lại tránh được trào lưạ trang hoàng khách sạn bây giờ, lại can đảm lựa chọn phòng cách cổ điển Tây Phương Hy Lạp, phong cách hiện đại cùng cổ điển kết hợp, đại sảnh là một không gian mở sáng ngời, thiết kế đơn giản, không thô tục, tươi mát, tiếp cận được với cuộc sống của con người.

Du khách rất đông, xem ra khách sạn này rất nổi tiếng.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Hạ Nhiễm tự nhiên cong lên, bệnh cũ lòng hiếu kì lại tái phát, nói một đằng suy nghĩ một nẻo, do cô học kiến trúc nên chỉ quan tâm những thứ này, nâng tay vò vò đầu ngăn cản những suy nghĩ miên man, nhắc chân đi vào khách sạn.

Trước quầy tiếp tân là một cô gái toàn thân âu phục màu đen, dáng vẻ khéo léo, làm cho là nữ như cô cũng kiềm chế không được mà nhìn vài lần. Một nụ cười tiêu chuẩn hỏi cô.” Xin chào quý khách, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho quý khách không?”

“Xin chào, tôi muốn một phòng đơn.” Hạ Nhiễm nhếch khoe miệng nhàn nhạt cười.

“Vâng, phiền quý khách xuất trình một số giấy tờ chứng minh thân phận. Điền vào đây để làm thủ tục đăng ký.”

Những phục vụ tiếp đó Hạ Nhiễm rất vừa lòng, bây giờ nghĩ lại đây có lẽ là một trong những khách sạn đặc sắc.

Một tay cô để trên quầy tiếp tân, trong mắt trong suốt mang theo tán dương, thanh âm thanh thúy dễ nghe” Khách sạn của các vị làm cho người ta có cảm giác thực thoải mái.”

Lời khen của Hạ Nhiễm rất nhanh được đáp lại “Cảm ơn lời khen của quý khách, đây là việc chúng tôi phải làm.”

“Phòng của quý khách là phòng 527 đây là thẻ phòng, theo nhân viên tiếp tân quẹo trái là thấy thang máy, hy vọng quý khách ở vui vẻ.”

“Cảm ơn.”

Ở trước cửa chính cách quầy tiếp tân không xa, một người đàn ông đang từ phía ngoài đi vào chốt dừng chân, Ninh Viễn đi phía sau hắn bị bắt ngờ, suýt nữa thì va vào lưng ông chủ.

Nhanh tay lẹ mắt ổn định cước bộ, chỉ thấy ông chủ đứng yên ở phía trước. Hai tay xuôi hai bên âu phục giật giật, như là nhìn thấy con mồi mình để ý vậy, vì không nhìn thấy gì nên hắn đành nghiêng đầu nhìn phía trước, tầm mắt dừng ở một bóng hình xinh đẹp tóc dài, môi nhẹ nhếch lên một nụ cười thoáng qua.

Mấy phút đồng hồ sau, lập tức bước ra khỏi cửa. Sàn nhà cẩm thạch màu đen được lau bóng loáng vang lên tiếng bước chân thanh thúy.

Nhìn Cố Tấn Thần đã đi xa, Ninh Viễn chạy nhanh theo phía sau, bước chân cũng có chút bối rối.

“Ông chủ?”

Cố Tấn Thần đi tới gần xe, ý vị thâm trường quay đầu lại nhìn lần nữa. Cánh cửa khác sạn vẫn không ngừng xoay tròn, khi trợ lý mở cửa xe nhanh chóng chui vào chiếc Bentley ngồi ở phía sau.

Hai thay theo thói quen đặt ở trên đùi, ngón tay phải cong lên gõ gõ từng tiếng từng tiếng. Cả người nhìn như thoải mái tự nhiên, nhưng trong lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi. Một sự khẩn trương lo lắng không lý do tràn ngập trong lòng, nhẹ nhàng ho một tiếng.

“Lái xe đến xưởng sản xuất đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

“Đã đến nơi rồi tất cả đều tốt.”

Vừa vào đến phòng Hạ Nhiễm liền cầm điện thoại gọi điện cho bạn tốt của mình báo bình an.

Cô nghĩ thấy trên người mình có mùi máy lạnh, trong lòng hết sức khó chịu, su khi làm xong mọi việc. Nhanh chóng thu thập quần áo, liền vội vàng chạy vào phòng tắm rửa một chút.

Sau khi tắm ra, điện thoại cô để đầu giường như muốn nổ tung, rất nhiều cuộc gọi nhờ vả tin nhắn. Cô gạt tóc đã được sấy ra sau lưng, khoanh chân ngồi ở trên giường xem tin nhắn.

Cậu nha, rốt cuộc cũng đã trở lại, ngại mai gặp mặt đi.

__Rosie

Xem ra con rất tốt, đã an toàn trở về rồi.

__Tiêu Sơn.

Chọn vài tin nhắn quan trọng để xem, cô thật chịu không được con buồn ngủ, trực tiếp đặt người xuống chui vào ổ chăn ngủ.

***

Ở hội trường buổi đấu giá từ thiện

Tiêu Sơn vẫn yên lặng ngồi bên cạnh Cố Tấn Thần, đột nhiên cầm di động lên xem, mở xem tin nhắn mới nhận được về Hạ Nhiễm, có ý đưa đến trước mặt Cố Tấn Thần.

“Hạ Nhiễm đã trở về, cậu biết không?”

Người đàn ông bị gọi, nhìn đầu nhìn Tiêu Sơn, nhân tiện nhìn qua màn hình điện thoại đi động. Sau đó anh tuấn xoay đầu đi, thờ ơ nhìn bàn đấu giá phía trước.

Nhìn người nào đó rất là bình tĩnh nhủ mảy mủn ý như vô ý nói: “Xin lỗi, tớ quên quan hệ hai người không tốt lắm.”

Hắn liếc Tiêu Sơn một cái nói: “Không nói gì cũng không có ai nói cậu cầm điếu đầu.”

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, người chủ chỉ còn tỉ mỉ chuẩn bị một buổi tiệc tối.

Cố Tấn Thần là khách quý không thể từ chối bị giữ lại. Tiệc rượu như thế này chỉ là nơi tạo cơ hội cho giới thương nhân làm quen lẫn nhau mà thôi, những người có tiền độ sức với nhau, đánh giá, nịnh bợ, mà bản thân mình chỉ cần làm tốt là được.

Tiệc rượu linh đình, những người mặc tây trang giày da kéo dài đại sảnh, Cố Tấn Thần ngồi ở một góc sáng sủa tựa hồ không có một chút hứng thú, không có tâm tình chứ đừng nói là hứng thú. Khuôn mặt anh tuấn như bị đè nén, khuôn mặt đông cứng lạnh lùng.

Nâng chén sâm banh trên tay lên, khẽ nhếch khóe môi, trong đầu vẫn quanh quẩn về mặt đắc ý của Tiểu Sơn ở hội trường buổi đầu giá.

Thỉnh thoảng có vài người lên kính rượu hân chỉ cười trừ mà thôi, nụ cười nơi khóe miệng mang ý chớ gần, làm trong lòng mọi người đang lên cổ rét lạnh.

Đúng vậy Cố Tấn Thần là đang tức giận.

Hắn dùng tay lắc lắc ly rượu, sâm banh hương thuần tinh tế mê người xoay tròn trong ly.

Em cho rằng không còn liên hệ, anh cũng không biết tin tức của em sao?

Tiệc rượu giống như thế này, luôn không tránh khỏi một số người cao ngạo, Cố Tấn Thần không đáp lại tất nhiên sẽ nghĩ đối phương không để mình trong mắt. Thanh âm cao hơn vài bậc chất vấn Cố Tấn Thần “Cố tổng không cho chúng tôi mặt mũi sao?”

Ninh Viễn là người nhanh tay lẹ mắt, thấy như vậy liền thức thời thay lão bản giải vây: “Thất lễ rồi, ông chủ tôi thân thể không khỏe, quý rầy nhã hứng của mọi người rồi.”

Tiền tay lấy ly rượu vang trong tay người phục vụ, uống một hơi cạn sạch, mới đem những người đó đuổi đi được.

Ánh đèn chiếu lên mặt Cố Tấn Thần càng làm nổi bật ngũ quan anh tuấn. Nhếch môi mỏng, vẻ mặt nghiêm nghị, sau khi trợ lý Ninh Viễn lui về phía sau, để chiếc ly chân dài lên trên bàn, dứt khoát nói: “Về khách sạn”

“Vâng ông chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 3.2

Dọc theo đường đi Cố Tấn Thần không mở miệng nói câu nào, lập tức đi vào trong thang máy. Ninh Viễn cẩn thận nhìn ông chủ nhà mình, khuôn mặt như thế có vẻ như đang không vui, chắc là do hồi nãy trên bữa tiệc hắn chủ động chần rượu cho lão bản.

Điều đầu tiên trong quy định của Mạc Sâm đối với nhân viên là không được tự chủ trương, Ninh Viễn thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, ông chủ.”

Nghe thấy lời xin lỗi của Ninh Viễn, Cố Tấn Thần dường như đã dự đoán được, mắt cũng không thèm chớp nhìn cửa thang máy uy nghiêm nói: “Không có lần thứ hai.”

Cửa thang máy mở ra ở trên tầng cao nhất, Cố Tấn Thần bước ra, chân đi không nhanh không chậm trên tấm thảm đỏ, cuối cùng dừng lại ở một căn phòng có bảng hiệu CEO thì dừng bước, buông cánh tay đang định mở cửa xuống.

Tay nắm thật chặt trong không trung hai giây, rồi đột nhiên thả xuống.

Một lát xoay người phân phó trợ lý “Gọi điện cho lễ tân điều tra cho tôi cái này...”

Khi phục vụ phòng nhấn chuông cửa thì Hạ Mạt vẫn còn mơ mơ màng màng trong ổ chăn. Ở trong ổ chăn lộn một vòng không thèm để ý. Chuông cửa vẫn cứ vang lên, gãi gãi đầu nhu nhu mắt một hồi cả người mới thanh tỉnh. Trong phòng không có bật đèn, rèm cửa sổ cũng kéo lại nên cả phòng tối đen im lặng. Dựa theo ánh sáng của di động, nhìn thời gian, vừa đúng 8h tối.

Là ai đã gõ cửa?

Tùy tiện sửa một chút áo ngủ trên người, liền đi dép lê của khách sạn vội vàng chạy ra mở cửa

“Đến đây.”

Bịch _ tiếng cửa phòng mở ra Hạ Nhiễm liền nhìn thấy nhân viên phục vụ và xe thức ăn liền bị đạo lùi về sau mấy bước, đặc biệt khó hiểu nhìn cửa “Tôi không có kêu phục vụ, có phải anh nhầm rồi không?”

Nhân viên phục vụ đã được đào tạo nghiêm chỉnh, đẩy xe ở phía trước, vừa giải thích vừa đẩy xe thức ăn vô trong phòng “ Khách sạn chúng tôi đang có chương trình mỗi ngày 20 hàng tháng sẽ có chọn một vị khách may mắn được khách sạn chuẩn bị một bữa tối đặc biệt.”

Cuối cùng lúc gần đi cũng không có quên nói lời chúc mừng với Hạ Nhiễm “ Chúc mừng cô, Hạ tiểu thư.”

“ Vâng... cảm ơn.”

Hạ Nhiễm vẫn dựa vào cửa nhìn nhân viên phục vụ rời đi, lặng lẽ thề lười “ Đây là gặp vận cứt chó sao?”

Hạ Nhiễm cô từ nhỏ tới lớn, những lần nếm trải đau khổ không dưới 81 lần, ở trên đường kiếm tiền, trông xỏ số chưa bao giờ đến lượt cô, lần này được sự ưu đãi đặc biệt của khách sạn là lần đầu tiên.

Nheo nhéo mắt mình, xác định mình không có đang nằm mơ. Hạ Nhiễm làm người chỉ có ba cái ham ăn, ngủ, kiếm tiền. Điều thứ nhất đã hoàn thành, điều thứ hai đã đưa đến cửa, điều thứ ba có thể còn xa sao?

Nghĩ đến đây khoe miệng nhếch lên, đối với nhân viên phục vụ đã đi xa cúi đầu 90 độ, rồi đóng cửa thật mạnh. Đã đến rồi thì an tâm ở lại, mỹ thực đưa đến cửa hảo hảo mà ăn thôi.

“ Ông chủ, chuyện ngài phân phó đã làm xong rồi.”

“ Được rồi.” Dưới gara của khách sạn Mạc Sâm, trong một chiếc xe, người đàn ông nói vô điện thoại một câu liền cắt đứt điện thoại. Bỏ điện thoại qua ghế bên cạnh, làm một cái xoay vô lẳng đẹp nết, lái x era khỏi khách sạn.

Biệt thự cổ gia là một tòa nhà cũ kỹ hết sức nổi bật trong khu biệt thự _sông nhỏ tân thành , cách trung tâm thành phố 30 phút lái xe, có điều kiện rất tốt đằng sau là núi phía trước là một cái hồ. Trước đây khi Cổ gia chọn địa điểm , chính là nhìn trúng sông nhỏ tân thành ở vùng ngoại ô này, khung cảnh và không khí đều không có gì để chê bai.

Khi Cổ Tấn Thành lái xe vào tiểu khu thì trời đã vào đêm, phòng bảo vệ đã sớm nhận biết được hết tất cả các loại xe trong khu này, khi thấy xe Cổ gia đứng ở cửa, lập tức tươi cười ra mở cửa.

Trong tiểu khu các phòng đều độc lập, mỗi một nhà có một cái cửa. Đèn xe vừa mới đảo qua cửa nhà cũ, bác Trương và thím Trương luôn luôn canh chừng ở cửa viện lập tức ra đón.

Khi xe dừng lại trong sân, bác Trương liền bước lên mở cửa xe.

“ Thiếu gia đã về.” Khi thấy Cổ Tấn Thần đi ra, một tay nhận chìa khóa từ thiếu gia, thím Trương thì chuẩn bị com chiều “ Ăn com trước đi.”

“ Vâng”

Bác Trương và thím Trương làm việc cho cổ gia cũng đã hai ba mươi năm rồi. Nhìn Cổ Tấn Thần lớn lên. Mười năm trước khi Cổ gia dời đến thành phố A, liền để lại bác Trương trông coi nhà cũ ở thành phố C. Tình cảm của hai người đối với Cổ gia chỉ có tăng theo thời gian chứ không có giảm. Nhất là khi Cổ Tấn Thần quyết định ở lại thành phố C xây dựng sự nghiệp. Bác Trương đã cam đoan với Cổ gia sẽ chăm sóc tốt cho Cổ Tấn Thần.

Nhìn thoáng qua chiếc áo đơn trên người bác Trương, những nếp nhăn trên mặt ông càng ngày càng rõ ràng, năm thánh đã lưu lại trên người ông không ít dấu vết.

“ Bác Trương, lần sau đừng ở trong sân chờ cháu.”

Bác Trương là một người thật thà, khi nghe Cổ Tấn Thần nói như thế, lập tức lắc đầu khoát tay nói:” Làm sao có thể như thế được, thiếu gia nói như vậy làm khó lão Trương này rồi.”

Thấy bác Trương vẫn cứ kiên trì, Cổ Tấn Thần cũng không nói nhiều nữa, đi theo ông vào trong nhà. Khi vào đến cửa bác Trương đưa tay nhận lấy tây phục của Cổ Tấn Thần mặc lên trên giá áo, mới mở miệng nói:” Thiếu gia đã đặt vé máy bay cho ngày mai rồi.”

Vé máy bay?

Cổ Tấn Thần dừng bước, khoảng hai giây, nghi ngờ hỏi:” Hôm nay là ngày 15 rồi sao?”

“ Đúng thế.”

Ngày mai là ngày 16, ngày 16 hàng tháng, bất kể là trời nắng hay mưa, Cổ Tấn Thần đều đáp chuyến bay sớm nhất đi Luân Đôn Anh.

Trương bá đã quen việc đặt vé máy bay hàng tháng như thế là công tác, đã được 4 năm rồi.

“ Thời gian trôi qua thật mau.” Tháng trước khi đi Luân Đôn khi đó trời mưa thật to.

“ Hủy vé máy bay đi.”

Về sau hấn cũng không cần nữa rồi.

Khỏe miệng anh hơi nhếch lên, lập tức ngũ quan trở nên nhu hòa, vừa cời khyu tay áo xắn tay áo lên, đi đến phòng bếp.

“Thiếu gia...” bác Trương nhìn Cố Tấn Thần đang bước vào phòng bếp, thảng trước cũng vì chuyển bay lùi giờ cất cánh mà thiếu gia có chút cái kinh khó chịu.

Ông có chút hiểu ra, đi theo phía sau Cố Tấn Thần “Việc làm ăn ở đó đã xong rồi sao?”

Nghe thấy nghi vấn của bác Trương, Cố Tấn Thần đang đi dừng lại quay đầu, gật đầu nhẹ nói: “Vâng, đã xong.”

Đúng vậy đã xong rồi.

Từ hôm nay trở đi hấn không cần chạy đi chạy lại giữa hai nước nữa.

Mấy năm nay cố gắng tạo ta một thế giới thuộc về mình, chỉ vì một ngày này.

Hạ Nhiễm anh sẽ xây một tòa thành bảo vệ cho em.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 4

Sáng sớm, mặt trời mọc từ hướng Đông.

Từ chiếc giường màu trắng truyền đến tiếng chuông điện thoại thanh thúy dễ nghe, người nào đó bởi vì tối hôm qua ăn quá phong phú không tiêu hóa được nên khó ngủ, một đôi mắt thâm quầng sưng lên thật to, đưa tay sờ di động bên người.

“Hello, is that miss Xia.”

Trong điện thoại truyền đến một câu tiếng anh sứt sọc, làm cho Hạ Nhiễm nhất thời không phản ứng kịp, tưởng mình nghe nhầm, đề di động sát vào yếu ớt hỏi: “Excuse me, who are you.”

“Cậu đoán đi.”

Một câu cậu đoán đi, đã hoàn toàn làm bại lộ thân phận của người kia, Hạ Nhiễm đang nửa tỉnh nửa mơ màng cười thiếu chút nữa lạc cả giọng. Một bên cười ha ha, một bên áp úng trên ghẹo: “La đại tiểu thư, cậu ngứa da rồi sao?”

Rosie là bạn gái của Tiêu Sơn, Tiêu Sơn là bạn của Hạ Nhiễm nhiều năm, dùng một câu để tổng kết tình cảm của bọn đó là tri kỷ. Hạ Nhiễm thường hay nói giỡn, mỗi một nữ sinh bên người đều một người con trai mà không phải là bạn trai, nhân vật may mắn lại là Tiêu Sơn.

Vì thế khi Hạ Nhiễm và Tiêu Sơn nhiều năm làm tri kỷ, một lần làm cho bạn gái của Tiêu Sơn Rosie nổi ghen. Hạ Nhiễm nhìn Tiêu Sơn chạy qua chạy lại hai bên xin lỗi, đơn giản nói với cậu ta giới thiệu mình cho Rosie. Thế nhưng lại không nghĩ đến hai người lại ăn ý với nhau như vậy, trở thành bạn tốt không có gì để giấu nhau.

“Ai kêu cậu không có xem tin nhắn?”

“Có ai sáng sớm tỉnh mơ mắt còn chưa có mở ra mà xem tin nhắn không?” Nói xong, ngáp dài liên tục.

“Không phải sáng hôm qua cậu đến nơi sao? ngủ một ngày mà còn chưa đủ?”

Ai nói ăn uống no say, thì có thể bình yên đi vào giấc ngủ. Hạ Nhiễm cảm thấy kiệt nghiệm tức kháng nghị điều này, hướng về bạn tốt oán giận: “Tối hôm qua ăn uống quá no, hại mình cả đêm không ngủ được, đến gần sáng mới ngủ.”

Nói xong còn không quên nghĩ về một bàn đại tiệc phòng phú tối hôm qua, những miếng bít tết tiêu chuẩn, những chiếc bánh ngọt socola, món mì ý làm nước miếng chảy ròng ròng.

“Đáng đời.” Rosie nhin xuống xúc động muốn trợn mắt, kéo cuộc nói chuyện về vấn đề chính “Nhanh nhanh dậy đi hôm nay tổ chức đại tiệc cho cậu đón gió tẩy trần.”

“Tốt.”

Sau một hồi sửa soạn, nhìn mình ăn mặc chỉnh tề trong gương, đáng vẻ tự nhiên hào phóng, chỉ có một khuyết điểm duy nhất là mặt ửng ửng chút thâm quầng. Chết tiệt mất thâm quầng, cô lấy tay xoa xoa mi tâm, lông mày hơi nhíu lên, cả người nhìn qua có một loại động lòng người không nói nên lời.

Sửa soạn xong Hạ Nhiễm mang túi xách ra cửa.

“Đợi chút..”

Cửa thang máy đang muốn đóng lại, dưới tiếng gọi ầm ỹ của cô từ từ mở ra, người ở bên trong một thân âu phục màu đen, ngũ quan thành thật, mang theo khí chất nho nhã. Cô vội vàng đi vào, thối lui đến một góc sáng sửa lễ phép hướng hân cười “Cảm ơn.”

Thấy nàng khách khí như vậy, Ninh Viễn cảm thấy có chút ngượng ngùng, khẽ gật đầu nói: “Không cần khách khí.”

“Khụ.”

Tiếng cực lực ầm ầm buồn bực vang lên, thanh âm phát ra Hạ Nhiễm lúc này mới phát hiện ra, bên cạnh người đàn ông kia còn có một người đàn ông khác, thân hình hai người hết sức đối lập, người phía sau thân hình cao lớn hơn, tuy đứng bên cạnh cô, nhưng trên người lại tỏa ra khí chất vương giả không gì sánh kịp, khi cô đang đánh giá anh ta thì người đó quay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, khuôn mặt quen thuộc kia làm cho cô ngạc nhiên không thôi. Tóc đen thật dày, dưới lông mi dày là một mặt thâm thúy lợi hại, mắt hơi hơi hạ xuống, khóe môi hơi gợn lên.

Mở miệng muốn kêu tên của anh ta, bởi vì ngạc nhiên mà chậm chạp kêu không ra. Hơn nửa ngày mới than ra một tiếng “Cố...”

“Cố Tấn Thần, sao anh lại ở đây?”

Đã bốn năm, đây là lần đầu tiên đứng ở khoảng cách gần như thế này nhìn cô. Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu lam thân liền có ren ở tay áo, tóc uốn mềm mại buông hồ trên vai, thành thực mà thanh nhã. Mặt trang điểm tinh xảo, thanh tú mà không kiêu kỳ. Nhưng so với cảm giác đầu tiên của hân cao lớn hơn không ít, dưới chân đi một đôi giày búp bê, chỉ đến ngực anh.

Anh cũng không đáp lại câu hỏi: “Tại vì sao không thể ở đây?”

“Không ý của tôi là ở đây gặp được anh thật khéo.” Tiếng cười của cô càng ngày càng thấp.

“Thật là khéo.” Anh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, còn cố ý trêu chọc nói: “Không phải em đang ở Anh sao?”

Cô nhìn anh, thành thật trả lời: “Mới trở về ngày hôm qua.”

Anh mỉm cười, háo phóng mà tự nhiên thiếu một chút sắc bén, hơn vài phần sinh động.

“Phải không?”

“Àn.” Cô hơi gật đầu, thân hình theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Đối với Hạ Nhiễm, gặp Cố Tấn Thần phần xấu hổ nhiều hơn so với kinh ngạc.

Người lớn hai nhà, Cố Ngôn Truyền và Hạ Thế Hiền là bằng hữu nhiều năm. Năm đó khi còn trẻ khi vợ Cố Ngôn Truyền có thai đã cùng với bạn tốt của mình là Hạ Thế Hiền ước định. Nếu sau này Hạ gia sinh con gái, hai nhà sẽ thành thông gia.

Ước định này vẫn được người trong Hạ gia nhắc đến, cho dù sau này Cố gia chuyển đến A thị.

Cơ hội gặp mặt giữa Hạ gia và Cố gia cũng không có giảm đi khi Cố gia chuyển đến A thị, ngược lại tăng lên rất nhiều. Tất nhiên Hạ Nhiễm cũng gặp Cố Tấn Thần rất nhiều, nhưng bởi vì từ nhỏ đã được huấn luyện tư tưởng để trở thành bà chủ của Cố gia, Hạ Nhiễm là người mạnh mẽ nên không thể nào có tình cảm với Cố Tấn Thần được, theo năm tháng tuổi càng ngày càng tăng hai người chỉ dừng lại ở mức bằng hữu có khi còn xa lạ hơn.

Trong thang máy chỉ im lặng trong chốc lát, Hạ Nhiễm nhìn Cố Tấn Thần, lại nhìn Ninh Viễn bên cạnh, hơi có vẻ xấu hổ hỏi: “Hai người chuẩn bị đi đâu?”

“Ăn cơm.”

“Phải không, thật khéo, tôi cũng vậy.” Dứt lời, cô cũng không biết tại sao mình lại nói như vậy, đơn giản là ngậm miệng lại, nhìn chăm chăm giày của mình.

Thông qua sự phản quang của thang máy, Cố Tấn Thần nhìn thấy nhất cử nhất động của cô, thấy Hạ Nhiễm đang cố đứng xa mình, khóe mắt liếc nàng. Trước khi ra khỏi thang máy môi mím khẽ mở “Vây cùng nhau đi đi.”

“...”

Cô đi theo phía sau ra khỏi thang máy, vội vàng nói “Thật có lỗi, tôi có hẹn rồi.”

Cô đang nghĩ chắc Cố Tấn Thần sẽ không cùng cô nói cái đề tài này nữa, nhấc chân chuẩn bị chạy, lại nghe thấy thanh âm trầm bổng của anh.

Anh nói “Tôi không ngại.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Hạ Nhiễm nuốt chút nữa sập bẫy chính mình.

“Ông chủ...”

Ngay cả Ninh Viễn đứng bên cạnh Cố Tấn Thần, khi nghe được ông chủ trả lời như vậy cũng hơi sững sốt. Đang muốn nhắc nhở ông chủ giữa trưa có một cuộc hẹn quan trọng, lại bị ánh mắt cảm miệng của ông chủ làm cho những lời muốn nói toàn bộ nuốt vào trong bụng.

Anh không ngại nhưng tôi đề ý a. Hạ Nhiễm oán thăm, chỉ đành phải uyển chuyển nói: “Này, chỉ sợ không tốt lắm.”

Cố Tấn Thần cũng không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm cô mà thôi. Cái cảm giác đó như là cô thiếu anh mấy trăm vạn vậy, nhìn đến cả người Hạ Nhiễm không thoải mái, vội vàng bổ sung thêm: “Lần khác đi, lần khác tôi mời anh.”

Ở C thị có một nhà hàng Nhật nổi tiếng, mặt tiền cửa hàng không lớn nhưng rất ấm áp.

Khi Hạ Nhiễm đẩy cửa bước vào, người phục vụ đã kính cẩn đứng ở một bên, nói số bàn liền đi theo người phục vụ đi vào.

Nhà hàng được trang trí theo kiểu Nhật, lầu hai được trang trí thành đại sảnh và phòng bao, mỗi phòng bao lấy màu nâu làm chủ đạo, những dụng cụ ăn cơm đều được thiết kế sáng tạo, lưu giữ được thói quen cuộc sống của người Nhật.

Phòng ăn mới mẻ độc đáo, thiết kế thú vị làm cho người ta đến một lần là không thể quên được.

“Đến đây, mình đã gọi cơm xong rồi, cậu xem còn gì phải gọi thêm không?” Rosie đang nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ nghe thấy tiếng động xoay người lại, cười đứng dậy nghênh đón.

Bởi vì gặp Cố Tấn Thần trì hoãn trong chốc lát, xấu hổ nói với Rosie: “Đã đến lâu chưa?”

“Không lâu, mình cũng vừa mới đến.”

Hai người ngồi xuống, phục vụ liền bắt đầu mang thức ăn lên, sashimi cá hồi, salad cá hồi cùng súp miso, cơm cuộn, sushi, cánh gà Nagoya, mực nướng, cơm nắm kiểu nhật. Thức ăn ngon cơ hồ bày đầy một bàn.

“Tiêu Sơn đâu?” Hạ Nhiễm nhìn xung quanh một vòng, vừa uống trà hoa vừa hỏi bạn tốt ở đối diện

“Đang trên đường, lập tức tới đó. Đừng quan tâm đến anh ấy, hai chúng ta ăn trước đi.” Nhắc đến Tiêu Sơn là khoe miệng Rosie nhếch lên thật cao, như là một cô gái mới yêu vậy.

Hạ Nhiễm giật liếc cô một cái: “Xem ra cuộc sống gia đình hạnh phúc quá nhỉ.”

Tiêu Sơn là con trai lớn nhà họ Tiêu, nhiều lần bị Tiêu nhị gia thúc giục lấy vợ sinh con. Nhưng Tiêu là một kẻ bất cần đời làm sao có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, hơn nữa Rosie cũng không nghĩ bước vào nhà tù hôn nhân quá sớm. Vậy nên đơn giản là Tiêu Sơn dọn đồ chạy khỏi Tiêu gia, chen chúc trong một cái phòng trọ nhỏ với Rosie, trải qua thế giới hai người.

“Còn phải nói sao.” Ở phía ngoài vang lên tiếng cười ngây ngô, Hạ Nhiễm và Rosie quay đầu lại thì thấy Tiêu Sơn đang sải những bước dài đi đến. Đem âu phục trên tay đưa cho bạn gái, vẫn không quên đánh giá một phen, không chút keo kiệt khen: “A nha đầu này những năm này, lớn lên xinh đẹp như vậy...”

Hạ Nhiễm trừng mắt liếc hán một cái: “Lắm chuyện.”

Hắn gấp một miếng sushi bỏ vào trong bát Hạ Nhiễm, xong lại gấp cho bạn gái một miếng: “Lần này về nước là tạm định cơ hau định cư.”

“Định cư”

“Vậy đã nghĩ đi làm ở đâu chưa?”

“Tạm thời còn chưa biết.”

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí rất ấm áp.

Đang trong lúc hi hi ha ha, ý cười trên mặt Tiêu Sơn biến mất khi nhìn thấy Cố Tấn Thần ở phía bên ngoài phòng bao, hơi hơi thu liễm lại, giống như thấy được cái gì không bình thường khoe miệng phất chốc cong lên “Cố tổng cũng đến rồi.”

Cố tổng? Người nào là cố tổng?

Theo tầm mắt Tiêu Sơn nhìn ra bên ngoài, Hạ Nhiễm âm thầm căn mỗi dưới, thật sự là sợ cái gì thì nó sẽ tìm đến.

Cố Tấn Thần ở bên ngoài phòng bao nhìn thấy bọn học nên đi đến.

Khi đi vào trong phòng, mắt khéo hờ đảo qua Tiêu Sơn và Rosie, cuối cùng tầm mắt dừng trên người Hạ Nhiễm ngữ khí thản nhiên nói:” Người cô hẹn chính là hắn?”

Vốn là hắn đến đây để ăn cơm, nếu không phải đi toilet trùng hợp thấy sẽ không phát hiện ra cô gái này cũng ở nơi này.

Cô mở to hai mắt chớp chớp, có chút khó hiểu hỏi:” Không được sao? Không phải hai người biết nhau sao?”

Cô rõ ràng là hẹn Tiêu Sơn cũng không phải là bạn gái hắn, tại sao lại bày ra biểu tình đó?

Hạ Nhiễm nhếch khóe miệng để lộ nụ cười tà ác, tầm mắt cô không nhìn được roi trên người Tiêu Sơn.

Tiêu Sơn và Cố Tấn Thần cùng nhau lớn lên, Hạ Nhiễm quen biết Tiêu Sơn là nhờ Cố Tấn Thần. Năm đó khi hai nhà Cố Hạ tụ họp thì Tiêu Sơn có chạy tới chạy lui sau lưng Cố Tấn Thần.

Cố Tấn Thần trực tiếp làm lơ câu hỏi của Hạ Nhiễm, nhìn một bàn đầy món Nhật, nhú mồm:” Cô thích ăn món Nhật?”

“ Ờn.” Hạ Nhiễm không biết Cố Tấn Thần có ý gì, cắn đôi đũa trong tay, không biết là gắp đầu hay lắc đầu. Từ đầu đến cuối chỉ cần gắp Cố Tấn Thần thì đầu óc cô dùng chẳng được.

“ Cố tổng cũng thích? Trước đó không biết anh đến nên tùy tiện kêu vài món. Nếu không kêu thêm?” Tiêu Sơn bưng đôi đũa trong tay, có một số người chính là kỳ quái như vậy, thích nhìn người khác có tâm tình không tốt. Cố Tấn Thần càng biểu hiện rõ ràng thì Tiêu Sơn càng thích.

“ Cô ấy không thích đồ ăn Nhật Bản.” Cố Tấn Thần nhếch miệng, như là đang nói thói quen hằng ngày của mình, tự nhiên mà trực tiếp.

Lời nói của hắn làm Hạ Nhiễm đang ăn không cẩn thận cắn phải lưỡi của mình. Mở to mắt khó có thể tin nhìn Cố Tấn Thần.

Tiêu Sơn ở một bên chưa có ý định dừng nói:” Cố tổng biết cũng thật nhiều.”

Cố Tấn Thần nhẹ gật đầu, bộ dáng như đang hưởng thụ.

Những lời nói của họ làm cho Hạ Nhiễm đỏ mặt. Nhìn cái bộ dáng Cố Tấn Thần thế này có vẻ như chưa muốn đi, dù sao cũng thiếu hắn một bữa cơm, không bằng mời luôn bây giờ, liền nói:” Anh muốn cùng ăn không?”

“ Không cần.”

Tiêu Sơn có ý nói thêm vài câu “ Khách khí làm gì, gọi thêm nhiều đồ ăn một chút chúng ta cùng nhau ăn.”

Cố Tấn Thần đang muốn rời đi, dừng cước bộ xoay người lại nói:” Cũng được.”

Nói xong ngồi xuống bên cạnh Hạ Nhiễm, không nói câu nào cả.

Hạ Nhiễm ảo não cầm đũa lên, tại sao cô lại nói như thế chứ. Món ăn ngon đầy trước mặt, đã không còn mùi vị gì nữa.

Một bữa cơm trải qua thật im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 5

Lúc cơm nước xong xuôi thì trời cũng đã tối, cả không gian tĩnh lặng, chỉ còn tiếng mưa và cảm giác se lạnh do nó để lại. Trên đường, lúc đi đôi ba người che ô qua lại, ô che thấp đến mức không thể nhìn ra gương mặt của ai. Con mưa này đến thật bất chợt lại nặng hạt, bốn người họ đều không có chuẩn bị trước mà mang theo ô dù.

Hạ Nhiễm xòe mấy ngón tay nhỏ của mình, giống như một đứa trẻ ham chơi mà hứng lấy nước mưa rồi nhưn mảy oán thán:

“đang yên đang lành sao lại mưa cơ chứ...”

Rosie cũng theo cô phụ họa.

“Đúng thế, vừa mới này còn nắng mà.”

Nhìn mưa to như xối ngoài trời, Tiêu Sơn cũng hết cách. Lúc này đỗ xe ở bãi đỗ xe của siêu thị, bây giờ cũng chỉ có thể ai oán mà nhìn nó xa xa.

Cố Tấn Thần này giờ lặng thinh, nhìn Hạ Nhiễm đứng phía trước một cái rồi rút di động.

“Mang ô xuống dưới.”

Hạ Nhiễm nghe thấy giọng nói trực tiếp rõ ràng ấy thì quay đầu lại nhìn anh, vừa lúc thấy anh cất điện thoại. cô liền cứ thế ngấm tay anh mà xuất thần, cũng không biết thư kí của Cố Tấn Thần xuống chỗ bọn họ khi nào.

“Ông chủ.”

Ninh Viễn đưa chiếc ô vừa mới mượn được của ông chủ nhà hàng cho Cố Tấn Thần, vô tình mà có ý liếc nhìn Hạ Nhiễm vừa đúng lúc cô chuyển tầm mắt từ bàn tay của Cố Tấn Thần sang người hắn.

Đây là lần thứ hai bọn họ gặp nhau, đối với Hạ Nhiễm, Ninh Viễn chỉ để lại ấn tượng là “thư kí riêng của Cố Tấn Thần”. Diện mạo hấn thành thật, không thích nói chuyện, chỉ có điều hay nhìn cô mang ý đánh giá.

không lẽ trên mặt cô dính thứ gì sao? Hạ Nhiễm nghi hoặc cúi đầu lấy màn hình điện thoại làm gương mà xem xét thật kĩ, mặt cô đâu có gì khác thường.

Cố Tấn Thần nhận chiếc ô duy nhất trên tay Ninh Viễn, mở ô ra rồi bước vào trong màn mưa, nói hai chữ “Tới đây”

Hạ Nhiễm hoài nghi nhìn Cố Tấn Thần, lại quay qua nhìn Tiêu Sơn cùng Rosie, chỉ vào mũi mình không biết làm sao mà hỏi: “Tôi sao?”

Bị Hạ Nhiễm hỏi như vậy, trán của ai đó đã bắt đầu nổi lên gân xanh, khoe miệng giật giật, “Ừ.”

“Em, tới đây.”

“Còn bọn họ thì sao?”

“Tự họ xử lí đi.” nói xong, Hạ Nhiễm bị Cố Tấn Thần dùng tốc độ vô cùng nhanh, giống như một cái chớp mắt mà kéo vào trong ô.

Tại thời điểm trước khi rời đi, anh xoay người lại nói với Tiêu Sơn:

“Khách còn trên kia cậu tiếp đi.”

“Quảng một câu như vậy rồi đi hà?”

Tiêu Sơn khinh thường hừ lạnh nhìn Cố Tấn Thần che ô cho Hạ Nhiễm lên án: “Trọng sắc khinh bạn”

Nghe lời lên án của Tiêu Sơn, Hạ Nhiễm ngược mắt nhìn Cố Tấn Thần, thấy anh mặt không chút biểu cảm lại có cảm giác chính mình trở thành bia đỡ đạn. Trong khi cô còn xuất thần, người bên cạnh cây mạnh mà kim trụ người cô, kéo cô vào sát người anh hơn.

“Tôi sát thêm chút, đừng để dính mưa.”

Tiếng của anh từ trên đỉnh đầu truyền xuống, cô vô cùng phối hợp nép vào anh mà đi, xúc cảm nóng rực xuyên qua áo sơ mi mỏng manh truyền tới làm cô hoảng hốt. cô khẽ cử động trên vai anh, cùng anh đi chậm chậm tới chỗ để xe.

“Này, hai người kia...”

Tiêu Sơn nhìn hai người nào đó dần biến mất trong màn mưa, lời nói đến môi rồi lại bị thư kí của Cố Tấn Thần đứng phía sau ngăn lại.

“Đừng gọi nữa, chẳng có ý tứ gì cả.” Rosie lời kéo cánh tay của Tiêu Sơn, nhúu mày chỉ vào hai người đi phía trước.

Lời cô nói tuy ngắn gọn mà lại mang ý vị sâu xa.

Tiêu Sơn ép buộc nâng tầm mắt nhìn về hướng chỉ của cô liền nhìn thấy cảnh tượng một người đàn ông mặc Âu phục bị ướt hơn phân nửa đang cầm ô, trong nháy mắt liền hiểu ra vấn đề, quay đầu nói: “Em thế mà lại rất tinh ý đấy.”

Cố Tấn Thần mở cửa xe cho Hạ Nhiễm, đợi cô ngồi vào ghế phụ cạnh tài xế rồi mới xoay người qua bên kia mở cửa vào trong xe. Phía bên ngoài cửa kính, nước mưa lạnh lẽo nối tiếp nhau rơi xuống nền đường tạo thành từng đợt từng đợt giọt nước rồi phút chốc lại biến tan. Ngồi trong xe không thể nghe được tiếng mưa rơi nhưng cảm giác rét lạnh vẫn không chút khó khăn truyền đến thân thể.

Hạ Nhiễm ngồi trên xe còn chưa hết bản thần thì âm thanh du dương của Cố Tấn Thần đã truyền đến: “Cài dây an toàn vào.”

“Ồ.” Phục hồi lại tinh thần, cô nhìn ra ngoài cửa kính xe chỉ thấy màn mưa trắng xóa không thấy đâu là đường.

Phóng tầm mắt ra xa lại thấy một cậu nhóc mặc đồng phục đang cầm ô che cho cô bé mặc đồng phục giống cậu. cô bé kia một tay cầm cốc trà sữa nóng, tay kia nắm chặt vạt áo của cậu nhóc, lúc thì uống một ngụm trà sữa, lúc lại đưa mắt nhìn cậu chàng.

Hai người từ đằng xa đi tới, nước mưa không ngừng rơi xuống cánh tay trái của cậu nhóc kia, thấm ướt áo cậu. Mà cậu lại giống như không có gì xảy ra, vì cô bé bên cạnh che gió che mưa, một đường đi thẳng.

Dưới chân bọn họ, mỗi một bước bước đi đều nhọt nhọt in lên vũng nước đọng vết bước chân đi. Tình cảm trong trắng không khoa trương mỹ miều như thế mới trân quý biết bao.

“Tuổi trẻ thật tốt.” cô cất tiếng âm thầm, vừa lúc quay đầu sang liền đón được ánh mắt của Cố Tấn Thần, trong đôi mắt ấy, gương mặt thanh tú của cô hiện lên thứ ánh sáng nhẹ nhàng làm anh nhìn đến xuất thần.

Anh không đồng ý cũng chẳng phủ định lời cô nói, chỉ im lặng nổ máy xe, tạo thành một đường cong xinh đẹp trong mưa rồi nhập vào làn xe cộ đông đúc.

Anh đưa cô đến cửa phòng, Hạ Nhiễm lễ phép cảm ơn sau đó liền lấy thẻ phòng ra mở cửa.

Đứng trước lúc cả người cô sắp ở trong phòng, Cố Tấn Thần bước dài chân tiêng vào trong cùng Hạ Nhiễm, động tác dứt khoát không chút thừa thãi. Hành động này của anh làm Hạ Nhiễm kinh ngạc không thôi, mở to hai mắt, đứng y nguyên tại chỗ không thốt ra được chữ nào.

Đây rốt cục là phòng của ai đây? cô chăm chú nhìn số phòng ghi trên cửa, 527. Đâu có sai, vậy người đàn ông vừa chính chính trực trực, không chút khách khí ngồi ở phòng khách của phòng cô đây là có ý gì?

“Anh còn có việc gì sao?”

“không có việc gì cả.”

Người nào đó ngồi thoải mái trên sofa đáp lại vô cùng mạch lạc.

không có việc gì? không có việc gì thì vào phòng người ta làm gì? Hạ Nhiễm khó chịu cau mày, tùy tiện đặt túi xách lên trên bàn, “Đây là phòng của tôi.”

“Bao giờ em rảnh?”

Lại trực tiếp coi thường lời cô nói, Hạ Nhiễm nhìn đối phương, cố gắng hiểu rõ ý tứ trong lời Cố Tấn Thần, lại nghe thấy anh nói:

“không phải nói muốn mời anh ăn cơm sao?”

“Vừa rồi chẳng phải đã ăn?” cô vẫn không hiểu ý anh là gì, người có tiền không phải đều rất không câu nệ tiểu tiết sao?

Anh hỏi lại “Em cảm thấy bữa cơm vừa rồi là em mời anh hả?”

Hạ Nhiễm trợn trắng mắt, bản thân không phải là không muốn lần khác mời cơm anh, chỉ là vừa mới về nước nên còn có rất nhiều việc cần xử lý, làm gì còn thời gian chứ, cô đành nhẹ nhàng hỏi ngược lại:

“Lẽ nào không phải?”

Anh trần mặc nhìn cô một cái, lại trầm mặc đứng dậy, trước khi rời đi, anh đột nhiên xoay người từng bước một tiến về phía Hạ Nhiễm, mỗi một bước anh đi đều làm cho tim cô đập nhanh thêm nửa nhịp.

một bước, hai bước, ba bước...

Cho đến khi cùng cơ thể cô tiếp xúc lẫn nhau liền đứng lúc dừng lại. Nhìn chòng chọc cô không ngừng, hai tròng mắt lóe lên tia sáng, nói gần từng chữ: “Anh không cho là như thế đâu.”

“Anh không cho là như thế đâu.”

Cả phòng như còn quanh quẩn lời người đàn ông này.

cô có chút kinh ngạc, nhìn anh: “Ý anh là...”

Kéo rộng khoảng cách giữa hai người, anh hướng cửa mà đi, cũng không quay đầu lại mà nói như đinh đóng cột: “Thực hiện lời hứa của em”

“Nhưng mà gần đây tôi rất bận.” cô là đang cự tuyệt đó, không biết anh có thể nghe ra không nữa. một chân Cố Tấn Thần vừa bước ra khỏi cửa, nghe cô nói xong thì thu về, quay đầu nhìn cô: “Bận?”

Hạ Nhiễm thành thật gật đầu trả lời: “Tôi vừa mới về nước, còn phải tìm việc làm”

”Ừ.”

Đôi mắt thâm thúy của Cố Tấn Thần dần dần mờ đi ánh sáng không tầm thường, nhìn chăm chú vào Hạ Nhiễm đang ở trong phòng, ý vị thâm trường nói: “Anh cũng rất bận rộn.”

”Đợi tới lúc anh gọi cho em rồi tính.”

Cứ thế ném lại một câu rồi tiêu sái xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Cố Tấn Thần rời khỏi, Hạ Nhiễm vẫn luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào đó, nhưng lại không rõ rốt cuộc lạ ở đâu.

Chờ đến khi tiếng bước chân của người đàn ông này triệt để biến mất trong hành lang, Hạ Nhiễm mới phục hồi tinh thần, nghiêng răng nghiêng lợi thầm oán: “Sao lại có cảm giác như mình mắc nợ anh ta vậy?”

Lấy điện thoại từ trong túi xách, cô gọi cho Tiêu Sơn hỏi tội. “Cố Tấn Thần tại sao lại xuất hiện ở Mạc Sâm?”

*****

Mưa, một trận mưa dài mãi không ngớt, có cảm giác như sẽ mưa mãi không tạnh, làm người ta cảm thấy đôi chút bất lực.

Bước đi trên đường, mỗi một bước cũng đều có thể rõ ràng nghe thấy tiếng cười thanh thúy của một cô gái.

”Mùa thu nên là thế này, không phải là mưa phùn giăng đầy trời như mùa xuân, không phải mưa xối xả như trút nước giống mùa hè. Có chút dịu dàng lại có chút cô đơn.” cô gái cười thật lâu, kiễng mũi chân, duỗi thẳng cánh tay như muốn ôm trọn trời xanh, ở trong màn mưa xoay tròn, vẻ đẹp là lướt như nước, mị ý nhộn nhạo, giống một cảnh mai thanh tao.

”Anh nói đúng hay không.” âm thanh thích thú vang vang, giống như ánh mặt trời ấm áp sau cơn mưa, chiếu vào tận tim anh. Cách màn mưa bụi, anh gắt gao đi phía sau, dõi theo cô, sợ nhất là khi anh quay đầu lại sẽ không thấy bóng dáng cô đâu nữa.

một người con trai xa lạ trong lúc cô quay lại nhìn liền đuổi theo lấy ô che chờ cho cô khỏi cơn mưa nhẹ nhàng ôn nhu, dùng ống tay áo sạch sẽ chùi đi nước mưa trên mặt cô. Giọng nói đáp lại cô thật êm tai. “Đúng.”

Chỉ là một chữ đơn giản cũng làm cô gương nhẹ khoe miệng, nở nụ cười khéo léo duyên dáng.

Thừa dịp người con trai không chú ý, cô lần nữa né ra khỏi tán ô, chạy vào trong làn mưa mùa thu dịu dàng, tùy ý chạy băng băng, cất tiếng cười vô tư lự, sau đó chân thành mà thẳng thắn kéo tay người kia, nói rằng: “Em rất thích anh đấy.”

Rất thích anh.

cô gái vui vẻ nói, chàng trai kia cũng vui vẻ cười.

Còn anh, chỉ có thể ở phía xa mà nhìn họ.

A! --- thì ra là mơ, thật may, chỉ là một giấc mơ.

Bầu trời âm u bắt đầu sáng dần, ánh nắng sau sáu giờ chiều lười nhác ngưng đọng trên mặt đất, xuyên qua rèm cửa sổ bằng lụa mỏng vương khắp phòng. Cố Tấn Thần nằm trên giường lớn màu trắng, mở to mắt thờ đờ.

một chút lại một chút.

Mỗi một lần dùng sức hít thở phảng phất giống như phải dùng hết cả khí lực toàn thân.

Áo anh ướt đầm dính chặt vào người, khó chịu không thôi. Cố Tấn Thần xốc lên tấm chăn mỏng đang đắp trên người, đứng dậy đi vào nhà tắm.

Sau khi tắm rửa xong, cả phòng liền tràn ngập mùi thơm từ dầu gội thanh thanh đậm đậm. Cả người anh ngay lập tức thư thái không ít. Hội nghị vào giữa trưa bị anh tạm thời hủy bỏ, chắc hẳn mấy nhân viên bên Vạn Hào phái qua bên này làm việc sẽ có ít nhiều khó chịu đây.

Bản tóm tắt công việc mà Ninh Viễn gửi qua vẫn còn nằm nguyên trong thùng thư điện tử, anh mở email rồi nhanh chóng xem qua một lần. Đơn giản chỉnh sửa lại mấy chỗ, trong lúc ngón tay gõ trên bàn phím máy tính, trong đầu anh không khỏi lóe lên hình ảnh của một người.

Cố Tấn Thần lập tức bỏ tài liệu đã chỉnh sửa tốt sang một bên, tìm số di động của Ninh Viễn trực tiếp gọi đi. Đầu dây bên kia vừa nhắc máy, anh liền phân phó: “Ngày mai cậu không cần tới đón tôi, có việc cần cậu làm đây.”

”Mấy công ty đó nhớ phải chiều mộ thật tốt.”

”Đúng rồi, chuyện này không được cho bất kì người nào biết.”

Anh vừa kết thúc cuộc gọi với Ninh Viễn thì ngoài cửa sổ, ánh mặt trời đã hoàn toàn biến mất nơi cuối chân trời.

Giống như người được mùi hương trên người con mồi, khóe miệng anh khẽ nhếch.

”Cuộc đi săn...”

”đã bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 6

“Hạ Nhiễm?”

Người chủ quản phỏng vấn cảm bản sơ yếu lý lịch của Hạ Nhiễm, đôi mắt lợi hại liếc qua vài thông tin trên giấy rồi nhìn thẳng vào cô. “Tốt nghiệp trường đại học tại London?”

“Vâng.”

“Tại sao bạn lại muốn được nhận vào công ty của chúng tôi?”

“Vi tôi thích công việc này, tôi cũng tin rằng mình có thể làm tốt việc được giao.”

Chính bốn năm đi du học đã làm cô dần tự tin và học được cách bình tĩnh trước mọi tình huống, đối mặt với các câu hỏi của bên phỏng vấn cũng rất tự nhiên trôi chảy.

Có một người phỏng vấn hiếu kì nhìn cô gái vừa mới tốt nghiệp đứng trước mặt: “Ồ, tại sao bạn lại nghĩ mình có khả năng đảm nhiệm được công việc này?”

“không một ai có thể xác định bản thân họ có thể hoàn thành công việc một cách hoàn hảo trước khi bắt tay vào thực hiện công việc ấy. Trước khi trở thành nhân viên của công ty ta, tôi cũng không thể biết được chính mình liệu có thể đem đến những lợi ích lớn cho công ty hay không. Nhưng có một điều tôi có thể khẳng định, rằng tôi sẽ dùng toàn bộ lòng nhiệt tình của mình để hoàn thành công việc, một người nếu toàn tâm toàn ý để làm việc gì thì khả năng sáng tạo sẽ là vô tận.”

Chủ quản phỏng vấn không đợi những người phỏng vấn khác hỏi thêm, trả lời cô: “OK, bạn có thể trở về và đợi tin tức từ chúng tôi.”

“Vâng, cảm ơn.”

Sau khi Hạ Nhiễm đứng dậy ra ngoài, người vừa đặt câu hỏi đáng tiếc lắc đầu, quay sang nói với một người phỏng vấn khác: “Kiểu này xem ra không được rồi.”

“Bằng cấp ổn, vừa gan dạ lại thông minh.” Chủ quản phỏng vấn nghe hai người họ trò chuyện liền không nhịn được nói: “Đáng tiếc, sếp đã dặn, ai cũng có thể nhận, trừ cô ấy.”

“Sao lại thế?”

“Còn vì cái gì nữa, khẳng định là đã có chủ rồi.”

Hạ Nhiễm vừa rời khỏi một công ty có nhu cầu tuyển nhân viên, đang uể oải bước đi trên đường thì thấy di động trong túi rung không ngừng, cô vô cùng khẩn trương nuốt nước miếng một cái mới dám nhận điện thoại. “Alo.”

“Xin chào, cho hỏi đầu dây bên kia là Hạ Nhiễm tiểu thư?”

“Vâng, chính là tôi.”

“Hạ tiểu thư, chúng tôi gọi từ công ty XX, chúng tôi đã xem qua sơ yếu lý lịch của cô, thật đáng tiếc điều kiện của cô lại không phù hợp với chức vụ công ty chúng tôi cần.”

“Cho nên...”

“Rất xin lỗi, mong cô có thể tìm được công việc phù hợp ở công ty khác.”

“Tôi hiểu rồi.”

Đây là lần thứ năm trong ngày Hạ Nhiễm nhận được điện thoại báo từ chối, cúp máy, nhìn bản sơ yếu lý lịch cuối cùng cầm trên tay, có chút bất lực, “Thiên lý mã không thiếu, chỉ thiếu Bá Nhạc”*. Tuy rằng thành tích của bản thân rất bình thường, chưa có kinh nghiệm làm việc nhưng dù sao cũng từng đi du học cơ mà.

cô ủ rũ ngồi xuống ghế đá bên đường, người trên đường đi tới đi lui thật náo nhiệt. Có vài nhân viên văn phòng mặc váy đi qua làm cô hâm mộ không thôi.

Đầu năm nay xin việc trong nước sao lại khó thế chứ!

Nhìn lại mới thấy, vài công ty cô đến xin việc thậm chí còn không chuyên nghiệp, giao tiếp tiếng Anh cũng không tốt bằng cô, tùy tiện liền có công việc lương mấy nghìn một tháng. Lòng người khó dò, lý do từ chối cô vô cùng phong phú, có nơi trực tiếp nói bằng cấp cô quá thấp, thậm chí có nơi còn nói cô có ngoại hình không phù hợp.

Nghĩ đến đây, Hạ Nhiễm có chút tự trách bản thân sao lúc trước không chọn học đại học trong nước, như thế thì có lẽ sẽ không cần lo lắng chuyện bằng cấp không cao không thấp như bây giờ.

Nếu không nghe lời ba mẹ thì cũng không phải xuất ngoại rồi.

Ba Hạ năm đó sở dĩ có thể nhẫn tâm đưa con gái đi du học, ngoại trừ có lòng riêng muốn cùng bà xã tận hưởng thế giới hai người, còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng.

Cố Tấn Thần.

Năm đó, có người vô tình phát hiện ra Hạ Nhiễm yêu sớm, lại không chút lưu tình đem chuyện này nói cho hai vợ chồng Hạ gia.

Trong cơn tức giận, Hạ Thế Hiền lần đầu tiên cấm cản con gái yêu đương.

Năm ấy Hạ Nhiễm mới mười sáu tuổi, bị cưỡng ép đưa ra nước ngoài, triệt để cắt đứt mối tình đầu tiên trong cuộc đời cô.

Nếu không có Cố Tấn Thần, cô khẳng định không phải xuất ngoại.

Rút ra kết luận cuối cùng như thế, Hạ Nhiễm không khỏi nhớ đến thông tin hôm qua nghe được từ Tiêu Sơn.

Mạc Sâm là sản nghiệp của nhà anh.

Cho nên, tới Mạc Sâm mà có nhìn thấy Cố Tấn Thần cũng không phải thiên ý trời người, không đúng, chính là ông trời trời người. Tùy tiện chọn một cái nhà hàng để ăn cơm cũng gặp một nhân vật lớn như anh.

Nếu coi đây là duyên phận, nó chắc chắn là nghiệt duyên.

“Hạ tiểu thư?”

Tiếng gọi kia ngoài ý muốn khiến Hạ Nhiễm đang trầm tư phải giật mình, chiếc Bentley quen thuộc đã dừng lại ngay bên cạnh cô.

Cửa kính được hạ xuống, Hạ Nhiễm có thể nhìn rõ được người trong xe. Là thư kí riêng của Cố Tấn Thần, đã gặp qua vài lần, nhưng cô vẫn chẳng thể nhớ tên.

Miền cưỡng mím cười, cô lên tiếng chào hỏi: “À anh sao.”

“Cô đi một mình sao? đang dạo phố à?”

Hạ Nhiễm nhìn vào trong xe thấy trống không, phù, anh ta đi một mình.

“Ừm,... cứ cho là thế đi.”

“Có muốn tôi đưa cô về khách sạn không?”

“...”

Đây, đây là chủ ý của Cố Tấn Thần hay là ý của anh ta vậy? Chính là, vẻ mặt của vị thư kí này ôn hòa lại tươi cười rạng rỡ, không nhìn ra chút ác ý nào. Tuy bản thân không thích Cố Tấn Thần cho lắm, nhưng cô là người yêu ghét rất rõ ràng.

Lên xe, thắt dây an toàn. Sau đó cô mới thấy thiếu người ta một lời cảm ơn: “Cảm ơn anh.”

“Hạ tiểu thư không cần khách sáo.” Xe chậm rãi xuất phát, Ninh Viễn quay đầu sang nhìn cô gái ngồi bên cạnh, đầu hơi cúi xuống, đang vò đầu bứt tai hẳn không khỏi hoài nghi, cô gái này có mị lực thế nào mà làm cho ông chủ quan tâm như vậy.

Ninh Viễn cứ một lần lại một lần gọi cô Hạ tiểu thư khiến Hạ Nhiễm nghe mà thấy không thoải mái. “Gọi tôi là Hạ Nhiễm được rồi.

”Được, Hạ tiểu thư.”

”Trời ạ...” Trò chuyện với nhau một hồi, Hạ Nhiễm bắt đầu thấy bất lực, vị thư kí này là đầu gối hả. Quả nhiên là cùng một loại người với Cố Tấn Thần, tính tình sao mà giống nhau đến thế.

”Tôi còn chưa biết tên anh là gì.”

”Tôi là Ninh Viễn.”

”Yên tĩnh trí viễn.” cô chống cằm, chân thành mà khen: “Tên thật hay.”

Hai người thả lỏng mà trò chuyện, không khí trong xe vì thế mà thêm hòa hợp.

Tán gẫu một hồi, nghĩ tới buổi phỏng vấn hôm nay, tâm tình Hạ Nhiễm lần nữa rơi xuống đáy vực.

”Rất khó tìm việc ở thành phố C hả anh Ninh Viễn?”

Nghe cô hỏi vậy, rõ ràng trong lòng biết tổng, Ninh Viễn quanh co không trả lời, hỏi lại: “Hạ tiểu thư muốn tìm việc làm?”

cô gật đầu.

”cô thử đến Mạc Sâm làm việc xem sao, bên lễ tân hình như đang tuyển người.”

”Lễ tân?”

Ninh Viễn vừa nghiêm túc lái xe vừa thành khẩn đáp: “Ừ.”

”Vẫn là thôi đi...” cô lè lưỡi, bộ dạng đang húng tít bưng bưng bỗng tuột ngấu. Từ khi cô biết đại boss đằng sau Mạc Sâm là Cố Tấn Thần, chỉ cần quay về Mạc Sâm liền có cảm giác đưa dẽ vào miệng cọp.

*****

Tại phòng họp rộng lớn của khách sạn Mạc Sâm ở thành phố C, Cố Tấn Thần nửa nằm nửa ngồi trên ghế xoay, hai tay để trên tay vịn chữ được chữ mất ngồi nghe một phòng đầy người đang thảo luận hăng say,ngồi bên cạnh là thư kí ngồi tốc kí ghi lại nội dung cuộc họp.

Rất lâu rất lâu sau, tổng giám đốc Trần Từ Ngang bên phía Vạn Hào vô thức nhìn qua đồng hồ đeo tay mới biết đã hai giờ chiều. Từ tám giờ sáng bắt đầu buổi họp đến giờ đã qua mấy giờ liên tục họp hành. Thực sự không thể kiên nhẫn nổi, hần cúi đầu dặn dò trợ lí bên cạnh mấy câu liền đứng dậy rời khỏi phòng họp.

hần cứ thế bỏ mặc mấy chục người trong phòng, tiêu sái vung chân đi thẳng.

Trần Từ Ngang chân trước vừa bước ra, trợ lý của hắn đã vội vàng đứng dậy giải thích:

”Ngại quá, Trần tổng tạm thời có chuyện gấp cần giải quyết, kết thúc cuộc họp tôi sẽ báo cáo cho ngài ấy.”

Lần này Trần Từ Ngang rời đi đã làm cho quản lý của cả Vạn Hào cùng Mạc Sâm rơi vào tình thế khó xử, cả hai lần mở cuộc họp đều không thể đầy đủ người hai bên. Lần trước Cố Tấn Thần tạm ngừng cuộc họp, lần này Trần Từ Ngang lại vội vội vàng vàng rời cuộc họp, âu cũng coi như huê nhau. Xem ra, chuyện họp tác giữa hai khách sạn còn nhiều vấn đề cần giải quyết lắm đây.

Bên này, người đứng đầu là Cố Tấn Thần chỉ nhướn mày nhìn Trần Từ Ngang vội vã rời đi, dùng giọng lạnh lùng ra lệnh: “không sao cả, tiếp tục cuộc họp đi.”

Cuộc họp tiến hành hết sức thuận lợi, Cố Tấn Thần ngồi trong phòng làm việc của mình, ngón tay rõ từng khớp xương, có vết chai do hút thuốc lá nhiều năm tùy ý sờ môi mỏng, ánh mắt dừng tại bản họp đồng đang chờ kí tên trên bàn làm việc.

Phất tay kí ba chữ Cố Tấn Thần như rồng bay phượng múa. Vừa xem liền thấy chữ như người, trầm ổn, thận trọng.

Anh cầm trong tay một chiếc bút lông, viết lên bản nháp hai chữ, dùng bút như mây bay nước chảy, đầu bút lông cứng cáp mạnh mẽ.

”Ông chủ.” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Cố Tấn Thần nhanh như chớp vạch xuống tờ giấy vài đường, chỉ hai ba cái đã đem bút tích trên giấy biến mất.

Đem điều thuốc trong tay dập tắt, mới phân phó: “Mời vào.”

Trong phòng tổng giám đốc của Mạc Sâm, ngoại trừ bàn làm việc được đặt làm thủ công tại Anh quốc, những đồ nội thất khác cũng giống như phòng làm việc của các nhân viên.

Nhưng bên trong căn phòng ấy lại có điều bí ẩn không ai biết.

Trong góc khuất của căn phòng này có một cánh cửa nhỏ vô cùng độc đáo, đẩy cửa ra, chiếu vào tầm mắt là hành lang dài u tối. Dưới ánh đèn màu đỏ sậm có thể thấy hai bên cánh cửa trưng bày rất nhiều rượu vang kéo dài đến cuối hành lang, đi qua hành lang ấy, vuốt ve vài chai rượu vang lâu năm của châu Âu, thần trí anh không khỏi dâng lên một cổ kích động không tên.

Cố Tấn Thần không hề nghiện rượu, chỉ là có đôi chút yêu thích việc cất chứa rượu vang. Trừ những người thân cận, ít ai biết anh có sở thích này.

Anh ngồi trên sofa đặt giữa những giá rượu, nhàn nhã lắc nhẹ ly rượu vang trong tay, giống như đang thưởng thức một người đẹp phong tình vạn chủng. Khép hờ đôi mắt, ngũ quan tuần tú càng được khắc họa rõ nét hơn.

”Xử lý xong việc kia rồi?”

”Dạ, đã xử lý xong. Hơn nữa còn đưa ba mẹ Hạ tiểu thư trở về Hạ gia an toàn.” Ninh Viễn đem việc được giao phó đã hoàn thành báo cáo lại, tiện thể đem chuyện hôm nay vô tình gặp Hạ Nhiễm trên đường cũng nói với Cố Tấn Thần.

”Ông chủ, lúc nãy tôi gặp Hạ tiểu thư trên đường.”

Còn tưởng ông chủ sẽ có chút phản ứng khác thường, thế mà sau khi trầm mặc vài giây, anh chỉ trả lời:

”Thế à?”

”Vâng, Hạ tiểu thư tâm tình có vẻ không được tốt“. Thấy Cố Tấn Thần không kêu dừng lại, Ninh Viễn lại tiếp tục nói:

”Thấy cô ấy bảo là do chuyện xin việc.”

Tất nhiên là tâm tình không tốt rồi, thế mới không ủng hộ công Cố Tấn Thần anh nhờ người khắp nơi giúp đỡ để đóng vờ kịch rất khó xin việc ở thành phố C. Nhưng mà, trái lại bây giờ tâm tình của anh lại thật tốt.

Đặt ly rượu đang cầm lên bàn, ”Cậu nói thế nào?”

”Công ty đang tuyển dụng lễ tân.”

Ninh Viễn nhìn thoáng qua Cố Tấn Thần không nóng không lạnh, muốn nói lại thôi.

Cố Tấn Thần liếc xéo hần một cái: ”nói.”

”Nhưng mà cô ấy hình như không có hứng thú với công việc này.”

*“Thiên lý mã không thiếu, chỉ thiếu Bá Nhạc”: Đồi Đường có văn sĩ nổi tiếng Hàn Dũ viết một bài thuyết về thiên lý mã và Bá Nhạc như sau:

”Đồi có Bá Nhạc rồi sau mới có ngựa thiên lý. Ngựa thiên lý thường có mà Bá Nhạc không thường có.” Nếu không có Bá Nhạc, người đời sẽ không ai biết đến có loại ngựa là Thiên lý mã.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 7

Trong mấy ngày tiếp theo, cuộc sống của Hạ Nhiễm trước sau như một yên bình.

Yên bình đến phát sợ.

không như mấy ngày trước đó điện thoại cứ tuyệt nói đuôi nhau như vịt gọi đến, mấy ngày nay sơ yếu lý lịch cô gửi đi như đá chìm đáy biển, không một cuộc gọi trả lời.

không có một chút hy vọng nào.

cô không tin vào định mệnh, nhưng lại không thể lý giải nổi tại sao một thành phố phồn hoa như vậy, lại không có bất kỳ công ty nào chứa chấp nổi mình.

Trong khi phải vò đầu bứt tai giải quyết vấn đề rồi như tơ vò, Hạ Nhiễm, cô vẫn nghiền răng nghiền lợi chiến đấu với cái bánh bao. Vừa ăn vừa mở ví, cô xót xa nhìn mấy tờ tiền cuối cùng còn lại, thật muốn khóc lớn.

Về nước được mấy ngày, tiền thuê phòng, tiền ăn cũng đã tốn hết một phần ba tiền tiết kiệm của cô, còn lại hai phần ba số tiền thì lại bị Hạ Thế Hiền lấy danh nghĩa giữ tiền cho con gái mà cầm đi mất.

Cho nên, hiện tại trong ví của Hạ Nhiễm chỉ còn ba trăm năm mươi bốn ngàn đồng, cô quang vinh trở thành một kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Chỉ có thể ngồi chờ chết, ôm cây đợi thỏ.

Hạ Nhiễm phá lệ không làm theo nguyên tắc làm việc của bản thân, khi gửi cho nhị vị phụ huynh của mình mười hai tin nhắn, cũng chưa nhận được một tin nhắn trả lời nào liền quyết đoán đem mục tiêu chuyển lên người của bạn tốt Tiêu Sơn.

Thành phố lên đèn rực rỡ, mở ra cuộc sống về đêm của thành phố C. Ở khu giải trí xa hoa, âm nhạc vang vọng khắp nơi làm cho thần kinh người ta dù có căng thẳng mấy cũng được thả lỏng. Giọng nam trầm trầm cùng giọng nữ mềm mại hòa quyện với nhau, trong nháy mắt tạo nên không khí ám muội kích thích hormone người ta.

cô đứng trước phòng VIP đã được bao trọn tại KTV sang trọng nhất thành phố, nhìn số phòng được sơn màu vàng kim - 888, không nhận được chép miệng một cái.

Thế giới này thật không công bằng, người có tiền thì có cuộc sống tiền tiêu như nước, người không có tiền thì cuộc sống ảm đạm cũng không đảm bảo được. Giống như chuỗi thức ăn của sinh vật ngoài thiên nhiên, người đang ngồi trong phòng bao này chính là kẻ đứng đầu trong chuỗi thức ăn, mà cô lại là thực vật đứng thấp nhất.

Cánh cửa này bị Hạ Nhiễm coi như cánh cửa phân chia giàu - nghèo, bị người bên trong mở ra. một cái bóng đen che khuất người cô, cô thậm chí có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhân nhạ. Sau khi nhìn thấy người nọ, cô trưng ra nụ cười chuẩn bị trước, phất chốc, cả gương mặt trắng nõn liền tươi như hoa nở. “Xin chào.”

Người mở cửa chính là tổng giám đốc của Vạn Hào, Trần Từ Ngang, hần chỉ gạt đầu lãnh đạm liếc nhìn cô gái vừa chào hỏi với mình, khiếm tốn nhả nhận nói: “Chào cô.”

Hạ Nhiễm đã từng gặp không ít trai đẹp, nhưng đứng trước người đàn ông có ngũ quan thanh tú này, cô vẫn kim lòng không động mà trông cây si với anh ta. trên anh ta tỏa ra mị lực, không phải kiểu đẹp trai hư hỏng như Tiêu Sơn, có chút giống Cố Tấn Thần, nhưng lại không lạnh lùng như anh. Phải nói chính xác là sạch sẽ chân thật dịu dàng.

Trần Từ Ngang khẽ gạt đầu, sau đó nghiêng người vòng qua Hạ Nhiễm, động tác lịch thiệp mà lưu loát lướt qua cô, trong giây lát đã bước tới tận cuối hành lang.

cô hiểu kì đánh giá bóng lưng anh ta, anh tinh nhưng mang lại vẻ cô đơn, giống như bù nhìn bị người ta vứt bỏ ngoài ruộng, cô đơn một mình hứng mưa chịu gió.

Trong vô thức cô có chút đồng tình với người đàn ông có duyên gặp qua này.

”Hạ Nhiễm, qui tắc như cũ, uống cạn ba li.” Tiếng nói cùng tiếng huyết sáo từ trong phòng bao vang lên, chính là giọng của Tiêu Sơn phóng đảng bắt kham kéo cô về hiện thực.

Dưới ánh đèn neon bảy sắc chớp lóa, cô khép hờ mi mắt, quét qua cả phòng bao. Người trong phòng tám năm tùm ba, cô cũng không thể nhìn rõ ràng, thế nhưng Tiêu Sơn đang ngồi ở chính giữa lại hết sức nổi bật.

hắn ta gờ tay cầm micro, tay còn lại không quên đặt lên bàn ba cái li không, nhanh nhẹn rót đầy.

”Cậu cứ chờ đấy.” cô kéo nhẹ khóe miệng, lập tức đi về phía Tiêu Sơn, đem túi xách ném lên sofa, cầm li rượu trên bàn, một hơi uống cạn.

Động tác của cô rất nhanh, từ cách uống rượu có thể nhìn ra phách rần rồi hào hùng.

Uống cạn li rượu cuối cùng, cô lau khóe miệng, chất cồn kích thích làm cổ họng cô hơi ngứa, ho nhẹ một tiếng rồi thuận tay đặt úp li rượu xuống bàn thủy tinh, “Tôi có việc nhờ cậu đấy.”

”Có việc gì thì đợi lát nói, tôi chào hỏi trước đã.”

nói xong, Hạ Nhiễm mới ý thức được trong phòng không phải chỉ có hai người bọn họ, nhìn theo hướng Tiêu Sơn chỉ, cô lập tức thấy được thân ảnh quen thuộc ở góc khuất của sofa.

Cái duyên này đến thật nhanh, mấy ngày nay cô với Cố Tấn Thần gặp nhau cũng quá thường xuyên đi!

cô mới nghĩ vậy, người nào đó đã ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt anh như bị nhiễm màu của ánh đèn tối mờ, giống như uống một li vang đỏ, làm người uống thử một lần liền như say như si đắm chìm vào trong đó.

Anh ngồi trong góc, hai chân tùy ý vắt lên nhau, điều thuốc lá trong tay lập lòe ánh lửa, khói trắng từ từ lan tỏa ra xung quanh. Nếu không tính đến vẻ mặt đạm bạc của anh, đây quả thực là cảnh đẹp ý vui.

Nụ cười trên mặt Hạ Nhiễm cứng lại, một lát sau cô thật tự nhiên quay đầu chào hỏi Ninh Viễn đang ngồi bên cạnh Cố Tấn Thần, “Anh cũng ở đây sao anh Ninh Viễn, xin chào.”

nói thật, một giây khi Hạ Nhiễm tránh không nhìn thẳng vào Cố Tấn Thần, đầu cô đang không ngừng niệm chú : ngàn vạn lần không được nhắc đến chuyện tôi mời khách.

Ninh Viễn bị kẹt ở giữa hai người có chút lúng túng, hần nhìn thoáng qua ông chủ đang mím môi không nói, lại nhìn Tiêu Sơn đang cười nhạo, lễ phép hướng Hạ Nhiễm chào: “Chào Hạ tiểu thư, tôi đến cùng ông chủ.”

Làm thư kí của Cố Tấn Thần, năng lực giao tiếp của Ninh Viễn đương nhiên không thể kém được, một câu liền chuyển lực chú ý của Hạ Nhiễm về lại Cố Tấn Thần. cô cười ngây ngô, giống như trẻ con nói dối bị vạch trần, vẫy tay với Cố Tấn Thần: “Chào anh, lâu lắm rồi không gặp.”

nói xong, cô chỉ hận không cần đứt lưỡi mình, làm gì mà 'đã lâu không gặp', rõ ràng là mới gặp không lâu mà.

Cố Tấn Thần vui buồn gì cũng không lộ ra bên ngoài, đảo qua mặt anh cũng tìm không ra chút phản ứng, anh gầy tàn thuốc, ngẩng đầu hài hước nói: “Nếu anh nhớ không nhầm thì chúng ta mới gặp nhau cách đây vài ngày.”

Lời anh nói làm cô dở khóc dở cười, cắn môi dưới áp a áp ứng đáp: “Thế à, có thể là do trí nhớ của tôi không được tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 8

không khí ngay lập tức liền lạnh xuống, Cố Tấn Thần lạnh mặt nhìn cô, ánh mắt như muốn lột da tróc thịt cô nuốt vào bụng. Chân Hạ Nhiễm run run, nụ cười miễn cưỡng trên môi cũng cứng ngắc, nước mắt cũng sắp trào ra rồi. cô gái ngồi bên cạnh đột nhiên xen vào, nói: “Tấn Thần, hai người có quen biết à?”

Hơn cả quen biết ý chứ, thiếu điều muốn kết oán thôi...

Lời đã đến môi, nhưng dưới ánh mắt nguy hiểm của Cố Tấn Thần, Hạ Nhiễm nuốt vội lời muốn nói xuống bụng, đưa mắt nhìn cô gái vừa lên tiếng.

Từ bé đến giờ, Hạ Nhiễm luôn thích thưởng thức cái đẹp. Loại thưởng thức này không phải chỉ là trêu trọc trai đẹp, gái xinh. Mà cô gái xinh đẹp trước mặt cô lại có vẻ đẹp trầm ổn và trí thức.

Mái tóc dài rối tung xõa trên vai, bông bênh như ánh nắng. cô ấy mặc lễ phục bó sát, phô bày hết được những đường cong cơ thể cân xứng. Hạ Nhiễm không nhìn được cúi đầu nhìn ngực mình giấu dưới lớp áo sơ mi trắng.

Con gái xinh đẹp hay không, dựa không ít vào thứ này!

Trong khi Hạ Nhiễm còn đánh giá chính mình, Giản Ngôn cũng yên lặng thăm đánh giá cô, gật đầu chào cô đầy thiện ý: “Chào cô, tôi là Giản Ngôn, là bạn thời đại học của Cố Tấn Thần.”

”Xin chào, tôi là Hạ Nhiễm.” Là con gái bạn của ba Cố Tấn Thần, nếu như bắt buộc phải giới thiệu.

”À, Hạ Nhiễm” Giản Ngôn cười sâu xa, đưa ánh mắt Hạ Nhiễm không hiểu sang phía Cố Tấn Thần, sau đó quay đầu tiếp tục trò chuyện với cô, “Tên này nghe rất quen.”

Cái gì vậy, ý cô ấy là tên cô rất thông tục ý hả?

Năm xưa khi Hạ Thế Hiền đặt tên cho Hạ Nhiễm đã cố ý tra gia phả của Hạ gia. Để chứng minh tên mình là độc nhất vô nhị, khi lên cao trung cô còn cố tình tra google, baidu tìm đi tìm lại.

Kỳ thật, người thẳng tính cũng như đứa trẻ con, nghĩ cái gì trong đầu, liền nói ra ngoài miệng.

Cho nên kẻ ương bướng Hạ Nhiễm thẳng thừng hỏi lại: “Tên của tôi rất phổ thông à?”

”Hi hi --” Giản Ngôn không nhìn được bật cười, ánh mắt lướt qua một bên mặt tối tăm của Cố Tấn Thần, lại thấy khóe môi anh khó gập khê nhếch, giọng nói mang ý cười. “không đâu, tên em rất đặc biệt.”

Đang này vừa nói chuyện xong, Tiêu Sơn bên kia đã từ bên ngoài đi vào, dẫn theo mấy người nữa. Hạ Nhiễm chỉ nhận ra người đi đầu tiên, chính là người tên Trần Tử Ngang cô vừa bắt gặp ngoài cửa. Phía sau Trần Tử Ngang là mấy người nữa, cũng Tây trang giày da trắng thớm, xem bộ dáng thì

chắc là người có địa vị cao. Lúc bọn họ đẩy cửa vào, ngay lập tức liền có cảm giác “đại khí hào hùng”.

Giới thiệu lẫn nhau xong, mỗi người đều kính nhau một li rượu.

Đột nhiên, Cố Tấn Thần đứng dậy, hai tay tùy ý chỉnh lại vạt áo comple của mình, bình tĩnh thong dong, không nhanh không chậm nói: “Mọi người ở lại chơi, tôi còn phải xử lý vài chuyện.”

Ngay trước lúc anh đi, Hạ Nhiễm thấy ánh mắt anh rõ ràng chiếu vào mình, ánh mắt ấy lạnh lùng, mang theo ý cảnh cáo nồng đậm.

Cho đến tận khi thấy anh bước ra khỏi phòng bao, trái tim đang treo lơ lửng của Hạ Nhiễm mới bình tĩnh lại. Nhưng ngay lúc cô định cùng đám người Giản Ngón đi ra quầy bar mini trong phòng, điện thoại di động để trên bàn lại rung không ngừng, cô lại cho rằng đây là điện thoại của hai vị phụ huynh nhà cô, lương tâm bỗng nhiên trời dậy thẳm hỏi đứa con gái bị bỏ rơi này.

Tùy tiện mở ra xem, lại là tin nhắn từ một số lạ.

”Anh ở ngoài chờ em - Cố Tấn Thần.”

Chẹp, đơn giản nói vào điểm chính lại ngắn gọn súc tích.

Người đàn ông này thật tự cao tự đại, lại ngạo kiều.

cô chỉ xem qua, không hề coi trọng tin nhắn kia, sau đó ném điện thoại lên ghế.

Choi đồ súc sắc vài lần, cô bị chuốc uống vài chén rượu phạt.

Khi mắt cô bắt đầu mờ màng, không nhìn rõ, điện thoại lại rung lên liên tiếp.

Cố Tấn Thần: “Cho em mười giây.”

Cố Tấn Thần: “Mười.”

Cố Tấn Thần: “Chín.”

Cố Tấn Thần: “Tám.”

...

Cố Tấn Thần: “Hai.”

Người đàn ông nào đó ở đầu dãy bên kia hứng trí đếm ngược, Hạ Nhiễm ở bên này nhận được tin nhắn mà như bị khủng bố, run như cây sậy, ngoan ngoãn trả lời anh: “Ra ngay đây.”

Lấy túi xách, uống nốt ly cocktail một cách đầy tức giận để lấy can đảm, Hạ Nhiễm buồn rầu chào tạm biệt Tiêu Sơn.

cô bước đi lung la lung lay, một bước thành năm, vốn dĩ quãng đường chỉ cần hai phút, nay cô đi đến mười phút vẫn chưa đến nơi. Vừa ra khỏi cửa chính câu lạc bộ, cô thấy ngay chiếc Bentley đỗ bên kia đường.

Xe thể thao sang trọng, dưới ánh đèn đường càng lộ ra vẻ cao quý.

Chỉ là, không khí bao quanh người đàn ông đứng bên cạnh lại hết sức âm lãnh khiến người khác tiếp cận không khỏi rùng mình.

Chất còn còn trong người cô cũng bay biến sạch.

Cố tiên sinh thật là rất có công hiệu trong việc giải rượu, tỉnh táo đầu óc đấy nhé!

Anh biếng nhác dựa vào cửa xe, cúi thấp đầu, cho dù chỉ cách một con đường, Hạ Nhiễm vẫn có cảm giác bị áp bách.

Khi cô vẫn còn thất thần, chẳng biết từ lúc nào Cố Tấn Thần đã ngẩng đầu, ánh mắt quán lấy cô, hát cầm ra dấu muốn cô đi về phía này.

không thể phủ nhận một điều, trên đời này thứ có thể gây đủ lực ảnh hưởng tới một người không phải mị lực mà là sự uy hiếp lạnh lùng, bạo lực. Dưới loại áp bách kinh người ấy, Hạ Nhiễm bước từng bước một tới gần Cố Tấn Thần. Đến khi cô cách anh khoảng một mét mới dừng lại, anh rất cao, ánh đèn hắt xuống người làm cái bóng của anh bao phủ cả người cô. Điều này làm cô vô thức né tránh, lùi về sau một bước mới ngẩng đầu hỏi: “Anh tìm tôi có việc gì à?”

Anh đáp: “Anh đói.”

”Hả?” Hạ Nhiễm ngạc nhiên nhìn anh, người đàn ông này có thể nói một câu “Anh đói” tao nhã hơn nữa không? Thanh sắc trầm thấp, vô cùng tự nhiên.

Anh nghiêng người mở cửa xe bên ghế phụ ra, hoàn toàn không hề trưng cầu ý kiến cô nhét cô vào trong xe. Sau đó mới vòng qua bên kia lên xe.

Đến lúc này Hạ Nhiễm đang ngồi im mới nhận ra ý của anh. Nắm thật chặt túi xách, cô khăn trương nuốt nước miếng, đợi Cố Tấn Thăng vào trong xe mới dè dặt hỏi: “Anh chưa ăn tối à?”

”Chưa.”

Cố Tấn Thần trả lời rất ngắn gọn lại làm Hạ Nhiễm đứng ngồi không yên. Bây giờ cô mới hối hận vì sao lại tới đây tìm Tiêu Sơn, sao chưa hỏi Tiêu Sơn xem có ai ở đó không mà đã vội vàng bắt xe tới.

Còn nữa, lúc này tiền taxi vẫn chưa đòi từ Tiêu Sơn tên kia đâu.

Nếu đem số tiền ít ỏi còn trong ví tiêu xài nữa, cô khẳng định phải sống đầu đường xó chợ luôn.

”Tám rưỡi rồi.”

Hạ Nhiễm oán trách trong bụng, có ai tám rưỡi tối rồi còn chưa ăn cơm không, nếu có đi ra đây, nếu không tôi đánh chết anh.

Anh thành thật gật đầu : “Anh biết.”

”Tôi, không còn bao nhiêu tiền đâu.” Hạ Nhiễm sau khi uống rượu mồi đo đỏ, ngay cả đôi mắt vốn trong suốt giờ cũng mờ mịt, ướt át. cô như thế này, rơi vào đáy mắt Cố Tấn Thần lại phi thường đáng thương.

Cố Tấn Thần thuận mắt nhìn túi xách cô ôm khư khư trong ngực, mi tâm lại nhăn thêm mấy nếp. không biết trong cái đầu nhỏ nhỏ của cô lại đang nghĩ lung tung cái gì đây, anh giờ tay chỉnh lại kính chiếu hậu, chính xác bắt được tầm mắt đang né tránh mình của cô, anh hắng giọng, lên tiếng: “Anh không kén ăn.”

Ý là em mời cái gì anh ăn cái đó.

Bạn học Hạ Nhiễm đang áy náy, mở to mắt quay sang nhìn người nào đó đang lái xe, không kén ăn tức là có thể ăn rất nhiều. Cho nên, hôm nay cô khẳng định phải ngủ ngoài đường rồi!?

Suốt dọc đường đi, họ đi qua vài khách sạn năm sao, nhà hàng cao cấp. Lần nào Cố Tấn Thần dừng xe, Hạ Nhiễm thấy đèn đỏ phía trước mới thờ phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, Cố tiên sinh thiện lương dừng xe ở một quán mìa.

Ngay lúc Hạ Nhiễm xuống xe còn nhỏ giọng nói một câu, làm Hạ Nhiễm mặt vốn đã hồng còn đỏ hơn.

”Cái này chắc em có thể mời được đúng không?”

Quán không quá lớn, trang trí khá đơn giản.

Đây chẳng phải là quán ăn cô hay tới sao!

Mời được, chắc chắn mời được!

Mì với ớt xanh xào thịt - 12 NNT

Mì thịt bò kho tiêu - 18 NNT

Mì thịt nạc - 15 NNT

Mì thịt gà xé - 15 NNT

...

cô lén lút cười khi nhìn thấy giá cả trên thực đơn, ngay phút chốc tâm tình nở hoa. Vẫy tay gọi chủ quán, cong cong miệng cười nói đơn đã với Cố Tấn Thần: “Đừng khách sáo, để tôi mời.”

Bộ dáng này với lúc ngồi trên xe đúng là khác nhau một trời một vực, lúc Cố Tấn Thần ngẩng đầu nhìn thì bất gặp cô đang cười ngây ngô, áo khoác bị cô tùy tiện ném lên bàn, vài sợi tóc rơi bên tai, đôi mắt như sáng thêm mấy phần khi cô im lặng. Anh tỉnh bơ rút thực đơn từ tay cô, không cần suy nghĩ, trực tiếp gọi món: “Ba phần mì thịt bò kho tiêu loại lớn.”

Ba phần, loại lớn, mì thịt bò kho tiêu???

Anh có họ với heo không thể? Có thể ăn hết nhiều mì thế, bảo sao anh nói anh không kén ăn.

cô ngẫm kĩ, lại thấy khỏe mỗi người nào đó đàn nhếch lên một cách khả nghi, không ổn! cô lấy lại thực đơn, mới phát hiện ra đúng là có điều không ổn thật.

không thể tin nổi ở cột ghi giá tiền còn có thêm vài dòng chú thích nho nhỏ.

P/S : giá ghi trên thực đơn chỉ áp dụng cho phần ăn loại nhỏ, loại lớn gấp đôi.

$3 \times 18 \times 2 = 108$

108 NNT

Cho nên, bữa tối đến muộn của Cố tiên sinh đã tốn mất một nửa tiền sinh hoạt phí của cô rồi

Người nào đó được lợi còn không biết, còn cần thận hỏi thăm cô: “Em không gọi món à?”

“không cần.” nói xong, để cho thuyết phục cô còn đánh “ợ” một tiếng thật kêu, dựa người vào ghế, “Tôi ăn rồi.”

Chén mì thịt bò thật lớn, thơm ngào ngạt được phục vụ bung lên, Cố Tấn Thần một bên lấy đũa gấp mì, một bên hỏi lại cô: “Em thật sự không muốn ăn thêm?”

Mạnh mẽ nuốt nước miếng, cô kiên quyết đáp : “không muốn!”

Cuối cùng thì Hạ Nhiễm cũng hiểu được cảm giác miếng ăn đến mồm rồi còn không được há mồm ra ăn. Nhất là khi vị ông chủ lớn kia cứ dùng sức mút sợi mì để tạo tiếng động, làm lòng cô cứ chộn rộn không yên.

Sau khi ăn hết một bát mì, Cố Tấn Thần tao nhã rút khăn lau miệng. Hạ Nhiễm nhìn hai bát mì vẫn còn bốc khói trên bàn, nghi ngờ hỏi: “Anh ăn no rồi?”

“Ừ.”

“Thế....” anh gọi ba bát mì để làm gì? một mình anh ăn một bát, thế hai bát còn lại thì sao đây!!!

“Gói về.” Lời đã đến cổ họng rồi, nghe hai chữ này của anh liền nuốt về.

Đến khi trả tiền, Hạ Nhiễm đã hiểu sâu sắc câu nói này : Việc đau khổ nhất trên đời này không phải là em yêu anh mà anh không biết, cũng không phải ba bát mì thịt bò thơm ngon để trước mặt lại phải mời người khác ăn, mà là trong ví của bạn chỉ còn ba trăm NNT sinh hoạt phí nhưng lại phải cắn răng lấy một nửa đi mời người ta ăn ba bát mì thịt bò thật lớn mà mình thì chỉ có thể ngồi nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 9

Cuộc đời sẽ dạy ta rất nhiều điều, giả dụ như :

Một vài việc, không phải bạn không thích thì sẽ không cần làm. Nhưng, một khi có hứng thú với việc nào đó, tuyệt đối không được từ bỏ.

Cho dù thật sự rất đau lòng, Hạ Nhiễm vẫn dứt khoát rút tiền riêng ra trả cho ông chủ quán mì.

Ra khỏi quán, Cố Tấn Thần đã nhanh chân đi trước cô một đoạn.

Cô cầm mì thịt bò đã được gói lại, đi ở phía sau.

Có lẽ vì cô đi quá chậm, người nào đó đi trước đột nhiên xoay người lãnh đạm ra lệnh: “Nhanh chân lên một chút.”

“Đến đây.” Cô cắn môi dưới, đổi tay cầm gói đồ ăn, bước nhanh về phía trước để đuổi kịp anh.

Cô đi đến phía sau anh một đoạn thì giữ khoảng cách nhất định. Một trước một sau, từ góc độ này, cô chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là có thể thấy gương mặt nhìn nghiêng của anh. Ánh trăng chiếu sáng làm gương mặt anh thêm góc cạnh, lông mi dày tạo thành một cái bóng như quạt nan. Đem theo gương mặt đẹp trai như vậy ra đường, khẳng định phiền phức không ít!

Biết đâu gặp phải đám tặc trộm sắc, anh còn phải nhờ vả cô bảo vệ anh ý chứ.

Ánh mắt cô rũ xuống.

Trong quán mì Cổ Tấn Thần đã cởi ra áo vest ngoài, bây giờ chỉ mặc áo sơ mi đen, tay áo xắn lên để lộ cơ bắp rắn chắc.

Ồ, chắc anh không cần cô bảo vệ đâu nhì.

Thân thể cao lớn kia bỗng nghiêng qua khẽ cười: “Em sợ anh lắm à?”

Sợ. Đương nhiên sợ rồi.

Nếu không sợ anh, cô đã không phải lén lút lút kiếm cớ để được đi hẹn hò với anh.

Nếu không sợ anh, cô sẽ không vì anh xuất hiện trong nhà mình mà thẳng thắn thừa nhận với Hạ Thế Hiền.

Không sợ anh, cô đã chẳng vì bắt gặp anh đi thang máy mà chọn leo thang bộ.

Thua người không thua trận, Hạ Nhiễm vệt chết còn cứng mở hỏi anh: “Ai cơ?”

”Anh.”

”Không sợ.”

Nghe cô rành mạch trả lời, Cổ Tấn Thần cũng không phản bác mà chỉ dùng cặp mắt sắc bén nhìn cô, giống như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô.

Ban đêm, gió nhẹ hiu hiu thổi, những cơn gió thế này vào một ngày hè đã mang tới cảm giác mát mẻ cho con người.

Cô cúi đầu, vài lọn tóc lướt qua vai che khuất gò má trắng nõn.

Anh lặng lẽ nhìn cô, lại ngửi thấy người cô có mùi rượu. Ánh mắt lập tức rét lạnh, âm thanh cất lên có chút bức bối: “Tư lượng của em rất khá?”

Anh hỏi khiến Hạ Nhiễm nhớ đến ba cốc vodka cô uống trong phòng bao. Khí phách đào non lấp bễ ấy, đâu thể thuộc về một cô gái mới tốt nghiệp đại học.

Vô thức gạt đầu, sau đó lại lắc đầu, cuối cùng lúng túng mân mê vành tai mình, chột dạ giải thích: “Lúc còn ở Anh đã từng học cách ủ rượu.”

Nghe câu trả lời ấy, Cổ Tấn Thần không hề ngạc nhiên, ngược lại cảnh cáo cô: “Những nơi như chỗ ấy không thích hợp với em đâu.”

Chỗ ấy?

Ý anh là mấy chỗ ăn chơi trác táng ý hả?

Cô không hiểu: “Sao lại thế?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh nhưng vẫn chẳng nhìn thấy biểu tình nào trên gương mặt ấy.

Đội nửa ngày, đôi mắt anh híp lại sâu thẳm, nghiêng người ghé vào sát ngay gáy, hơi thở nóng rực ái muội sau tai làm lúng túng, hoảng hốt:

Hạ Nhiễm vô ý thức quay mặt đi, lại nghe anh châm chọc :

”Em không có tiền.”

Nói xong anh liền đi lấy xe, bỏ lại Hạ Nhiễm vẫn còn đồ đạc.

Em không có tiền, em không có tiền, em không có tiền...

Cả người Hạ Nhiễm đều khó chịu, một cổ tức giận cuộn trào trong lòng, nhìn bóng lưng anh tiêu sái rời đi, cô chỉ sợ mình không kiềm chế nổi mà chạy đến phun một búng máu vào mặt anh mất.

Cho đến tận khi yên vị trong xe, cả hai người đều vô cùng ăn ý không nói với nhau câu nào.

Cổ Tấn Thần thì nghiêm túc lái xe, Hạ Nhiễm lại nghiêm túc tức giận.

Đến khi dừng ở cái đèn đỏ thứ ba, Cổ Tấn Thần mới lơ đãng quay qua ngó cô một cái, mi tâm hơn nhãn, lúc cô tức giận bao giờ môi cũng vênh lên.

Thu lại ánh mắt thâm sâu, anh hắng giọng nói: “Nghe nói em chưa tìm được việc làm?”

Cô đổi không thèm trả lời.

”Hừ.” Gặp cô im thin thít, anh hừ nhẹ, mang theo chút trào phúng.

Ninh Viễn là thư kí của Cố Tấn Thần, Ninh Viễn lại biết chuyện mình đang tìm việc làm, thế thì việc Mạc Sâm đang tuyển lễ tân là do người này đứng sao giật dây?

Nghĩ một hồi, cô đậm đậm trả lời: “Tôi sẽ không làm cho Mạc Sâm đâu.”

Anh hơi nhếch môi cười như không cười: “Em khẳng định Mạc Sâm sẽ tuyển chọn em?”

”Ý anh là tôi không đủ năng lực trở thành nhân viên của Mạc Sâm?”

Nét cười yếu ớt trên mặt anh lập tức tan biến, khôi phục vẻ mặt trầm mặc. Cô hếch mũi trừng mắt nhìn anh.

”Anh chỉ tin vào năng lực.”

Anh coi thường biểu tình của cô, bình tĩnh dừng xe trước cửa khách sạn Mạc Sâm, sau đó không đếm xỉa đến cô, nói: “Đến nơi rồi.”

”Anh...” Cô tức giận trừng anh, sau đó xuống xe trước chỉ vào anh: “Nếu tôi có thể vào Mạc Sâm thì sao?”

Anh giễu cợt: “Em có thể hả?”

”Cho tôi một buổi phỏng vấn thật công bằng đi.”

”Việc phỏng vấn tuyển nhân viên trước giờ anh chưa từng nhúng tay.”

Ý tứ của anh rõ ràng, các phòng ban của Mạc Sâm là độc lập với nhau. Bộ phận nhân sự tuyển người, chỉ có người của bộ phận nhân sự mới được phỏng vấn thí sinh, dù có tư tâm cũng lực bất tòng tâm.

Xuống xe, cô không chút do dự đi vào trong khách sạn. Cố Tấn Thần nhìn bóng dáng cô khuất sau thang máy mới rời đi.

Hạ Nhiễm vừa trở về phòng, việc đầu tiên làm làm là gọi điện cho Tiêu Sơn. Cô không ngại phiền gọi đến lần thứ ba thì rốt cục đầu dây bên kia mới xuất hiện âm thanh của Tiêu Sơn: “Alo.”

Giọng nói dồn dập, từ điện thoại đôi lúc còn phát ra tiếng nôn mửa.

Âm thanh hỗn tạp làm tâm tình cô vốn đã không tốt lại càng thêm nát bét. Cô lớn giọng gọi một tiếng: “Tiêu Sơn.”

Bên kia trả lời: “Đây.”

Cô nhú mày hỏi: “Cậu uống say à?”

Tiêu Sơn lúc này vẫn còn ở trong phòng bao, kẹp điện thoại ở vai, vừa lấy sức kéo Trần Từ Ngang đang nằm sấp trên bồn rửa mặt dựa vào vai mình vừa trả lời Hạ Nhiễm: “Không, là tổng giám đốc bên Vạn Hào, giờ đang say lên say xuống đây này, mình phải ở lại thu thập hấn.”

Tổng giám đốc Vạn Hào, Trần Từ Ngang?

Làm sao hấn uống say được, Hạ Nhiễm nhớ trước khi cô ra khỏi phòng, Trần Từ Ngang vẫn an tĩnh ngồi một góc, không chơi bởi cũng không uống dù chỉ một chén rượu cơ mà.

Thật không dễ dàng Tiêu Sơn mới dìu được Trần Từ Ngang vào xe, xin lỗi cô: “Hạ Nhiễm, có việc gì thì mai nói nhé, giờ tớ phải đưa hấn về.”

”Thế thì ngày mai tìm cậu tính sổ.” Nói xong, trước khi bên kia cúp máy liền nhấn nút kết thúc cuộc gọi trước.

Nửa nằm nửa ngồi trên giường chơi game, cô nhận được tin nhắn tới muộn của ba cô, chỉ có điều, tin nhắn không hề dễ thương tí nào:

”Ba mẹ cực kì tin tưởng vào năng lực của bảo bối có thể sống tốt. -- Ba mẹ đáng yêu của con. “

Cô giận dỗi đá dép, cời quần áo đi tắm để xả tức.

Trong phòng tắm tràn đầy hơi nước, dưới vòi hoa sen, một cơ thể nam giới màu đồng cổ dính bọt nước lại càng thêm gợi cảm. Nước chảy từ ngực dần xuống cơ bụng cường tráng.

Cơ thể mệt mỏi, đầu óc nặng nề tắm xong đều thư giãn không ít.

Khóa vòi nước.

Anh tùy tiện lấy khăn tắm từ móc treo trong nhà tắm, đơn giản quấn khăn quanh hông rồi đi ra.

Cố Tấn Thần sau khi thay quần áo ở nhà, trên đường từ phòng ngủ đến thư phòng nhìn thấy Trương bá và Trương tẩu đang ngồi trong phòng ăn thưởng thức mì thịt bò anh mang về. Anh dừng bước, dựa vào lan can lầu hai mà hỏi vọng xuống:

”Hương vị ra sao?”

Nghe thấy giọng anh, Trương bá Trương tẩu vội đứng dậy, nghiêm túc bình luận: “Ăn rất ngon.”

”Thế thì tốt.” Cả người mang chút lười nhác, sau khi tắm xong thì sự sắc bén giảm đi mấy phần, anh cong khóe miệng, vô ý nở nụ cười.

Đợi đến khi anh xoay người đi vào thư phòng, Trương tẩu dùng cùi chỏ đụng đụng chồng, nghi ngờ hỏi: “Thiếu gia vừa mới cười hả?”

Trương bá thu hồi ánh mắt tò mò, khẽ gật đầu: “Ừ, có lẽ tâm tình rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 10

Hôm sau, từ sáng sớm Hạ Nhiễm đã bị đánh thức. Nhìn tin nhắn mới nhận được từ tổng đài, thật có cảm giác trời muốn diệt người, không thể cười nổi nữa.

Tin nhắn của tổng đài được trích nguyên văn như sau:

”Xin chào bạn. Tài khoản điện thoại của bạn vào lúc 00.30 ngày 20 tháng 6 đã bị trừ 10,05 đồng, hiện tại đang bị tổng đài tạm thời chặn các cuộc gọi đi, nếu không nạp tiền vào tài khoản sẽ bị chặn các cuộc gọi đến. Đề nghị quý khách nạp tiền để duy trì liên lạc. Xin chân thành cảm ơn.”

Cô rời giường tẩy tẩy lau lau một hồi mới nghĩ đến việc xuống lầu gọi Tiêu Sơn.

Khi ở Đại Đường thấy sơ đồ của Mạc Sâm, Hạ Nhiễm mới biết hóa ra khách sạn Mạc Sâm có 17 tầng, trong đó trừ Đại Đường là nhà hàng, cùng hai nhà hàng nữa ở tầng hai và tầng ba có phong cách khác nhau. Từ tầng bốn trở lên, chính là phòng đặt trước của khách sạn. Tổng công ty của Mạc Sâm được bố trí từ tầng mười lăm trở lên, nhưng không phải ai cũng được phép lên trên ấy.

Khách sạn có hai thang máy, thang máy phía Đông là dành cho khách, tầng cao nhất của thang máy này là tầng 14. Thang máy phía Tây là thang máy chuyên dụng của nhân viên, nối thẳng sảnh chính của khách sạn lên tổng bộ, không hề đi qua phòng của khách, hơn nữa, nếu không thể trình ra giấy chứng nhận thì đừng mơ có thể bước vào thang máy nữa bước.

”Đề nghị cô xuất trình giấy tờ.”

”Tôi không có, nhưng tôi thật sự đang có việc gấp. Anh có thể châm chước cho tôi vào được không?”

Khi bị nhân viên trực thang máy chặn lại, Hạ Nhiễm lời miệng lưỡi không xương của mình ra làm mềm lòng vị bảo vệ mặt lạnh này.

Một cậu không cho vào chính là không cho vào. Quy định của Mạc Sâm là sắt, nhân viên nếu lơ là cương vị, không tuân thủ quy định, chỉ có một loại kết cục - đóng gói hành lý rồi đi. Vì muốn giữ thật kỹ công việc khó khăn lắm mới kiếm được, vị bảo vệ kia không hề lưu tình nói: “Xin lỗi, khách sạn đã có quy định, nếu không có thẻ nhân viên thì không thể ra vào thang máy.”

”Tôi có quen biết với quản lý Tiêu Sơn của khách sạn các anh mà.”

Người bảo vệ kia giờ một tay đang đeo bao tay trắng ra, đứng vững như cột đá mà trả lời Hạ Nhiễm: “Vậy mời cô trình giấy tờ chứng minh.”

”Xảy ra chuyện gì?” Ngay lúc không khí căng thẳng, đằng sau lưng cô liền truyền tới âm thanh quen thuộc. Khi cô quay đầu nhìn liền thấy Cố Tấn Thần cùng thư ký, mà âm thanh cô nghe được chính là phát ra từ Ninh Viễn đang đi bên cạnh anh.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy tên mặt lạnh như anh có thể đẹp trai như thế, cả người Cố Tấn Thần tỏa sáng, bước như một thiên sứ ban phước đến cạnh cô.

Thấy đối diện là ông chủ nhà mình, hai người bảo vệ nhanh nhẹn giải thích: “Ông chủ, cô gái này không có thẻ nhân viên.”

Ninh Viễn liếc mắt liền nhận ra Hạ Nhiễm, sau khi nghe lời giải thích của bảo vệ thì vô thức lên nhìn ông chủ nhà mình. Trên mặt Cố Tấn Thần không có biến hóa, chỉ thấy anh không nhanh không chậm bước qua người Hạ Nhiễm, sau đó nhẹ nhàng tiến vào trong thang máy đang mở.

Ánh mắt tràn đầy mong đợi của Hạ Nhiễm sau khi thấy bóng dáng Cố Tấn Thần bước vào thang máy liền biến mất không tung tích. Cô nhấn nút nhìn anh, không thể hiểu nổi cái con người đang trong thang máy kia.

Anh cũng ngẩng đầu nhìn lại, đôi đồng tử màu đen thâm trầm lướt qua cô như thể cô là một người xa lạ rồi quay qua Ninh Viễn, môi mông lãnh đạm ra lệnh :“Đóng cửa.”

Đóng cửa ---

Cửa thang máy lúc này như một lần ranh ngăn cách hai thế giới hoàn toàn trái ngược.

Sự khác nhau giữa ma quỷ và thiên sứ chính là thế này:

Nếu ở trên đường vô tình ngã xuống, thiên sứ sẽ thương xót vô cùng, nâng bạn dậy rồi nói với bạn: “Đứa nhỏ, phải kiên cường lên, cố gắng đứng dậy từ nơi mình vấp ngã.”

Còn ma quỷ thì khác, khi bạn vấp ngã, sẽ không kiêng nể dẫm qua người bạn, sau khi thấy bạn đau đớn còn giả nai quay lại kinh ngạc hỏi: “Ừa, ta vừa giẫm vào người người hả? Thật xin lỗi nha.”

Thế nên Hạ Nhiễm rút ra được bài học xương máu: ma quỷ thì không bao giờ có trái tim thiên sứ.

Tám giờ sáng là giờ cao điểm, liên tục có nhân viên tiến vào thang máy. Hạ Nhiễm chờ mãi không thấy bóng dáng Tiêu Sơn đâu. Cô đưa mắt nhìn đại sảnh một vòng, ánh mắt sau đó không thể nào rời khỏi người một cô gái đang ngồi ở góc khuất phía đối diện.

Sáng sớm, ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh không lệch chút nào chiếu vào người cô gái kia.

Trên bàn là cốc sữa tươi vẫn còn hơi nóng, cô gái kia nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó thanh tao để cốc sữa lại trên bàn. Khép hờ mi mắt, dung nhan lạnh nhạt mà xinh đẹp ngoài ý muốn khiến người ta có cảm giác quen thuộc.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Hạ Nhiễm tiến tới gần cô gái kia.

Khi đứng đối diện, cô mới nhẹ giọng chào hỏi: “ Xin chào.”

“Hả?” Nghe thấy giọng Hạ Nhiễm, cô gái hơi giật mình, lập tức ngẩng đầu nhìn cô.

Hôm nay Hạ Nhiễm mặc một chiếc váy trắng vô cùng phổ biến, thiết kế cũng đơn giản nhưng lại làm nổi bật lên được làn da trắng nõn nà. Cô chỉ ngồi một chỗ thôi cũng khiến cho người ta có cảm giác tươi mát thanh nhã như một đóa bách hợp trong gió.

Cô gái kia đánh giá quần áo Hạ Nhiễm xong mới ngẩng lên nhìn mặt cô, sau khi thấy gương mặt quen thuộc, ánh mắt liền ánh lên nét tươi cười, gật đầu trả lời: “Chào cô, Hạ Nhiễm”

Cô gái kia chính là mỹ nữ Hạ Nhiễm gặp trong phòng bao tối hôm qua - Giản Ngôn.

Ngắm Giản Ngôn dịu dàng thùy mị, Hạ Nhiễm có cảm giác như gặp người quen nơi đất khách.

Chào hỏi đơn giản vài ba câu, Hạ Nhiễm ngồi xuống phía đối diện Giản Ngôn, trong lòng xoắn xuýt một lúc mới khó khăn cất lời: “ Thật ra, tôi muốn nhờ cô giúp tôi một chuyện.”

“Hả? Có chuyện gì, cô nói đi.”

Giản Ngôn đặt quyển sách đang cầm trong tay lên bàn, nhìn Hạ Nhiễm, chờ cô mở miệng.

“Cô có thể cho tôi mượn điện thoại để gọi điện không? Điện thoại của tôi vừa hết tiền xong, gần đây lại không có cửa hàng điện thoại nào mà tôi thì đang có việc gấp.”

Nếu không phải bước đến đường cùng, Hạ Nhiễm cũng không muốn nhờ vả người bạn học của Cố Tấn Thần mà cô mới gặp mặt hai lần này. Hơn một trăm NDT còn lại của cô thực sự không thể giải quyết nổi nhu cầu ăn ở của cô nữa rồi.

“Tất nhiên là được rồi.” Giản Ngôn mỉm cười, lấy điện thoại của mình từ trong túi ra đưa cho Hạ Nhiễm.

Sau khi gọi được cho Tiêu Sơn, Hạ Nhiễm trả lại điện thoại cho Giản Ngôn, cảm ơn : “Thật cảm ơn cô.”

“Không cần khách khí, chỉ là tiện tay giúp đỡ thôi.” Giản Ngôn nhận lại điện thoại, trên mặt vẫn mỉm cười nhợt nhạt, dường như vô tình hỏi cô:“Cô và Tiêu Sơn có vẻ rất thân thiết nhỉ.”

Hạ Nhiễm thành thật gật đầu. “Đúng vậy, là bạn lâu năm.”

“Vậy thì cô và Tấn Thần cũng là bạn lâu năm hả?”

Hạ Nhiễm tùy ý vén sợi tóc vương trên vai, khoe miệng hơi giật, khó khăn lắc đầu: “À, chúng tôi, cũng không thể coi là bạn bè được.”

Nói xong, cô vô ý thức nhìn vào quyển sách được Giản Ngôn để một bên, tên sách màu vàng nổi bật trên nền xanh ghi rõ ràng : “Nguyên lý kim tự tháp vàng.”

Có vẻ là một quyển sách rất thân thúy.

Chiều theo ánh mắt Hạ Nhiễm, Giản Ngôn vô ý nói: “ Pyramid Principles, nguyên lý kim tự tháp vàng, được xuất bản năm 1973, viết bởi Barbara - cổ vấn của công ty xuyên quốc gia MacKenzie, cô cũng đọc rồi?”

Bị hỏi, Hạ Nhiễm ngây ngốc vài giây, vội vàng xua tay: “Không có.”

Xuyên qua đám người, Hạ Nhiễm tinh mắt nhìn thấy Tiêu Sơn đang ra khỏi thang máy. Cô vội vàng đứng dậy, nói lời tạm biệt với Giản Ngôn : “Tôi đi trước đây, tạm biệt.”

”Tạm biệt.” Giản Ngôn cười nhẹ nhìn Hạ Nhiễm bước nhanh đến thang máy.

Thấy Hạ Nhiễm phía trước, Tiêu Sơn chấp tay sau lưng, tay khác chỉ vào Giản Ngôn đang ngồi ở góc khuất: “Ai vậy?”

Hạ Nhiễm quay đầu, nhìn thoáng qua Giản Ngôn đang cúi đầu đọc sách: “À, cô ấy là Giản Ngôn.”

Nghe thấy tên Giản Ngôn, Tiêu Sơn cứng người, anh ta chỉ chăm chú nhìn người trong góc, chậm chạp không nói.

”Sao thế?”

Tiêu Sơn nhún mày, làm như không có gì hỏi: “Cậu vừa lấy điện thoại của cô ta gọi cho tớ à?”

”Ừa, điện thoại của tớ bị chặn rồi.”

”Đi thôi, tớ dẫn cậu đi ăn sáng.” Tiêu Sơn véo má Hạ Nhiễm một cái, chuyển đề tài, lập tức kéo cô ra đường khác.

Tiêu Sơn dẫn Hạ Nhiễm đến nhà hàng com Tây dưới tầng nhau, tùy tiện gọi một phần sandwich và một cốc cappuccino, cùng cô ngồi xuống bàn.

”Hết tiền hả?” Tiêu Sơn nhìn cô vừa gấp sandwich vừa gật đầu.

”Bác trai bác gái bao giờ thì về?”

Hạ Nhiễm lắc đầu, “Thật ra tớ cũng không rõ, bố mẹ tớ bảo tạm thời chưa về.”

Tiêu Sơn kinh ngạc. Từ lâu đã nghe Hạ Nhiễm oán thán cách dạy con của nhà họ Hạ, bây giờ nghĩ lại mới thấy không khoa trương cho lắm.

”Không cả gửi tiền cho cậu sao?”

”Họ bảo tớ tự thân vận động, tay làm hàm nhai.”

”Nhưng, cậu vẫn còn nhỏ...” Tiêu Sơn hơi xấu hổ, toát mồ hôi, Hạ Nhiễm cô gái này du học nước ngoài bốn năm, không ít thì nhiều cũng học được tính cách độc lập tự tin của con gái Anh, thế nhưng dù sao cũng mới chỉ hai mươi.

Tự lực cánh sinh, bắt cô tự lực cánh sinh có phải quá miễn cưỡng không?

Nhắc đến cũng thật hổ thẹn, Hạ Nhiễm học tiểu học có thành tích quá xuất sắc, được nhảy liền hai lớp.

Việc này đã làm ông Hạ nở mày nở mặt đến mấy năm.

Chỉ là sau đó, Hạ Nhiễm mới mười ba tuổi đã học cao trung, tuổi nhỏ phải học hành nặng nề, trở thành lực bất tòng tâm. Thành tích học tập xuống dốc không phanh, cô bắt đầu chán ghét việc học còn gia nhập đội ngũ yêu sớm.

Hạ Nhiễm một ngụm cappuccino, “Cho tớ mượn đỡ trước một ít tiền đi, sau khi đi làm sẽ trả cho cậu.”

Tiêu Sơn rút ví tiền của mình từ trong túi áo, rút ra một tập tiền màu đỏ mệnh giá lớn đưa cho Hạ Nhiễm: “Tìm được việc rồi?”

”Vẫn chưa, nhưng tớ sẽ thử xem sao.” Cô nhận tiền, sau khi đút vào ví mình, trong lòng nảy ra chút cảm kích, trong lúc hoạn nạn mới biết ai là bạn mình, thật đúng.

”Tớ định tham gia phỏng vấn tuyển nhân viên của Mạc Sâm.”

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 11

Tiêu Sơn - giám đốc bộ phận marketing của Mạc Sâm đích thân tham gia phỏng vấn tuyển nhân sự khiến nhân viên trên dưới công ty bàn tán không ngớt. Hồ An mới quay lại làm việc không lâu, đảo tầm mắt nhìn một đồng nhân viên vây quanh cánh cửa phòng họp được dùng làm phòng phỏng vấn, hạ thấp giọng hỏi người bên cạnh

”Hôm nay có chuyện gì vậy?”

Thư kí của Hồ An đuổi hết nhân viên hóng chuyện vây xem kia đi mới chậm rãi trả lời: “Hôm nay giám đốc Tiêu cũng tới tham gia phỏng vấn tuyển nhân sự.”

”Thế à?” Hồ An vẫn mơ mơ hồ hồ gật đầu, tiện tay đưa tập công văn cho thư kí rồi nhanh chân tiến vào phòng họp.

Một bên mở cửa, một bên Hồ An trêu chọc người đàn ông đang ngồi ở ghế “Con gió nào đưa cậu tới đây vậy?”

Mạc Sâm có ba người đàn ông đẹp trai tài giỏi: tổng giám đốc Cố Tấn Thần, giám đốc bộ phận marketing Tiêu Sơn, người còn lại chính là giám đốc bộ phận nhân sự Hồ An.

Ba người này từ nhỏ đã lớn lên trong đại viên cùng nhau, quan hệ tất nhiên không bình thường.

Những vị giám khảo khác đang vây quanh Tiêu Sơn thấy Hồ An bước vào thì nhao nhao đứng dậy. Hồ An hơi nhếch khóe môi, gật đầu coi như chào hỏi rồi ra dấu bảo họ ngồi xuống, bản thân cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện Tiêu Sơn.

”Gió tây bắc” Tiêu Sơn thân nhiên trả lời, tay chống cằm, nhướn lông mày ý nhị nhìn người đối diện. “Tuần trăng mật vui vẻ chứ?”

”Đừng đánh trống lảng, cậu đường đường là giám đốc bộ phận marketing, không có chuyện gì đặc biệt sao lại rảnh rỗi tham gia phỏng vấn tuyển nhân viên chứ.” Hồ An đánh giá Tiêu Sơn từ trên xuống dưới, mang vẻ mặt “đừng tưởng tôi không biết”, cũng nhìn rõ tiểu tâm của Tiêu Sơn.

Tuy là mới từ tuần trăng mật quay về, không có nghĩa là chuyện công ty anh ta không rõ.

Trong thời gian anh ta không có ở đây, có hai chuyện lớn xảy ra.

Đầu tiên tất nhiên là chuyện Mạc Sâm cùng Vạn Hào kí hợp đồng làm ăn trong thời gian ba năm. Việc này đã là chất xúc tác hòa giải mối quan hệ vốn không tốt giữa Cố Tấn Thần và Trần Từ Ngang. Thật không thể tưởng tượng nổi cảnh hai người này hòa nhã ngồi đàm phán với nhau.

Chuyện thứ hai, chính là việc Hạ Nhiễm đi du học bốn năm rốt cuộc cũng về nước.

”Tôi chỉ muốn đến để xem bộ phận nhân sự của Mạc Sâm có thật sự công tư phân minh như lời đồn không thôi.” Tiêu Sơn đang hoảng hốt bốc trà trên bàn nhấp một ngụm.

Sau đó còn thật tâm bình luận: “Quả nhiên là trà ở chỗ cậu ngon hơn, thật thơm.”

Biết Tiêu Sơn cố ý không trả lời vào trọng tâm, Hồ An cũng không cùng tên này nói nhảm, tay phải mân mê nhẫn cưới, nhàn nhạt mở miệng: “Trà Long Tỉnh được hái ngay sau cơn mưa.”

Tiêu Sơn xoay cốc trà một vòng, ánh mắt hạ xuống lá trà xanh ngắt, “Bảo sao, hôm nào chia cho tôi một phần đi.”

”Cậu tới đây chỉ để thưởng trà?” Hồ An cúi đầu nhìn đồng hồ, tám rưỡi sáng, còn nửa tiếng nữa là đến giờ phỏng vấn.

”Xem kịch.”

Đưa ngón trỏ lên môi ra dấu im lặng với Tiêu Sơn, Hồ An quay đầu nhìn mấy người giám khảo khác nói “Các anh bắt đầu được rồi.”

Nói xong, Tiêu Sơn và Hồ An nhìn nhau, hiểu ý tiến vào căn phòng nhỏ bên trong phòng hội nghị đã được an bài sẵn.

Phòng họp được chuẩn bị thành hội trường phỏng vấn trên tầng mười lăm của tòa nhà Mạc Sâm.

Ai có thể ngờ chỉ là một chức vụ lễ tân nho nhỏ lại phải tổ chức phỏng vấn long trọng như vậy, người xếp hàng ngoài cửa chắc phải đến hai ba mươi người. Người nhất định phải có mặt như Hạ Nhiễm cũng không chịu không nổi trường hợp thế này. Cô nhìn hàng dài phía sau mình, thở phào khi mình tới sớm.

Không biết phỏng vấn tới lúc nào, cô đành tùy tiện tìm một góc để ngồi. Trong lúc nhàm chán, Hạ Nhiễm kéo cửa chớp của cửa sổ sát đất, độ cao chót vót từ tầng mười lăm nhìn xuống làm cô không khỏi nuốt nước bọt.

Ngồi thật lâu thật lâu, cô mới nghe thấy tên mình được gọi.

”Hạ Nhiễm.”

”Có.”

Giọng nói này, giống như thanh âm của thiên nhiên, thanh thúy mà vang dội.

Bên kia hành lang, người đàn ông dẫn đầu một nhóm người bước ra từ phòng họp bỗng dừng bước khiến những nhân viên đi sau thấy khó hiểu.

”Ông chủ?”

”Ừ.”

Nhìn bóng dáng thân quen kia biến mất cuối hành lang, đôi đồng tử đen như mực của Cố Tấn Thần mới thu lại quang mang, trở về trạng thái bình thường.

”Đem bản sơ lược của dự án đến phòng tôi.” Anh nhắc nhở nhân viên phía sau mình, sau đó tiêu sái xoay người đi về phía thang máy.

Từng bước từng bước, trầm ổn, vững chãi.

Phỏng vấn tuyển nhân sự của Mạc Sâm không khác mấy với những công ty khác mà Hạ Nhiễm từng tham gia, mấy người giám khảo ai nấy đều một bộ mặt nghiêm túc cứng nhắc.

Sau khi tự giới thiệu bản thân, Hạ Nhiễm ngồi xuống ghế được bố trí sẵn.

Hạ Nhiễm, 20 tuổi.

Tốt nghiệp trường đại học tại London nước Anh.

Chủ khảo thăm vấn đọc thật kỹ bản sơ yếu lý lịch tóm tắt của Hạ Nhiễm, không khỏi kinh ngạc, có chút không tin lên tiếng hỏi: “Cô Hạ Nhiễm năm nay 20 tuổi?”

Cô gật đầu, cười thật tươi: “Vâng, thời tiểu học tôi từng vượt cấp.”

Giám khảo gật đầu. “Khó trách.”

”Tốt nghiệp đại học tại London, tại sao cô lại chọn công ty của chúng tôi?”

”Không thể sao?” Cô hỏi ngược lại khiến vài vị giám khảo không biết làm sao, nhìn cô nói: “Có thể.”

Cuối cùng, vị giám khảo ngồi giữa đành đặt câu hỏi để xóa đi không khí khó xử. “Tại sao cô lại chọn tham gia ứng tuyển công việc này? Theo lý thuyết, bằng cấp của cô có thể tìm được công việc tốt hơn mới phải.”

Tại sao?

Chính cô còn không tìm được đáp án, từ ngày về nước, mỗi sự lựa chọn của cô đều chẳng dẫn đến kết quả. Hạ Nhiễm còn có ảo giác rằng ông trời đã an bài tất cả, cô có trốn cũng không được.

Nếu có thể tìm được công việc khác, cô đã chẳng phải đến đây.

Nụ cười của Hạ Nhiễm có chút lúng túng, nhưng sau đó rất nhanh đã phục hồi lại, chậm rãi trả lời: “Có thể coi như duyên số đi.”

”Vì lý do đó mà cô chọn Mạc Sâm chúng tôi?”

”Nói thật, tôi hiện tại đang rất cần một công việc.” Bởi vì tất cả các cuộc phỏng vấn trước của tôi đều thất bại.

Nghe cô nói vậy, hai người đang ngồi trong phòng riêng đều có suy nghĩ của riêng mình. Hồ An dựa ngói trên ghế xoay, trong lòng thật bội phục vị cảm quyền nào đó, tay không ngừng bấm bấm gửi tin nhắn, trên màn hình xuất hiện một đoạn đối thoại thế này:

”Gậy ông đập lưng ông, chiều hay.” - Hồ An

”Ôm cây đợi thỏ, cũng bình thường thôi.” - Tiêu Sơn

Hai người nhìn nhau cười, tiếp tục dõi mắt nhìn sự việc diễn ra trong phòng phỏng vấn.

Phòng vẫn tiến hành vô cùng thuận lợi, Hạ Nhiễm từ phòng họp đi ra, Tiêu Sơn và Hồ An ngay lúc đó cũng mở cửa ra ngoài, điện thoại di động của hai người họ không hẹn mà gặp cùng đổ chuông báo có tin nhắn.

Mở ra xem, là một tin nhắn vô cùng ngắn gọn :

”Ông chủ có lệnh, công việc xảy ra chuyện gì liền gọi trực tiếp cho ngài ấy.

Cảm ơn.

-- Ninh Viễn.”

*****

Mùa hè ở thành phố C đã qua hơn nửa nhưng nắng vẫn chói mắt như cũ, Hạ Nhiễm vừa mới ngủ trưa dậy đã nhận được điện thoại của Hạ Thế Hiên. Cô đứng dậy, kéo rèm che ánh nắng mặt trời gay gắt lại, người bên đầu dây bên kia cũng cất tiếng hỏi hân hoan: “Bố mẹ về rồi, con gái cũng muốn về nhà chứ?”

Hạ tiên sinh, lời này của ngài có hơi thừa đi.

Cô không về nhà, không lẽ tiếp tục sống trong căn phòng thuê này?

”Về, con sẽ về ngay lập tức.” Hạ Nhiễm vội vàng cúp điện thoại, sau đó dùng tốc độ ánh sáng gói ghém hành lý.

Không chào Tiêu Sơn một câu, cô bắt một chiếc taxi ngoài khách sạn, ngay lập tức bay về nhà.

Xe taxi rất nhanh liền đỗ lại trước tiểu khu Nam Uyển. Hạ Nhiễm đứng trước khung cảnh quen thuộc, trong lòng cũng thấy tốt lên mấy phần.

”Bố, mẹ, con gái về rồi.”

Chưa thấy người đã thấy tiếng. Cách một cánh cửa chống trộm, Hạ Nhiễm xách hai chiếc vali đứng trên hành lang gọi với vào.

Vì Nam Uyển là khu nhà khá cũ của thành phố C, tầng trệt lại quá thấp nên tiểu khu căn bản không có thang máy. Hạ Nhiễm leo từ tầng một lên tầng ba mà cả người ướt đầm mồ hôi, thở hồng hộc.

Gọi nửa ngày, cô họng cũng khàn rồi.

”Hạ tiên sinh, Hạ phu nhân --” hừ hừ, cô bức bối ném hành lý xuống nền nhà gần góc tầng trệt thuận tiện ngồi lên trên nó thở lấy hơi.

Ngẩng cổ, tiếp tục gọi, “Hạ Thế Hiên, Vương Vũ Hồng.”

”Con nhóc kia, ồn ào cái gì chứ.” Trong khi Hạ Nhiễm không ngại khí tiếp tục gào, hai vợ chồng họ Hạ sống ở tầng năm rốt cuộc nghe thấy tiếng tru của cô.

Hạ Thế Hiên đi dép lê, mắt híp lại còn thành cọng chỉ đánh giá đứa con đang ngồi một đống trong góc, vội vàng tiến lên đỡ cô dậy, ngó trái ngó phải như tìm sinh vật lạ. Tiếp đó, Vương Vũ Hồng đang đắp mặt nạ đưa chuốt bước ra, nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của cô cũng có chút đau lòng.

”Sao vậy?”

”Đi không nổi nữa...”

Dưới sự chần dặt dạy dỗ của bố mẹ, từ nhỏ Hạ Nhiễm đã được bồi dưỡng thành một đứa trẻ độc lập.

Dưới con mắt của hai vợ chồng Hạ gia, con gái nhà họ có thể vác một bao gạo năm mươi cân treo năm tầng lầu mà không thở dốc, đây là lần đầu thấy cô thở đến hệt hơi, nước mắt nước mũi như chảy ra đến nơi.

Hạ Thế Hiên trưng ra vẻ mặt ghét bỏ nhìn con gái mình “Vài năm ở bên Anh sao lại làm con yếu ớt ra cái dạng này vậy.”

”Bớt nói linh tinh đi, mau giúp con nó kéo đồ vào nhà.” Vương Vũ Hồng không so đo với mấy câu nói linh tinh của ông chồng nhà mình, bà luôn nghĩ con trai thì nghiêm khắc dạy dỗ còn con gái là dễ thương yêu. Để Hạ Nhiễm ra nước ngoài học vài năm, bà luôn thấy hối hận. Vừa hay có cơ hội để trút buồn bực trong lòng, bà oán thán: “Đều do ông, ngày xưa tôi bảo không thể để nó một mình xuất ngoại, ông lại cứ một mực cho nó đi...”

Người họ Hạ đã quá quen với việc hai người này đấu khẩu, đó là việc làm lòng người ta thấy ấm áp.

Mà Hạ Nhiễm cô cơ hồ gần như quên mất cái cảnh Hạ gia một ngày ba trạng thái, một âm ỉ, hai náo, ba trở về yên tĩnh như cũ.

Vừa mới vào nhà, mẹ cô đã vội vã chạy về phòng, gọi điện thoại cho chị em thân thiết của bà, học tập bí quyết chăm sóc sắc đẹp.

Ba Hạ lại càng nhàn nhã, lấy báo sáng ra, say sưa ngồi trên sofa nghiêm túc nghiền ngẫm.

Bỏ lại một mình Hạ Nhiễm với hai vali hành lý, rất to từng mắt nhỏ.

Không hiểu sao, dòng nước mắt vừa chảy xuôi đến đầu trái tim, chưa kịp truyền đi tiếp liền biến mất.

Thật đau lòng, cô rốt cuộc có phải con ruột của hai người họ không vậy?

Tự thu thập hành lý, quét dọn phòng mình một lượt, Hạ Nhiễm kéo thân thể mệt mỏi mới từ phòng ngủ ra đã nghe thấy bố mình ngồi trên sofa ra lệnh:

”Lát nữa nhớ nấu cơm trưa cho ba mẹ.”

Hạ Nhiễm ngẩng vội đầu, mắt tròn trừng, không thể tin nổi nhìn người đàn ông trung niên đang đọc báo đầu cũng không ngẩng lên, tru : “Bố, bố nói thật đi, con có phải là con rơi bố mẹ nhặt về từ bãi rác không?”

”Ừ...” Hạ Thế Hiền gấp tờ báo lại, để trên bàn, uống một ngụm trà Ô Long, chép khoé miệng đáp: “Con đoán đúng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: chương 12

Tục ngữ nói, chim khôn biết dậy sớm mới có sâu ăn.

Hạ Nhiễm dậy sớm, đêm đồ ăn sáng cũng không động đã chạy tới trạm xe buýt. Không như nghĩ, mới sáu giờ sáng mà cả thành phố đã nhộn nhịp. Rất nhiều người đi làm, đi học giống cô đang đứng đợi xe buýt.

Thật may, nhà Hạ Nhiễm cách trạm dừng xe buýt không xa nên khi cô lên xe cũng không quá chật chội, có thể tùy tiện tìm một chỗ dưới đuôi xe để ngồi.

Người đi trên phố giờ này vẫn còn khá ít, chỉ có vài người đi thành nhóm nhỏ, vài cửa hàng bán đồ ăn sáng cũng đã mở cửa rồi. Một ngày huyên náo còn chưa thực sự bắt đầu nhưng người ta đã cảm nhận được cái nhộn nhịp của một thành phố nên có.

Hôm nay là ngày đầu tiên Hạ Nhiễm đi làm. Không ngoài dự đoán, hôm qua cô nhận được tin báo trúng tuyển của Mạc Sâm. Tin tốt lành này làm cô vui đến mức vội vội nhủi đến sớm báo danh của công ty cô.

mặt gầy gầy phải đến sớm vào buổi sáng công ty cô cũng gật đầu đáp ứng ngay lập tức.

Xe buýt dừng ngay ở cửa công ty Mạc Sâm.

Hạ Nhiễm không phải là nhân viên mới duy nhất của Mạc Sâm. Khi cô bước vào trong phòng làm việc của bộ phận nhân sự, đã có hai cô gái chạc tuổi cô rất nghiêm túc đứng đợi.

Các cô nhìn nhau trao đổi ánh mắt, gật đầu coi như chào hỏi.

Trong phòng ngoài ba người các cô còn có một vị trợ lý. Người trợ lý sau khi cẩn thận kiểm tra tên tuổi thông tin của các cô xong mới bắt đầu thông báo mục đích tuyển dụng cũng như những điều cần chú ý trong khi làm việc.

Hạ Nhiễm chỉ chú ý nghe một số nội quy công ty và chế độ của nhân viên, đến khi cô sắp chịu không nổi đứng nghe đến điều lệ cuối cùng, giọng nói của vị trợ lý kia trở nên càng hào hứng.

"Khách sạn có ba điều cấm kị. Thứ nhất, không tự tiện đoán ý lãnh đạo. Thứ hai, không tám chuyện trong giờ làm việc. Thứ ba, không đem chuyện riêng vào việc công." Trợ lý đẩy kính trên sống mũi lên, giọng nghiêm túc, "Nghe rõ rồi chứ."

Ba người đồng thanh "Đã rõ."

Đúng lúc này, trong phòng xuất hiện tiếng bước chân

xa lạ.

Đi tới là một người đàn ông, xoay lưng về phía mấy người Hạ Nhiễm. Người đó chậm rãi bước tới, từng đàng sau nhìn thấy Tây trang màu xám nhạt không một vết nhăn, cô thấy có chút quen nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

"Giám đốc, người mới đến đây đủ rồi ạ." Đợi đến khi người đàn ông ngồi vào bàn công tác, trợ lý mới lên tiếng nhắc nhở.

"Ừ." Ghế dựa bị người đàn ông xoay lại đối diện với các cô.

Đây chẳng phải là người quen đến đến không thể quen

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14: chương 12.2

hơn bao.

"Hồ An." Hạ Nhiễm kinh ngạc nhìn người đàn ông ngồi trước mặt mình. Trừ ngón áp út bàn tay phải có thêm một chiếc nhẫn, người đàn ông này vẫn không khác bốn năm trước là bao.

Hồ An nhìn cô, khóe miệng xuất hiện nét cười dịu dàng, quay lại nói với trợ lý: "Hạ Nhiễm ở lại, hai người kia thì dẫn đến chỗ quản lý của họ."

Hạ Nhiễm bị điểm danh ngờ ngác nhìn trợ lý dẫn hai cô gái kia đi, hai cô ấy cũng kinh ngạc. Trong đó có một cô gái không được ưa nhìn cho lắm bắn ánh mắt sắc lẹm, đầy xem thường cho cô khiến cô toàn thân đều khó chịu.

Cảm giác này thật không tốt.

Nhìn thấy cánh cửa bị đóng lại, cô mới quay đầu nói: "Chuyện này là sao vậy Hồ đại ca?"

"Hạ Nhiễm, ngồi xuống đi." Hồ An chỉ vào chiếc ghế đối diện bàn làm việc, đợi Hạ Nhiễm ngồi xuống mới giải thích: "Đám người lão Cố không nói cô biết hả? Anh là giám đốc bộ phận nhân sự."

Hạ Nhiễm đương nhiên biết lão Cố trong lời Hồ An là chỉ Cố Tấn Thần, gương mặt vốn bình tĩnh của cô trầm xuống, nửa đùa nửa nghi vấn hỏi lại: "Không lẽ em phải đi cửa sau mới vào được Mạc Sâm?"

"Em nghĩ nhiều rồi, bọn anh phỏng vấn luôn công chính nghiêm minh." Hồ An cười, đem một bản hợp đồng lao động đưa đến trước mặt cô, "Nói với em một tin vui, em sẽ trở thành trợ lý phiên dịch đặc biệt của tổng giám đốc."

Trợ lý phiên dịch đặc biệt của tổng giám đốc?

Đây phải chăng là bánh nóng từ trên trời rơi xuống trong truyền thuyết? Làm lẽ tân so với trợ lý phiên dịch đặc biệt của tổng giám đốc, khẳng định là không

cũng một cấp bậc như. Đặc biệt là chuyện tiền lương, tiền lương của trợ lý tổng giám đốc nhiều gấp hai lần nhân viên lễ tân đó.

Cô không tin nổi, "Không phải chức vụ là lễ tân sao?"

Biết cô còn hoài nghi, Hồ An cũng không quanh co mà trực tiếp trả lời cô: "Anh đã hỏi chủ quản của lần phỏng vấn này rồi. Bằng cấp và tài năng của em đáp ứng được hết yêu cầu của công ty, việc phiên dịch này, rất thích hợp với em."

cungquanghang.com

***

Tám giờ sáng là giờ làm việc của Mạc Sâm.

cungquanghang.com

Hạ Nhiễm cầm giấy nhận việc, đi theo người ta đến tận lầu cao nhất của tổng giám đốc. Cô ngạc nhiên phát hiện, nguyên cả một tầng lầu, ngoài phòng vài phòng hội nghị, phòng làm việc của tổng giám đốc chiếm gần hết diện tích. Bên ngoài khu phòng họp là chỗ của thư kí và trợ lý. Nhìn sơ thì có năm đến sáu trợ lý và thư kí, ai làm việc người này, rất gọn gàng ngăn nắp.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: chương 12.3

Hạ Nhiễm được thư kí của bên nhân sự đưa đến một bàn làm việc, trao đổi vài ba câu xã giao, thư kí kia

tiền quay đầu đi mất.

Ngồi trước mặt cô là một người phụ nữ có vẻ rất nghiêm túc, tóc nghiêm chỉnh búi sau đầu, trên người là một bộ Âu phục chỉnh chu. Cả người tỏa ra khí thế bức người, người phụ nữ vừa nghe điện thoại, tay vừa tóc kí như bay. Hạ Nhiễm liếc thoáng qua, chữ viết tinh tế, giống như chữ của một người đàn ông viết ra vậy.

Một lát sau, tầm mắt người phụ nữ nâng lên nhìn Hạ Nhiễm, cúp điện thoại rồi cất tiếng: "Em là phiên dịch mới nhậm chức?"

"Dạ." Âm thanh gọn gàng linh hoạt khiến vị thư kí không khỏi nghiêm túc quan sát người đứng trước mặt.

Người phụ nữ ấy là Phương Đình Đình - quản lí bộ phận thư kí.

Phương Đình Đình nhìn gương mặt trắng nõn của Hạ Nhiễm. Không nói lời dư thừa, trực tiếp gọi thư kí thực tập Lâm Khả dẫn người đi, "Lâm Khả, dẫn đường cho cô ấy."

"Vâng."

Thời gian Lâm Khả tới thực tập ở Mạc Sâm thực ra cũng chưa lâu, nhưng so với Hạ Nhiễm mới tới có thể tính là nửa người cũ đi. Cô ấy đưa Hạ Nhiễm đến chỗ ngồi, nhiệt tình giới thiệu bản thân: "Về sau cứ gọi chị là Khả Khả, việc của chị căn bản là đóng dấu văn

kiện, tiếp điện thoại."

Lâm Khả ngại ngừng cười, dựa vào ghế nói tiếp, "Đúng rồi, tầng cao nhất có quy định riêng không giống những tầng khác."

"Là sao ạ?" Sau khi để hết đồ đạc riêng lên bàn, Hạ Nhiễm tò mò đánh giá từng nhân viên đang vội vã làm việc.

Lâm Khả chỉ vào Phương Đình Đình, "Trong Mạc Sâm có một luật bất thành văn, tầng cao nhất nằm trọn trong lòng bàn tay của tổng giám đốc, nhân viên làm việc ở lầu này chính là người của tổng giám đốc. Từng lời nói hành động của nhân viên, ngài ấy đều có quy định nghiêm khắc. Người em vừa gặp là thủ trưởng trực tiếp của em, là lão tướng đắc lực của ông chủ chúng ta."

Hạ Nhiễm thuận theo tay chỉ nhìn về phía Phương Đình Đình. Cách nhau một khoảng khá xa, cô không thể nghe thấy chị ấy nói gì, nhưng đứng trước mặt chị ấy là một nhân viên cúi đầu sợ hãi. Thế là đủ hiểu rồi.

Chị ấy chính là vai phản diện á.

Bạn tốt La Thiên từng nói với cô, trong công ty có ba loại người không thể đắc tội.

Loại người đầu tiên là ông chủ, đại boss của cô vì cả công ty đều nằm trong tay họ.

Loại thứ hai, là tình nhân của ông chủ vì tâm tư ông

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: chương 12.4

chỉ nằm trong tay người ta.

Còn loại người cuối cùng, chính là trợ thủ đắc lực của ông chủ vì loại người này giải quyết những việc khó khăn nhất boss giao.

Hạ Nhiễm tự nhắc nhở kỹ trong lòng, ngàn vạn lần không thể đắc tội người phụ nữ trước mặt.

Đang mãi nói chuyện, cô thấy nhân viên xung quanh vốn dĩ đang làm việc nghiêm túc vội vã đứng dậy, ngay cả Lâm Khả bên cạnh cũng khôi phục vẻ mặt đứng đắn, hướng về phía cửa thang máy.

Hạ Nhiễm nhìn Cố Tấn Thân bước ra từ thang máy, không khỏi "hả" một tiếng. Tiếng than ấy rất nhỏ, chỉ có Lâm Khả đứng gần mới nghe thấy, cô ấy khẽ kéo góc áo Hạ Nhiễm "Suýt, đây là tổng giám đốc đó."

Cô nhìn về phía anh, anh dường như cũng phát hiện ra sự có mặt của cô, đôi mắt sáng rực lướt một vòng cả tầng lầu, tầm mắt dừng lại ở một góc gần phía ngoài phòng làm việc của tổng giám đốc. Thời gian như dừng lại ở giây phút ấy, cảm giác như cả không gian chỉ còn hai người họ. Khoảng cách không xa

không gân, đủ để hai người in bóng mình vào tâm mắt đối phương.

Khi Cố Tần Thần nhìn thấy cô, ngoài ý muốn thân thể khựng lại một chút, sau đó thu hồi ánh mắt. Cúi đầu dẫn dò Ninh Viễn bên cạnh, "Gọi Hồ giám đốc bộ phận nhân sự lên gặp tôi."

Nói xong, rải chân bước vào phòng làm việc của mình.

***

Thành phố C là một thành phố tiêu biểu của phương Nam. Cả thành phố dễ bắt gặp nhất chính là màu xanh của những gốc đa già.

Thân cây cong cong xòe ra tán lá như cây dù màu xanh to lớn, che mát cả một khoảng đất rộng. Ngày mùa hè, nắng xuyên qua tán cây chiếu loang lổ xuống mặt đất.

Ngày xưa Hạ Nhiễm rất hoạt bát, lại là con gái hiếm muộn của Hạ Thế Hiên, nhận hết sự ái yêu thương của cả nhà. Thế nên từ nhỏ đã có chút ngang bướng nghịch ngợm, thường gây ra chút chuyện

Nhưng cũng giống những đứa trẻ khác, cô cũng có đám bạn thân nối khố. Ngày nào cô cũng theo đuôi Tiêu Sơn đi chơi với cả một đám con trai.

Vẫn là một buổi chiều ồn ào, Hạ Nhiễm hi hi ha ha đi phía sau Tiêu Sơn cùng trở về.

Nghe thấy tiếng cười, Cố Tần Thần đặt quyển sách giáo khoa xuống, ngẩng đầu nhìn bộ bàn ghế dưới bóng đèn phía xa, đứng dậy rời khỏi phòng.

Anh đứng trên bậc cửa phía ngoài đại viện, khép hờ mi mắt nhìn ba người cao thấp phía trước. Chặn người ở ngoài cửa, Cố Tần Thần uy nghiêm nói:

"Tiêu Sơn, các cậu lại định đem Hạ Nhiễm đi đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Cố Tần Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 17: chương 12.5

Cố Tần Thần vốn lớn hơn mấy đứa nhóc họ sáu tuổi, là một thiếu niên đang dậy thì, cao hơn đám nhóc cả một cái đầu. Anh đứng trước mặt tụi nhóc thật giống lão hồ với mèo con.

Tiêu Sơn sợ hãi giấu tay sau lưng, cúi đầu không dám nhìn Cố Tần Thần, kéo ống tay áo Hồ An bên cạnh, lí sự: "Không đi đâu cả, bọn em đều không muốn cậu ấy đi theo, là chính cậu ấy nằng nặc theo đuôi."

Cố Tần Thần quay qua nhìn Hồ An thật thà, thấy nhóc gật đầu mới dùng tầm mắt xuống Hạ Nhiễm. Hai bím tóc của cô đã bung ra, bìn dất che đi gương mặt đến mức khó nhìn ra mặt mũi.

Hai người anh đã khuất phục. Hạ Nhiễm lại trợn

Hai người anh em ruột thịt, Hạ Nhiễm và Tiêu Sơn ra bộ mau thoả đáng làm đám cưới, dùng mu bàn tay dính đầy bụi đất xoa mũi, không nghĩ ngợi nói: "Nghịch đất sau hoa viên thôi mà. Anh à, ngày mai anh có muốn đi cùng không?"

Trong ánh mắt cô là ánh sáng rực rỡ khiến người ta không thể làm ngơ, hồn nhiên như thế, nào ai nề trách cô. Cố Tấn Thần vô lực lắc đầu, nghiêm mặt dạy dỗ: "Hạ Nhiễm, em là con gái."

"Con gái là gì a?" Đứa trẻ nào đó hồn nhiên, biểu lộ khát vọng học hỏi làm người ta không nhìn cười được.

"Con gái là đứa phải ngồi mới đi tiểu được ý." Tiêu Sơn bên cạnh hiển nhiên đã quên sự có mặt của Cố Tấn Thần, tự cho là mình thông minh lên tiếng.

"Thế sau cậu lại phải đứng tiểu?" Hạ Nhiễm nhỏ hơn hai tuổi không hiểu hỏi lại.

Cố Tấn Thần đứng một chỗ, có cảm giác muốn hóa đá, mấy cái đứa nhóc này, đầu óc làm từ gì vậy? Thật đúng với câu trẻ con không biết kiêng kị điều gì. Anh khựng một tiếng đánh gãy đoạn đối thoại kia, chỉ vào giếng nước trong sân: "Mau đi rửa ráy, người lớn sắp đi làm về rồi, nhìn thấy mấy đứa thế này là tiêu đấy."

"Đều tại cậu, lần sau sẽ không cho cậu chơi chung nữa." Tiêu Sơn nhăn mặt nhìn Hạ Nhiễm, rồi vui vẻ chạy đến giếng nước. Hồ An chậm chạp đi sau lại sờ sờ đất tay Hạ Nhiễm, nhìn Tiêu Sơn đang chạy phía

trước, bất đắc dĩ nói: "Đi, chúng ta đi rửa mặt."

Hạ Nhiễm gật đầu, khi rảo bước qua ngưỡng cửa đi qua Cố Tần Thần thì lùi lại hai bước, kéo kéo ngón tay sạch sẽ của Cố Tần Thần, ánh mắt mang hàm ý cầu xin, "Anh à, ngày mai chúng ta chơi chung đi."

Kỳ thật trong đầu cô đang nghĩ, anh đi chơi thì Tiêu Sơn mới cho em đi cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 18: chương 13

Hạ Nhiễm gật đầu, khi rảo bước qua ngưỡng cửa đi qua Cố Tần Thần thì lùi lại hai bước, kéo kéo ngón tay sạch sẽ của Cố Tần Thần, ánh mắt mang hàm ý cầu xin, "Anh à, ngày mai chúng ta chơi chung đi."

Trước mặt Cố Tần Thần là cô nhóc cao đến ngang hông mình, ánh mắt trời không nghiêng không lệch chiếu dưới chân họ. Tâm tư nhỏ nhỏ của cô nhóc này chẳng lẽ anh còn nhìn không ra sao. Anh khẽ mỉm cười, coi như không biết hỏi cô: "Sao lại muốn anh đi cùng?"

"Anh đi chơi thì Tiêu Sơn mới cho em đi cùng."
Đứa trẻ năm tuổi, làm sao biết chuyện che giấu

tâm tư chữ. Cô nhóc Hạ Nhiễm ngang cao cau nhìn anh, sau đầu là hai bím tóc lỏng lẻo, nhìn thật giống cô bé cát tường

Trong đôi mắt sáng ngời của cô lóe lên tia giáo hoạt, nhưng không thể qua khỏi mắt Cố Tần Thần. Anh ho nhẹ, xoa đầu cô nhóc vừa muốn an ủi vừa như cảnh cáo. "Em yên tâm, chuyện hôm nay anh sẽ không nói với cô chú, nhưng ngày mai còn thế này thì anh không chắc đâu."

Trên gương mặt vẫn còn chút ngây ngô của thiếu niên mười lăm tuổi hiện lên một nét cười nhạt. Sau khi đi qua Hạ Nhiễm về phòng mình, Cố Tần Thần thầm mắng mình: "Cố Tần Thần, mày lo chuyện bao đồng quá rồi. Bài tập toán còn chưa làm xong đâu."

***

Trên ngã tư đường đầy xe cộ ngang dọc gần các tòa nhà. Những tòa nhà cao tầng san sát nhau, trên tầng cao nhất của khách sạn Mạc Sâm, một người đàn ông không chớp mắt thu mọi cảnh vật dưới kia vào mắt. Người đàn ông ngồi trên ghế tựa như một pho tượng, trang nghiêm mà trầm tĩnh.

Cộc cộc.

Bên ngoài cửa tiến ra cửa kéo tâm trí của

người đàn ông trở về, đôi môi hơi mấp máy, không chút cảm tình lên tiếng: "Mời vào."

"Lão Cố, tìm tôi hả?" Người bước vào là giám đốc bộ phận nhân sự của Mạc Sâm - Hồ An, Cố Tẩn Thần đang ngồi trên vị trí tổng giám đốc cũng vừa lúc quay ghế.

Phút chốc, căn phòng bí mật Cố Tẩn Thần tỉ mỉ bố trí mở ra, rồi tự động khép lại.

Hai người ngồi quanh chiếc bàn thủy tinh trong phòng riêng trữ rượu. Cố Tẩn Thần lấy một chai vang đỏ rồi rót vào bình thủy tinh đựng rượu chuyên dụng, nhẹ nhàng nhắc nhở:

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: chương 13.2

"Cậu không nên cho cô ấy lên đây."

Tầm mắt Hồ An không rời được bình rượu kia, khi rượu được rót vào bình thủy tinh, dung dịch đỏ sẫm ấy lắc lư tỏa ra hương thơm thuần khiết mê người, Hồ An bất chợt nghĩ đến một câu nói.

Trên đời này có hai thứ có sức mê hoặc khủng

khiếp đối với con người. Một là rượu vang hảo hạng lắc lư trong li, hai là người đẹp ăn mặc thiếu vải nằm trong ngực.

Hồ An cười khê, đem li rượu nhắc lên cùng li với Cố Tần Thần, hai chiếc li thủy tinh chạm vào nhau phát ra âm thanh thanh thúy. "Lão Cố, đã từng nghe câu này chưa, người ngoài cuộc luôn nhìn rõ vấn đề hơn người trong cuộc."

"Tôi biết mình đang làm gì." Tay nắm chặt chân li thủy tinh, không có ý muốn uống, đôi mắt đang khép hờ cũng mở ra, khi nói chuyện thì bắn ra tia sáng.

Hồ An lớn lên cùng Cố Tần Thần, tính cách của anh tất nhiên Hồ Nhiên rất rõ, không nắm chắc thắng lợi sẽ không làm. Nhưng, đâu phải việc gì ta nắm chắc cũng thắng lợi.

Thời gian sẽ dạy ta rằng có một số thứ, một số việc không phải cứ nỗ lực sẽ thành công như sách vở vẫn viết.

Hồ An liếc nhìn Cố Tần Thần, giải thích ngắn gọn "Tôi không hề nhúng tay vào vụ này, tất cả chỉ là trùng hợp."

Bộ phận nhân sự ra thông báo tuyển nhân viên lễ tân là thật. Lần phỏng vấn này cũng thực sự là phỏng vấn cho vị trí lễ tân kia. Chỉ là, hai ngày trước bộ phận nhân sự lại tiếp tục tuyển trợ lý phiên dịch cho tổng giám đốc.

Hạ Nhiễm lại không thừa không thiếu rất phù hợp với yêu cầu của bọn họ.

Hai công việc này, rõ ràng làm trợ lý phiên dịch càng thích hợp với Hạ Nhiễm hơn so với làm tiếp tân. Nhân tài, không phải là phải cho họ cơ hội làm những công việc phù hợp thì mới đạt được hiệu quả tối đa à? Nếu không sẽ phí mất một nhân tài.

Nhưng nếu nói tất cả chỉ là trùng hợp thì lại có chút khiên cưỡng.

Một số chuyện nếu cứ nói toạc ra lại không bằng để người ta tự ngẫm ra.

Không biết từ bao giờ trên tay trái Cố Tần Thần đã có nhiều hơn một điều thuốc kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa. Cả căn phòng tối đen chỉ có đốm đỏ của điều thuốc lúc sáng lúc tối.

Chương 20: chương 13.3

Anh im lặng, trong đầu vang lên âm thanh trong trẻo mà sắc bén của người nào đó "Anh thật hèn hạ."

"Cảm ơn." Rất lâu sau, Cố Tần Thần mới không lạnh không nhạt mở lời, dập điếu thuốc đã tàn trên tay, cầm li rượu, "Hồ An, nhiều khi tôi rất muốn thời gian quay trở lại."

Lúc Hồ An từ văn phòng tổng giám đốc đi ra, Hạ Nhiễm đang nghe những điều nhân viên mới cần chú ý, giọng Phương Đình Đình rất lớn, mấy lần kéo cô về hiện thực.

Đúng lúc này Hồ An từ phòng Cố Tần Thần đi ra, cách mấy bàn làm việc nhìn thấy bóng dáng Hạ Nhiễm. Phương Đình Đình ngồi, cô đang đứng. Hình ảnh này khiến người ta liên tưởng đến cô giáo đang ngồi trên bục giảng giáo dục học sinh không nghe lời.

Cố Tần Thần cũng ra ngoài cùng Hồ An, từ chỗ anh đứng cách cô không đến năm mét. Coi đang ưỡn thẳng sống lưng, cổ hơi mỏi nên hơi hơi xoay đầu, vô tình nhìn thấy hai người kia.

Hồ An lăna lẽ aior naón cái. vô vai Cố Tần

Thần thì thầm điều gì đó rồi xoay người rời đi.

Hạ Nhiễm nghi ngờ nhìn hai người thì thầm to nhỏ, không biết Hồ An nói gì với Cố Tần Thần mà khi Hồ An xoay người đi, gương mặt vốn lạnh lẽo như mặt hồ mùa thu của anh hiện lên chút ấm áp. Không thể lý giải được tâm tình anh lúc này nhưng với trực giác của phái nữ, cô biết bây giờ anh khá vui.

Ngay từ lúc bước ra khỏi phòng, Cố Tần Thần vẫn luôn nhìn cô. Phương Đình Đình phải gọi Hạ Nhiễm ba lần cô mới phục hồi tinh thần, xin lỗi cô ấy: "Thật xin lỗi, cô có thể nhắc lại không."

Phương Đình Đình trên mặt không thay đổi, Hạ Nhiễm còn chưa kịp nghiên cứu, người nào đó đứng bên kia đột nhiên gọi: "Thư kí Phương, vào phòng tôi chút đi."

Giọng nói đàn ông trầm thấp lại có chút khàn. Có lẽ vì xung quanh quá mức yên tĩnh, cô cảm thấy âm thanh phát ra đặc biệt vang dội.

Nghe thấy tiếng gọi của Cố Tần Thần, Phương Đình Đình vội vàng đặt chồng giấy ghi nội quy công ty dày như chồng gạch vào tay Hạ Nhiễm, nhanh chóng đáp: "Vâng."

Cho đến tận khi thấy Phương Đình Đình đi vào phòng tổng giám đốc, trái tim đang lơ lửng của cô mới về vị trí cũ, hai chân tê dại lê về chỗ ngồi.

Quả nhiên, không thể động vào trợ thủ đắc lực của ông chủ đâu.

Hậu quả, rất nghiêm trọng đấy.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 21: chương 13.4

Mặc dù nghĩ như vậy, Hạ Nhiễm không khỏi nhớ đến bóng lưng của Cố Tấn Thần lúc anh quay lưng đi. Âu phục thẳng thớm, nhìn bóng lưng cao ngất thôi đã biết là một người anh tuấn thành công. Cô nghi hoặc không biết có phải người đàn ông ba mươi tuổi nào cũng sẽ có khi chất như vậy không.

Hạ Nhiễm đang suy nghĩ miên man, Phương Đình Đình đã ra khỏi phòng tổng giám đốc, ánh mắt cao ngạo liếc qua cô, nghiêm túc nhắc nhở: "Hạ Nhiễm, boss tìm cô."

Phòng làm việc to như thế mà một người ngồi một người lại đứng.

Chỉ là một người bên cạnh cửa chính, một người lại gần cửa sổ.

Một người cúi đầu xem văn kiện, một người cúi đầu ngắm giày của bản thân.

Rất lâu sau, Cố Tấn Thần mới rời mắt khỏi văn kiện trong tay, ngẩng lên nhìn Hạ Nhiễm vẫn đứng gần cửa ra vào.

Quên mất là bản thân gọi cô ấy vào, nghiêm túc nói: "Sao không nói gì."

Anh nói, như có như không nhìn cô khiến Hạ Nhiễm không khỏi sờ đầu, suy nghĩ hồi lâu mới dám lên tiếng: "Công việc của tôi có phải là do anh sắp xếp không?"

Sự việc xảy ra có chút kịch, chỉ trong một thời gian ngắn, một du học sinh mới từ Anh về nước như Hạ Nhiễm liền u u mê mê tiến vào Mặc Sâm, rồi lại u u mê mê trở thành trợ lý phiên dịch của Cố Tấn Thần.

Việc như thế xảy ra trên người mình, ai cũng sẽ không yên tâm.

Huống chi, người lãnh đạo trực tiếp của người

trực tiếp lãnh đạo mình lại tên Cố Tần Thần.

Nếu anh cho cô cơ hội nói chuyện, tại sao cô phải tiếp tục giả ngu. Đôi mắt trong veo tối sầm khi thấy anh im lặng, "Thật sự là anh làm sao? Không phải anh đã nói sẽ không nhúng tay vào chuyện tuyển nhân sự?"

"À." Anh khẽ cười.

Ném tờ văn kiện trên tay lên bàn, Cố Tần Thần khẽ xoa mi tâm, nói: "Anh từng nói anh đã an bài sẵn chuyện này à?"

Không lẽ không phải? Hạ Nhiễm nhìn anh, mà anh cũng đi đến trước mặt cô, vừa đi vừa nói: "Anh đâu có rảnh lo chuyện bao đồng."

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull(chấm)Net.

Chương 22: chương 13.5

Cảnh tượng quen thuộc như thế, Hạ Nhiễm chợt nhớ đến hôm cùng Tiêu Sơn ăn tối rồi gặp anh, anh cũng đi từng bước chậm rãi đến trước mặt cô như thế này. Anh càng đến gần, mùi thuốc lá càng thêm đậm, Hạ Nhiễm cau mày định né ra, vừa mới nghiêng người Cố Tần Thần

liền đến ngay phía sau lưng. Sau đó anh mở cửa lớn, lạnh nhạt lên tiếng, "Công việc em có hoàn toàn là nhờ năng lực của bản thân em thôi."

"Nhưng nếu em nghĩ em không đủ năng lực, em có thể từ chức. Hoặc công ty thấy em không đủ năng lực, công ty vẫn sa thải em."

Một hơi nói liền ba câu, mạnh mẽ mà trực tiếp. Hạ Nhiễm hít thở thật mạnh, khi ngay anh nói "bắt đầu làm việc đi tiểu thư phiên dịch viên", cô xoay người lườm anh một cái rồi mới rời khỏi phòng của Cố Tần Thần.

Mà anh, sau khi nhìn thấy cô trở về chỗ ngồi mới nhẹ nhàng đóng cửa.

Sau khi ngồi vào bàn làm việc, Cố Tần Thần mới ngẫm lại câu nói Hồ An mới thì thầm với anh. "Thật giống lúc hai người còn ở đại viện."

Giống sao? Cô cúi đầu nghe thư kí Phương dạy bảo rất giống với cô nhóc hay giận hờn trong kí ức của anh?

Có điểm giống, có điểm không.

Ít nhất, anh và cô không có chuyện người đứng người ngồi.

Bọn họ luôn rất bình đẳng, cô đừng anh sẽ
đừng, cô ngồi anh mới ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: chương 14

Ra khỏi phòng làm việc của Cố Tấn Thần, Hạ
Nhiễm trở về chỗ ngồi, còn chưa kịp thở, Khả
Khả ngồi bên cạnh đã liếc mắt đưa ghen, cúi đầu
nói nhỏ với cô, "Thư kí Phương dặn cô phải học
thuộc bản nội quy nhân viên trước ngày mai."

"Thuộc..." Hạ Nhiễm giật mình nhìn đồng "gạch"
trên bàn, không thể tin nổi quay qua nhìn
Phương Đình Đình, rồi quay lại hỏi Khả Khả:
"Thuộc toàn bộ đồng này á!"

Khả Khả gật đầu, đồng tình nhìn cô: "Ừ, cô ấy
nói mai sẽ kiểm tra."

Khả Khả cũng không biết thư kí Phương có ý gì,
trước kia khi cô còn làm thực tập sinh cũng không
phải chịu loại đau khổ này, cùng lắm là chú ý đến
cô nhiều một chút, bắt cô làm nhiều việc một chút.
Thư kí Phương hình như đối xử với Hạ Nhiễm có
hơi nghiêm khắc quá, mà Hạ Nhiễm lại là nhân

nơi nghiêm khắc quá, mà sự nghiêm túc và phân
dịch riêng của tổng giám đốc, chẳng có chút liên
quan nào tới công việc của thư kí Phương hết.

Thư kí Phương giao việc như thế, thật làm cho
người ta thấy hơi không bằng lòng.

"Tại sao chứ!" Hạ Nhiễm không phục căn môi
dưới nhưng lại nhớ đến lời Cố Tấn Thân - "Nếu
năng lực làm việc của em kém cỏi, công ty vẫn có
thể đuổi việc em."

Nếu như đây là bài kiểm tra của Cố Tấn Thân với
Hạ Nhiễm, cô nhất định phải vượt qua.

Năng lực bản thân phải dùng hành động để
chứng minh.

Chính tinh thần không chịu khuất phục này đã
làm Hạ Nhiễm có thêm động lực dùng hết thời
gian làm việc để "niệm" hết nội quy nhân viên.

Năm giờ chiều, một ngày làm việc kết thúc, mọi
người đang lục đục sắp xếp giấy tờ chuẩn bị ra về,
Hạ Nhiễm vẫn nằm dài trên bàn cắn đầu bút.

"Sao giờ em còn ở đây?" Cố Tấn Thân từ phòng
làm việc đi ra thấy bộ dáng uể oải của cô, trong

phòng làm việc chung trong phòng cơ chế cơ đơn.

Anh cũng không thể hiểu nổi tại sao trong giây phút mình lại vô thức đi tìm bóng dáng cô.

Hạ Nhiễm ngẩng đầu nhìn Cố Tấn Thần, trong tay anh là cốc nước có vẻ đang chuẩn bị tới phòng trà nước. Cô đáp ứng "Tặng ca." Sau đó lại cúi đầu tiếp tục nhìn đồng hồ của nợ trên bàn.

Cô nói vậy lại làm anh thấy hứng trí, khoe miệng hơi cong lên, bình thản nói : "Không ngờ phiên

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 24: chương 14.2

dịch của anh cũng có chí tiến thủ như vậy, muốn tặng ca cơ đấy."

Nghe được tia trào phúng trong lời của anh, Hạ Nhiễm nghiêng rằng, "Anh nghĩ tôi muốn tặng ca lắm hả. Tại sao nhiên viên mới lại phải học nội quy nhân viên? Tại sao phiên dịch viên lại phải học nội quy nhân viên? Hả hả hả?"

Cô oán trách, bất bình, tức giận nhưng vẫn ngồi học thuộc. Cố Tấn Thần im lặng lắng nghe, cả

người trong nhà dựa vào cạnh cửa, chờ đợi mãi
thấm lại, không có gì bất thường.

"Ai giao việc này cho em?"

Ngữ khí ấy, cứ như việc này không có tý liên
quan nào tới anh ta vậy, Hạ Nhiễm trợn mắt, lải
nhải, "Chẳng phải đây việc boss đại nhân bảo thư
kí Phương giao cho tôi sao."

Nói ra khỏi miệng rồi Hạ Nhiễm mới thấy có gì
không đúng lắm. Ngữ khí toàn là oán trách, oán
khí nhưng vào tai người khác lại giống như giận
lầy vậy.

Giận đối với ông chủ của mình, hình như không
phải chuyện người bình thường có thể làm.

Không khí chợt lạnh xuống, hai người chẳng ai
nói thêm câu nào.

Hạ Nhiễm cúi đầu, Cố Tấn Thần nhìn cô, anh
chợt vẫy tay gọi cô, "Tới đây."

"Pha giúp anh cốc cà phê."

Cô đứng hình. Cái này coi là trừng phạt cô hả.

Ai bảo người ta là cấp trên của cô chứ, Hạ Nhiễm miễn cưỡng đi qua nhận lấy cái cốc thì nghe anh nói, "Em không cần học thuộc cái này nữa."

Hạ Nhiễm đứng hình tập hai. "Dạ?"

Cô còn đang chờ anh nói thêm gì đó, Cố Tấn Thân đã mím môi xoay người trở lại phòng làm việc. Tám lưng ấy, khiến Hạ Nhiễm không thể đoán được anh muốn gì.

Cô vừa để cốc cà phê mới pha thơm lòng xuống bàn, Cố Tấn Thân đưa một tập văn kiện cho cô, ngũ khí nhàn nhạt lại có vài phần ý vị: "Như vậy đi, làm chút việc có ích, dịch chỗ văn kiện này sang tiếng Trung đi."

Tập văn kiện này, ít nhất cũng mười tám hai mươi trang đấy.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 25: chương 14.3

"Không phải anh nói không tăng ca?"

Cô kinh ngạc, nhà tư bản quả nhiên đều là quý

hút máu. Phút trước còn nói nào là "không cần học thuộc cái này" phút sau đã bắt người ta bằng sông vượt lửa đến chết mới thôi.

"Anh có nói thế à?" Tay phải cầm bút đang đặt trên bàn của Cố Tấn Thần ngừng lại. Trương bộ mặt ngạo nghễ, tuy là hỏi Hạ Nhiễm nhưng rõ ràng là đang khẳng định, không ai dám phản bác.

Đứng dưới mái hiên người khác không thể không cúi đầu. Mái hiên với Hạ Nhiễm chẳng phải chính là cái người nắm tiền lương của cô trong tay - người trước mặt cô à. Cô hiểu rõ cái đạo lý này, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười khó coi, vắn vẹo trả lời. "Boss, anh nói rất đúng."

Cố Tấn Thần là như vậy, trong lúc cô còn mơ mộng cho rằng anh còn chút lương tâm thì ngay lập tức đập cô về hiện thực. Cô khẽ lắc đầu, cầm tập tài liệu chuẩn bị rời đi.

Còn chưa bước được hai bước, người kia gọi cô lại: "Đợi một chút."

Hạ Nhiễm quay lại, anh chỉ vào ghế sofa đối diện bàn làm việc của mình: "Không cần ra ngoài, ngồi đó làm luôn đi."

Cảnh tượng đó, mỗi lần cô tưởng tượng lại là thấy có chút run rẩy. Trong phòng làm việc to như thế chỉ có hai người họ, anh cao cao tại thượng ngồi ở bàn làm việc, dùng ánh mắt cố chấp mà nhìn cô.

Hạ Nhiễm ôm đồng giấy tờ cần dịch trong lòng, dùng vốn tiếng Anh của mình xem qua một lần. Mặc dù có thể hiểu đại khái nội dung văn bản, nhưng một số cụm từ chuyên ngành vẫn làm khó cô đôi chút.

Từ đơn như nòng nọc bơi qua bơi lại trong đầu, một từ xẹt qua đầu làm Hạ Nhiễm không khỏi nhớ đến một người.

Người cô nghĩ đến là Giản Ngôn, cô ấy mặc váy trắng thuần, thẳng người ngồi trên ghế ngạo khí nói chuyện cùng mình: "Pyramid Principles, nguyên lý kim tự tháp vàng, được xuất bản năm 1973, viết bởi Barbara - cố vấn của công ty xuyên quốc gia MacKenzie, cô cũng đọc rồi?"

Pyramid Principles, nguyên lý kim tự tháp vàng.

Cố Tấn Thần ngẩng đầu liên nhìn thấy Hạ Nhiễm ôm đồng giấy tờ ngồi yên trên ghế sofa, ánh mắt mông lung như trôi về thế giới nào đó. Anh con

Chương 26: chương 14.4

ngón tay xương xương nhẹ nhàng gõ vào bàn, phát ra âm thanh thanh thúy. Thấy cô quay qua nhìn mình, anh hắng giọng hỏi cô: "Đang nghĩ gì vậy?"

"Dạ, à..." Hạ Nhiễm phục hồi tinh thần, một tay đưa lên trán, tùy ý vuốt tóc mái xòa ra, che dấu sự lúng túng, thất thần của mình nãy giờ. "Tôi đang nghĩ, từ này phải dịch sang tiếng Trung như thế nào mới sáng nghĩa."

Anh nhún mày, "Rất khó?"

Cô cũng thành thật mà gật đầu, "Vâng, một chút."

"Để anh xem nào."

Anh nói xong liền bước tới phía cô, sau đó cúi đầu nhìn giấy tờ chẳng chịt chữ tiếng Anh trên tay cô. Hai người sát rạt. "Không hiểu chỗ nào?"

Hơi thở đều đặn có quy luật, nhiệt khí từ hô hấp

của anh chậm rãi phun trên mấy ngón tay cô.

Đến giờ Hạ Nhiễm mới phát hiện khoảng cách giữa hai người lại gần như vậy, anh một tay khoát lên sofa, tay kia cùng tay cô cầm văn kiện. Tư thế này, giống như anh đang ôm lấy cô vào lòng.

Trong phòng bỗng nhiên xuất hiện không khí ám muội khó nói, chỉ cần cô hơi ngẩng đầu là chạm đến cằm anh rồi. Tay cầm văn kiện của Hạ Nhiễm khẽ run, Cố Tấn Thần cũng phát hiện ra, thấy cô hơi sợ hãi đành hắng giọng, chỉ vào tờ giấy "Là chỗ này?"

"Dạ." Cô gật đầu, hô hấp loạn nhịp, trái tim cũng đập loạn như nai con chạy trên đồng cỏ.

Mùi hương đậm đậm thơm ngọt của người đàn ông bên cạnh khiến tinh thần cô hòa hoãn không ý.

Hôm ấy, khi Hạ Nhiễm tan tâm đã là chín giờ tối. Cả thành phố đã lên đèn rực rỡ, không khí cũng theo bóng tối mà bớt ồn ào không ít.

Cố Tấn Thần lái xe đưa cô về đến cổng tiểu khu, lại có ý muốn lên nhà. Hạ Nhiễm nghĩ đến cảnh ba mẹ thấy Cố Tấn Thần đưa mình về, khẳng định sẽ có một cuộc cãi vã không ngừng. Một chút có

se xảy ra một cuộc chiến tâm đầu. Nhưng mặt có
chút sợ hãi, cô lập tức nhanh nhẹn mở cửa xuống
xe.

"Cảm ơn boss hôm nay đưa tôi về." Một câu
"boss" đã kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Cố Tấn Thần ngồi trong xe, ánh mắt tối lại, nhìn
cô chăm chú, "Không cần khách sáo."

cô đi đến đầu xe anh rồi thấy anh mở cửa xuống xe, đành lật bài ngửa, "Hôm nay đến đây thôi, boss
đường cẩn thận."

Hai ngày nay cô một tiếng boss hai tiếng ông chủ, kêu thật thuận miệng. Cố Tấn Thần nhắc chân xuống
xe, đến cạnh cô mới ngừng lại, thẳng lưng chăm chú nhìn, "không mời anh lên uống chén trà?"

"Thôi khỏi đi..."

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: CHƯƠNG 15

"Không mời anh lên nhà uống chén trà sao?"

Vừa kết thúc một ngày làm việc, thế mà giọng của Cố Tấn Thần không có chút mệt mỏi nào cả, trong trẻo mà trầm thấp, quanh quẩn bên tai, lại như là đang nói chuyện phiếm. Hạ Nhiễm gục đầu nhìn túi xách trong tay, tự trấn an nội tâm đang chấn động "Thôi khỏi đi..."

Trong cuộc sống sẽ có một số người lúc nào cũng muốn biết ngọn ngành gốc rễ sự việc, Cố Tấn Thần chính là thuộc loại người này. Anh đứng cạnh Hạ Nhiễm, chỉ cần cúi đầu liền thấy xoáy tóc của cô, anh giờ tay định vuốt gọn mái tóc dài đang xõa tung trên vai, sau đó được nửa đường liền dừng tại không trung, rút lại đưa ra sau lưng. "Lý do."

Ngữ khí bá đạo, không có chút ảm áp nào.

Tức giận? Tức giận thật sao?

Cái người luôn đứng trên vị trí cao cao mà nhìn người khác, kẻ tư bán quen sai khiến đều luôn muốn người ta phục tùng mình mà.

Hạ Nhiễm không lí giải nổi tâm tư nhỏ nhỏ này của anh.

Khôi phục sắc mặt như bình thường, cô cắn chặt răng, trưng ra một nụ cười chuyên nghiệp, "Boss, thật xin lỗi. Tôi chợt nhớ ra nhà mình hết trà mất rồi, còn chưa kịp mua thêm."

Đã ai thấy thỏ con ngây thơ có thể qua mặt được sói xám chưa? Gương mặt trấn định của cô dưới ánh trăng lại ánh lên chút phấn hồng, khoe miệng Cố Tấn Thần giựt giựt, nửa thật nửa đùa lên tiếng, "Thật đáng tiếc."

Đến một câu đùa đùa bây giờ Hạ Nhiễm cũng không dám nói, sắc mặt cô lúng túng, chỉ có thể lúng túng ứng phó, "Đáng tiếc ghê."

Từ câu trả lời của cô rõ ràng có thể nhìn ra sơ hở, thế nhưng anh cũng không vạch trần, chỉ an tĩnh nghe cô nói.

“Vậy thì đành đợi đến khi em mua trà rồi anh lại đến sau cũng được.”

Giọng anh nhàn nhạt, thế nhưng chữ “lại” nghe vào tai Hạ Nhiễm lại mang chút ý tứ khác.

Cố Tấn Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, rồi lại cúi xuống nhìn cô.

Im lặng không nói, tự nhiên đưa tay từ sau lưng ra trước mặt, vâng về viên khuy áo bằng đá trên cổ tay áo. Cũng không biết là vô tình hay cố ý, động tác này lại lọt vào tròng mắt Hạ Nhiễm, sững sốt vài giây, cô bị động tác của anh hấp dẫn, nhìn thấy viên đá nho nhỏ kia, cô bỗng thấy có đôi chút quen thuộc.

Cố Tấn Thần im lặng nhìn cô đang chăm chăm vào cổ tay áo mình, thu tay lại về phía sau, đôi mắt chú mục vào cô, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng rồi ý vị sâu xa gục cô “Lên nhà đi.”

Đôi mắt đen ấy tựa như có thể nhìn thấu tâm can Hạ Nhiễm, cướp đoạt linh hồn người ta. Cô hơi ngẩn người, vô thức “Dạ”.

Đội bóng dáng cô dần khuất dạng sau khúc ngoặt, Cố Tấn Thần mới động thân, hai tay nắm chặt sau lưng đã ướt đầm. Anh lấy ra một chiếc khăn vuông từ trong túi quần, vắt gao nắm chặt trong tay.

Khoảng cách giữa hai người gần như vậy, anh vẫn không có đủ dũng khí để ôm lấy cô.

Hạ Nhiễm về nhà, phòng ốc tối thui, chắc ba mẹ đều đã ngủ. Nương theo ánh đèn phía cửa vào, cô nhanh chóng đổi dép, bật điện bước vào nhà.

“Ba, sao ba còn chưa ngủ?” Người đáng lẽ phải mơ đẹp rồi giờ lại ngồi trên sofa ngoài phòng khách.

Hạ Thế Hiện khoanh tay ngồi trên sofa, một tay cầm chén trà nhỏ, thấy con gái giờ mới về thì uống ực một cái. Nuốt trà vào bụng, ông chậm rãi ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, “Chờ con, đã ăn cơm chưa? Chưa ăn thì đợi ba hâm lại đồ ăn cho.”

“Ăn rồi ạ.” Hạ Nhiễm trả lời ba, trong đầu không khỏi nhớ đến bữa cơm tối không mấy vui vẻ. Cố Tấn Thần gọi đồ ăn ngoài, thế nhưng anh chẳng gấp mấy gấp, chỉ ngồi nhìn cô ăn chăm chăm. Hạ Nhiễm đói khát nhìn mấy miếng thịt quay ngon lành, lại không có khẩu vị khi có người cứ nhìn chăm chăm, ăn qua loa vài miếng rồi thôi, tiếp tục ngồi dịch văn kiện.

Hạ Thế Hiện thấy sắc mặt con gái hốt hoảng, suy nghĩ rồi hỏi: “Vừa rồi là tiểu tử nhà họ Cố đưa con về?”

“Dạ?” Hạ Nhiễm không thể ngờ đến chuyện ba cô bắt gặp Cố Tấn Thần đưa cô về, cô vốn không muốn cho ba mẹ biết việc cô và Cố Tấn Thần có dây dưa với nhau, vài năm nay Cố Tấn Thần hết một tối hai, hết hai tối ba xuất hiện trước mặt ba mẹ cô, nhắc nhở họ về quá khứ của hai người. Cô đã từng thề với trời, tuyệt đối sẽ không bao giờ thân thiết với anh nữa.

“Trùng hợp thôi ba.”

“Đi nghỉ sớm đi con, ngày mai còn phải đi làm nữa.” Hạ Thế Hiện đặt chén trà xuống bàn, chậm rãi đứng dậy về phòng, rồi lại quay người nhìn con gái vẫn đứng ngốc trong phòng khách. Ông mím môi suy nghĩ gì đó, rồi nhẹ lắc đầu.

Tối hôm ấy, bà Vương Vũ Hồng đang ngủ say bị chồng mình lay tỉnh, nửa tỉnh nửa mê mở mắt thì nghe thấy chồng mình nhỏ giọng oán hận, “Con gái bà sắp bị người ta thịt rồi.”

“Gi cơ?” Nghe ông xã nói thế, Vương Vũ Hồng tỉnh hẳn, dựa vào đầu giường hỏi lại “Bị ai thịt?”

Hạ Thế Hiện về mặt hồ hững, chui vào chăn, tắt đèn phòng rồi mới đáp: “Cái tên năm đó đến giờ vẫn nhớ thương con gái bà chứ ai.”

“Ý ông là...” Vương Vũ Hồng rõ ràng, nằm xuống cạnh chồng, lại không nói ra tên người kia, lại nghe chồng bà cần nhân.

“Con gái chúng ta thật khờ, thật đáng thương, tương lai còn dài như thế.”

Bà tức giận, đập nhẹ cánh tay để bên ngoài chăn của ông xã, “Có ai nói con gái như ông không hả? Ông lại chả không mong con gái sớm bị người ta nuốt xuống bụng quá chứ.”

****

Đã quá thời gian “trả bài” Phương Đình Đình hai ngày, một lần Hạ Nhiễm mắt đối mắt với Phương Đình Đình đều có chút run rẩy lo sợ. Mặc dù sếp lớn đã nói cô không cần học thuộc nữa, nhưng không chắc Phương Đình Đình đã không đòi cô “trả bài”. Nhất định phải có sự phỏng bị, mấy hôm nay Hạ Nhiễm giảm thiểu sự có mặt của mình đến mức thấp nhất, khiêm nhường làm việc, không dám lười biếng chút nào.

Văn kiện hôm đó Cố Tấn Thần giao cho cô dịch cô cũng đã nộp cho anh vào ngày hôm sau. Hạ Nhiễm vẫn nhớ rõ cảnh tượng hôm ấy, khi cô giao văn kiện, đến ngang đầu Cố Tấn Thần cũng lười làm, chỉ đưa tay nhận văn kiện, nhạt nhạt bảo cô có thể về chỗ.

Ngữ khí lạnh đến mức làm cô run rẩy, Hạ Nhiễm thoáng nhìn, trước mặt anh là một đồng giấy tờ cần giải quyết, phía bên phải là một tập văn kiện đã được xét duyệt, trên đó còn có chữ kí như rồng bay phượng múa của Cố Tấn Thần.

Thấy cô còn chưa rời đi, anh ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt khẽ liếc, nhẹ nhàng dừng lại trên gương mặt cô, sau đó lại cúi đầu, giọng nói ra đã có vài phần hòa hoãn “Còn việc gì sao?”

Chữ của anh giống chữ tôi thế. Câu này đến môi rồi, Hạ Nhiễm lại nuốt xuống, sửa lại : “Chữ của anh rất đẹp.”

Anh hơi sững sờ, ngẩng đầu lần nữa nhìn cô, đôi mắt như hồ nước thu sâu thẳm. Lòng mày rậm khẽ nhíu, chỉ nói một câu:

“Cảm ơn.”

Ngày hôm ấy, sau khi Hạ Nhiễm rời khỏi phòng tổng giám đốc, trên tay có nhiều thêm một tập tài liệu. Chỗ tài liệu này còn dày hơn, khó hơn so với tập trước đó. Đến khi cô về chỗ ngồi, Lâm Khả lập tức xoay ghế nhìn cô, tiện thể thấy luôn tập văn kiện cô cầm trên tay, trêu ghẹo,

“Chẹp chẹp, sếp đang muốn khai thác hết năng lực của nhân viên mới đây mà.”

“Nhà tư bản đều đối đãi với nhân viên vậy hả? Tôi không dám khen anh ta đâu.” Hạ Nhiễm thờ dãi, nhớ lại nụ cười nhàn nhạt của Cố Tấn Thần khi nói câu “Cảm ơn” với cô, sau đó lấy từ trong ngăn kéo ra một tập văn kiện, đưa cho cô, còn kèm thêm một câu: “Đây là phần thưởng.”

Phần thưởng kia khiến cô đau đầu một ngày một đêm, thậm chí phải nhờ bạn bè ở nước ngoài dịch giúp mới miễn cưỡng dịch trôi chảy. Hạ Nhiễm xem qua tài liệu kia đã bị rất nhiều từ chuyên ngành làm khó.

Industry competition structure (sự tạo thành các ngành nghề cạnh tranh), Michael Porter's diamond model (Lý luận cấu trúc mạng kinh cương của Michael Porter), các từ chuyên ngành cứ từ này nối từ kia xoay vòng trong đầu, đầy dọa cô đến ngủ cũng không yên.

Lần này Hạ Nhiễm rút kinh nghiệm, để tránh lại “đọc” nhận phần thưởng từ Cố Tấn Thần, cô xin email của anh, nén tài liệu thành file nén rồi gửi cho anh. Thời điểm click chuột vào nút send, cô thở dài nhẹ nhõm.

Thừa dịp không ai chú ý đến mình, cô lén lên mạng chút đỉnh. Sau khi lướt một vòng blog cá nhân của người quen, máy tính vang lên tiếng báo có email mới. Là của Cố Tấn Thần đại boss.

“In ra rồi đem đến phòng làm việc của anh.” - Cố Tấn Thần.

“Boss à, anh có thể kiểm tra văn bản tôi gửi trong file nén mà.” - Hạ Nhiễm.

“Không thể.” - Cố Tấn Thần.

“Boss, nhất định phải in?” Hạ Nhiễm.

“Đừng vậy, cho em hai phút.” - Cố Tấn Thần.

Hạ Nhiễm nhìn trần nhà, đây chẳng phải là ra từ lệnh rồi à. Cô đành vội vàng log out, dùng sức bú sữa mẹ đến giờ chạy đi in tài liệu nhanh nhất có thể.

Khi người đáng thương nào đó cầm tài liệu vào phòng tổng giám đốc, Cố Tấn Thần đang ung dung gác chân ngồi trên sofa đọc tạp chí. Hạ Nhiễm cúi đầu nhìn, là tạp chí kinh tế.

Vẫn có thể nhân hạ thế cơ mà, cô bĩu môi, đặt tài liệu xuống mặt bàn, nhỏ giọng báo cáo.

“Boss, đây là tài liệu anh cần.”

“Ừ, cứ để đó.” Cố Tấn Thần gấp tạp chí lại, để trên bàn, cầm tài liệu kia lên xem xét, trầm giọng hỏi: “Không có ai nhắc em không thể mặc cả với sếp à.”

Anh còn chưa nói xong, Hạ Nhiễm thấy mặt anh đen lại đã cúi đầu thật thấp nhận lỗi, “Rất xin lỗi, là lỗi của tôi.”

Rồi cô đứng vậy, Cố Tấn Thần thì ngồi dựa vào sofa, chăm chú vào tập tài liệu cô đưa. Thật lâu sau, khi Hạ Nhiễm cho rằng anh lại chuẩn bị tức giận, trong lòng âm thầm cầu khẩn Phật tổ. Quả nhiên Phật tổ hiển linh, một lát sau, anh gấp tài liệu, thả xuống bàn.

Nhìn những chén trà đặt trên bàn, dường như nhớ ra điều gì, anh đứng dậy rồi đột nhiên hỏi cô, “Em đã mua trà chưa?”

Hạ Nhiễm đứng ngốc một chỗ, Cố Tấn Thần đứng dậy bất ngờ khiến cô giật nảy mình. Đơ máy nhìn anh, theo phản xạ lùi về sau một bước, kịp phản ứng trả lời. “À, tôi quên mất rồi.”

“Thế à.” Anh đi vòng qua cô tới bàn làm việc, lấy một cái hộp từ trong ngăn kéo ra đưa cho cô, đôi mắt đen không gợn sóng thăm lại, “Không sao, anh có một hộp trà đây.”

Anh có gì vậy? Hạ Nhiễm kinh ngạc nhìn Cố Tấn Thần, anh lại bật cười, nụ cười không phát ra tiếng nhưng cô có thể nhìn thấy khóe môi anh khẽ nhếch.

Nụ cười ấy cũng chỉ xuất hiện trong giây lát, sau đó anh lại khôi phục gương mặt đứng đắn đến không thể đứng đắn hơn, giọng trầm trầm nói với cô, “Cái

này là phần thưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: CHƯƠNG 16

Hộp quà màu vàng kim long lánh được đặt trước mặt Hạ Nhiễm, cô nhìn theo ngón tay thon dài của Cố Tấn Thần, là trà Long Tĩnh Tây Hồ. Nụ cười thân nhiên cứng lại trên mặt cô, trong phút chốc cô như có cảm giác bị ”bá vương ngành thượng cung” vậy. Nhẹ nhàng đẩy hộp trà trở về, cô uyển chuyển từ chối, ”Cảm ơn ý tốt của boss, nhưng thân là một nhân viên thực tập của Mạc Sâm, tôi hết lòng vì tương lai của công ty là điều nên làm.”

Anh không lập tức trả lời, chỉ nhìn cô đắm đắm giống như đang cân nhắc lời cô nói. Hạ Nhiễm thấy thế, đổi lòng cướp lời anh, ”Boss à, tôi không công không trạng, thực sự không dám nhận...òh, phần thưởng này đâu.” Chỉ cần đừng ép tôi nhận mấy cái gọi là ”phần thưởng” kia nữa.

Cố Tấn Thần cười khế, xoay xoay hộp trà trên bàn, lời nói đầy thâm ý, ”Không ngờ phiên dịch riêng của anh lại là một người chính trực như vậy. Lần này bên nhân sự chọn người rất tốt.”

”Boss quá khen.”

Cô chột dạ tiếp lời, trên trán đã rỉ ra vài giọt mồ hôi tinh mịn. Hạ Nhiễm cúi đầu chăm chú nhìn người đàn ông vẫn đang cười mỉm kia, cười khan mấy tiếng mới cẩn thận hỏi lại, ”Boss, nếu không còn gì phân phó, tôi xin phép về chỗ tiếp tục làm việc.”

”Còn.”

Một chân Hạ Nhiễm nâng lên, còn chưa kịp đặt xuống đất đã bị anh gọi lại. Trần áp trái tim đang đập thành thịch, cô thay đổi nét mặt, bày ra nụ cười cung kính ”Xin cúi đầu nghe chỉ thị của boss.”

Chân mày Cố Tấn Thần giãn ra, ngũ quan tuấn tú hiện lên chút nhu hòa. Khi cô quay người lại, bàn tay anh như có như không đặt lên vai cô. Hạ Nhiễm cứng người, còn chưa biết xử lí sao, anh đã thừa cơ nhét hộp quà vào tay cô.

”Cái này?” Hạ Nhiễm cúi đầu nhìn hộp trà rực rỡ trong tay, mê muội nhìn Cố Tấn Thần, lại chỉ thấy anh không nói thêm bất cứ lời thừa thãi nào, đang từ tốn trở về ngồi trên sofa. Anh nhàn hạ mà tao nhã cầm chén trà trên bàn, chỉ vào nó mà nói với cô, ”Pha trà cho anh.”

Sau khi nói xong còn không quên chỉ vào hộp trà Long Tĩnh Hạ Nhiễm đang ôm trong ngực, dặn dò, ”Lấy trà đó pha.”

Ý Cố Tấn Thần là nếu anh không được uống trà sẽ không thả cô đi?

Bảo sao hôm nay mí mắt Hạ Nhiễm nháy không ngừng, là điềm báo đó, oan gia tới cửa đòi nợ!

Vừa nhỏ giọng oán hận, Hạ Nhiễm vừa ngoan ngoãn tới phòng trà nước, vô cùng lưu loát đổ lá trà vào cốc, sau đó trực tiếp rót nước nóng vào.

Cố Tấn Thần nghiêm túc dùng năm phút nhìn cốc trà trước mặt. Năm phút sau, anh rời mắt khỏi cốc trà, không tin nổi hỏi lại cô, ”Em không thấy lãng phí à?”

Cô đứng bên cạnh lác đầu, sau đó lại gật gật, cuối cùng bị anh nhìn đến luống cuống mới trả lời: ”Tôi đâu biết pha trà.”

Anh nhìn trà, lại nhìn cô, cuối cùng lên tiếng, ”Cốc trà này thưởng cho em đó.”

Hạ Nhiễm nhìn cốc trà có đến hai phần ba cốc là lá trà xanh nhạt đã nở hết, nhất thời không biết làm thế nào, bấp chân run một chập, ”Boss à, anh vẫn nên thưởng cho người khác thì hơn.”

Yên lặng nuốt nước bọt, Hạ Nhiễm nghĩ thầm, nếu thực sự muốn thưởng cô, thì trực tiếp dùng Mao chủ tịch đập chết cô đi, đừng có lời trà với cháo ra dọa cô nữa.

Anh lướt ngón tay quanh viền cốc, xoay cốc trà một vòng rồi đưa cô, ”Đừng mặc cả với sếp của em.”

”Tôi...” không muốn.

Một câu cự tuyệt còn chưa nói xong, người nào đó lại đánh gãy lời cô, ”Từ giờ trở đi, mỗi ngày đều phải pha trà cho anh, chờ đến khi em biết cách pha trà rồi tính sau.”

Hạ Nhiễm tức giận hỏi lại, ”Tại sao tôi phải làm thế?”

Anh lại chỉ bình đạm ném cho cô một câu, “Đừng phản bác lại lời sếp em nói.”

Nghĩ đến công việc bản thân phải đổ mồ hôi rơi nước mắt mới tìm được, đừng khí phản bác của Hạ Nhiễm hạ xuống thấp còn phân nửa.

So với việc bị thất nghiệp, pha trà là chuyện nhỏ.

Ngày đó “được” Cố Tấn Thần thưởng cho cốc trà Long Tỉnh “thượng hạng” ấy, Hạ Nhiễm, thề với trời sẽ không bao giờ uống trà nữa.

Chỉ là khi cô cho rằng mọi chuyện đã kết thúc, Hạ Nhiễm lại bị trợ lý của Cố Tấn Thần - Ninh Viễn chặn lại ở cửa công ty vào giờ tan tầm.

“Cô Hạ, xin đợi chút.”

Tầm khiến phòng bị của Hạ Nhiễm vô thức được dựng lên, cảnh giác nhìn người đang chắn phía trước, “Ninh Viễn? Có việc gì sao?”

Thấy cô khăn trương lo lắng, Ninh Viễn chỉ khẽ cười, chỉ vào chiếc xe đang đỗ một chỗ không xa, thật thà trả lời, “Là ông chủ muốn mời cô lên xe.”

Cô nhìn theo ngón tay Ninh Viễn, mặc dù cửa kính xe đang đóng kín, Hạ Nhiễm lại có cảm giác cô có thể nhìn rõ người bên trong, chính là người đàn ông tên Cố Tấn Thần với gương mặt lạnh lùng. Cô cười gượng với Ninh Viễn, chỉ hướng ngược lại, “Xin lỗi, nhưng tôi còn có việc.”

Nhưng cô mới đi được hai bước đã lại bị Ninh Viễn chặn đường. “Cô Hạ.”

Ninh Viễn không hổ danh trợ lý do đích thân Cố Tấn Thần bồi dưỡng, cân trọng lại có mười phần kiên nhẫn. Hạ Nhiễm chỉ có thể cắn răng mà đối mặt. “Ninh Viễn, phiền anh tránh đường để tôi đi đi mà.”

“Cô Hạ, mọi người đang nhìn chúng ta đó.”

Chính lời này của Ninh Viễn đã giúp phục hồi lại tinh thần của Hạ Nhiễm. Bây giờ là lúc tan tầm, trước cửa tòa nhà Mạc Sâm có rất nhiều người, vài nhân viên thấy Hạ Nhiễm với Ninh Viễn dây dưa liền đưa mắt đánh giá cô.

Cô không sợ thị phi, chỉ ngại lười không xương muôn đường lắt léo. Hạ Nhiễm tức giận dậm chân, đành cùng Ninh Viễn lên xe của Cố Tấn Thần.

Sau khi lên xe, cô mới nhận ra ô tô chỉ có Cố Tấn Thần và cô. Hạ Nhiễm ngồi ở ghế phụ lái, anh ngồi bên ghế lái. Cô nhìn vào bàn tay đang để trên vô-lăng của anh, khẽ mấp máy môi, “Boss, đã hết giờ làm việc rồi, anh không thể để cho nhân viên của mình có thời gian riêng tư hả?”

“Có thể.” Anh khẽ cười, khởi động xe.

Nhìn đèn đường vụt qua tầm mắt, Hạ Nhiễm cảnh giác quan sát cảnh tượng ven đường, quay qua hỏi anh, “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Đi uống trà.”

Lời nói nhẹ nhàng, lại làm Hạ Nhiễm rung mình, nhìn vào kính chiếu hậu cô mới nhận ra ghế sau của ô tô còn có một hộp trà trông rất quen mắt.

Hộp trà màu vàng kim rực rỡ.

Lén hít vào một phổi đầu không khí, khoe miệng Hạ Nhiễm giật giật, trong đầu mường Cố Tấn Thần, 'Cố Tấn Thần, anh phát cuồng vì trà thế này từ khi nào vậy?’

Cuối cùng, vì quá bị phấn mà hỏi anh, “Boss, tôi có thể từ chối không?”

Một câu nói không được đại não xét duyệt đã chạy ra khỏi miệng Hạ Nhiễm thành công làm sắc mặt Hạ Nhiễm tối sầm lại, lạnh lùng trả lời cô: “Không.”

Khi Hạ Nhiễm về đến nhà thì bà Vương Vũ Hồng đang nấu cơm. Ông Hạ từ thư phòng đi ra, thấy con gái rượu nhà mình hậm hực ném một cái hộp màu vàng xuống đất không chút thương xót rồi cời giày xỏ vào dép đi trong nhà.

“Con gái, con mang bảo bối gì về vậy?” Ông Hạ từ xa đánh giá cái hộp đáng thương kia, đến lúc nhặt lên mới biết là hộp trà.

Hộp trà đóng gói tinh xảo, nhìn xem, thật xa xỉ. Ông Hạ Thế Hiên vội vàng ôm hộp trà vào phòng khách, dò hỏi con gái, “Con trộm ở đâu về vậy.”

Hạ Nhiễm nhìn ba mình vui vẻ rạo rực ôm hộp trà, sức lực không còn tí nào ném túi xách lên sofa, trả lời ông qua loa, “Con lượm được trên đường đó.”

Nói xong liền lê thân về phòng.

Cả người ngã lên giường, cô mới nhớ lại cảnh tượng bản thân bị người đàn ông bá đạo kia nhét hộp trà vào ngực.

“Tôi không thích, anh dừng xe ở đây đi.”

Xe dừng lại, Hạ Nhiễm vội vàng xuống xe, đang định bước vào tiểu khu, anh đã bước đến cạnh cô, kéo vai cô quay lại, lãnh đạm nói với cô : “Hộp trà

này đủ cho em uống nửa năm”

Uống nửa năm!

Sau đó, không nhìn cô bị sét đánh bất động, anh tiêu sái lái xe rời đi.

Thời gian, chắc chưa được đến một phút.

*****

Trong xe, Cố Tấn Thần nhìn qua kính chiếu hậu thấy tiểu khu dần khuất phía sau không khỏi bật cười.

Cảnh tượng xa hoa phía ngoài cửa xe lại không khiến anh thấy thú vị chút nào. Mắt chăm chú nhìn đèn tín hiệu, trước khi đèn vàng chuyển sang đỏ liền nhất chân ga phóng vụt đi. Cuối cùng, Cố Tấn Thần dừng xe trước cửa một hội quán tên “Simple”.

Ném chìa khóa xe cho bảo vệ, anh tiêu sái bước vào trong.

Hội quán này giống như tên của nó, không có đèn ma nhấp nháy đau mắt, không có nhiều người tụ tập ồn ào. Cả hội quá thiết kế theo kiểu phòng bao, mỗi phòng lại cung cấp bàn mặt chược để giải trí.

Cố Tấn Thần mở một căn phòng phía góc khuất. Mọi người trong phòng thấy anh đến đều hưng phấn dị thường. Anh lướt một vòng quanh phòng, có sáu người.

Ba nam ba nữ.

Rosie và Lý Sa Sa - vợ của Hồ An ngồi ở sofa gần cửa vào căn hạt dưa nói chuyện phiếm, không biết hai cô nói đến việc gì mà cao hứng vô cùng, thấy anh vào cũng chỉ gật đầu coi như chào hỏi. Cố Tấn Thần đi thẳng tới bàn mặt chược.

Trên bàn mặt chược, hai người ngồi ngoài cùng là Tiêu Sơn và Hồ An, sau đó còn có Trần Từ Ngang và Giản Ngôn. Giản Ngôn thấy anh đến liền đứng dậy nhường chỗ, chính mình thì ngồi bên cạnh. “Đến rồi à? Bọn tôi vừa nhắc tới cậu xong.”

“Ừ, có chút việc.” Cố Tấn Thần đáp lại một tiếng, đem áo vest khoác lên ghế rồi ngồi xuống, ném cho Trần Từ Ngang một ánh mắt.

Tiêu Sơn xếp bài, vừa nhặt bài vừa không quên trêu chọc anh, “Há? Việc gì thế?”

Anh trừng Tiêu Sơn một cái, qua loa trả lời: “Có việc.”

Tiêu Sơn không tập chung vào bàn mặt chược nữa, Hồ An bên cạnh cũng nổi máu ông tám, “Đêm khuya thế này khẳng định là đi gặp người đẹp rồi, sang nay tôi còn nghe thấy có người báo cậu mua không ít trà ngon. Trà đâu, sao không mang đến?”

“Ừ đây, tôi cũng thật mong chờ được thưởng trà ngon của Cố tổng.” Tiêu Sơn khẽ cười, ném ra một cây bài.

“Bớt lo chuyện bao đồng đi.” Cố Tấn Thần xếp bài một lần nữa, nhận điều thuốc Hồ An đưa ngậm ở miệng, khẽ búng tàn thuốc, “Tôi thích.”

Vì muốn uống trà kia, anh phải điều Ninh Viễn đi suốt đêm đến tận nơi sản xuất mua rồi bay về. Anh điên thật rồi, chỉ vì muốn được nói chuyện với cô mà lại có thể tìm cái lí do ngu ngốc ấy.

Cố Tấn Thần nói xong, Tiêu Sơn và Hồ An đều không khỏi bật cười. Trần Từ Ngang bên kia chỉ liếc anh một cái, sau đó lại cúi xuống chăm chú vào ván mặt chược.

Điềm nhiên buông một câu trí mạng: “Trà không làm người ta say, là người tự say.”

Cố Tấn Thần nghiêm túc gạt đầu, rít một hơi sau đó kẹp điều thuốc ở ngón tay, “Đúng là say.”

Chỉ có Giản Ngôn ngồi cạnh Cố Tấn Thần lúc này mới thấy rõ vòng cung trên môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: CHƯƠNG 17

Hạ Nhiễm cảm thấy hôm nay bản thân nhất định chưa xem hoàng lịch, hoặc hôm nay sao chiếu mệnh chiếu thẳng vào mặt cô rồi. Nếu không, tại sao cả buổi sáng cô lại bị Phươg Đình Đình làm khó dễ nhiều lần chứ.

Lần đầu ---

Hạ Nhiễm vừa bước chân vào công ty, tay vẫn còn cầm bữa sáng nóng hổi, Phương Đình Đình đến đầu cũng không thèm nâng lên, hỏi cô một câu: “Cô chưa đọc nội quy dành cho nhân viên à?”

Giọng nói đanh thép nghiêm túc làm Hạ Nhiễm nghĩ thầm có khi thư kí Phương muốn kiểm tra “bài tập về nhà” cô ấy giao cho Hạ Nhiễm. Cô lập tức thay đổi về mặt đứng đắn, gật đầu.

“Đã xem”

Phương Đình Đình nghe Hạ Nhiễm trả lời cũng chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, nghiêm túc xem giờ rồi ngẩng mặt mắt đối mắt với cô: “Bây giờ là tám giờ năm phút sáng. Lúc cô bước ra khỏi thang máy là tám giờ hai phút, Hạ Nhiễm, cô đến muộn.”

Ngữ khí nghiêm khắc, không mằn theo chút cảm tình nào. Hạ Nhiễm nghe xong liền không phục khề nhieu mảy phản bác, “Lúc tôi có mặt ở công ty, thời gian mới hơn bảy giờ.”

Nếu biết vị thư kí này hà khắc như vậy, cô sẽ không bao giờ vào toilet dưới tầng một đâu.

Phương Đình Đình cũng không để lời giải thích của Hạ Nhiễm vào tai, đôi mắt sắc lẹm lia tới bữa sáng trên tay cô, gương mặt tối lại, “Ai cho phép cô đem bữa sáng đến công ty? Quy tắc công ty, điều số 35, không cho phép nhân viên mang bữa sáng đến công ty trong giờ làm việc.”

Cái quy tắc này Hạ Nhiễm cũng từng nhìn qua khi ngồi tụng cái đồng ”gạch” nọ. Còn nhớ khi ấy cô còn buồn bực một chập, vì sao có thể mang đồ ăn trưa đến công ty, bữa sáng lại cấm?

Dừng khi để phản bác cấp trên Hạ Nhiễm không có, chỉ đành ngậm ngùi ném bánh quẩy và sữa đậu nành thân thương của cô vào thùng rác dưới sự giám sát của Phương Đình Đình.

Cúi đầu trở về bàn làm việc, mông còn chưa làm ấm ghế ngồi, Hạ Nhiễm lại nghe thư kí Phương kia gọi mình, “Trong giờ làm việc không được phép làm việc riêng.”

Cô ngạc nhiên quay đầu thì đã thấy Phương Đình Đình đứng ngay phía sau, đôi mắt nhìn thẳng vào màn hình máy tính vẫn còn mở ra trang chủ blog cá nhân của mình.

Sau lưng Hạ Nhiễm lạnh ngắt, nhanh chóng tắt web, đứng dậy, “Tôi hứa sẽ không có lần thứ hai.”

Phương Đình Đình nhướn mày nhìn cô, khinh thường hừ một tiếng, ném giấy tờ lên bàn cô, “Làm tốt bổn phận của mình đi.”

Khi chị ta nói chuyện, Hạ Nhiễm có thể nhìn ra một thoáng khinh thường trong mắt Phương Đình Đình. Vị thư kí Phương kia xoay người quá nhanh, cô cũng không kịp nhìn kĩ, chỉ cảm thấy có lẽ hôm nay tâm tình chị ta không tốt, nhất định không được chọc giận chị ta.

Phương Đình Đình vừa đi, Lâm Khả bên lạnh liền gọi chuyện, “Cô chọc giận gì chị ấy à?”

Hạ Nhiễm lắc đầu, “Làm gì có, tôi ăn no bụng mỡ chắc. Tôi rất biết điều mà, nghiêm túc làm việc.”

Lâm Khả nghe bát quái, lại nghĩ đến chuyện gì, xoay ghế dựa một vòng trở lại, quay bút nhìn Hạ Nhiễm, “Nghe nói hôm qua cô trèo lên boss...”

“Sặc...” chưa đợi Lâm Khả nói hết câu, Hạ Nhiễm đã phun hết ngụm nước ngậm trong miệng, đen đui là nó lại rơi toàn bộ xuống giấy tờ cô để trên đùi, cả một tập giấy tờ nhòe nước. Hạ Nhiễm nhanh chóng vẩy vẩy tập giấy, cũng lập tức phản bác Lâm Khả, “Ai trèo lên ai chứ!”

“Cô nghĩ đi đâu vậy.” Lâm Khả thấy cô gấp đến mặt đỏ bừng liền toét miệng cười gian tà, “Tôi nghe nói cô lên xe của boss, không lẽ ngay cả boss cô cũng dè rồi?”

(Vì chữ “thượng” trong tiếng Trung vừa là lên xe, vừa có thể là dè, trèo lên ai đó cái gì đó. Ở đây mình không giữ chữ “thượng” mà dịch hần sang thuần Việt.)

Lâm Khả càng nghĩ càng kích động, ông chủ là ai chứ, đẹp trai galan có nhà có xe, đích thực xứng với câu “cao phú soái”, chỉ cần nghĩ đến cảnh đem boss lột sạch, cả người Lâm Khả đều hưng phấn như uống tiết gà. Ánh mắt YY của Lâm Khả đảo qua Hạ Nhiễm lại càng thêm gian tà, hình ảnh 18+ tốt đẹp vù vù xoẹt qua đầu cô.

“Cô lẩn đi.” Ánh mắt của Lâm Khả làm Hạ Nhiễm đỏ mặt hời, cô nàng này đọc quá nhiều tiểu thuyết rồi hử. Nghĩ đến gương mặt thúi của Cố Tấn Thần, cô không khỏi muốn lườm anh rách mắt. Hạ Nhiễm vừa nghĩ đến việc tiếng tốt thì đồn gần mà tiếng xấu lại lan xa, không kim nổi mà ném tập giấy lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi, “Khẩu vị của tôi không có nặng thế.”

Lâm Khả chép miệng, chỉ vào Phương Đình Đình đang tiến vào phòng làm việc của tổng giám đốc, “Cô làm ra chuyện kinh thiên động địa như thế, tôi nghĩ thư kí Phương ý à, không những xét nét cô đến chết ngạt mà có thể còn muốn lột da cô luôn ý.”

Hạ Nhiễm ngạc nhiên, “Sao vậy?”

Lâm Khả nhún nhún vai, “Bình thường cô không nghe người ta tám chuyện hả? Mọi người đều đồn là thư kí Phuong có ý riêng với sếp á.”

“Hà...” Đây là lần đầu tiên Hạ Nhiễm nghe thấy chuyện này đó. Nhìn Phuong Đình Đình biến mất sau cánh cửa, gương mặt cô không khỏi hiện lên nét không thể tin nổi.

Hai người âm ỉ một chấp, cuối cùng vẫn phải quay lại làm việc.

Giữa trưa, khi Hạ Nhiễm đến phòng in ấn đã rất cố gắng đi đường vòng để tránh gặp mặt thư kí Phuong. Lúc đi thật may không gặp, lúc trở lại lại đen đủi gặp Phuong Đình Đình vừa xin chữ kí của Cố Tấn Thần đi ra. Chị ta nhìn Hạ Nhiễm vừa đụng phải mình, ánh mắt đánh giá chiếu lên người cô có khi phải đến một phút chữ ít.

Sau đó chị ta lãnh đạm mở miệng nói: “Sếp nói muốn cô đưa trà vào phòng cho anh ấy.”

Hạ Nhiễm lúc này chỉ một lòng muốn tránh xa thư kí Phuong, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Nói xong, lập tức xoay người đi vào phòng trà nước.

Lần này pha trà, Hạ Nhiễm hạ quyết tâm không cho Cố Tấn Thần có cơ hội soi mói, nghiêm túc, chăm chú hoàn thành nhiệm vụ, đem theo cả văn kiện nộp cho Cố Tấn Thần.

Khi Hạ Nhiễm gõ cửa bước vào phòng, Cố Tấn Thần vẫn đang chăm chú làm việc. Qua mấy ngày đi làm, cô có một phát hiện nho nhỏ, Cố Tấn hình như có rất nhiều việc phải giải quyết, mỗi ngày đều bận đến mức đầu cũng không ngẩng lên nổi. Nếu cô không nhỏ giọng đánh tiếng, “Boss, trà của anh đây.” có khi anh cũng chỉ gật đầu rồi cho cô ra ngoài.

Phòng làm việc vốn dĩ im lặng khiến giọng cô quanh quẩn vẩn vút lấy anh. Cố Tấn Thần nâng ánh mắt từ chén trà trên tay lên đánh giá cô một cái. Chỉ cần nhìn qua Hạ Nhiễm, anh đã nhìn ra tâm tư của cô gái nhỏ này. Anh tạm dừng công việc, hỏi thẳng: “Nói đi, còn việc gì?”

Cảm giác chỉ một giây đã bị người khác nhìn ra tâm tư cùng cảm giác lời nói dối bị vạch trần là cực kì giống nhau, khiến người ta không biết làm thế nào. Hạ Nhiễm ngoan ngoãn đặt văn kiện lên bàn cho Cố Tấn Thần, cười đến xuân quang sáng lạn, “Làm gì có việc gì ha ha... Boss à, anh làm việc khổ cực như vậy, dừng tay uống chén trà nhuận họng đã.”

Trái ngược với Hạ Nhiễm đang cười đến cứng cả quai hàm, Cố Tấn Thần lại vô cùng ung dung tao nhã, ánh mắt vô tình hạ xuống đánh giá chén trà sắc hương đều không đủ. Chậm chạp nâng cánh tay đang tựa trên ghế, trước ánh mắt mong chờ của Hạ Nhiễm nhấc chén trà lên, hơi ẩm từ chén trà truyền qua tay thật dễ chịu. Rồi vẫn bỏ qua ánh mắt chăm chú của Hạ Nhiễm khẽ nhấp một ngụm.

Đoán không ra tâm tư của anh, Hạ Nhiễm chỉ dám nhắm mắt mong chờ nhìn anh uống xong một ngụm trà, sau đó lại phát hiện lông mi anh hơi nhúu lại, không nói tiếng nào để chén trà lại chỗ cũ.

Cô nóng vội hỏi anh, “Boss, uống được không ạ?”

Thực ra Hạ Nhiễm muốn hỏi anh câu khác cơ, chính là ‘Boss, tôi còn phải đi học cách pha trà nữa không?’

Cố Tấn Thần chỉ đạm mạc trả lời trước sự mong chờ nôn nóng của cô, “Không được.”

Một câu ‘Không được’ làm Hạ Nhiễm ảm đạm, cô trộm nghĩ nếu không phải Cố Tấn Thần đối với trà nghệ cực kì nghiêm khắc, thì anh là muốn vạch lá tìm sâu.

Nhìn bộ mặt thất vọng của cô, Cố Tấn Thần buồn cười, tay vẫn cầm tách trà, như có như không hỏi chuyện Hạ Nhiễm: “Nghe nói hôm nay em đi làm trễ, còn mang theo đồ ăn sáng?”

Hạ Nhiễm đứng hình, câu ‘chủ nào tở nấy’ thật đúng, dù là sếp tổng hay thư kí đều thích đâm chọc người ta. Cuộc đời cô, xem thường nhất những người như thế, nhưng người ta đều làm cấp trên của cô cả. Nghĩ một hồi, lúc ngẩng mặt lên thì Hạ Nhiễm đã thay thành vẻ mặt thành khẩn, “Boss à, tôi biết mình sai rồi, nhất định sẽ không có lần sau.”

Cho dù có cố gắng thành khẩn thế nào, nghĩ đến đồng tin vịt đang bay khắp công ty, cô vẫn không khỏi miên man, thậm chí khi nhìn Cố Tấn Thần vẫn có chút khác thường.

“Đừng có oán thâm trong bụng...” Ánh mắt sắc bén của anh dừng trên mặt Hạ Nhiễm, khi cô ngạc nhiên thì khẽ nhếch miệng, chậm rãi nói: “Càng không nên mắng chửi người khác qua điện thoại.”

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của Cố Tấn Thần, Hạ Nhiễm chạy như bò mỡ dưới chân về chỗ làm việc, vội vàng gọi điện cho Tiêu Sơn.

“Tiêu Sơn, tôi hỏi cậu, có phải hôm qua cậu với Cố Tấn Thần ở cùng một chỗ?”

Tại phòng làm việc của tổng giám bộ phận tiêu thụ trên tầng mười sáu, Tiêu Sơn nhàn nhã bắt hai chân uống cà phê, nghe Hạ Nhiễm hỏi cung, gương mặt cợt nhả hiện lên nét cười gian, không do dự trả lời, “Ừ, bọn tôi còn chơi mạt chược với nhau.”

Hạ Nhiễm nghe xong thì như sấm sét giữa trời quang, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, khóe miệng giật giật, rống một tiếng vào điện thoại: “Tiêu Sơn, tôi sẽ không để cậu sống yên ổn hết cuộc đời này!!!”

Quay ngược thời gian một chút, trở lại buổi tối không trăng không sao nọ. Sau khi về đến nhà, Hạ Nhiễm nằm trên giường nhớ lại mấy lần bản thân bị Cố Tấn Thần trêu đùa, nội tâm vô cùng phẫn hận.

Cô tìm điện thoại gọi cho Tiêu Sơn xả giận.

Đầu dây bên kia truyền tới một trận âm thanh âm ỉ, cô cũng chẳng để ý nhiều, tùy tiện hỏi Tiêu Sơn đang ở đâu, cậu ta cũng chỉ nói đang chơi mạt chược ở bên ngoài. Mặc kệ tiếng xoa mạt chược, Hạ Nhiễm ôm điện thoại bắt đầu ngồi kể khổ với bạn tốt, câu nào cũng là chỉ trích đồng nội quy công ty biến thái cộng thêm sếp tổng vô nhân tính trừng phạt nhân viên mới làm.

Nhất là một câu “Tiêu Sơn, cậu nói xem, có phải Cố Tấn Thần có khuynh hướng ngược đãi nhân viên không?” Khiến Tiêu Sơn không nhịn cười nổi, một ngụm nước miếng vô cùng mát vệ sinh mà phun ra trước mặt mọi người. Hồ An cùng Trần Từ Ngang ngồi bên cạnh không khỏi khinh bỉ lau nước miếng bắn trên tay. Sau khi Cố Tấn Thần ném một con bài ra, Tiêu Sơn mới ý vị sâu xa mỉm cười, nghiêm túc nói chuyện điện thoại, “Ừ, anh ta khẳng định là có bệnh.”

Nói xong câu ấy, Cố Tấn Thần ném một ánh mắt lạnh lùng về phía Tiêu Sơn, hai người đàn ông còn lại lúc này cũng rõ chuyện gì đang xảy ra. Trong nháy mắt, ba người phụ nữ ngồi trong phòng đều quay ra nhìn bốn người đàn ông trên bàn mạt chược, Hồ An với Tiêu Sơn cười lăn cười bò trên bàn, Trần Từ Ngang tuy chỉ khề cong môi nhưng không khó để nhận ra tâm tình vui vẻ lúc này của anh ta, chỉ riêng Cố Tấn Thần là nhăn mày đến mức hay đầu lông mày sắp chạm nhau đến nơi, giống như rất tức giận.

Đầu điện thoại bên kia, Hạ Nhiễm đang lăn qua lăn lại trên giường nghe thấy tiếng cười cũng gật đầu trả lời: “Chính xác, nếu không tại sao anh ta lại ném hộp trà cho tôi chứ.”

Dưới ánh mắt cảnh cáo của Cố Tấn Thần, Tiêu Sơn khó khăn ngừng cười, còn chưa kịp thả lỏng cơ mặt, nghe thấy hai chữ 'hộp trà' nội tâm lại kích động, nhưn mày tỉnh ngộ hô lên: “À... trà á hả.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: CHƯƠNG 18

Hai ngày sau sự kiện Cố Tấn Thần cảnh cáo Hạ Nhiễm nói ít làm nhiều, Hạ Nhiễm lần đầu tiên được tham gia hội nghị đặc biệt của công ty dưới danh nghĩa là “trợ lý phiên dịch đặc biệt của tổng giám đốc”.

Trở thành một phần trong số nhân viên tham gia cuộc họp, Hạ Nhiễm ngồi một góc im lặng lắng nghe đại boss nhà mình đứng trên bục cao chỉ trích lỗi sai. Người đàn ông này đứng ở vị trí cao như vậy, thân thể cao lớn tỏa ra khí tức thành thực và mị lực khó có thể bỏ qua của một người đàn ông trưởng thành, cô dần dần bị động tác của anh hấp dẫn. Nhìn cánh tay anh tao nhã nâng lên, sau đó lại hạ xuống, động tác rất nhanh gọn mà ôn trọng.

Trong lúc thả hồn bay xa, Hạ Nhiễm lơ mơ nghe thấy Cố Tấn Thần vô cùng nghiêm túc nhấn mạnh ba nội dung trọng điểm của cuộc họp.

Điểm thứ nhất, cô ngủ gật, không có nghe được.

Điểm thứ hai, cô còn đang mãi nhìn anh, quên rồi.

Điểm thứ ba, Hạ Nhiễm rành mạch rõ ràng mình mình bạch bạch nghe thấy Cố Tấn Thần ông báo với mọi người: anh sẽ đi công tác.

Cái trọng điểm cuối cùng khiến Hạ Nhiễm nghe xong liền mở cò trong bụng, thiếu điều muốn vỗ tay tán thưởng. Về phần ông chủ của mình vì sao phải đi công tác, cô thực sự nghe không rõ. Điều này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của cô, sếp đi công tác, chân chạy vật như cô sẽ thành thoi, cả thế giới trong nháy mắt trở nên xinh đẹp vô cùng. Hạ Nhiễm im lặng hờ hết trong lòng, rót cuộc không cần bung trà rót nước, rót cuộc không cần xem sắc mặt Cố Tấn Thần mà làm việc nữa.

Hạ Nhiễm nhất định không biết gương mặt cô có bao nhiêu vui vẻ, hai má ửng hồng, lông mi dài cong cong khẽ lay động, khóe miệng cũng không tự chủ mà nhếch lên. Cố Tấn Thần khoanh đầu vết liếc nhìn cô một cái, chậm rãi đi từ bục cao phía trước màn hình chiếu power point về ghế ngồi, khẽ hắng giọng rồi nhẹ nhàng bổ sung, “Hạ Nhiễm và Ninh Viễn trở về sắp xếp đi, chuyến công tác đi London lần này, hai người sẽ đi cùng tôi.”

Chốt lại, một câu nói của Cố Tấn Thần đã chấm dứt chuỗi ngày bung trà rót nước nhìn mặt người mà sống giống nô tỳ của Hạ Nhiễm tại văn phòng. Thế nhưng, một chút vui vẻ cô cũng không có. Vui sao nổi đây, cái việc bung trà rót nước, trở thành trò tiêu khiển của người khác sẽ theo cô từ Trung Quốc sang tận nước Anh.

“Sếp, anh nghiêm túc chứ?”

Giọng nói trong veo như suối vang lên trong phòng họp vắng người.

Cố Tấn Thần vẫn an tĩnh ngồi tại vị trí của tổng giám đốc, đáp lại một tiếng, ánh mắt lướt khắp phòng họp mới vài phút trước vẫn còn kín người giờ đã 'người đi trà lạnh', sau đó mới ngẩng đầu nhìn cô gái đang đứng bên cạnh, “Ý em là chuyện kia?”

Anh vừa tuyên bố tan họp đã bắt gặp ánh mắt đầy hoài nghi cùng khẩn cầu của Hạ Nhiễm. Thế là Cố Tấn Thần dù đã chuẩn bị đứng dậy lại cố tình ngồi lại ghế, chờ cô lên tiếng.

Giọng điệu chất vấn của anh làm Hạ Nhiễm không khỏi nhớ đến ánh mắt thâm sâu đầy ý vị của Tiêu Sơn và Hồ An lúc nãy, thì ra bọn họ là đang đồng cảm với cô. Nghĩ thì nghĩ vậy, Hạ Nhiễm vẫn ngoan ngoãn gật đầu, mở to mắt đầy ai oán nhìn anh, nói nhỏ: “Boss, tôi có thể không đi không? Tôi đảm bảo trong thời gian anh đi công tác, tôi vẫn sẽ chăm chỉ làm việc, tuyệt không lười nhác.”

“Không.” Từ chối cho ý kiến, trả lời ngắn gọn súc tích đúng trọng tâm là “nghề” của Cố Tấn Thần rồi.

“Nhưng mà...”

Ngày ấy, cuối cùng Hạ Nhiễm cũng ngộ ra một sô chuyện, chỉ cần cô phun một câu “Nhưng mà...” trước mặt Cố Tấn Thần, tuyệt nhiên sẽ không có vế sau.

***

Lần đầu tiên trong đời phải đi công tác, Hạ Nhiễm thật thà ngồi đợi hai tiếng đồng hồ mới thấy bóng dáng sếp nhà mình chậm chạp đi tới. Khí thế bất phàm, Cố Tấn Thần vẫn luôn lãnh đạm mà anh tuấn, phong độ như vậy. Đi xuyên qua một đám đông, chẳng nói chẳng rằng anh đã cho cô một cái cốc vào đầu.

Trên đầu truyền tới đau đớn làm Hạ Nhiễm phải hô đau. Sau khi hoàn hồn, cô im lặng khẽ xoa đầu, cảm môi dưới đưa ánh mắt mơ hồ mà nhìn anh, trừ ừy khuất còn có một cổ oán niệm thật sâu. Mà cái cổ oán niệm ấy còn chưa kịp tiêu tán, cái tên sếp đã sai còn già mồm cái lão nọ đã nghiêm mặt dạy dỗ nhân viên cần cù chăm chỉ như Hạ Nhiễm: “Ai bảo em tới sớm vậy hả?”

Sếp à, tới sớm giờ cũng là tội sao?

Sếp à, tới sớm là phạm pháp hả?

Hạ Nhiễm cũng chỉ dám rít gào cái anh trong lòng như thế, ngoài miệng vẫn phải lựa lời, “Boss, tôi biết rồi. Lần sau nếu có đi công tác, tôi nhất định sẽ đến muộn chút. Còn nữa... boss, hôm nay anh đến trễ.”

“Boss, hôm nay anh đến trễ.

Rõ ràng là hẹn nhau 9h sẽ có mặt tại sân bay, anh lại đến muộn mười phút.

Vô thức lại gờ tay lên chuẩn bị cốc vào đầu cô thêm cái nữa, Cố Tấn Thần tự bị phản ứng của mình làm cho giật mình. May mà phản ứng anh vốn nhanh, lập tức thu tay, cuộn lại để xuôi bên người. Gương mặt dù chẳng có mấy sự thay đổi, song đôi mắt anh lại như đang giăng đầy sương mù, nghĩ đến bản thân tới qua gọi điện bảo cô anh sẽ đến đón cô ra sân bay cùng nhau. Thế mà sáng nay lại được thông báo cô đã đến sân bay sớm hơn hai tiếng, một sự hờn giận không hề nhẹ dần dần chiếm cứ lòng anh.

Ang khép hờ mắt, nhíu mi, “Em có ý kiến?”

Cô cúi đầu, “Tôi nào dám.”

Sau đó bên tai lại mơ hồ truyền tới một tiếng cười khẽ từ trong cổ họng anh truyền ra khiến Hạ Nhiễm không khỏi vô thức nâng mí mắt lại chỉ nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của anh. Tầm mắt vượt qua vai Cố Tấn Thần, lại vượt qua một xe đầy hành lý vẫn không nhìn thấy Ninh Viễn đã lâu không gặp.

“Boss, Ninh Viễn giờ vẫn chưa tới ạ?”

“Anh ta đã bay từ hôm qua rồi.” Nói xong, không biết Cố Tấn Thần từ đâu lấy ra một túi giấy đưa đến trước mặt Hạ Nhiễm, khóa chặt ánh mắt cô, thân nhiên mở miệng nhà ngọc, “Ăn sáng đi.”

Bữa sáng của Phúc Kí?

Phúc Kí là quán bán đồ ăn sáng gần ngay nhà Hạ Nhiễm. Ông chủ của quán rất nhiệt tình, quán lại gần trạm xe bus nên mỗi lần đi làm ngang qua cô đều ghé vào mua một phần bánh quẩy với sữa đậu nành.

Bị Phương Đình Đình ép phải ném bữa sáng vào ngày nọ, Hạ Nhiễm đành ăn qua loa trên đường coi như giải quyết xong bữa sáng.

Đợi ở sân bay đã lâu, bụng Hạ Nhiễm đã sớm biểu tình, không nghĩ nhiều cô liền gục đầu hít một hơi thật sâu mùi thơm tỏa ra từ túi giấy, mùi thơm ấy quanh quẩn nơi chóp mũi. Hạ Nhiễm vội vàng cảm ơn Cố Tấn Thần rồi bắt đầu động thủ giải quyết nhu cầu no ấm của bản thân.

Sự thỏa mãn trên gương mặt cô như được phóng đại trong mắt Cố Tấn Thần, một dòng nước ăm ắp nhất thời chảy xuôi khắp người anh. Cố Tấn Thần

anh sống đã ba mươi năm nhưng chưa từng thấy mình dễ dàng thỏa mãn thế này.

Cô cười, còn anh nhìn cô cười.

Máy bay cất cánh muộn một tiếng, sau đó cuối cùng cũng an toàn hạ cánh tại sân bay thành phố London. Khi Hạ Nhiễm đi cùng Cố Tấn Thần qua cửa kiểm sát, cô phải quay qua nhìn cô một cái, đơn giản vì cô nghe thấy vị cảnh sát sân bay tóc vàng mắt xanh đang đứng chào hỏi với Cố Tấn Thần bằng tiếng Anh. Mặc dù anh chỉ gật đầu coi như câu trả lời vẫn không khó để nhận ra sự thân quen của hai người.

“Đi nhanh nào.” Bước chân của Hạ Nhiễm vốn khựng lại vì câu nhắc nhở của anh mà nhất thời tăng tốc, sánh bước cùng anh thế nhưng mắt không thể không ngước lên đánh giá.

Nhìn mặt anh một hồi, cô vẫn không lí giải nổi câu chào hỏi của người cảnh sát sân bay kia: “Tiền sinh, lâu rồi không gặp.”

London là thành phố đã quá thân thuộc với cô rồi, một tháng trước nơi đây còn là địa bàn của cô, một tháng sau lại chỉ là đi công tác cùng Cố Tấn Thần. Ninh Viễn tới London sớm hơn bọn cô một ngày, khi Cố Tấn Thần đưa Hạ Nhiễm đến khách sạn thì Ninh Viễn đã đứng dưới sảnh chờ hai người từ bao giờ. Anh ta đứng cạnh báo cáo nhỏ với Cố Tấn Thần chuyện gì đó, thực ra Hạ Nhiễm cũng chẳng tò mò nên không thêm để ý, cả thể xác và tinh thần một mối của cô giờ chỉ thêm một căn phòng để đi ngủ mà thôi.

Ninh Viễn vẫn còn chuyện phải xử lí nên không cùng hai người Hạ Nhiễm lên phòng đã rồi đi. Hạ Nhiễm nhìn bóng lưng đã rời đi thật xa của anh ta, gấp một cái thật dài đến chảy nước mắt, mặc kệ Cố Tấn Thần kéo cô vào thang máy.

Dựa theo chỉ thị của Cố Tấn Thần, Ninh Viễn chỉ book hai phòng. Vì anh ta đến trước nên hiển nhiên ở một phòng rồi. Thế nên Hạ Nhiễm chỉ făm đứng ngoài cửa mà trừng mắt nhìn Cố Tấn Thần đi vào một gian phòng hào nhoáng, chỉ vào cửa mà hỏi: “Boss, phòng của tôi thì sao?”

Đã cởi comple được một nửa, nghe thấy câu hỏi của Hạ Nhiễm anh lại xốc lại áo vest, nhìn cô, “Vào đây.”

Vừa đẩy xe hành lí vào cửa, Hạ Nhiễm vừa đánh giá căn phòng này, phòng khách, ban công phòng tắm, cần cái gì có cái nấy. Cô lại cúi đầu hỏi anh, “Boss, sao lại chỉ có một phòng ngủ, tại sao lại chỉ có một chiếc giường?”

Khi cô ai oán, người nào đó đã nhanh chóng ném áo vest vào tay cô, cũng cởi cả cravat. Một màn này rơi vào mắt Hạ Nhiễm cả, cô không thể không nuốt một ngụm nước miếng.

Anh ngoái đầu nhìn cô, vừa lúc thấy cổ họng cô vì nuốt nước bọt mà khẽ động thì đáy mắt lóe lên một tia giao hoạt, “Anh ngủ giường, sofa là của em.”

Sốc, ý anh là cô và anh ở chung một phòng hả?

Cô nam quả nữ một phòng, mới nghĩ cô đã đỏ mặt, “Thế hình như không tốt đâu.”

Thấy Cố Tấn Thần không nói gì, cô lại nhiều lời giải thích cho anh hiểu mối quan hệ rắc rối của cấp trên cấp dưới, còn cả nam nữ thụ thụ bất thân là gì, “Boss, tôi chỉ là một phiên dịch nhỏ nhỏ, làm sao dám không biết xấu hổ ở chung phòng với anh chứ. Hơn nữa, theo tôi thấy, Ninh Viễn chung phòng với anh sẽ chăm sóc anh được chu đáo hơn đây.”

Khóe miệng anh cong lên, ánh mắt thâm sâu liếc qua bộ sofa màu đỏ trong phòng khách, “Ghế sofa tương đối nhỏ, em ngủ thì vừa.”

Hạ Nhiễm cũng đưa mắt theo nhìn cái sofa tuy hoa lệ đẹp để lại hơi nhỏ kia, trong lòng lại một trận khinh bỉ, nhà thiết kế nào lại có tâm thế cơ chứ? Còn nữa, sếp à, anh nghĩ một người con gái như hoa như ngọc thích hợp để ngủ sofa lắm hả?

“Boss, không còn lựa chọn nào khác ạ?”

Cố Tấn Thần kéo vali vào góc phòng, kéo cravat đã lỏng lẻo xuống, lông mày hơi nhíu như đang cân nhắc câu hỏi của Hạ Nhiễm, sau đó cất lời, “Còn chứ, cho em hai lựa chọn.”

Nghe anh nói vậy, hai mắt Hạ Nhiễm cũng sáng không kém đèn pha máy rồi, tha thiết mong chờ nhìn anh, anh lại chỉ lười biếng tựa vào cửa phòng ngủ, hai tay khoanh trước ngực, nhíu mày tiếp tục.

“Một là em ngủ sofa, anh ngủ giường như đã nói.”

Anh vừa dứt câu cô đã lắc đầu quầy quậy.

Phương án A, loại.

Cố Tấn Thần vẫn im lặng quan sát biểu tình trên gương mặt cô, bộ dáng thấy chết không sờn của cô làm tâm tình anh tốt lên nhiều, khóe miệng cũng nhếch lên cao hơn, hơi nghiêng người, giọng nói mê hoặc lại lười nhác tiếp tục vang lên, “Lựa chonh khách, em ngủ trên sàn, anh như cũ ngủ giường.”

Quả nhiên là đại boss của Hạ Nhiễm, tác phong của anh khiến cô không thể coi thường. Thay vì phải nằm sàn nhà ngủ, chi bằng tự mình biết thân biết phận chọn ghế sofa rõ “to” kia. Đại não làm việc có hiệu quả, Hạ Nhiễm rất nhanh đã gờ tay cười ngọt ngào với vị sếp “hiền lành tốt bụng” nhà mình.

“Boss, tôi ngủ sofa.”

Nhìn nụ cười so với khóc còn khó coi hơn đang treo trên mặt Hạ Nhiễm, Cố Tấn Thần muốn cười cũng chỉ đành kìm nén, giờ tay khẽ xoa đầu cô, không hề keo kiệt mà khen ngợi, “Lựa chọn sáng suốt lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: CHƯƠNG 19

“Boss, tôi ngủ sofa.”

Nhìn nụ cười so với khóc còn khó coi hơn đang treo trên mặt Hạ Nhiễm, Cố Tấn Thần muốn cười cũng chỉ đành kìm nén, giờ tay khẽ xoa đầu cô, không hề keo kiệt mà khen ngợi, “Lựa chọn sáng suốt lắm.”

Sáng suốt cái đầu anh ý, Hạ Nhiễm oán hận mà chỉ dám thầm mắng trong lòng. Anh nghiêng người về trước, cả cơ thể như muốn ép vào người cô, gần đến nỗi cô có thể ngửi được mùi hương của anh, ngạc nhiên là mùi hương ấy không còn là mùi thuốc lá nhàn nhạt nữa, khiến người ta thấy thư thái. Hạ Nhiễm nhìn vào mắt anh, đúng lúc nhìn thấy đôi mắt sâu như biển đang ánh lên bóng hình cô.

Quen nhau đã lâu nhưng đây lại là lần đầu tiên cô nghiêm túc đánh giá người đàn ông đang đứng trước mặt. Lòng này rậm hơi xé rách lên, ngũ quan dễ nhìn lại làm nổi bật được khí chất cùng sự thâm trầm vốn có của anh. Trong một giây phút, Hạ Nhiễm như nhìn thấy tình cảm không rõ tên lóe lên trong đáy mắt anh rực rỡ vô ngần. Điều này làm cô thấy khá kinh ngạc.

Tình cảm?

Đợi chút đã, Hạ Nhiễm hoài nghi bản thân khẳng định là đã nhìn nhầm.

Ngay khi Hạ Nhiễm quay mặt đi, Cố Tấn Thần thu lại ánh mắt, xoay người vào phòng ngủ trước, buông lại một câu : “Đừng có dùng ánh mắt si mê ấy của em nhìn anh nữa.”

Tâm tình cô lúc này có thể dùng câu 'ngũ vị tạp trần' để hình dung, anh có thể dùng gương mặt nghiêm túc kia để bớt nói mấy câu tự luyện như vậy không hả? “Boss, anh nghĩ đi đâu vậy, tuy rằng anh rất...” đẹp trai ngồi ngồi, tướng mạo phi phàm, đẹp trai đến chết người không đến mạng, nhưng có cho Hạ Nhiễm này mười lá gan tôi cũng không dám ngấp nghé sắc đẹp của đại boss nhà mình.

“Cạch.” Cánh cửa trước mặt Hạ Nhiễm cứ thế vô tình bị đóng lại, cô sờ mũi, nuốt lại mấy lời vuốt mông ngựa của mình vào bụng, học Cố Tấn Thần xoay người không do dự tiến đến sofa ở phòng khách.

Người ta nói con người khi phải ở trong hoàn cảnh xa lạ sẽ có một phần cảnh giác nhất định, ý thức về việc tự bảo vệ bản thân cũng tăng thêm mấy phần.

Nhưng cái gì mà cảnh giác, bảo vệ bản thân rơi trên người Hạ Nhiễm lại triệt để bị xóa sạch.

Rèm che cửa sổ sát đất được cô kéo cả vào, che đi ánh sáng bên ngoài. Hạ Nhiễm khom người cuộn tròn lại nằm ỏ trên ghế sofa màu đỏ, nhắm mắt cái là ngủ luôn được. Cố Tấn Thần đứng ở trước cửa phòng, giống như cột gỗ cứ im lặng như thế mà ngắm cô, điều hòa trong phòng mặc định nhiệt độ hơi thấp, Hạ Nhiễm chép miệng mấy cái, phải vòng tay ôm lấy bản thân cho ấm.

Đang rơi vào trạng thái ngủ sâu, một cơn gió lạnh bỗng thổi qua mặt cô.

Rồi đột nhiên mũi bị bóp lại, không thể thở nổi. Long mi dài cong như quạt giấy khẽ động, cô Hạ Nhiễm từ từ mở mắt, lại phải đối diện ngay với đôi mắt to của sếp tổng nhà mình.

Cô nằm, anh đứng, choáng hết tầm mắt là mắt là mũi của anh, gương mặt đẹp trai là thế lại làm cô giật nảy mình. Sếp nhà cô đã luyện đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần, chui được vào giấc mơ của cô rồi sao? Hiện tại cô có thể tưởng tượng được khóe miệng nhếch lên đầy tà mị cùng giọng điệu của anh rồi - 'có nằm mơ tôi cũng không tha cô đâu'.

Lấy tay dụi mắt, khẳng định bản thân đã tỉnh hẳn mới biết hóa ra không phải cô nằm mơ, mà Hạ Nhiễm lại chỉ có thể ngoan ngoãn với cách tên phá mộng đẹp của mình: “Sếp, buổi sáng tốt lành.”

Cố Tấn Thần bật cười, “Em đang định tập chào hỏi cho sáng mai sao hả tiểu thư phiên dịch?”

Anh mới chỉ thay một bộ đồ, tắm táp một lúc mà cô đã có thể nằm ngủ ngon lành rồi. Cố Tấn Thần không khỏi nghĩ ngợi, nếu là một người đàn ông khác mà không phải anh, có phải cô cũng có thể an tâm mà ngủ say như vậy không.

Nghĩ nghĩ một chút, nụ cười của anh lại như có chút cay đắng.

Ngày mai? Hạ Nhiễm lúc này mới có ý thức cảm di động lên, bây giờ mới là sáu giờ chiều theo múi giờ Lodon. Đại khái là cô ngủ đến hồ đồ, nếu không thì khẳng định là bị anh dọa giấc luôn rồi, cô vội vàng bật người ngồi dậy. Ai ngờ động tác làm quá nhanh, máu chưa kịp lên não khiến cho đầu choáng váng, Hạ Nhiễm thẫn thờ không ổn. Thế ngồi ngay tại thời điểm cô nghĩ mình sẽ rơi xuống đất, cả cơ thể đang chuẩn bị thân thiết với sàn nhà lại được cánh tay của Cố Tấn Thần kéo lên, anh dùng hai tay ôm lấy eo cô, giọng nói như hơi hơi hờn giận: “Ngủ chưa đủ sao?”

Hạ Nhiễm đang mặc trên người một cái áo sơ mi không cổ màu trắng, hơi ẩm từ lòng bàn tay anh xuyên qua lớp vải mỏng truyền tới da thịt cô, cảm giác tê dại ấy khiến cô run rẩy. Không hiểu sao Hạ Nhiễm lại thấy cảm giác ấy thật quen thuộc, rồi lại nhớ tới hơi lạnh xoẹt qua gò má trong giấc mơ. Hạ Nhiễm vô thức né tránh, xoay người rồi khỏi sofa.

Cô vừa rời đi, bàn tay nẩy còn khoát lên eo cô của Cố Tấn Thần đã trở về bụng bên người, nhìn cô bận rộn “sắp xếp” hành lý, cứ lôi ra lại xếp vào.

Không trăm mặc được bao lâu, anh lại lên tiếng trước, “Đi thôi.”

Cô nghi hoặc nâng mắt lên nhìn, “Đi đâu cơ ả?”

“Ăn cơm.”

Thật đúng lúc, ngủ một giấc, bụng cô cũng đói rồi.

Mười phút sau, Hạ Nhiễm theo Cố Tấn Thần xuống xe, liếc trái liếc phải một hồi cô mới thấy có gì đó không đúng.

“Boss, đây đâu phải chỗ để ăn cơm?”

Bọn họ rõ ràng là đang ở trung tâm thương mại, trái phải đều là shop quần áo, làm gì có bóng dáng của cái nhà hàng nào chứ.

Cố Tấn Thần không trả lời, nhanh chóng bước vào một shop quần áo gần đó. Hạ Nhiễm đứng đờ người vài giây, người nào đó đã mở cửa chuẩn bị đi vào, cô phản ứng kịp nhanh chóng chạy theo vào.

Đứng chưa vững Hạ Nhiễm đã thấy Cố Tấn Thần hiên ngang trước quầy thu ngân, khoe miệng cười nhẹ, cũng không biết anh nói gì mà lại khiến cô gái đứng đối diện đỏ mặt cười rồ dại. Nhìn kỹ ra mới thấy cô gái trông như mình tinh bước ra từ tạp chí kia hình như là người Trung Quốc. Chỉ cần nhìn bộ đồng phục cô ấy mặc khác biệt với những người khác là đủ biết cô ấy là quản lý trưởng của cửa hàng.

Mà cái này cũng đâu quan trọng, quan trọng là ánh mắt của mấy cô gái đang shopping ở mấy shop khác có thể bớt nhìn chòng chọc vào người Cố Tấn Thần không vậy? Ánh mắt của mấy cô gái rõ ràng chỉ mang ý thưởng thức cái đẹp, thế mà trong lòng Hạ Nhiễm vẫn không khỏi oán thán, biết anh đẹp trai rồi, có cần thiết phải đi trêu hoa ghẹo nguyệt vậy không?

“Xin chào quý khách.”

Một câu chào hỏi đầy thân thiện rốt cuộc cũng kéo Hạ Nhiễm về hiện thực. Cô gái này mới nói chuyện với Cố Tấn Thần giờ đã đứng trước mặt Hạ Nhiễm, cô ấy dùng tiếng Trung lưu loát đã khẳng định sự phỏng đoán của cô.

Biết Hạ Nhiễm đang đánh giá bản thân, cô gái vẫn giữ nụ cười đầy chuyên nghiệp khiến người đối diện thấy thoải mái, “Tôi là quản lý trưởng của cửa hàng, xin cô đi theo hướng này cùng tôi.”

Không thể phủ nhận là nụ cười của cô gái làm Hạ Nhiễm vô thức mà nảy sinh hảo cảm với cô ấy, rõ là một người không nóng nảy không kiêu ngạo lại đầy thân thiện. Chỉ là phải đối mặt với người lạ, Hạ Nhiễm vẫn theo quán tính đưa mắt tìm bóng dáng quen thuộc của Cố Tấn Thần, rồi lại bắt gặp anh đang ngồi thành thoi ở ghế chờ giữa phòng, vắt chân, về mặt nhân hạ giờ tay hướng về phía cô vậy vậy, “Tôi đây.”

Cái gì đây? Ý anh là sao hả?

Hạ Nhiễm nheo mắt, sự hoài nghi trong mắt cô bị cô gái nọ phát hiện, quản lý trưởng cửa hàng cũng theo ánh mắt cô mà nhìn Cố Tấn Thần, khoe miệng cười thật tươi, đầy kiên nhẫn nói: “Cố tiên sinh có nhờ tôi tư vấn và chọn cho cô một bộ lễ phục để tham gia tiệc rượu.”

Tham gia tiệc rượu?

Thế mới nói, anh mà lại có lòng tốt đưa cô đi ăn tối á, cũng chỉ là kéo cô đi tiếp rượu thôi.

Thì ra cô không những phải pha trà, bây giờ còn phải tiếp rượu nữa.

“Boss, tôi có thể từ chối không?”

Hạ Nhiễm cắn răng do dự, vừa nhấc chân liền muốn một đường xông ra khỏi cửa chạy trốn.

Giọng cô không lớn nhưng thật rõ ràng. Cố Tấn Thần nghe được khẽ nhăn mày, lại có dấu hiệu chuẩn bị tức giận. Anh trừng cô một cái, ánh mắt sắc bén quét một đường, lạnh lùng trả lời, “Không.”

Rồi giọng nói nghiêm túc lại lần nữa vang lên trong phòng, “Bởi vì đây là trách nhiệm của em.”

Cuối cùng Hạ Nhiễm vẫn phải ngoan ngoãn tới gần anh, thấy vị quản lí kia cũng đi theo cô, hơn nữa cô ấy vẫn cười thật tươi thì thầm mắng bản thân sao lại nghe lời như thế, rõ là nhất gạn.

Sau khi quản lí cửa hàng hỏi Hạ Nhiễm về số đo ba vòng, rất nhanh đã đưa cho cô một chiếc váy dài thấp ngực, chất vải thật tốt, trơn mềm lại ôm sát cơ thể đem thân hình hoàn mỹ với đường cong chữ S của Hạ Nhiễm hoàn toàn được khoe ra. Nhưng là đứng trước lộ da thịt hơi nhiều khiến cô đỏ mặt, chiến đấu nội tâm rõ lâu ở trong phòng thử đồ mới dám đẩy cửa bước ra ngoài.

“Cách.”

Thời gian như dừng lại ngay thời khắc này, Cố Tấn Thần nhìn cô, một thân váy đỏ kiêu sa đang đứng trước gương, da thịt trắng nõn ở dưới ánh đèn như trong suốt lung linh.

Ánh mắt anh dán chặt vào gương mặt cô hồi lâu mới rời xuống ngực, đồng tử mắt bỗng tối lại, sâu hun hút. Nhíu chặt mày, thấp giọng nhận xét: “Không được.”

“Tôi lại cảm thấy bộ váy này rất hợp với cô ấy.” Đang đứng bên cạnh Hạ Nhiễm, quản lí trưởng lên tiếng, tỉ mỉ giúp cô chỉnh lại làn váy, trân thành khen ngợi, “Thật đẹp.”

Thế giới này, đã là phụ nữ tất có lòng ham hư vinh. Cố Tấn Thần không hề biết, khi anh lạnh lùng chê, tâm lí Hạ Nhiễm không khỏi khó chịu. Cô mím môi, thấy ánh mắt anh dừng lại ở cần cổ mình thì gò má không tự chủ đỏ lên.

Rũ mắt xuống, anh chỉ lạnh nhạt phun ra một chữ: “Đôi.”

Cuối cùng là chuẩn bị lễ phục cho ai vậy? Đương sự là cô đây còn chưa lên tiếng, thế mà anh đã hết lần này đến lần khác nói không được thế này, không được thế nọ. Sau khi bước vào phòng thử đồ lần thứ n, Hạ Nhiễm quyết định sau khi đi ra sẽ không bước vào đây một lần nào nữa. Cô hạ quyết tâm, rồi cứ thế cầm lễ phục Cố Tấn Thần chọn trông vào người.

Ngoài phòng thử đồ, Cố Tấn Thần nhận li cà phê quản lí đưa đến, tùy tay gác ở một bên, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn vào cửa phòng thử đồ đang đóng chặt. Quản lí trưởng khẽ cười, đặt bộ váy Hạ Nhiễm mới thử xuống đùi, nghiêm túc vuốt phẳng mấy nếp váy vừa nói nhỏ, “Đây chắc chính là cô gái đó đúng không ạ. Tiên sinh cũn dụng tâm quá mức rồi.”

Nghe cô gái nói, Cố Tấn Thần ngoài ý muốn khẽ cười, bàn tay đặt ở tay vịn nắm thành quyền, ngón cái giờ ra khẽ ve vuốt khớp xương nhô lên, nhẹ giọng trả lời: “Đôi này tôi chỉ đối với mình cô ấy như vậy.”

Trên thế giới chỉ có cô độc nhất vô nhị, làm sao anh không dụng tâm để ý cho được.

Cô gái nghe anh trả lời cũng không hề ngạc nhiên, ánh mắt như hiểu rõ ngọn ngành, nhìn về mấy ngọn đèn phía góc khuất, “Sắp tới có một bộ sưu tập theo mùa, anh có định đặt trước không?”

“Ừ, vẫn như cũ đi.” Cố Tấn Thần cười khẽ, bụng cóc cà phê lên, nhìn cô gái đầy ý tứ, “Lần này để cô ấy tự mình chọn lựa.”

Sau đó, anh cũng không nói thêm gì nữa. Một mực im lặng cho đến khi Hạ Nhiễm đi ra, ánh mắt đen lại lần nữa phát sáng.

Cô đang mặc một chiếc váy liền thân màu trắng dài đến mắt cá chân, bên eo là bông hoa được đính hạt thủ công kiêu sa, dưới ánh đèn bông hoa càng thêm lấp lánh. Vì làn váy quá dài, hai tay Hạ Nhiễm đều trực tiếp kéo váy lên vài cm làm lộ ra mắt cá chân trắng nõn đẹp đẽ của mình. Bộ váy trắng này tuy không có sự gọi cảm mà bộ màu đỏ trước đó đem lại, nhưng lại làm nổi bật lên được sự thuần khiết của cô, vô cùng linh động kì ảo.

Hầu kết Cố Tấn Thần khẽ động, anh chỉ vào đôi giày cao gót cùng màu bên cạnh, nói: “Đi cả đôi này nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: CHƯƠNG 20

Đêm xuống, thành phố lên đèn.

Kiến trúc hai bên bờ sông Thames dưới ánh đèn sáng như ban ngày tạo nên những hình khối mạnh mẽ oai hùng khiến người ta ngẩn nhìn đến mê say. Ngay lúc này, trong một khách sạn cao cấp bên bờ sông, chiếc đèn chùm lộng lẫy đang chiếu xuống ánh sáng vàng xanh lung linh, dưới ánh đèn là từng tốp người đang dự tiệc sa hoa.

Hạ Nhiễm sau khi bị Cố Tấn Thần chinh chu từ đầu đến chân xong mới cho đi dự tiệc cùng anh. Cô cẩn thận, dè dặt theo chân anh xuống xe, bên cạnh không ngừng có tân khách nam có nữ có ăn mặc sang quý bước vào sảnh chính. Đàn ông phương Tây bẩm sinh đã có sự phong độ, khoác lên người lễ

phục thì càng khó thể bắt phạm. Đi du học mấy năm, Hạ Nhiễm đối với cảnh tượng trai đẹp nơi nơi đã đạt đến cảnh giới 'bách độc bất xâm' nhưng cũng không khỏi ngắm thêm vài cái.

“Mất đừng nhìn loạn.”

Bên tai vang lên tiếng nói đậm đậm lạnh lùng đặc biệt của Cố Tấn Thần, giọng nói có chút khó chịu cùng tia cảnh cáo rõ ràng. Hạ Nhiễm lúc ấy mới lưu luyến thu hồi ánh mắt đang ngắm trai xinh gái đẹp kia về.

Vẫn như cũ không muốn bước vào trong, Hạ Nhiễm nghiêng đầu nhìn Cố Tấn Thần, cảm ché nhẩn nhai, đầu lông mày xéch lên lạnh lùng. Cô chợt nhận ra đôi giày anh chọn cho mình hôm nay đã cân bằng được chiều cao của hai người, bây giờ cô chỉ vẫn nâng tầm mắt lên là đã nhìn thấy đôi môi anh rồi.

Đôi môi mỏng lạnh.

Khi còn học đại học Hạ Nhiễm từng đọc qua cuốn sách “Vô Như, anh tặng em mùa xuân bất tận” (cái tên là editor chém bừa, bản convert là 'không như, người đưa ta nhất trường mưa xuân') trong cuốn sách tác giả có viết thế này 'Tôi không có tí hảo cảm nào với đàn ông môi mỏng. Đàn ông môi mỏng, quá nửa là bạc tình. Bao giờ cũng thế. Họ dè miệng hứa hẹn nhiều nhưng lại luôn không hoàn thành được lời hứa của mình.'

Hồi ấy, lúc Hạ Nhiễm đọc to câu nói này cho bạn cùng phòng nghe, các cô gái đều nhao nhao lắc đầu không tán đồng. Trong số bạn cùng phòng có một người học sinh vật học, cô ấy nói môi mỏng chỉ là do dậy thì không đủ.

Thế là cô lại bắt đầu suy nghĩ vẩn vơ, môi mỏng như Cố Tấn Thần không biết là do bạc tình hay là do dậy thì không đủ.

“Nghĩ gì vậy? Mau đi thôi.”

Cảm giác được ánh mắt chăm chú của Hạ Nhiễm, anh giấu đi quang mang trong mắt, giờ tay kéo cánh tay đang để xuôi cạnh người của Hạ Nhiễm khoác vào tay mình, vô cùng tự nhiên đẩy cánh cửa mạ vàng mà đi vào trong.

Anh và cô khoác tay nhau đi xuyên qua đám đông, hai người trai tài gái sắc lại có gương mặt phương Đông đặc biệt, thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn của mọi người. Thậm chí còn có vài người thân phận không tầm thường cũng đưa mắt qua phía này, giờ ly rượu lên xem như chào hỏi họ.

Cố Tấn Thần mỉm cười, gật đầu xem như đáp lễ, lấy hai ly rượu nho trên khay người phục vụ đang cầm, đưa một ly cho Hạ Nhiễm vẫn nép sát vào người anh. Có thể là do chưa thích ứng kịp, đầu lông mày Hạ Nhiễm cau lại như sắp chạm vào nhau đến nơi, chỉ liếc nhìn anh cũng nhận ra. Anh đưa ly rượu cho cô, cả người cúi sát tới, nhỏ giọng quan tâm: “Em lo lắng sao?”

Cô mờ mịt lắc đầu, sau khi cẩn thận nhìn khách khứa xung quanh mới ôm bụng, đáng thương lên tiếng: “Tôi chỉ đói bụng thôi.”

Cô thực sự rất đói bụng á, vì phải tham gia tiệc rượu, cô phải im lặng ngồi trang điểm gần hai tiếng đồng hồ. Không dễ dàng gì mới chịu đựng được đến bây giờ, thế mà lại chỉ có thể cùng Cố Tấn Thần đi tới đi lui mời rượu người ta.

Hạ Nhiễm rất nghiêm túc tìm một chút đồng tình từ trên gương mặt người nào đó, hai tay kéo góc áo anh, thương lượng: “Sếp à, tôi chui vào một góc nào đó ăn thật no rồi lại tiếp tục chiến đấu với anh được không?”

Cố Tấn Thần chẳng những không tán thành ý kiến của cô, mà còn chẳng quan tâm cô nói gì. Lại bắt đầu xì xầm xì xỏ chào hỏi khách khứa bằng tiếng Anh.

May là Hạ Nhiễm phản ứng kịp, tự giác cong khóe miệng chào, tay lại buồn bực nhéo nhéo đóa hoa bên hông bắt đầu thâm oán thán, “Làm sếp người ta thì ngon lắm hả.”

Hạ Nhiễm nói rất nhỏ, giống như đang độc thoại, khóe mắt lia tới lia lui khắp bàn tiệc phía xa. Rồi cô một hơi uống hết rượu còn trong ly, chạm nhẹ vào khuỷu tay anh như ra hiệu, “Boss, hết rượu rồi. Tôi qua kia lấy thêm đây.”

Cố Tấn Thần thuận theo hướng chỉ của Hạ Nhiễm, thấy bàn bên đó xếp đầy bánh ngọt thì ho nhẹ một tiếng. Quay đầu lại thấy ánh mắt long lanh của cô, anh thu lại nụ cười mỉm trên môi, đáp lại bằng một câu hỏi tu từ chặn họng người ta: “Không được, em không thấy tôi đang rất bận sao?”

“Boss...”

Lời còn chưa nói hết, anh đã tiếp lấy một ly rượu khác trên khay của nhân viên phục vụ đưa cho cô, lấy đi cái ly rỗng trên tay Hạ Nhiễm, “Rượu đây, đừng uống vội vã như vậy.”

Anh “chăm sóc tỉ mỉ” quá cơ boss ạ, Hạ Nhiễm đưa ánh mắt đầy “âu yếm” nhìn anh, nhỏ giọng lên án, “Đồ vô nhân tính.”

Cố Tấn Thần ngoài ý muốn nghe được những gì cô nói, lại nhớ đến vẻ mặt nịnh hót vuốt mông ngựa của Hạ Nhiễm trước đó, ý cười trên môi càng thêm đậm, vỗ nhẹ lên mặt cô, kéo kéo, “Cười tươi lên, đừng nhíu mày nữa.”

Khóe miệng Hạ Nhiễm cứng ngắc cong lên, trong bụng vẫn thờ dài một hơi.

Sau đó, cô ngoan ngoãn cùng anh lượn một vòng khắp phòng tiệc, mặt cười sáng lạn, trong bụng cũng chứa không ít rượu rồi. Bởi vì thật đói, Hạ Nhiễm chỉ có thể lấy rượu thay nước uống vào chống đói, thế mà Cố Tấn Thần còn như không phát hiện ra hỏi thăm: “Rượu này em thích uống?”

Cô không gạt cũng chẳng lắc, uống cạn một ly rượu nữa. Anh cúi đầu nói nhỏ vào tai cô, “Nếu thế, em chán rượu thay anh đi.”

Từ lượng của Hạ Nhiễm cao như thế này, chủ yếu là khi học đại học có quen với một vị giáo sư già thích phẩm rượu. Nói ra thì thật dài, vị giáo sư kia có một nông trại riêng chuyên dùng trồng nho và ủ rượu, mỗi khi có thời gian rảnh Hạ Nhiễm lại chạy tới đó chơi, tiện thể nghiên cứu một chút về rượu. Khi ấy, cô thường xuyên gặp gỡ trò chuyện cùng mấy học trò học phẩm rượu của vị giáo sư kia, rồi cùng học kỹ thuật ủ rượu, từ lượng cũng từ những lần phẩm rượu mà từ từ tăng lên.

Nhưng mà loại rượu dùng trong bữa tiệc hôm nay so với rượu bình thường có độ nặng hơn, rượu uống mới xuống cổ họng đã cảm thấy nóng rát. Bản thân uống ba ly rượu, Hạ Nhiễm đã thấy lâng lâng.

Cô biết, nếu tiếp tục uống nữa, nhất định sẽ say khướt cho xem. Hạ Nhiễm lập tức từ chối, “Không muốn.”

Người đàn ông nào đó vẫn cứng rắn nhét ly rượu của mình vào tay cô, giờ một ngón tay lên trước mặt cô ra giá: “Một cốc một trăm.”

Hạ Nhiễm nghe được giao dịch của Cố Tấn Thần, lòng ngứa ngáy một phen, boss đang muốn ra điều kiện với cô? Nghiêm túc suy nghĩ, kể cả không muốn, cô vẫn phải uống, tội gì không nhận tiền người ta đưa đến tận mặt chứ.

Hạ Nhiễm mặc cả: “Euro?”

Nha đầu khôn lỏi. Ánh mắt Cố Tấn Thần sáng rực, cười tươi, “Thành giao.”

Đêm đó, Hạ Nhiễm rất cuộc hiểu rõ, chán rượu không chỉ là một công việc tốn sức, còn yêu cầu người ta phải có tâm lý nhạy bén linh hoạt. Thế mới thấy, đêm đó Hạ Nhiễm cô can đảm nghĩa khí thông tuệ nhanh nhẹn biết bao. Chỉ cần người nào tiếp cận Cố Tấn Thần trong bán kính 2 mét, cô đều liệt vào danh sách cần tiếp rượu. Một khi có người tiến tới gần hơn, Hạ Nhiễm đều không nói một tiếng, khoác tay Cố Tấn Thần đến đối diện người kia, cụng li một cái, uống cạn.

Mà trong suốt quá trình ấy, Cố Tấn Thần chỉ ung dung đứng một bên, mồm môi mông như có như không quan sát cô chán rượu cho mình. Trên mặt anh cũng không có biểu hiện khác thường khiến không ai có thể đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì.

Đi một vòng, cả người Hạ Nhiễm đều là mùi rượu luôn rồi. Gò má hồng ửng, đôi mắt cũng long lanh mất đi tiêu cự, bắt đầu chân nam đá chân chiêu. Ý thức dần mơ hồ, cô chỉ cảm thấy hình như Cố Tấn Thần giờ tay về phía cô, rồi không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại thuận theo đặt tay mình lồng vào tay anh.

Anh thuận thế ôm lấy eo Hạ Nhiễm, kéo cả người cô về phía anh.

“Hức...” Cô nấc một cái khiến mùi hương hoa nhài cùng mùi rượu nho nồng nàn hòa quyện với nhau, tất cả đánh úp vào khứu giác Cố Tấn Thần.

Lúc sau, một tay cô không an phận khoát lên ngực anh. Giống như bị côn trùng cắn, ngứa ngứa lại nhói đau, anh thờ dãi đỡ cô rời khỏi phòng tiệc.

Vừa đi được cô vào phòng khác sạn, Hạ Nhiễm đã ồn ào đòi uống nước. Vẫn vững vàng đỡ cô, anh ôn hòa dỗ dành, “Ngoan, chờ một chút.”

Lời vừa ra khỏi miệng, chính anh cũng không thể tin nổi. Một chữ “ngoan” kia trầm thấp mà dịu dàng, mang theo thương yêu cùng sủng ái vô bờ. Âm thanh như thế, lại có thể phát ra từ miệng anh? Trong lúc hoảng hốt, cổ họng Cố Tấn Thần cũng khô khốc từ lúc nào.

Anh động môi, rõ ràng định nói gì rồi lại thôi, một tay ghì lấy eo cô, tay kia dứt khoát bật công tắc đèn.

Chất còn trong dạ dày bắt đầu phát tác, Hạ Nhiễm lúc này đến đông tây nam bắc cũng không rõ nữa rồi. Cảm thấy thật gò bó, cô vùng vẫy hát đôi giày cao gót ra xa, dùng chân trần đi về hướng phòng ngủ, tay lại to gan cầm cravat mà kéo anh đi theo, miệng than thở “Boss à, cho tôi chiếm giường phòng anh chút đi.”

“Cái giường này rõ ràng là phân chia cấp bậc, so với ghế sofa của tôi không biết to hơn bao nhiêu đấy.” Hạ Nhiễm cười hi hi, không khách khí nằm bẹp xuống giường lớn, đầu chôn tại chiếc gối trắng, hít một hơi thật sâu, sau đó mới ngẩng đầu nhận xét: “Boss, sao chỗ này không có mùi của anh vậy?”

Cố Tấn Thần đã cởi hết mấy cúc áo trên bộ lễ phục, đứng chống tay lên hông, tròn mắt thấy cô nằm trên giường mình liền tối lại. Trên gương mặt đẹp trai kia không biết từ bao giờ lại xuất hiện một vết xước hồng hồng, rõ ràng là vết thương do bị cào mà thành. Thủ phạm không ai khác chính là cô gái đang từ trên giường bò dậy, lác lác đi đến chỗ anh.

“Boss, anh bị thương rồi kia.”

Ngón tay của Hạ Nhiễm dưới ánh đèn càng thêm trắng nõn, những ngón tay ấy lại đang từ từ tiến gần gương mặt Cố Tấn Thần, chạm nhẹ lên mặt anh, sau khi đầu ngón tay tiếp xúc đến da thịt lạnh lẽo thì lại có ý định muốn thu tay về.

Bàn tay mới đưa về một nửa liền bị giữ lại. Anh dùng lực nắm chặt tay cô, đôi mắt đen sâu như vực thăm như muốn đưa cô vào một thế giới chưa ai từng đặt chân đến.

Không bền bờ, sâu khôn lường.

“Á!”

Trên tay truyền đến đau đớn làm Hạ Nhiễm phải kêu lên, còn chưa kịp kêu đau, cả người đã bị Cố Tấn Thần kéo vào lòng ngực anh. Mắt say lơ đãng, cô mơ màng cho rằng đó là một bức tường ấm áp, thân thể cảm thấy thoải mái, không khỏi muốn tiếp cận gần thêm chút nữa. Hạ Nhiễm ở trong vòng tay anh, cọ quây hai cái, nghe được âm mũi khẽ “hừ” nhẹ của Cố Tấn Thần mới tìm đến vị trí thư thái nhất, ngoan ngoãn dựa đầu vào đó dụi dụi.

Người trong ngực yên tĩnh lại, cả cơ bắp cứng nhắc của Cố Tấn Thần mới thả lỏng, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô một cái. Đôi môi như có ý thức riêng, muốn dùng cũng không được lướt xuống hôn lên gò má cô.

Anh hôn cô, khoảng cách giữa hai người gần như là không có khiến cô phải ngửa đầu ra sau một chút, động tác ấy vô tình lại khiến cự li của hai người càng thêm ái muội.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: CHƯƠNG 21

Nụ hôn phớt nhẹ nhàng hạ xuống mi tâm rồi chớp mũi. Trán kề trán, hơi thở của cô và anh như hòa vào nhau.

Cố Tấn Thần như có thể cảm nhận được hô hấp của mình nặng nề bao nhiêu chỉ để kìm lại cảm xúc trong lòng. Đôi mắt tràn ngập nhu tình cùng dịu dàng nhìn không chớp mắt vào đôi môi căng mọng đang khẽ run rẩy của Hạ Nhiễm, hầu kết dao động, khoảng cách giữa hai người ngày một gần hơn nữa.

Trong hoàn cảnh nghìn cân treo sợi tóc thế này, cô gái trong lòng anh lại đột nhiên đẩy hai cơ thể ra một khoảng, một tay chống lên ngực anh vẫn đang cúi xuống, thuận lợi tránh được môi lưỡi quấn quýt.

Hạ Nhiễm thấy trong bụng còn cào, lát sau thảm trải sàn sạch sẽ đã có thêm vài vết bẩn “xinh đẹp“. Không khí mật mờ cũng vì thế mà tan biến, trong phòng giờ chỉ còn một mùi khó ngửi. Cố Tấn Thần sững sờ một hồi thì cũng tỉnh táo lại, lửa đã dâng đến đầu lại bị người ta lạnh lùng dập tắt có thể không khó chịu sao, ánh mắt trầm lại, càng thêm lực kéo cánh tay cô mà đi.

Trong khoảnh khắc, anh đã bế xốc cô lên, mau lẹ hướng tới phòng tắm mà đi.

Động tác mở cửa rồi bật đèn vô cùng liền mạch.

Trong phòng tắm, Hạ Nhiễm đang bị dũa dày tra tấn nhưng vì bụng chẳng có gì ngoài nước nên chỉ có thể đáng thương nôn khan. Cố Tấn Thần một tay chống lên bồn rửa mặt, ghét bỏ nhìn cô đang vật vã, nhíu mày lên tiếng: “Thích uống rượu cho lắm vào. Giờ mới thấy khổ.”

Rõ ràng câu trách vô cùng sắc bén, thế mà lời cuối thốt ra lại mang threm chút oán trách.

Giọng anh trầm trầm vang lên phía sau lưng, sau khi nôn hết được ra cũng tỉnh táo được vài phần nhưng vẫn còn lảng lảng, cô chống tay lên đầu gối để ổn định thân mình đang đung đưa của bản thân, thành thật trả lời anh “Ai nói thế, tôi thích uống rượu bao giờ hã.”

Dưới tác dụng của cồn, đầu óc Hạ Nhiễm đặc như keo hồ lại làm cô có thêm sức mạnh, vừa lắc lắc đầu vừa chỉ vào anh, “Không phải là tại anh ép tôi uống hã? Đã vậy thì thôi đi, lại không cả cho người ta được ăn cơm, đói muốn chết đây này.”

Búi tóc của Hạ Nhiễm sau khi vận động mạnh đã khá lỏng lẻo, vài sợi tóc rơi bên má, theo cử động lắc lắc đầu của cô mà dấn tại khóe môi. Bộ lễ phục dạ hội màu trắng trên người nhăn nhúm, khiến cô trông càng thêm chật vật. Cố Tấn Thần nhìn cô thật lâu mới trầm giọng nói một câu “Xứng đáng“.

Đúng vậy, ai bảo Hạ Nhiễm cô cứ tùy tiện ngấm đàn ông trước mặt anh chứ, xứng đáng. Cô dùng ánh mắt của phụ nữ đi ngấm trai đẹp khắp nơi khiến anh ghen tỵ đến phát điên.

Ánh mắt cô giờ mờ lung, lười không muốn phản bác. Đầu đau đến muốn nứt ra, Hạ Nhiễm lùi về sau hai bước, dựa vào tường trong phòng tắm, nhắm mắt quyết định đi ngủ.

“Lại đây.”

Cố Tấn Thần bước tới kéo cô lại gần, trong mơ hồ cô khẽ giãy dụa, hai tay bị người ta nắm chặt liền lấy chân chuẩn bị đá, thế nhưng anh nhanh nhẹn hơn, đã dễ dàng né được. Anh không lên tiếng, từ phía sau mà hành động, ép cô nép sát vào ngực mình, cô lại dùng khuỷu tay thúc vào ngực anh, anh khẽ nhíu mi rên một tiếng, càng thêm cố chấp ôm cô thật chặt.

Dù sao sức lực của phụ nữ cũng không thể bằng đàn ông. Hạ Nhiễm đẩy đẩy hai cái rồi cũng dần yên tĩnh trong vòng tay của Cố Tấn Thần. Anh vòng tay qua người cô, lấy nước rửa sạch khóe miệng giúp cô, động tác thông thả mà ôn thu, còn bắt cô ngậm nước, dùng ngón tay trực tiếp đảo đảo trong khoang miệng Hạ Nhiễm, “Súc miệng, sau đó nhổ hết ra.”

Hạ Nhiễm ngậm đầy một miệng nước lại đang khát khô cổ, cô hồn nhiên nuốt ực một cái hết ngụm nước. Cố Tấn Thần khẽ lườm, một lần nữa giúp cô

súc miệng, còn nhéo nhéo gò má cô uy hiếp, “Hạ Nhiễm, em thử uống nữa xem”

Ừc ---

Cô lại tiếp tục uống hết.

Hạ Nhiễm không hề để ý đến Cố Tấn Thần đang tức giận, thỏa mãn xoa bụng vừa uống nước xong, cười toe toét. Nụ cười này ngoài ý muốn lại khiến khóe miệng Cố Tấn Thần không tự chủ mà nâng lên, ngón tay thon dài nâng cằm Hạ Nhiễm, khi đầu ngón tay lướt qua môi cô còn có thể cảm thấy đôi môi ấy khẽ run lên.

Dưới ánh đèn vàng vằng, tấm gương sạch sẽ trong phòng tắm phản chiếu lại hình ảnh hai người gần sát nhau khiến anh giật mình.

Trong gương, tư thế của hai người đã thay đổi.

Cố Tấn Thần hạ thấp mí mắt, tóc mái rũ xuống. Cô gái trước ngực học theo anh cũng xoa xoa môi mình, ánh mắt dao động rồi hỏi một câu sát phong cảnh, “Boss, môi anh mỏng như vậy là do dậy thì không đầy đủ hay vì anh bạc tình?”

Hạ Nhiễm vừa hỏi xong, thân hình ai đó liền cứng đờ, đối diện với gương mặt nghiêm túc học hỏi của cô bình tĩnh nói “Là bẩm sinh.”

Nói xong anh liền buông tay cô ra, xoay người rời khỏi phòng tắm.

Thấy anh rời đi, dường như Hạ Nhiễm rất phấn khích, đi nghiêng ngả không vững đi theo anh, biểu cảm giống như Columbo tìm ra châu lục mới, cười rất vui vẻ, vừa nắc cục vừa nói: “Thế thì chính là dậy thì không đầy đủ rồi còn gì, thì ra mấy đứa chúng nó nói đúng.”

Cô ở sau lưng cứ riu rít cười nói không ngừng, Cố Tấn Thần đi được mấy bước liền dừng lại, quay đầu nhìn liền thấy tay chân cô đang múa may, nghiêm túc trả lời. “Không phải dậy thì không đầy đủ mà là gia tộc di truyền.”

Anh chỉ ra chỗ sai của cô, Hạ Nhiễm lại đang say khướt, nào còn nhớ đến câu kẻ thức thời là trang tuần kiệt, vẫn không buông tha, ngang ngược cãi lại: “Di truyền còn không phải là dậy thì không đầy đủ sao?”

Dứt lời, cả người như sắp ngã xuống thân ái với sàn nhà, Cố Tấn Thần nhanh tay lẹ mắt mới đỡ được Hạ Nhiễm lên, nhìn đến cô gái đã ngủ say trong lòng mình liền không nhịn được mà thở dài, hình như anh mất trí nên mới đứng đây thảo luận môi mỏng môi dày với cô.

Thuận tay đặt cô nằm lên giường lớn, anh kéo chăn lên đắp kỹ rồi mới tắt đèn trên bàn, xoay người ra ngoài gọi điện.

“Ngay bây giờ, chuẩn bị một cốc nước ấm pha mật ong cho tôi.”

Âm thanh trầm ổn quanh quẩn trong phòng khách, theo đêm xuống mà tan vào bóng tối.

*****

Đêm hôm ấy, Hạ Nhiễm ngủ siêu thoải mái, đã trải qua kinh nghiệm mấy năm này thường say rượu, sáng hôm sau tỉnh dậy nhất định sẽ đau đầu muốn chết, đầu lưỡi tê dại, miệng khô khốc, dạ dày nóng rực, cuối cùng là chân tay rã rời. Thế mà hôm nay tỉnh dậy lại hoàn toàn trái ngược, cô mở mắt nhấp nhem nhìn ánh mặt trời qua cửa sổ một cái rồi xoay người ngáp một cái, tiếp tục ngủ.

Nếu không phải quá mót đi vệ sinh đến không nhịn nổi nữa, nâng mí mắt lên Hạ Nhiễm cũng lười động. Mơ mơ màng màng ngồi dậy, híp mắt phóng thẳng vào nhà tắm.

Thế xác và tinh thần đều thoải mái làm Hạ Nhiễm xem nhẹ cái giường bản thân vừa nằm, cũng xem nhẹ tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm.

Cách...

Cửa phòng tắm bị người bên ngoài mở ra, Cố Tấn Thần ngừng việc cạo râu lại. Anh xoay người nhường đường cho cô gái nào đó vừa đi vừa ngáp đến bên cạnh toilet thì ngừng lại. Sau đó đứng trước toilet, hai tay cô không ngại ngần sờ sờ quần áo chuẩn bị kéo xuống, từ đầu đến cuối cô chẳng thèm mở mắt nhìn.

“Em muốn làm gì đây?”

Giọng nói không có tỷ độ âm vô cùng quen thuộc cất lên. Hạ Nhiễm mở mắt mở to mắt, lại chứng kiến cảnh tượng cô cùng ông chủ nhà mình cùng đứng trong phòng tắm đối diện nhìn nhau, không khí lại vô cùng nghiêm túc và trang trọng.

Cô không tự chủ xoa mắt, xác định người đàn ông chỉ quần độc có cái khăn tắm quanh hông này là đại boss. Nhiều lần ghép người trước mặt với hình tượng boss lạnh lùng hoàn toàn trùng khớp, đầu cô chỉ còn vang lên khúc hát, “a đậm đường xa a a...”

Thân thể không tính là gầy gò lộ ra bị nhìn không sót chỗ nào, giọt nước từ mép tóc rơi xuống lồng ngực, xẹt qua cơ bụng tinh trắng, quần quanh tại da thịt lưu luyến mãi mới thấm vào khăn tắm.

Hạ Nhiễm chịu không nổi cảnh đẹp có sức quyến rũ chết người này, miệng môi khô khốc, chưa kịp nghĩ ra bản thân làm gì mới tốt đã thấy mình lấy tay

che mắt kêu lên, “Sếp, sao tự dưng anh lại không mặc quần áo?”

Không hề nghĩ đến mình vì sao lại ở cùng một phòng với người ta, trong đầu Hạ Nhiễm chỉ có mỗi hình ảnh phun máu của Cố Tấn Thần, mở miệng ra cũng chỉ hỏi được câu ấy mà thôi.

Cô che mắt nhưng lại kìm lòng không đành lén nhìn anh qua khe hở đầu ngón tay, gò má ửng hồng, hai tai cũng đỏ rực. Cố Tấn Thần thu hết mấy động tác ấy của cô vào đáy mắt, đặt đai cạo râu tùy tiện ở bồn rửa, cong môi hài hước nói: “Em từng gặp người để nguyên quần áo không cởi mà tắm rồi à?”

“Không, không có.” Tuyệt đối không hề có. Trừ bỏ lúc đi bơi, đây là lần đầu tiên Hạ Nhiễm cô quang minh chính đại nhìn cơ thể một người đàn ông mặc dù chỉ là nửa người trên.

Hạ Nhiễm đứng im tại chỗ không biết phải làm sao, dưới ánh mắt chăm chú của anh then thùng cúi đầu, ánh mắt không hề có tiêu điểm nhìn quanh quất bốn phía mới nhận ra mình còn đang kéo chân váy lộ ra cặp đùi trắng nõn. Trĩ độn một hồi cô mới nhớ ra này cô định làm gì, đứng vậy, kéo váy chuẩn bị đi vệ sinh.

Não bộ thông suốt, hai mắt liền lén nhìn Cố Tấn Thần. Chỉ thấy anh đang nhìn chồ không chớp mắt, Hạ Nhiễm giật mình thả vội làn váy xuống.

“Sếp, anh cứ từ từ mà tắm rửa, tôi không làm phiền nữa.”

Lấy tay che mắt, cô còn cố gắng mỉm cười thật bình tĩnh, lặng lẽ đi qua Cố Tấn Thần rồi chuồn êm ra ngoài.

Cả người anh tán mát tỏa ra mùi sữa tắm, thần thái biến khác, dựa lên bồn rửa mặt, hai tay khoanh lại cất lời vàng ngọc, “Lần sau muốn làm phiền ai đang trong phòng thì nhớ gõ cửa.”

Lần sau...

Sếp à, anh còn muốn lộ hàng lần nữa hả?

Đóng cửa phòng tắm lại, Hạ Nhiễm trở lại giường rồi ngồi thụp xuống tường như không thờ nổi, hai mắt tròn tròn nhìn kiến trúc trước mặt. Tv treo tường, phía sau rèm cửa bằng lụa bay bay là ban công, tủ treo quần áo ở cạnh cửa phòng, cùng với cái thứ từng bị mình chà đạp ~ giường lớn thật lớn.

“A a a a a!!!!!!”

Cô đang ở trong phòng ngủ của sếp nhà mình, cô còn vừa từ giường của sếp mà tỉnh dậy.

Cho nên, có phải cô đã giống lời Lâm Khả từng nói, đem đại boss “ăn” rồi?

Suy nghĩ to gan này, phá vỡ hết tam quan nguyên tắc của Hạ Nhiễm rồi.

Sau khi tỉnh táo cúi đầu nhìn bản thân mình, ngoại trừ giày cao gót không rõ tung tích, lễ phục dạ hội hôm qua vẫn nguyên vẹn nằm trên người cô, Hạ Nhiễm thở phào.

“Em lại đang nghĩ vớ vẩn gì rồi?”

Người lên tiếng không ai khác chính là Cố Tấn Thần mới từ phòng tắm bước ra. Anh đứng ở cửa phòng tắm nhìn cô tự ôm ngực giật mình, chân dài bắt đầu bước về phía Hạ Nhiễm.

Đến cạnh tủ treo quần áo, anh mới thâm sâu cất tiếng “Yên tâm, hôm qua em sau rượu nên còn chưa kịp giờ trở gì trên người anh cả.”

Sặc...

Hạ Nhiễm cứ thế nhìn bóng lưng anh rời đi, trong đầu chỉ có một suy nghĩ là tìm cái lỗ nẻ nào mà vùi mình xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: CHƯƠNG 22

Sau khi Cố Tấn Thần rời phòng thay đồ, anh đã quay trở lại hình tượng lạnh lùng, giày áo nghiêm chỉnh. Lấy ví tiền trên tủ đầu giường, liếc qua đồng hồ một cái rồi nói: “Lát nữa nhớ xuống dưới ăn sáng.”

Trong phòng ngủ chỉ có hai người bọn họ, một nghiêm túc dạn dỏ, người còn lại nghiêm túc làm ngơ. Đợi mãi không thấy cô trả lời, anh chỉnh lại nợ trên cổ, chớp mắt dạn thêm, “Em có năm phút.”

Anh nói xong, đóng cúc áo vest rồi ra khỏi phòng.

Tối hôm qua uống say...

Tối hôm qua xảy ra những việc gì Hạ Nhiễm nhớ không nổi. Ký ức của cô chỉ dừng lại ở lúc bản thân liều mình chén rượu cho Cố Tấn Thần, sau đó là cảnh tượng gây ấn tượng mạnh lúc cô mới rời giường.

Xảy ra nhiều chuyện như vậy, Hạ Nhiễm không thể tiếp thu kịp, vẫn ngẩn ngơ ngồi trên giường mà quên đi cái “năm phút” này anh nói.

Tại bàn ăn ngoài trời dưới khách sạn, Cố Tấn Thần an tĩnh ngồi tại vị trí của mình. Trên bàn ăn dành cho hai người chỉ có mình anh một tay cầm báo, đôi lúc lại liếc qua nhìn đồng hồ. Ngay lúc ấy, phục vụ đi tới dọn đi cốc sữa đã nguội lạnh, người khác tí mĩ đặt bình thủy tinh cắm hoa hồng trắng xinh đẹp lên giữa bàn: “Tiên sinh, hoa của ngài đây.”

Anh gật đầu “Cảm ơn.”

Ánh mắt nhìn qua chiếc ghế bỏ trống phía đối diện, tia không hài lòng vụt qua. Anh nhíu mày, cầm điện thoại trên bàn gọi cho Ninh Viễn, “Ninh Viễn, gọi Hạ Nhiễm xuống.”

Một đêm không có gì trong bụng, Hạ Nhiễm đã đói đến mức ngực dán vào lưng, ngay cả đánh răng cũng rệu rạo. Vừa mới súc miệng rửa mặt, cất đồ dùng cá nhân xong thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, miệng trả lời nhưng tay cô không hề dừng động tác, “Có chuyện gì không?”

Giọng Ninh Viễn đều đều truyền tới qua cánh cửa gỗ, “Hạ Nhiễm, sếp gọi cô xuống tầng dưới ăn sáng.”

Hạ Nhiễm nghe được miệng giật giật mấy cái, nhỏ giọng trả lời “Tôi biết rồi, xuống ngay đây.”

Ngoài cửa im lặng không bao lâu, một phút sau, khi cô vừa cầm đồ cá nhân của mình ra khỏi phòng tắm, tiếng chuông cửa ầm ỉ lại vang lên.

Vẫn như cũ là Ninh Viễn, “Hạ Nhiễm, sếp cho cô năm phút để xuống dưới.”

Cô nhìn về phía cửa, vô tâm trả lời “Ừ.”

Năm phút sau, trợ lý yêu nghề Ninh Viễn lại một lần nữa kiên nhẫn bấm chuông, vẫn là câu nọ: “Hạ Nhiễm..”

Lúc này, dù Hạ Nhiễm có dịu dàng mấy cũng không chịu đựng được nữa mà phát cáu.

Hoàn cảnh lúc ấy thực sự rất giống cảnh 'bài thi làm được một nửa thì thầy giáo kêu thu bài', thực sự làm Hạ Nhiễm muốn văng tục. Nhưng rồi nghĩ đến vị trợ lý Ninh Viễn có gương mặt thành thật đến không thể thành thật hơn, lại tận trung đi theo Cố Tấn Thần qua biết bao gian khổ, cô mềm lòng, cắn răng hạ thấp giọng: “Anh Ninh Viễn, xin anh đừng giục tôi nữa, đợi tôi thay quần áo một lúc cũng không được sao?”

“Được mà, tôi chỉ muốn nhắc cô là này sếp nói với tôi cô xuống muộn một phút tiền lương giảm năm mươi.” Người ngoài cửa không nhanh không chậm nói, trong khi Hạ Nhiễm vẫn mịt mờ lại bồi thêm một câu nữa, “Bây giờ là bảy giờ năm mươi sáu phút mười giờ nước Anh, cô còn bốn phút.”

“Trời ạ...” còn có bốn phút!!!!

Hạ Nhiễm ném áo sơ mi cầm trên tay, lập tức lấy một chiếc váy suông có thắt eo trong vali, nhanh nhẹn mặc vào người. Tháo dây buộc tóc, tùy ý vuốt vuốt mấy cái cho tóc buông xõa trên vai, lấy điện thoại thành gương mà soi chỉnh lại tóc mái, đi vội vào chày đôi cao gót ném trong phòng từ tối hôm qua, đến túi xách ví tiền cũng không kịp lấy liền theo Ninh Viễn xuống tầng dưới.

Dù đã nhanh nhất có thể, khi Hạ Nhiễm thở không ra hơi xuất hiện tại bàn ăn dưới lầu, cô vẫn đến muộn. Không biết từ bao giờ cô lại có thể dễ dàng tìm thấy Cố Tấn Thần trong đám đông, đi từng bước đến gần anh. Ánh mặt trời sáng sớm chiếu qua màn sương mờ, dịu dàng chiếu vào góc bàn nơi anh ngồi, anh khẽ cười đưa tạp chí trong tay cho nhân viên phục vụ bên cạnh, hơi nghiêng đầu nói nhỏ vào tai người nhân viên dặn dò gì đó.

Hạ Nhiễm vừa đến gần, nhân viên phục vụ đó cũng rời đi. Cố Tấn Thần nhìn cô lên tiếng, “Em đến muộn.”

Nói rồi qua qua nhìn Ninh Viễn phía sau Hạ Nhiễm. “Muộn bao lâu?”

Hạ Nhiễm nhìn anh rồi quay lại nhìn người bị hỏi, không tin nổi khi thấy Ninh Viễn nghiêm túc xem đồng hồ, nghiêm túc trả lời: “Thưa sếp, hai phút. Lương tháng trừ vừa tròn một trăm.

Nằm ở phía xa nhìn anh ung ung dung dung ngọc thụ lâm phong ngồi dưới nắng sớm, Hạ Nhiễm vô ý thức bị vẻ ngoài đẹp trai đòi mạng của anh mê hoặc. Giờ lại gặp một đôi 'phu xướng phụ tùy' này, cô tức muốn ói máu rồi. Lấy tay vân vê mép váy, cô không sợ hãi trả lời: “Sếp, trong nội quy của công ty không có điều lệ này.”

“À, hóa ra em còn nhớ rõ nội quy của công ty, vậy tại sao lại không nghe lời cấp trên?” Trong mắt anh lóe lên tia ranh mãnh, lại có thể đem một câu khẳng định thành một câu hỏi: “Em nói anh nghe, qui tắc công ty có qui định giúp ông chủ đổ rượu đòi thêm tiền thưởng không?”

Đáy rõ ràng là đang trả thù, sau khi nghe anh nói xong, Hạ Nhiễm liền rõ ràng.

Nếu nhớ không lầm, tối qua cô uống thay anh bảy li rượu, bù qua bù lại thì một trăm hôm nay cô mất vẫn chưa làm cô lỗ vốn. Tâm trạng ngay lập tức rạng rỡ, tinh thần tăng lên vùn vụt, “Sếp, anh cứ trừ lương tôi cũng được.”

“Ồ.” Bàn tay để trên bàn của Cố Tấn Thần khẽ co lại, ngón trỏ tay phải gõ gõ xuống mặt bàn, “Anh vừa suy nghĩ lại rồi, đúng là việc anh trừ lương em là không đúng theo qui định.”

Anh lại muốn sai đây? Hạ Nhiễm hít sâu một hơi, bước về phía trước vài bước, cả người dựa vào bàn lấy tinh thần, hoảng loạn hỏi lại, “Cho nên?”

“Cho nên không trừ lương em nữa.” Anh khe khẽ mỉm cười, nụ cười ấy lại làm trái tim Hạ Nhiễm loạn nhịp, nắm chặt điện thoại trong tay, trái tim cũng lừng lờ. Giấy sau, anh quay qua nói với Ninh Viễn: “Nói với bộ phận tài vụ, vì công bằng và sự liêm minh của công ty, miễn luôn tiền thưởng.”

“Sếp...” Tôi qua tôi liều mạng uống rượu là vì ai, hà hà hả???

Cô mấp máy môi, nửa ngày cũng không nói nổi một chữ, Cố Tấn Thần chờ đến không bình tĩnh nổi, đuôi lông mày nhíu lại, nửa thật nửa đùa hỏi lại, “Sao nào, em có ý kiến à?”

Đôi mắt anh hữu thần sáng ngời, nhìn cô chăm chú khiến thể xác lẫn tinh thần Hạ Nhiễm phát lạnh, hoàn toàn vô dụng cúi đầu trả lời: “Không có ý kiến. Sếp anh minh.”

Nghe được câu trả lời của cô, anh rất vừa lòng, Hạ Nhiễm còn có thể nhìn thấy được nụ cười không kiềm chế cong cong trên môi anh.

“Ngồi đi.”

Hạ Nhiễm hồi hồn, ngoan ngoãn nghe lời anh ngồi xuống ghế phía đối diện. Quay đầu tìm Ninh Viễn, không ngờ anh ấy đã rời đi từ bao giờ.

Nhân viên phục vụ lục tục đưa bữa sáng lên, trong lúc bàn ăn được sắp xếp, ánh mắt Hạ Nhiễm vẫn không rời ra khỏi nụ hoa sắp nở trên bàn. Giọt nước long lanh vẫn còn trên cánh hoa, mùi hoa hồng nồng nàn lan tỏa, hòa cùng mùi thức ăn ngon lành. Khẩu vị ủa tới, ngay giây phút này, cô chỉ có một mong muốn tốt cùng là lấp đầy cái dạ dày đáng thương.

Bữa sáng thuần túy kiểu Anh trên bàn, cô vôi vàng ăn, lễ nghi ăn uống cũng vớt sang một bên. Tương phản với Hạ Nhiễm, Cố Tấn Thần quen ăn cơm kiểu Trung chỉ ăn vài miếng liền buông dao nĩa, bụng cóc cà phê lên nhấm nháp, “Em xác định mình đang ăn sáng?”

Cô nhanh gọn giải quyết đĩa salad của mình, lại để mắt đến đĩa đồ ăn phía bên anh hầu như chưa được động vào. Nhai nhai nuốt nuốt miếng xúc xích cuối cùng, “Sếp, anh phải thông cảm cho tôi, cả đêm qua tôi chưa có ăn tối đó.”

Nói rồi cô cắn cái nĩa trong tay, “Tôi nói này, anh không ăn nữa sao?”

Cố Tấn Thần vẫn nhíu mày, nghe câu hỏi của cô mày nhíu càng sâu, đặt li cà phê lại bàn ăn, “Ừ.”

“Ồm, boss, tôi ăn vẫn chưa no. Tôi liệu có thể lại,...” ăn thêm một phần nữa?

Lời còn chưa dứt, Hạ Nhiễm đã thấy người nào đó vốn dĩ vẫn lạnh tanh không biểu cảm thoáng hiện lên nét cười làm người ta mơ màng. Cố Tấn Thần nhắc chiếc đĩa gần mình, không ngại ngần đưa đến trước mặt Hạ Nhiễm, “Ăn đi.”

Vị trí của hai người lúc này rất không may lại là ở trung tâm nhà ăn, xung quanh toàn là người với người đang ăn uống. Mặc dù họ nói chuyện bằng tiếng Trung nhưng hành động của Cố Tấn Thần cùng gương mặt ửng hồng của Hạ Nhiễm đã đủ làm người ngoài xác nhận quan hệ của họ. Mờ to mắt nhìn Cố Tấn Thần, cô hoàn toàn không biết phải làm gì trong hoàn cảnh này.

Anh vẫn nhìn cô, nhẹ nhàng mà chập chập lên tiếng trước, “Nhận lấy.”

Khi Hạ Nhiễm cầm chiếc đĩa anh đưa qua, lò mồm có thể nghe thấy tiếng cười của đôi vợ chồng bàn bên cạnh truyền tới.

Mặt cô đã đỏ đến độ bám ra máu, nghiêm chỉnh ngồi thẳng, cắn môi yếu ớt hỏi: “Sếp, anh thấy như vậy cũng được à?”

Không hoài nghi, anh gật đầu.

Cô nhỏ giọng phản kháng, “Nhưng mà, anh đã ăn qua nó rồi.”

Ánh mắt Cố Tấn Thần lướt qua đỉnh đầu Hạ Nhiễm, roi xuống xương quai xanh hơi nhô lên của cô. Lúc này, mặt trời đã chiếu rọi khắp nơi, anh chỉ lười nhác dựa vào ghế, không nghĩ ngợi mà trả lời, “Thế thì em tự gọi phần ăn khác đi.”

Hạ Nhiễm cúi đầu nhìn chiếc váy dài màu xanh nhạt trên người, làm quái gì có chỗ nào có tiền. Thứ đồ có giá trị nhất cô đang có chính là cái điện thoại trên bàn.

Người là sắt, cơm là thép, không ăn một bữa sẽ chết đói. Cô cắn răng, dậm chân, trước mặt Cố Tấn Thần bắt đầu ăn đồ trong đĩa.

Nửa ngày sau, nhìn cô uống cạn li sữa nóng trên bàn, anh ngồi thẳng người lên, nói “Ăn no rồi?”

Hạ Nhiễm cúi đầu, gian nan lên tiếng: “Dạ, no rồi.”

“Đợi một chút.”

Một câu 'Đợi một chút' khiến Hạ Nhiễm thực sự ngoan ngoãn ngồi im, người anh tiến tới sát gần cô, bàn tay để trên bàn vưon tới. Suy nghĩ của cô lúc này chỉ còn là hình ảnh hay có trong phim, nữ chính trên môi có vết sữa, nam chính dùng ngón tay nhẹ nhàng vì cô ấy lau đi vết sữa kia. Cuối cùng là cảnh hai nhân vật chính hôn nhau đắm đuối làm người xem ngưng ngưng.

Nhưng sự thật quá tàn khốc, tay anh vưon tới cũng chỉ để đẩy nhẹ đầu Hạ Nhiễm sang bên, “Đừng chán.”

Lúc cô quay đầu ra nhìn, anh đã chỉnh lý Tây trang của mình thẳng thớm. “Ngồi đây đợi anh.”

Anh chỉ để lại một câu, sau đó đi về phía sau lưng Hạ Nhiễm rồi dừng lại ở bàn bên cạnh, vị khách ngồi bàn bên đó cũng đứng dậy.

Một nam một nữ, cô gái đứng quay lưng về phía cô nên không nhìn ra gương mặt. Nhưng người đàn ông kia thì rõ ràng là Trần Từ Ngang.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Anh ăn đấy, xem em có thể làm gì!

Ngũ quan Trần Từ Ngang tuần tú lại có chút ôn nhu, làn môi hình cung hoàn mỹ giống như lúc nào cũng treo ý cười. Anh ta mặc Tây phục đơn giản màu vàng nhạt, thân hình cao lớn tao nhã, so về vẻ đẹp trai không kém cạnh Cổ Tàn Thần chút nào.

Không biết Cổ Tàn Thần nói gì, Hạ Nhiễm thấy anh hơi cúi đầu, lúc ngẩng đầu lên khoe miệng vốn cứng đờ cũng không còn nữa. Anh nhú mày, tầm mắt Cổ Tàn Thần dò xuống người cô, khoe môi hơi mở; “Anh còn tưởng, em chỉ có mỗi công việc”.

Có lẽ là dùng sức, thanh âm của anh rõ ràng, từng từ một rơi vào tai cô. Hạ Nhiễm chống cằm, nghĩ ngợi nghiêm túc. Cổ Tàn Thần vốn vẫn bình tĩnh tự nhiên lại đột nhiên giễu cợt, dưới sống mũi cao thẳng là đôi môi mỏng kiểu ngạo đang mỉm cười, cùng với hơi thở đậm đặc tự nhiên của anh: “Trần Tổng từ từ dùng bữa, chúng tôi đi trước”.

Cổ Tàn Thần tao nhã xoay người, nhìn chỗ lúc này Hạ Nhiễm còn ngồi, tùy tay cầm lấy ví tiền trên bàn com: “Đi thôi”.

Anh nói xong thì người đã đi tới cửa nhà hàng rồi, Hạ Nhiễm theo sát phía sau, khi đi ngang qua Trần Từ Ngang lại thấy anh ta mỉm cười với cô, hình như còn gật đầu ra hiệu, khoe mắt nhìn qua nhưng không đổi sắc nhìn tầm lưng của cô gái xa lạ kia, trong đầu Hạ Nhiễm có gì đó lóe lên, hình như cô từng gặp người này ở đâu rồi.

Hạ Nhiễm theo chân Cổ Tàn Thần ra khỏi nhà ăn: “Ông chủ, chúng ta đi đâu?”

Cổ Tàn Thần đứng dưới ánh mặt trời, một tay buông lỏng bên người, một tay đang cầm điện thoại, nghe thấy giọng nói của cô liền quay lại nhìn cô một cái, sau đó trực tiếp nói vào điện thoại: “Lái xe tới”.

Cắt điện thoại đi, bàn tay to đưa ra, kéo cô từ phía sau lại gần anh, đứng cùng với anh. Người không quay qua, chỉ liếc xéo cô, ra vẻ huyền bí: “Có một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe cái nào trước?”

Cô ngẩn người, suy đoán dụng ý của anh, khẽ run rẩy, có chút lắp bắp nói: “Tốt... Tin tức tốt trước”.

Anh hơi nín thở, nhân dịp nói: “À, hôm nay em có vinh hạnh được cùng anh ăn chơi”.

Lúc Cổ Tàn Thần nói mấy lời này, môi mỏng khẽ động, đuôi lông mày không tự giác nhếch lên, ánh mắt bình thản không gợn sóng không cho người khác được phân bác. Nhìn qua liền thấy người này có chút kiêu căng, giống như vị vua từ trên nhìn xuống thiên hạ dưới chân.

Hạ Nhiễm nhú mày cân nhắc, khoe miệng anh lại có chút tiểu ý: “Em không hỏi tin tức xấu là gì sao?”

Hạ Nhiễm chớp mắt, hạ quyết tâm cúi thấp nửa đầu nói: “Ông chủ, anh cứ nói thẳng ra đi, để tôi chuẩn bị sẵn sàng”.

“Tin tức xấu là hôm nay em nghỉ phép một ngày” Anh nói xong, còn cố ý dừng lại một lúc, ánh mắt nhìn dòng xe di chuyển trên đường, chậm rãi nói tiếp: “Chính là, sau đó em phải làm thêm một ngày, bù trở lại”.

Hạ Nhiễm kinh ngạc: “Nghỉ một ngày, làm bù một ngày”.

“Phải, đây là quyết định của công ty”.

“Ông chủ, anh...” Quá hèn hạ rồi!

Tâm tình Hạ Nhiễm lúc này xuống dốc thê thảm, cô vén mái tóc dài của mình ra sau tai, nhẹ giọng than thở: “Sao công ty lại được phép quyết định ngày nghỉ của nhân viên chứ, lại còn phải bồi ông chủ?”

Đối với lời kháng nghị nhỏ nhỏ của cô, anh sáng suốt áp dụng tình trạng mắc diếc tai ngoi, có lần Cố Tàn Thần đã nói với cô công ty này là của anh, quyết định của anh cũng chính là quyết định của công ty. Cô chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp, anh duỗi tay đánh gãy lời cô nói: “Tiền thường gấp đôi”.

Anh nói xong câu này, Hạ Nhiễm chớp chớp mắt, không nói hai lời nắm lấy bàn tay đang giờ trên không của anh: “Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”.

Anh thấy sắc mặt cô rạng ngời, không dấu vết thu tay lại, để ra phía sau. Anh gạt đầu với tài xế trong xe hơi có rèm che, sau đó tài xế lái xe qua chỗ này, anh khẽ cười nói: “Đầu óc em ngoại trừ tiền còn có cái gì?”

Não cô nóng lên: “Ăn”.

Theo lý thuyết mà nói, Hạ Nhiễm ở London lăn lộn đến bốn năm hẳn nên trở thành hướng dẫn viên du lịch ở chỗ này. Có điều, lúc thật sự đi du ngoạn, cô mới phát hiện bản thân cô chẳng có tác dụng gì cả.

Trạm dừng chân thứ nhất, Cố Tàn Thần mang cô đi Southall.

Cô đi đằng trước, đứng ở ngã tư đường, hung trí bùng bùng giới thiệu: “Mọi người xung quanh gọi đây là ‘Tiểu Ấn Độ’, nhưng em thấy chỗ này không giống Ấn Độ tí nào. Tuy rằng nơi này có nhà hàng Ấn Độ với tiện nghi hoàn hảo của Châu Âu cùng với mấy cửa hàng giống vậy”.

“Ừ”, Cố Tàn Thần chậm rãi đi sau Hạ Nhiễm, thấy cô dừng lại, anh thuận theo nhìn quanh, ngẫu nhiên đáp mấy tiếng phụ họa.

“Thật nhớ những năm tháng nhàn nhã dạo phố”.

Hạ Nhiễm không biết một đi nhanh trong đám người đông đúc, thân thể kiều nhỏ không cẩn thận va vào người khác, Cố Tàn Thần nhanh tay lẹ mắt, nhiều lần ở phía sau duỗi tay ra đỡ cô, cũng nhiều lần bị giày cao gót của cô dẫm vào chân, khéo miệng cong lại, giọng trầm hơn: “Nhìn đường đi cho tốt”.

“Được”. Hạ Nhiễm gạt đầu, bước chân cũng chậm lại, mới phát hiện đi một hồi từ một trước một sau giờ đã thành hai người một trai một phải đi cạnh nhau rồi. Cô tới gần một cửa hàng bên phải, ngừng đầu nhìn tầm mắt anh từ trên người cô thu lại, về mặt nghiêm túc nhìn phía trước.

Soái khí tiêu sái trên người Cố Tàn Thần cứ tự nhiên mà tản ra xung quanh, Hạ Nhiễm nhìn mãi cuối cùng cũng hỏi: “Ông chủ, anh biết con đường này sao? Đáng vẻ của anh giống như đã tới nơi này rồi”.

Thanh âm du dương của cô vang lên bên tai, ánh mắt thâm trầm của Cố Tàn Thần nhìn cô, mắt đối mắt, thẳng thắn nói: “Phải, tới một lần rồi”.

“Cũng là đi công tác sao?”

Vấn đề này không khó, Cố Tàn Thần cũng không trả lời, đi lên phía trước mấy bước, sau đó mới chậm rãi gạt đầu: “Đúng!”

Chỗ đến thứ hai, Hạ Nhiễm dẫn Cố Tàn Thần đi chợ thực phẩm Borough. (1)

(1) Chợ thực phẩm Borough là một ngôi chợ lâu đời nhất nước Anh với hơn 260 năm tuổi. Nằm ở Southwark phía nam sông Thames, khu chợ Borough tràn ngập các loại đồ ăn hấp dẫn và đặc trưng từ khắp mọi nơi trên thế giới, thu hút sự chú ý của cả khách du lịch lẫn người dân bản địa. Ở chợ này có cả hoạt động bán buôn và bán lẻ với những khung giờ khác nhau.

Chợ thực phẩm Borough này là một trong những chợ tốt nhất London. Lúc học đại học, Hạ Nhiễm thường cùng bạn cùng phòng tới đây mua thực phẩm vừa ngon vừa rẻ, ở chỗ này cũng có thể mua được thịt bò dê nuôi thả rất tốt, sạp bánh mì cũng là chỗ mà cô yêu thích.

Hạ Nhiễm dẫn Cố Tàn Thần đi qua đám người đông đúc, một bên đắc ý hả hê kể chuyện cho Cố Tàn Thần nghe. Cô nói chuyện bạn cùng phòng, nói lúc học đại học, nói mấy chuyện trong cuộc sống, cũng nói sinh hoạt của mình ở London.

Rất nhanh, Hạ Nhiễm nhận từ tay chủ quầy nhiệt tình một phần bánh mì cùng dưa muối, còn chưa kịp khoe khoang hương vị của nó, liền thấy Cố Tàn Thần ở phía sau vươn tay ra trả tiền.

Hạ Nhiễm cắn một miếng bánh mì, say sưa ngon lành, hỏi anh: “Ông chủ, anh không muốn ăn sao? Bánh mì này rất ngon, anh có thể ném thử”.

Cố Tàn Thần cất tiền lẻ vào ví, im lặng không nói, chỉ nhìn đôi môi mọng nước dính tương trái cây của cô, sau vài giây im lặng, anh lấy bánh mì trên tay cô, ở chỗ còn lưu lại dấu răng của cô cắn một miếng, nhai nhai, lại đậm đậm nói: “Uhm, có chút ngọt”.

Hạ Nhiễm không tin nhìn màn vừa rồi, đây là việc mà một ông chủ có thể làm sao. Cô nhìn phần bánh mì vừa bị cắn, lý trí lúc này mới thanh tỉnh, lòng mày cau lại: “Ông chủ, chỗ này mới rồi tôi đã gặm qua”.

“Ừ”. Cố Tàn Thần gạt đầu, sau đó lại dùng loại ánh mắt: “Tôi ăn rồi đó, xem cô có thể làm gì tôi” nhìn cô, màu sắc thanh minh hoàn toàn không có chút

ình tự, khỏe miệng cong lên: “Tôi không ghét bỏ”.

Nhưng mà cô ghét...

Cố Tàn Thần đi phía trước, Hạ Nhiễm yên lặng đi phía sau, bánh mì vừa bị hai người cắn vẫn đang nằm trong tay cô. Có điều lúc này Hạ Nhiễm ăn không thấy ngon, cô có cảm giác mình vừa bị ông chủ trắng trợn lợi dụng tào bạo trên choker.

Hoặc là nói, anh ta ăn đậu hũ của cô.

Tuy rằng, cách đây không lâu cô còn trong phòng cùng anh ăn ăn nước miếng.

Bọn họ đi dạo xung quanh một lát, thời gian không nhiều nên cũng không chơi đùa được gì. Bình thường cô quen nhìn Cố Tàn Thần nghiêm túc cẩn thận, lần này ra ngoài mới phát hiện hóa ra anh cũng có lúc tùy tiện như vậy. Anh dắt áo khoác ngoài trên tay, nơ cũng không biết để lại trên xe từ lúc nào, áo sơ mi đen cũng không cài nút thứ nhất.

Cố Tàn Thần anh tuần tiêu sái chậm rãi đứng lại bên bờ sông Thames, an tĩnh nhìn vàng son lộng lẫy ở bên kia sông. Cô không biết anh đang nghĩ gì, ánh mắt xa xăm không có tiêu điểm.

Hạ Nhiễm ngồi xuống trước một cái ghế trống, cũng không quan hình tượng mà cởi giày cao gót ra, xoa xoa gót chân và cổ chân: “Trời cũng tối rồi, ông chủ, chúng ta về khách sạn chưa?”

Anh ngẩn ra, thân thể khẽ lung lay một chút. Ánh mắt nhìn cô nhu hòa hơn một chút, ngồi xổm xuống trước người cô, giúp cô mang lại giày cao gót vừa mới bị cởi ra: “Đi thôi”.

“...” cổ chân cô vẫn còn đau, lòng bàn tay anh lạnh lạnh chạm vào khiến Hạ Nhiễm co rút chân về sau, lại nhìn anh đứng lên, lúng túng sực sực mũi cũng đứng dậy.

Hạ Nhiễm có chút rối loạn nhìn anh: “Ông chủ, hôm nay anh không thoải mái sao?”

Anh không nói gì, cô lại nói: “Giống như, có phải hôm nay anh quên uống thuốc không?”

Sắc mặt Cố Tàn Thần cứng đờ, đi về phía trước cũng không quên nói với lại: “Lại đông dài nữa, anh liền ném em lại chỗ này, hơn nữa trừ tiền thưởng”.

Kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, Hạ Nhiễm lập tức im lặng, an an tĩnh tĩnh theo sau anh đi về. Một đường này, bất luận là ngồi trên xe hay về tới khách sạn, cô đều không nói thêm câu nào.

Lúc hai người vào thang máy lên phòng, Ninh Viễn vẫn đi phía sau hai người, không khí có chút dị thường, anh ta không nhận được nhìn trái nhìn phải đánh giá hai người bọn họ.

“Em nghỉ ngơi trước đi, chúng tôi còn có việc”. Cố Tàn Thần đưa Hạ Nhiễm tới trước cửa phòng, giúp cô mở cửa rồi xoay người dẫn Ninh Viễn rời đi.

Ninh Viễn dè dặt đi theo sau Cố Tàn Thần về phòng anh, đem tư liệu giao cho anh: “Ông chủ, thỉnh xem qua”.

Cố Tàn Thần chỉ lãnh đạm nói một tiếng “Được”, tiếp theo liền cúi đầu xem tư liệu. Bộ dáng anh ngồi thẳng trên ghế sofa không chút khác thường, ánh mắt tàn nhẫn ra tin quan, sắc bén, kiên quyết mà quyết đoán.

Ninh Viễn nhận không được nghĩ tới bộ dáng kiên nhẫn đồ dành Hạ Nhiễm uống hết cốc nước mật ông của ông chủ ngày hôm qua, không nhận được thâm cảm thán, đứng là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: “Ông chủ, có muốn cùng xem không?”

Đèn thủy tinh trong phòng khách sạn luôn sáng đèn, Hạ Nhiễm tắm rửa xong liền làm tổ trên ghế sofa, ôm laptop xem mấy chương trình giải thích.

Từ khi vào Mạc Sâm, rồi trở thành phiên dịch viên của Cố Tàn Thần, sinh hoạt tự tại như vậy đã lâu rồi cô không được trải qua. Rút kinh nghiệm lần đi công tác trước, cô mang theo sữa chua táo đỏ trong hành lý, bây giờ liền ăn một ít.

Màn hình máy tính đang chiếu một bộ phim truyện buổi tối của Hàn Quốc được chiếu cách đây không lâu, nam chính là một người đàn ông ba mươi tuổi nhưng mị lực không giảm, tùy tiện mỉm cười cũng có thể khiến người khác tim đập mặt hồng. Hạ Nhiễm xem một lúc mấy tập liền, mãi mới tới phần nam chính là nữ chính chung đụng thân mật, cửa phòng lại bị mở ra.

“Em đang xem cái gì?”

Theo tiếng cửa phòng mở ra là âm thanh trầm thấp có chút lười biếng của Cố Tần vang lên hỏi cô, anh đóng cửa lại, treo áo khoác trong tay lên giá áo ngoài cửa.

Trong khi Hạ Nhiễm còn đang khiếp sợ, lại bước qua: “Khăn trưng như vậy sao!”

“Không có. . .” Hạ Nhiễm vẫn nhìn chằm chằm máy vi tính như trước, film đang chiếu đến đoạn ái muội giữa nam nữ chính, thân thể dán chặt, hai người họ hôn tới trời đất tốt sầm. Kích tình bắn ra bốn phía, Hạ Nhiễm xem đến mặt đều đỏ. Lòng bàn tay vì chột dạ mà đổ mồ hôi, cô có ảo giác như mình đang tự cầm đá ném chân mình.

Thanh âm trầm miên trần trọc truyền tới có chút rõ ràng, Hạ Nhiễm không biết Cố Tần Thần có nghe thấy không, luống cuống muốn tắt film đi, lại còn giải thích: “Haha, đang xem film”.

Cố Tần Thần càng tới gần, ánh mắt nhìn cô càng lúc càng thâm thúy. Hạ Nhiễm cúi đầu vì luống cuống mà bấm nhầm nút tăng âm lượng trên máy, máy tính lại truyền ra tiếng gầm thét của nam chính...”

Hai giây sau đó, Hạ Nhiễm thàn than “Đáng chết” trong lòng, đỏ mặt tắt film đi.

Lại hai phút nữa, Cố Tần Thần đứng bên cạnh ghế sofa, ý vị thâm trường nhìn đỉnh đầu Hạ Nhiễm đang cúi xuống.

Im lặng, bốn phía chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, âm thanh trầm thấp khàn khàn lúc này vẫn vang trong tai, hạ Nhiễm có chút hối hận không đầu tư dung đi coi film làm gì, lại còn coi loại film kích tình như thế.

Còn trùng hợp như vậy, bị phát hiện.

Tiêu Sơn từng đánh giá Hạ Nhiễm thế này, bên ngoài thanh tú uyển chuyển khiến người ta nghĩ rằng đây là một người huệ chất lan tâm, thông minh nhanh trí, thật ra chỉ số thông minh cần nghiên cứu thêm, đặc biệt là khi chột dạ sẽ có ngôn hành và cử chỉ không thích hợp.

Giống như bây giờ, mặt đỏ tai hồng, chân căng nhũn ra, ánh mắt phiêu dật nhìn theo động tác tay, không tục giác mà nói nhiều hơn, lại còn nói năng lộn xộn.

Mà mấy biểu hiện này của cô bây giờ, bị Cố Tần Thần thu hết vào mắt.

Cô ôm laptop có chút chặt, để laptop lên đùi, cố gắng không hấp háy mũi, thanh âm nhỏ nói: “Ông chủ, anh có muốn xem cùng không?”

Lời này nói xong, hai người đều cùng sửng sốt.

Hạ Nhiễm cắn môi dưới, đem câu “Ông chủ, anh có muốn nghỉ ngơi không?” nói thành “Ông chủ, anh có muốn xem cùng không?”. Cho dù có đa tài tư mẫn tiếp, cô cũng không biết nên cười hay nên khóc? Vẫn là khóc thì đúng hơn!

Ánh mắt Cố Tần Thần nhìn cô cung không đổi, trong đôi mắt đen láy kia sâu thẳm như không thấy đáy, cô cuống quýt trốn tránh tầm mắt anh, cúi đầu gây sức ép cho laptop trên chân.

Một bên đùa dai, một bên điều chỉnh tâm tình bản thân: “Ông chủ, tôi không phải có ý này, ý tôi là thời gian cũng không còn sớm nữa, anh có phải nên...”

Nên đi ngủ đi...

Trong suốt quá trình này, Cố Tần Thần cũng không nói gì cả, chỉ cúi người khom lưng, nâng cầm cô lên, đánh gãy lời nói của cô.

Như Hạ Nhiễm đã nói, ánh trăng bên ngoài vừa lúc rơi vào cửa phòng khiến ánh đèn trong phòng bỗng nhiên trở nên chói mắt. Hạ Nhiễm nhìn đôi mắt khó lường của anh, lại quên cầm cô đang bị ngón tay của người trước mặt giữ lấy. Nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước chậm rãi hạ xuống đôi môi mím chặt của cô. “Ngô”.

Chớp mắt một cái, ẩm áp trên môi liền rời khỏi.

Không phải Hạ Nhiễm chưa từng yêu, nụ hôn đầu lúc cô mới mấy tuổi đã trao cho bạn trai nhỏ rồi. Lúc đó mọi người đều còn nhỏ, trừ bỏ khăn trương và ngại ngùng cũng không có bao nhiêu cảm giác.

Có lẽ vì cô đã quên, nhưng cô có thể xác định cảm giác lúc này không giống lúc đó, máu trong người dường như xông lên, bên tai vẫn vang lên tiếng gầm thét. Thân thể cô bị nụ hôn đó làm cung đờ, đầu óc cũng dừng lại ở thời khắc đó, cái gì cũng không nhớ nổi, cái gì cũng không nghĩ được.

Đầu lưỡi khẽ liếm môi, đôi môi còn hơi ướt át, xúc cảm mềm mại trên môi khiến cô hoàn hồn. Hạ Nhiễm cố gắng dời lực chú ý của mình đi, mới phát hiện Cố Tần Thần vừa hôn cô đã không thấy đâu.

Cô suy sụp người trên ghế sofa, đem laptop đã nóng sôi trên trán mình xuống để một bên. Hai tay cuộn lại ôm lấy chân trước ngực, lại nhớ lại một màn vừa này.

Rõ ràng cô bị ông chủ cường hôn trong tình huống không có phòng bị, lúc hắn nâng cằm cô lên, sao lại không có phản kháng cơ chứ...

Ngược lại còn có chút hi vọng, cảm giác ấm mềm trên môi càng lúc càng phóng đại. Môi cô bây giờ còn có chút run rẩy, có chút khó nhin.

“Ai, mình đang nghĩ cái gì cơ chứ!” Phát hiện trong đầu có mấy tư tưởng không lành mạnh, Hạ Nhiễm nhanh chóng vỗ vỗ má mình, bảo trì tỉnh báo. Đối phương là Cố Tàn Thần, nếu truyện này bị người khác biết sẽ bị hiểu lầm là cô bá vương ngành thượng cung, nghĩ chút liền khiến người ta khóc không ra nước mắt.

Bây giờ cô có hai sự lựa chọn, một là tức giận đứng dậy, sau đó không khách khí mở cửa phòng anh ra, chỉ ngón tay vào mặt anh nói: “Tuy rằng anh là ông chủ của tôi, nhưng đừng hòng ăn đậu hủ của lão nương”.

Hoặc là lựa chọn coi như chưa có chuyện gì xảy ra, làm như bị muỗi cắn vậy thôi, ngủ một giấc trời lại sáng. Ngày hôm sau lại bình thường cười nói: “Ông chủ, buổi sáng tốt lành”.

Trong lúc cô còn đang lưỡng lự, cửa phòng ngủ lại bị mở ra. Cố Tàn Thần thay đổi đồ hưu nhân, trên tay còn cầm khăn lông lớn, tùy ý lau tóc ướt, tinh thần sáng khoái hai ba bước liền tới trước mặt cô, trong lúc cô trừng mắt nhìn anh thì anh lại ngồi xuống ghế sofa màu đỏ rượu.

Bàn tay to lấy điều khiển, mở TV. Quyết đoán bật qua kênh tin tức, lại để điều khiển xuống bàn, khăn lông để trên tay vịn, lại nhét gối ôm trên ghế của anh vào lòng Hạ Nhiễm. Đôi tay trắng nõn khoanh lại, bình tĩnh nói: “Anh không xem film, có điều, em có thể xem tin tức với anh”.

Cố Tàn Thần nói câu này, chính là đáp lại câu: “Ông chủ, anh có muốn cùng xem không?” Tuy rằng lúc này hơi trễ, nhưng hiệu quả vẫn không bị ảnh hưởng.

Hạ Nhiễm nghe xong câu này liền linh hội được sự phức tạp của Cố Tàn Thần. Cô ôm gối ôm vào trước ngực, cô lo lắng nếu mình quá thoải mái tâm tình lại bộc phát thì sẽ ném cái gối ôm này lên bàn mặt bướng bỉnh lì lợm đó. Anh còn bày ra bộ dáng không liên quan tới mình, giống như hết thấy những điều lúc này chỉ là một giấc mộng của mình cô.

Xem TV ở Anh, do người Anh chủ trì, thao thao bất tuyệt đưa tin xã hội. Mà người bên cạnh ngồi hờ hững, Hạ Nhiễm tận lực khắc chế tâm tình tức giận phun trào của mình, thanh âm nói ra đề thấp một nửa: “Ông chủ, có phải anh nên nhận lỗi với tôi không?”

Cố Tàn Thần vô thức quay đầu, tầm mắt hoàn toàn tập trung trên gương mặt và bờ trán hồng tới muốn cháy luôn của cô, đôi mày kiếm nhíu lại: “Vì sao? Cho anh lý do”.

Vì sao!

Hạ Nhiễm không tin nhìn anh, đáy lòng đã thầm mắng anh mấy chục lần, lại nhìn anh cô cũng có chút không bình tĩnh, trực tiếp chất vấn: “Lúc này sao anh lại hôn tôi?”

Khóe miệng anh thoáng hiện lên nụ cười nhạt, tay duỗi ra xoa xoa tóc cô, ngữ khí ôn nhu đến dọa sợ người khác: “Anh cho rằng em sẽ không hôn anh”.

Đây là có ý gì?

Thái độ của anh là tùy tiện lại có chút thành khẩn.

Thanh âm trên TV mở không lớn, Cố Tàn Thần quay đầu lại, chân phải đặt lên chân trái, nhặt lên laptop bị Hạ Nhiễm để qua một bên, ánh mắt dừng lại trên đó một lúc lâu. Khóe miệng anh nhếch lên, khép laptop lại, thanh âm trong suốt: “Anh sẽ không xin lỗi”.

Là không muốn hay là không nghĩ?

Cố Tàn Thần trả lời lại Hạ Nhiễm không những tự kiêu tự đại mà còn rất không chịu trách nhiệm. Trong cơn tức giận, cô giật lại laptop của mình, câu tiếp theo từ trong miệng cô phun ra càng chứng minh cho tâm tình bức bối của cô lúc này: “Cố Tàn Thần, anh thật... vô sỉ”.

“Sao?”

Mấy ngày nay, anh đã quen nghe Hạ Nhiễm gọi mình là “Ông chủ”, khiến anh không nghĩ cô sẽ gọi tên mình, nhất là khi nghe nửa câu sau, tâm tình cũng bị hạ xuống, nhíu mày: “Ai cho em nói mấy lời thô tục này?”

Từ nhỏ Hạ Nhiễm đã có một thói quen tốt, chính là người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta ta liền mắng chửi. Cho nên lúc này, khi Cố Tàn Thần chỉ trích cô, Hạ Nhiễm tất nhiên không giống trước, một bộ dạng muốn nói lại thôi, mà cô đáp anh, kiêu ngạo liền dâng cao.

Bởi vì Hạ Nhiễm phản ứng lại, Cố Tàn Thần liền có thể nhận ra, cô tức giận rồi, giống như rất nhiều năm về trước khi chỉ còn là một đứa nhỏ, cho dù nước mắt chảy thì vẫn đứng thẳng người, dè bĩu anh. Anh để tay sau lưng cô, kéo cô ngồi xuống, lại nói mấy lời giáo dục: “KHÔNG được nói mấy lời thô tục đó với anh”.

Cô nhìn anh: “Đây là luận điệu hoang đường gì?”

Anh nhấc tay, xoa xoa hai huyệt thái dương mệt mỏi của mình, thần sắc lạnh nhạt nói với cô: “Mấy lời thô tục này, em nói không lại anh”.

Này, con người này, Hạ Nhiễm lúc ấy liền nghĩ, ai cho tên này mười phần tự tin như vậy, ai cho hắn ngay cả lúc kiêu ngạo cũng xán lạn như vậy. Hạ Nhiễm tránh ánh mắt anh, lại nghe thấy người bên cạnh thở dài nho nhỏ, anh nói tiếp: “Yên tâm, anh sẽ phụ trách!”

Cô hỏi: “Phụ trách?”

Anh đáp ứng: “Ừ”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tàn Thần Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Em xem xét cho rõ, là muốn anh phụ trách em, hay là em vẫn muốn phụ trách anh

Cố Tàn Thần nói hai chữ “Phụ trách” vô cùng rõ ràng, chữ “Ừ” sau đó cũng hết sức ổn trọng. Thời gian tí tách trôi, gương mặt thanh tú của Hạ Nhiễm dưới đồng ngôn ngữ của anh gần mất đi huyết sắc.

Hai tay đang ôm gối của Hạ Nhiễm đã cứng đờ, thân thể vì xê dịch về phía sau mà gối ôm trên chân cũng rớt xuống đất: “Ông chủ, chuyện đùa này không buồn cười chút nào!”

Cố Tàn Thần nhếch mi, nghiêng đầu nhìn cô, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Anh có nói là anh đang nói đùa sao?”

Hạ Nhiễm lắc đầu.

Đây là lần đầu tiên Hạ Nhiễm thấy anh không mặc âu phục, tấm gilet xong lại có tư thái thanh nhã tao lịch, trên người anh có hương thơm nhàn nhạt, mùi vị thanh đậm. Mùi vị này không phải của thiếu niên bất kham, mà ở trên người ổn trọng như anh lại vô cùng phù hợp. Thanh âm nhỏ khàn truyền tới bên tai, mang theo mị hoặc không nói ra lời, mỗi con chữ từ đôi môi mỏng của anh phun ra: “A, em cũng có thể cho rằng chưa có gì xảy ra cả”.

Hạ Nhiễm hást cằm, vô thức phản bác: “Sao lại có thể cho rằng không có gì phát sinh? Rõ ràng anh đã hôn em...”

Không làm sẽ không chết, Hạ Nhiễm rốt cục cũng hiểu rõ chân lý này. Ông chủ đã mở miệng nói muốn phụ trách, cô chẳng những không cảm kích còn hoài nghi thành ý của người ta. Bây giờ lại đi truy cứu trách nhiệm. Nghĩ đến đây, thanh âm hung hồn đầy lý lẽ của Hạ Nhiễm cũng nhỏ dần: “Này, cái này, em không có ý nói anh phải phụ trách...”

“Ách, thật ra cũng không phải ý là không cần phụ trách...”

“Ai nha, em cũng không rõ mình đang nói gì nữa...”

“Ý em là...” Ba câu hai lời, sự việc rất dễ giải thích, cô lại không nói rõ được ý của mình, Hạ Nhiễm cúi đầu trầm mặc, mái tóc dài rơi hai bên gò má, một tay nâng trán hỏi anh: “Anh hiểu ý em sao?”

Lúc cô nói chuyện, Cố Tàn Thần đã đi tới gần, một tay để trên ghế sofa, anh nghiêng người dựa nửa người vào ghế, hứng thú nghe cô nói một chuỗi một chuỗi những lời mà bản thân Hạ Nhiễm cũng không biết mình đang nói gì. Anh đánh giá cô, áo T-shirt trắng rộng thùng thình, quần ngắn màu xám, cô cuộn tròn người càng thêm vẻ yếu kiêu nhỏ nhắn.

Tươi cười trên mặt anh như ẩn như hiện, nhẹ nhàng nói: “Anh nghĩ, anh không hiểu rõ”.

Câu trả lời của Cố Tàn Thần giống như Hạ Nhiễm dự liệu, anh nói xong thì đầu cô càng cúi thấp hơn: “Anh đương nhiên không hiểu, em còn không hiểu nữa!”

Bọn họ từ khi còn nhỏ đã bới móc khuyết điểm của nhau. Trong ký ức của Hạ Nhiễm, mỗi lần cô ham chơi trốn học đều bị Cố Tàn Thần đâm chọc. Có những lúc, cô nghĩ người lớn hơn cô mười tuổi này, thiếu niên ưu tú khiến cho mọi bậc phụ huynh trong đại viện đều phải khen, tại sao nói cười với tất cả mọi người nhưng lại lạnh nhạt nhũn nhủn với cô.

Cho dù bây giờ, khi cô hai mươi tuổi, anh cũng đã ba mươi, từ quá khứ tới hiện tại, sự tồn tại của anh có ý nghĩa gì với cô. Cô sợ hãi, lại tôn kính, bị anh áp bức đến buồn bực cũng sẽ hận anh tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Bây giờ hai người họ tiếp xúc với nhau, sự ăn ý tăng tiến từng ngày, cô tận lực dùng một ánh mắt khác nhìn anh, coi anh chỉ là cấp trên của mình.

Có điều, mới rồi anh vừa hôn cô...

Cố Tàn Thần nhắm mắt lại, hầu kết trượt động, thanh âm khàn khàn: “Hoặc là, đổi một góc độ khác, có thể giải thích là, em không muốn anh phụ trách,

nhưng nụ hôn vừa rồi không phải nói không có xảy ra là thật không xảy ra, có đúng không?”

“Phải”, Hạ Nhiễm gật đầu, cô xoắn xuýt cả nửa ngày chính là muốn nói ý này. Lúc này, cô lại không tức giận như lúc nãy, mà rất kiên nhẫn nghe tiếp mấy lời anh nói.

Cố Tần Thần nhàn rãi duỗi một tay khác ra, nghịch nghịch đuôi tóc cô, khoe miệng hơi cong: “Vậy em phụ trách anh đi!”

Hạ Nhiễm giật mình: “Sao? Anh nói... phụ trách anh?”

Động tác nhỏ nơi tay Cố Tần Thần dừng lại, Hạ Nhiễm cũng ngẩng đầu, anh cũng thức thời thu tay lại, hỏi: “Em hôn anh rồi lại nói không phụ trách sao? Vẫn là, em cảm thấy anh sẽ không truy cứu?”

“Ai hôn anh! Là anh hôn em mới đúng!” Trên đời này không phải Hạ Nhiễm chưa từng thấy ai vô lại, nhưng không có tên vô lại nào lại mang dáng vẻ bất phàm như người ngồi trước mặt cô cả.

Trong lúc cô giận dữ mắng mỏ, Cố Tần Thần bình tĩnh bỏ tay ra, bày ra bộ dáng vô hại, ngữ khí lại nhẹ nhàng tức đắc: “Tuy rằng đó là sự thật, nhưng em cũng không cự tuyệt, không phải sao?”

“Em...”

Cô đúng là ăn phải hoàng liên mà, khổ cũng không nói ra được.

Hạ Nhiễm cảm thấy con người với tác phong nghiêm túc kiểm chế Cố Tần Thần, tất cả chỉ là vẻ ngoài hoa mỹ mà anh khoác lên thôi.

Nhanh mồm nhanh miệng như vậy, cô không thể so được, Hạ Nhiễm hít thở sâu, mở miệng phản bác: “Đó là do em quên mất, còn lần nữa, em chắc chắn sẽ cự tuyệt”.

Khẩu khí rất lớn, nhưng ngoài dự đoán của Hạ Nhiễm, khoe miệng Cố Tần Thần khẽ cong, nghiêm túc suy nghĩ một lát, đầu gật nhẹ, khản thiết nói: “Được, vậy anh lại làm lần nữa”.

“...” Động tác của anh rất nhanh, trong lúc cô chưa kịp kêu lên anh đã áp môi mình lên môi cô, mỗ nhẹ một cái.

Lần này, Hạ Nhiễm phản ứng nhanh thần kỳ, tay nhấc lên chuẩn xác vung tới, nhưng cổ tay nhỏ giữ đường lại bị người nắm lại.

Cô đập anh: “Anh, cái người này...”

Lưu manh!!!

Anh nắm tay cô, khí lực rất lớn, cũng không cho cô tránh đi, hai mắt nhìn cô chằm chằm càng lúc càng phát sáng, nói: “Đây là thỏa mãn yêu cầu của em”.

“Lưu manh”. Thanh âm của cô có chút nhỏ, một tay khác giãy dụa muốn đánh anh, cô đã nhắm chuẩn rồi, không ngờ lại bị anh giữ lấy.

Thanh âm Hạ Nhiễm rất nhỏ, Cố Tần Thần cố lắng mới nghe được, nghe xong lại muốn cười.

Lưu manh sao?

Nghĩ lại một nam nhân đã ba mươi tuổi như anh, lại đi cường hôn một cô gái nhỏ, rất sự rất giống hành vi của mấy tên lưu manh.

Có lẽ bởi vì đôi mắt cô trong suốt, mở lớn nhìn anh, khiến anh cảm thấy có chút đáng thương, buông tay cô ra, nhìn tay cô sượt qua mặt mình.

Không phải rất đau, anh chỉ cảm thấy có chút tê dại.

Anh biết trong nhất thời cô khó mà tiếp nhận, suy nghĩ lữ lượt kéo tới khiến Cố Tần Thần nhủ mảy, bộ dáng đứng đắn, trầm giọng: “Đánh đủ rồi chúng ta lại nói tiếp”.

Hạ Nhiễm thật sự không nghĩ anh sẽ để cho cô đánh, tuy rằng sức cô không lớn nhưng tay cũng bị đỏ lên, xoa xoa tay mình, cô trừng mắt nhìn anh: “Nói chuyện gì?”

Hạ Nhiễm không biết tại sao lại không tiếp tục đánh anh, nhưng thanh âm trầm thấp của anh khiến ảo tưởng muốn đâm cho anh mấy cái của cô cũng tan thành mây khói.

Thấy cô bình tĩnh lại, Cố Tần Thần mới nói: “Việc đến nước này, em xem xét cho rõ, là muốn anh phục trách em, hay là em vẫn muốn phụ trách anh!”

“Không còn phương pháp khác sao?”

Cố Tần Thần không đáp hỏi lại: “Em nói thử xem?”

Hạ Nhiễm nghe mấy lời anh nói, hơn nữa lại dùng vẻ mặt nghiêm túc nhất nói mấy lời không nghiêm túc chút nào. Cô xem như nhìn rõ rồi, anh nói cho cô

nghĩ, nhưng rõ ràng đang chỉ cho cô thấy, bọn họ hôn rồi, sau đó liền phải ở chung một chỗ.

Đây là đạo lý gì chứ.

Hạ Nhiễm nói: “Hai chọn một? Đây căn bản không phải là lựa chọn khác, không phải cùng một kết quả sao!”

“Phải”, Cố Tàn Thần nhẹ nhàng đáp lại, tắt TV còn đang phát ra tiếng. Lập tức lại nói lớn hơn: “Anh không thấy là cùng một dạng”.

“Có cái gì không giống chứ?”

KHóe môi anh hơi cong lên: “Về trước là anh nuôi em, về sau là em nuôi anh”.

“...” Hạ Nhiễm bức bộ oán thảm trong lòng tên này thật tự cho mình là đúng.

“Em đều không chọn”.

“Không được”.

Ngữ khí Cố Tàn Thần lập tức trở nên nghiêm khắc, dùng thái độ nhất quán không thể nghi ngờ nói với cô: “Anh phải có trách nhiệm với hành vi của bản thân”.

Đây là kiểu gì nữa...

Nói xong, Cố Tàn Thần lấy từ trong túi quần ra ví tiền Louis đen giơ ra trước mặt cô.

Cô khép hờ mắt, thật chẳng nhìn ra anh muốn làm gì: “Anh có ý gì?”

Ngón tay thon dài khẽ động, trong lúc cô đang nhìn anh, không nhanh không chậm mở ví tiền của mình ra, sau đó khi Hạ Nhiễm còn đang mơ hồ không biết anh muốn làm gì, liền lấy một tấm thẻ tín dụng từ trong bóp ra. Cố Tàn Thần kẹp thẻ trong tay đưa tới tay cô, trịnh trọng nói: “Cầm lấy!”

Tấm thẻ nhỏ nằm trong tay, nội tâm Hạ Nhiễm nổi trận cuồng phong mãnh liệt, tình tiết này thật sự quá cầu huyết rồi, nghĩ nghĩ, cô lại không nhịn được nuốt nước miếng: “Cố Tàn Thần, anh là đang có ý định muốn bao dưỡng em sao?”

Cố Tàn Thần có vẻ hứng thú với nghi ngờ của cô, đem bóp tiền trong tay tùy tiện ném qua một bên, mặt mày giãn nở, mỉm cười nói: “Nếu em thích như vậy, cũng không phải không thể”.

Nếu em thích vậy, cũng không phải không thể.

Nếu em thích vậy, cũng không phải không thể.

Nếu... Em thích... Không thể...

Hạ Nhiễm ngẩn ngơ, cô thật sự không phản ứng kịp.

Về mặt cô dờ ra, tay đang giơ lên nắm cái thẻ cũng bỏ xuống đùi.

Cố Tàn Thần để lại một câu như vậy, cầm bóp tiền của mình đi vào phòng ngủ. Hạ Nhiễm cảm thấy mấy thứ vừa diễn ra thật như phim, hoặc phải nói khó có thể tin được. Ánh đèn trong phòng vẫn âm ập, tầm mắt cô chuyển qua tấm thẻ bị hai chân đè lên.

Ngẩn ngơ nửa ngày, cũng không quản đã mấy giờ rồi, Hạ Nhiễm lấy điện thoại nhắn cho bạn tốt La Thiết: Bạn hiền, nếu có một soái ca ca có rất rất rất nhiều tiền nói với cậu hần muốn phụ trách...

Tin nhắn mới gửi đi chưa được bao lâu, bên kia nhắn lại thật nhanh.

La Xuyên: Cố Tàn Thần nói muốn phụ trách cậu sao? Từ từ, có phải hai người đã làm ra chuyện gì không thể cho người khác biết không hả?

Hạ Nhiễm tròn mắt, ngón tay nhỏ bấm phím vô cùng nhanh: sao cậu biết là Cố Tàn Thần? Bọn mình trong sáng... Chỉ là.. hần cường hôn mình.

Nhân lúc chờ Hạ Nhiễm hồi âm, La Xuyên thuận tiện đổi quần áo, mới sáng sớm đã nhận được tin tức lớn như vậy, cô vốn còn buồn ngủ cũng bị xô máu gà này đánh bay mất. Yên lặng chờ tin nhắn lại, thâm nghĩ, hai người đi công tác có phải là không ai biết đâu. Tuy rằng cô có nghe Tiêu Sơn nói tới chuyện này, cũng biết Cố Tàn Thần có ý đồ riêng, nhưng thấy hai chữ “Cường hôn” mà Hạ Nhiễm nhắn, vẫn không nhịn được loạn tưởng. Cố Tàn Thần là nam tử không vui không buồn, thật sự là đủ rồi loạn.

La Xuyên quyết đoán trả lời: từ từ hạ gục hần.

Hạ Nhiễm xem mấy chữ đơn giản mà nắm trúng trọng điểm của La Xuyên, đầu óc đình chỉ mấy giây. Cô nghĩ muốn hỏi lại, hành vi như vậy có phải ý nói anh cũng thích cô không.

Có điều Hạ Nhiễm còn chưa kịp hỏi, La Xuyên đã dùng mấy chữ: “Tớ đi làm” kết thúc việc cầu xin giúp đỡ của cô.

Cắt điện thoại di động, cô suy nghĩ mãi mấy lời La Xuyên nói: “Gục... hần”.

“Em muốn đánh gục ai?”

Thanh âm trầm ồm từ phía sau truyền tới, Hạ Nhiễm không kịp suy nghĩ, quay đầu lại nói với anh: “Anh”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tàn Thần Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Em chỉ có thể nghĩ như vậy với anh

“Em muốn đánh gục ai?”

Thanh âm trầm ồm từ phía sau truyền tới, Hạ Nhiễm không kịp suy nghĩ, quay đầu lại nói với anh: “Anh”.

Nam nhân đứng ngay cửa phòng ngủ, hai tay khoanh trước ngực, không chút ngượng ngùng nhìn cô chăm chăm trong khi Hạ Nhiễm lại sững sờ một lát. Biểu tình trên gương mặt kia vẫn là vẻ đăm đăm không đổi, dần dần có chút ý vị an tĩnh, khóe miệng khẽ cong, sâu xa nói: “Được”.

Anh nói, được.

Lúc này Hạ Nhiễm mới hồi phục tinh thần, hình như cô vừa mới nói với nam nhân tiêu sái này, là cô muốn bỏ nhào vào anh...

Rõ ràng lời anh vừa nói có ý khác, Hạ Nhiễm liền không bình tĩnh nổi, hốt ha hốt hoảng, vội vàng thu hồi tầm mắt, cô cúi đầu, gương mặt vốn trắng nõn càng trên trắng bệch, lẩm bầm lâu bầu nói: “Bỏ qua cho em đi!”

“Sau này...” Cố Tàn Thần có chút ý cười, vừa nói chuyện vừa nhìn cô, Hạ Nhiễm thật giống như đứa nhỏ phạm lỗi, bộ dáng cúi đầu hận không thể chui vào ghế sofa biến mất luôn.

Cố Tàn Thần không khỏi nghĩ tới lúc này cô cuộn người trên ghế sofa, điệu ngoan nhản tin, thật giống con mèo nhỏ biết điều. Tuy rằng anh không biết cô đang nhắn với ai, nhắn cái gì, nhưng lời cô nói vừa rồi, thật khiến anh có chút kinh ngạc, lại còn có chút vui mừng.

Cố Tàn Thần khụ khụ hai tiếng, sau đó nói: “Em chỉ có thể nghĩ như vậy với anh”.

“Nghĩ như vậy...” Hạ Nhiễm kinh ngạc ngẩng đầu, trông mắt sáng ngời nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, trong nháy mắt Hạ Nhiễm cảm thấy có chút mặt danh kỳ diệu, ánh mắt hai người chỉ tiếp xúc trong giây lát ngắn ngủi rồi cô liền tránh đi.

Trong lòng Hạ Nhiễm đang suy nghĩ mấy lời tình tế nội hàm của anh, gò má bỗng dung đỏ lên. Cô thấy đầu óc mình choáng váng, thân thể mềm ra, giống như đang say vậy. Hạ Nhiễm lùi người lùi trong ghế sofa, mặt đỏ lên: “Em không có ý tưởng gì với anh hết”.

Hạ Nhiễm đỏ mặt, thờ dốc nói, nam tử chừng chạc đối diện đang cười đột nhiên trở nên nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, mở miệng nói với cô: “Ừ, chỉ muốn hạ gục anh thôi”.

Mặt Hạ Nhiễm càng đỏ hơn, hàng mi dài khẽ sụp xuống, quần bách không chịu được, nhưng cũng không quên phản bác: “Đó là em nói sai”.

Hạ Nhiễm thật sự muốn giơ tay lên trời mà thề, nếu sớm biết anh sẽ xuất hiện sau lưng cô, cô sẽ không ngây ngốc mà trả lời vấn đề của anh, lại còn dùng ngữ khí khẳng định mà nói nữa.

“Không sao. Ngủ sớm đi, chúc ngủ ngon”.

...

Từ đó về sau, mỗi khi Hạ Nhiễm nhớ lại đêm đó, đều có chút cảm thán, thật là thiếu niên vô tri mà.

Có điều chuyện này về sau hẵng nói, từ khi Cố Tàn Thần kiêu ngạo, dưới ánh đèn ấm áp nép lại một câu “Không sao. Ngủ sớm đi, chúc ngủ ngon”, ngày hôm sau Hạ Nhiễm liền phát hiện bản thân ngónh ngang lộn xộn nằm trên chiếc giường lớn, còn vấn đề huyền ảo tại sao cô lại lần nữa nằm trên giường Cố Tàn Thần lần nữa, vẫn là sau này mới từ trợ lý Ninh Viễn mà biết được.

Mười giờ sáng hôm sau, Hạ Nhiễm ngoài ý muốn phát hiện mình ngủ quên, lại không thể tiếp thu được chuyện bản thân lại lần nữa ngủ trên giường Cố Tàn Thần, sau đó mơ mơ hồ hồ đánh răng rửa mặt, ăn bữa sáng mà Ninh Viễn đưa tới.

Hạ Nhiễm gắt geo kéo áo Tây phục của anh, về mặt khẩn thiết nói: “Ninh Viễn, ông chủ đâu?”

Ninh Viễn liếc nhìn mái tóc dài còn chưa được chải gọn của Hạ Nhiễm, hờ hững mỉm cười nói: “Sáng nay ông chủ đi họp rồi, anh ấy nói chờ cô tỉnh thì mang bữa sáng vào cho cô”.

Hạ Nhiễm thấy hỗn loạn, buông tay áo Ninh Viễn ra, đi quanh phòng, sau đó hỏi thẳng: “Vì sao tôi lại ngủ trên giường của ông chủ?”

“...” Ninh Viễn thật sự vô cùng lúng túng, nhưng về mặt Hạ Nhiễm là về mặt của kẻ cầu lời giải đáp, anh bỏ bữa sáng kiểu Trung Quốc để trên bàn trà, chậm rãi đem những việc mình biết ra nói rõ ràng: “Buổi sáng nay lúc tôi tới, ông chủ ngủ trên ghế sofa”.

“Thật ra, đêm cô uống say, ông chủ cũng ngủ trên ghế sofa”. Ninh Viễn nói xong thì xoay người đi khỏi phòng khách, tiện tay đóng cửa lại, anh biết hôm nay mình nói hơi nhiều rồi. Ninh Viễn không rõ tại sao bản thân lại nói mấy chuyện đó với Hạ Nhiễm.

Ai, còn một chuyện mà anh không nói với Hạ Nhiễm, chính là vì không muốn đánh thức cô, mà nam nhân trong phòng này sáng nay đã tận lực nhẹ nhàng.

Ninh Viễn đi rồi, Hạ Nhiễm một mình yên lặng ở trên ghế sofa ăn bánh quẩy và uống sữa đậu nành nóng hổi. Cô có rất nhiều vấn đề đè nén ở trong lòng không nói ra được.

Cố Tản Thần không ở đây, cô nghĩ muốn hỏi anh, câu “Không sao cả” tối hôm qua là có ý gì?

Tại sao cô tỉnh dậy lại nằm trên giường anh, hơn nữa còn để mặc cho cô ngủ nướng.

Cô nghĩ muốn hỏi anh khách sạn này không có nhà hàng Trung Quốc nào, bữa sáng này sao còn nóng hổi như vậy.

Ngày hôm nay, cô ở một mình trong khách sạn mà ngây ngốc, Cố Tản Thần mãi tới khi trời khuya yên tĩnh mới mệt mỏi trở về.

Trong phòng tối đen, động tác của anh cũng dần chậm lại. Nương theo ánh sáng tới điện thoại, Cố Tản Thần chậm rãi đi vào phòng khách. Hạ Nhiễm cuộn tròn người nằm trên sofa, hai tay để trên eo, còn đắp một chiếc chăn mỏng đã rách một nửa xuống mặt đất.

Anh đến gần cô, bỏ điện thoại đi động vào lại túi áo, trong màn đêm gập gao ôm chặt cô. Một lát sau anh mới nhả hơi thở dài, ngồi chồm hổm trước mặt cô, nhặt tấm chăn mỏng lên đắp lại cho cô, động tác rất nhẹ nhàng nhưng vì cô ngủ không yên, trong lúc anh còn chưa kịp thu tay lại vô thức đụng vào eo cô, đầu ngón tay vừa lúc chạm vào cánh tay bóng loáng của cô.

Một trận tê dại chạy dọc toàn thân, khớp xương Cố Tản Thần hiện rõ khi anh dùng sức nắm chặt lấy một góc chăn. Lòng mày cũng nhíu lại thật sâu.

Hạ Nhiễm ngoại trừ um một tiếng cũng không có phản ứng gì. Anh cúi đầu nhìn cô, mái tóc đen xõa tung như nước, gương mặt an tĩnh điềm nhiên. Đôi môi đỏ mọng hơi cong lên, xem ra đã ngủ say rồi. Anh không nhìn được mà bật cười, gương mặt cô lúc sáng anh ra khỏi cửa và lúc này thật y như nhau, Cố Tản Thần đứng thẳng dậy, duỗi tay vén gọn mái tóc rối tung của cô, chậm rãi vuốt hàng lông mày của cô.

Lòng bàn tay dôi xuống dưới mấy phân, dừng lại trên vành tai cô, anh sợ cô tỉnh lại, tay lại di chuyển xuống dưới, bàn tay ấm áp của anh áp lên tay cô. Anh không nắm tay cô, chỉ đặt nhẹ lên, lòng bàn tay khô ráo cảm nhận hơi ấm từ cô.

Thân thể căng cứng chậm rãi thả lỏng, Cố Tản Thần ngồi trên mặt đất, mỉm cười nhìn cô ngủ say, khẽ cười: “Trừ ngủ liền chỉ có ăn”.

Lúc còn ở trong đại viện, đám nhỏ thích nhất là mùa thu. Mùa thu vừa đến, cây đa già trong sân cũng rơi xuống từng đám từng đám lá lớn. Đám nhỏ thả người trên đất, hi hi ha ha cười nghịch.

Những lúc như này, bọn Tiêu Sơn, Hồ An đều ăn xong cơm trưa sẽ không chịu ngoan ngoãn ở trong phòng ngủ trưa, mà chạy ra gốc đa nhảy nhót dẫm nát đám lá. Lúc bọn họ đạp lên lá đã già còn phát ra âm thanh lộp bộp thanh thúy.

Mỗi lần như vậy, Cố Tản Thần đều thấy Hạ Nhiễm đi phía sau bọn họ, mặc áo sơ mi trắng, rì rầm lẩm bẩm chạy vào trong nhà, trong chớp lát liền khuân ra một cái ghế dựa.

Lần đầu tiên, tư liệu trong tay anh chỉ ôn được một nửa, trong lúc cô hô hoán ngoài sân thì bút máy trong tay anh cũng dừng lại. Anh hưng phấn nhìn cô trở lại chỗ gốc cây, giữa đám nam hài chọn cho mình một chỗ sạch sẽ, sau đó nghe thấy Tiêu Sơn hỏi Hạ Nhiễm: “Lại đang tính mưu ma chước quỷ gì?”

Cô liếc hán một cái, lại chạy trở về, trong tay cầm thêm một cái chăn nhỏ. Cứ như vậy, trong tiếng hô kinh ngạc của đám nhỏ, cô lười biếng nằm xuống ghế ngủ.

Đám nhỏ trong lúc cô ngủ, rất thích lấy lá cây nghịch cô, cô chỉ hơi nhíu mày, sau đó cứ thế ngủ mất. Mà từ đầu tới cuối, Cố Tản Thần chỉ nhìn xem.

Gió thu phe phẩy, trong lúc Tiêu Sơn và đám nhỏ chạy đuổi Cố Tản Thần lại đi ra ngoài, yên lặng đứng bên cạnh ghế dựa của cô. Hạ Nhiễm ngủ thật ngon, hoàn toàn không để ý âm ỉ xung quanh. Có lẽ vì mệt mỏi, anh nhìn thấy rõ dưới hàng mi dày rậm có chút thâm quầng.

Ngày hôm đó, Hạ Nhiễm ngủ đủ hai canh giờ mới chịu tỉnh. Cô hài lòng vịn mình vươn vai, hai mắt mở to, ánh mặt trời buổi trưa cũng dần dịu xuống.

Hạ Nhiễm lười biếng ngồi trên ghế, xoa xoa cái cổ có chút đau nhức, nghe thấy bên cạnh có người hỏi: “Ngủ đủ chưa?”

Bên cạnh cô có một nam nhân đang ngồi, trên tay cầm một quyển sách, gò má hơi nâng lên, Hạ Nhiễm xoa xoa gương mặt bị anh nhéo đau, nghi ngờ hỏi: “Anh hai, sao anh không ở trong phòng mà đọc sách?”

Cố Tần Thần nhìn hai mắt cô đang lim dim, nhẹ nhàng mím môi, ánh mắt như có như không đảo qua gian phòng sau lưng, nhẹ giọng nói: “Ánh sáng trong phòng không đủ”.

Xem nàng mắt ngủ lim dim, Cố Tần Thần chỉ là nhẹ nhàng mím môi, hai mắt hữu ý vô ý đảo qua sáng trung gian phòng sau, nhẹ giọng nói nhỏ: “Ánh sáng trong phòng không đủ.”

Hạ Nhiễm lúc đó luôn nghĩ Cố Tần Thần lớn hơn mình rất nhiều chưa bao giờ nói dối, cho nên lúc Cố Tần Thần mở to mắt nói lời bịa đặt, cho dù cô không hiểu cũng gật gật đầu.

“Tôi qua ngủ không ngon sao?”

“Ngủ rất ngon, còn có một giấc mơ đẹp nữa” Hạ Nhiễm ngọt ngào cười với anh, thật sự là một nụ cười thiên chân khả ái, vậy mà nội tâm toàn nghĩ chuyện xấu xa, tối qua cô thật là nằm mơ, nhưng là nằm mơ thấy mình cùng bọn Tiểu Sơn chơi trò bắn súng, cô ngắm mục tiêu thật chuẩn, cuối cùng người bị cô và Tiểu Sơn bắn trúng chính là Cố Tần Thần.

Sau đó, hơn nửa đêm Hạ Nhiễm còn bật dậy mà cười.

Hạ Nhiễm cười thật tươi, mắt hí thành một đường. Cố Tần Thần nhẹ nhàng lấy sách đánh vào trán nhỏ của cô, trầm trọng nói: “Nhất định là ngủ rất ngon, bây giờ là buổi chiều rồi, tiết học buổi chiều cũng bắt đầu rồi”.

Hạ Nhiễm gật đầu, không do dự đáp: “Vậy em không cần đi nữa”.

Một chút cũng không chột dạ, Hạ Nhiễm đáp lại vô cùng sáng khoái, Cố Tần Thần muốn cười lại không thể không nhịn xuống: “Ngay từ đầu em đã có chủ ý này rồi? Muốn trốn học?”

“PHải”. Cô gật đầu, sinh hoạt ở trường thật khiến cô muốn ngộp thở. Một giây không cẩn thận, bí mật nhỏ của Hạ Nhiễm đã bị Cố Tần Thần phát hiện, cô liền bịt miệng giải thích: “Em không có trốn học, anh không được nói với cha mẹ em”.

Tuần trước Cố Tần Thần tham gia tuyển sinh, sau đó đã được nghỉ rồi, luôn ăn không ngồi rồi, lại muốn đùa giỡn Hạ Nhiễm. Anh cười cười.

Hạ Nhiễm không thấy, Cố Tần Thần luôn che giấu tâm tình rất tốt, không phản bác gì mà nói: “Vậy anh đưa em đi học”.

...

Suy nghĩ miên man trở lại, khóe miệng Cố Tần Thần không nhịn được cười toe toét. Đoạn ký ức cũ giống như mới xảy ra ngày hôm qua, cô vẫn còn ở bên cạnh anh. Hô hấp Hạ Nhiễm có chút trọng, anh muốn gọi cô dậy vào phòng mà ngủ, lại muốn giống như hôm qua trực tiếp ôm cô vào phòng.

Nhưng Cố Tần Thần sợ Hạ Nhiễm ngủ không ngon, nhẹ nhàng cầm đầu ngón tay cô, vẫn tùy ý để cô ngủ. Chống đỡ thân thể đứng lên, hai chân anh có chút tê cứng, Cố Tần Thần điều chỉnh nhiệt độ điều hòa cho thích hợp, lại kéo rèm che cửa sổ lại, lúc này mới xoay người đi vào phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Anh nói: “Anh muốn gặp em”. Sau đó, cô liền đứng ở đây.

Sau khi đi công tác về, Cố Tần Thần bị bệnh, nghe nói bệnh không nhẹ.

Biết được tin tức này, Hạ Nhiễm bắt đầu khôi phục sinh hoạt sáng chín giờ chiều năm giờ.

Dưới dụng tâm “bồi dưỡng” của thư ký Phụng, cô rốt cuộc cũng thành công có một chân trong top 50 người đứng đầu của công ty. Sáng sớm, sau khi báo danh, cả người cô còn chưa tỉnh táo liền ngồi thẳng ở chỗ làm của mình. Hạ Nhiễm chống cằm lặng lẽ ngủ gật, hoặc nghe đồng nghiệp Lâm Khả bên cạnh nói chuyện bát quái. Bát quái nghe được rất nhiều, mãi tới khi nghe được hai chữ “ông chủ”, ý thức của Hạ Nhiễm mới tỉnh táo, dựng thẳng lỗ tai mà nghe.

Mấy đồng nghiệp cạnh cô đang yên lặng hóng chuyện, đồng nghiệp Tiểu Lưu bên cạnh Lâm Khả lập tức đem ghế chuyển lên trước, dùng âm thanh tự bản thân cho là nhỏ nói cho người xung quanh nghe rõ: “Từ khi ông chủ đi nước ngoài về chưa từng vào công ty, chỉ có trợ lý Ninh Viễn tới lấy văn kiện và tư liệu, Tôi nghe nói, ông chủ bị bệnh rồi”.

Trên mặt mọi người đều có vẻ ưu sầu lo lắng vì cấp trên bị bệnh, trợ lý thư ký A Mai đứng phía sau vội vàng phụ họa: “Ngày đầu tiên ngài ấy có tới thị sát, tôi còn nhìn thấy thư ký Phương đưa cho ông chủ một tập văn kiện. Lúc đó tôi đứng lúc đi xuống dưới lầu, nghe đồng nghiệp dưới đó nói ông chủ giao vội vài việc cho Tiêu tổng rồi liền rời công ty. Đồng nghiệp này còn nói, sắc mặt ông chủ lúc đấy không tốt lắm”.

A Mai là chân chạy vặt cho việc liên lạc giữa lầu trên và lầu dưới, đã sớm cùng đồng sự ở các tầng dưới quen mặt, vì vậy cô cũng là đệ nhất trong việc thám thính tin tức. Trong lúc cùng đồng nghiệp khác chưa kịp mở miệng tham dự, ánh mắt cô ấy liền chuyển về người đang ngồi ở góc khuất, nhìn như vô ý thật ra lại có chút ám muội bất minh: “Hạ Nhiễm, không phải cô đi công tác với ông chủ sao? Chuyện ông chủ sinh bệnh cô có phải cũng biết một chút không~”.

A Mai nói xong, mọi người không hẹn mà cùng nhìn Hạ Nhiễm. Người ngồi đối diện cô còn trực tiếp chồm người qua: “Đúng vậy, đúng vậy, Hạ Nhiễm là nhân viên ông chủ khám điểm đi cùng. Bọn tôi ở công ty mấy năm còn chưa có ai được đi công tác với ông chủ đâu. Tôi còn đang hâm mộ đấy, cô mới tới không bao lâu đã có vinh hạnh như vậy. Cô nói một chút, hai người ở Anh làm gì?”

Lúc này, hai tay Hạ Nhiễm để trên bàn, một tay còn đang cầm chuột, mắt không chớp nhìn chăm chú màn hình chờ của máy tính, bên ngoài có vẻ trấn định tự nhiên nhưng thật ra cảm xúc bên trong đã lẫn lộn cả rồi. Bị cô ấy nói như vậy, ngay cả bản thân cô cũng thấy mình đang có bí mật lớn. Khóe môi Hạ Nhiễm cong lên, có chút cười trừ: “Tôi chỉ là đi công tác thôi!”

Nghe Hạ Nhiễm nói như vậy, đồng nghiệp cũng không buông tha: “Không hỏi cô, là hỏi ông chủ cơ. Mỗi ngày anh ấy làm gì?”

“Họp, xã giao”. Hạ Nhiễm ra vẻ đang cẩn thận nhớ lại, cô dừng lại một chút, lại nói: “Ngoại trừ công việc ra cũng không làm gì khác”.

“PHải không?”

“Ừ”. Dưới mấy chục con mắt sắc bén không thể mở đầu cô ra xem của mọi người, Hạ Nhiễm cố gắng bình tĩnh nói chuyện bát quái với họ, trên mặt vẫn là vẻ mỉm cười bình tĩnh tự nhiên. Trong lúc cô sắp cười tới đơ miệng, Lâm Khả lập tức giải vây: “Thư ký Phương tới, mau tản đi, tí nữa lại bị phê bình bây giờ”.

Mấy đồng nghiệp thấy không thể lấy được tin gì từ chỗ Hạ có chút không cam tâm, nhưng vẫn trở về vị trí của mình. Bọn họ đi rồi, Hạ Nhiễm mới cẩn thận nghiêng đầu qua một bên hỏi Lâm Khả: “Ông chủ bị bệnh rồi sao?”

Lâm Khả gật đầu, bộ dạng hết như không có thuốc nào cứu chữa vậy: “Đúng vậy, bạn yêu, mỗi ngày bạn có thể nghiêm túc chú ý tới tiêu điểm của công ty không?”

“Tiêu điểm mỗi ngày?”

Lâm Khả thấy Hạ Nhiễm không có hứng thú, cũng không tiếp tục nói đề tài này nữa, nhìn quanh phòng làm việc một vòng, dùng bút trong tay xoa xoa lên bả vai Hạ Nhiễm, âm thanh nho nhỏ nói: “Cậu thật không biết chuyện ông chủ bị bệnh sao? Hôm hai người về nước, tôi chính là thấy ông chủ và trợ lý ở bệnh viện”.

Tay Hạ Nhiễm đang chống cằm liền trượt một phát, phản ứng đầu tiên của cô là sửng sốt: “Bọn họ tới bệnh viện làm gì?”

Chẳng lẽ Cố Tấn Thần thật sự bệnh không nhẹ như bọn họ nói? Là bởi vì bị cảm lạnh sao?

Có điều, đêm trước khi bọn họ về nước, cô ngủ ở sofa phòng khách, người bị bệnh là cô mới đúng chứ?

Còn có một điểm, chính là sau khi về nước, ngoại trừ không nói lời nào anh cũng không có vẻ gì là không bình thường.

“Còn có thể làm gì chứ? Bình thường đi bệnh viện chỉ có người chữa bệnh và người chăm sóc bệnh nhân, ai khi không ban ngày đi phòng cấp cứu dạo chơi chứ?”

Câu nói cuối cùng của Lâm Khả quẩn quanh đầu Hạ Nhiễm. Cô đột nhiên ý thức được, từ hôm về nước tới giờ hai người bọn họ không có liên hệ. Hôm đó là Ninh Viễn lái xe đưa hai người bọn họ về, sau khi cô xuống xe thì anh gọi cô lại dặn dò.

Lúc cô quay đầu, chỉ nghe anh nói: “Ngày mai nhớ đi làm đúng giờ”.

Thanh âm hình như có chút khàn.

Hạ Nhiễm nghĩ tới xuất thần, Lâm Khả lại ở bên cạnh ai thán: “Cậu nhìn bộ dáng đơn thuần vô tội của mình đi, mình biết tại sao cậu có thể leo lên xe của ông chủ cũng không thể leo lên giường ông chủ rồi”.

Mặt Hạ Nhiễm ửng hồng, cảnh tượng cô tỉnh dậy trên giường ông chủ lại lần nữa hiện ra trước mắt, Hạ Nhiễm lập tức đẩy tay Lâm Khả đang để trên tay mình ra: “Đừng trêu ghẹo tớ”.

Lúc này, ở thang máy cách đó không xa, Ninh Viễn và thư ký Phương một trước một sau bước ra khỏi thang máy. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, lúc Hạ Nhiễm ngẩng đầu nhìn Ninh Viễn cũng là lúc anh ta nhìn cô. Ninh Viễn hơi gật đầu, tiếp tục cùng thư ký Phương đi vào phòng làm việc của Cố Tấn Thần.

Thần sắc hai người này không phải rất tốt. Nhất là thư ký PHương, trước khi vào phòng làm việc cô ấy còn nhìn Hạ Nhiễm một cái.

Nhận được nhắc nhở của thư ký Phương, Hạ Nhiễm vội vàng thu xếp suy nghĩ trong đầu, cúi đầu làm việc, nhưng nằng lặt tới lặt lui vẫn hiện trên bàn, lại phát hiện bản thân không cách nào tập trung làm việc. Quả nhiên, Cố Tàn Thần không có ở đây, cô thật thanh nhàn phát chán. Mở microblog trên máy tính, Hạ Nhiễm không quên đổi dòng trạng thái mới nhất: ông chủ bị bệnh, đi làm ăn không ngồi rồi, thật vui vẻ.

Đình đông ——

Cái gọi là trả lời trong một giây, Hạ Nhiễm vừa mới post trạng thái lên microblog, đã thấy có một người trả lời rất ngạo mạng.

Là ta: xem ra cô quả thật rất vui vẻ.

Hạ gia cô nương: vui hay không vui là việc của tôi.

Là ta: Tôi không muốn để cô vui vẻ.

Nói chuyện với người không quen biết, con chuột trong tay Hạ Nhiễm chợt run lên, cô bỗng nhiên ngồi thẳng lưng lên, sợ hãi gõ thử: Anh là ai?

Là ta: ông chủ của cô.

Nếu như Hạ Nhiễm biết Cố Tàn Thần lại dùng microblog tán gẫu với cô, còn tại trong hàng tỉ dân mạng mờ mịt phát hiện chính mình, cô nhất định sẽ không chút lưu luyến xóa bỏ tài khoản cấp 5 của mình, đồng thời bỏ hết mấy trạng thái oán hận ông chủ ích kỷ, hèn hạ, nhỏ mọn, phúc hắc trên microblog.

Hạ Nhiễm khẽ hít ngậm khí, một giây sau liền tắt website đi.

Trốn được hòa thượng không trốn được miếu, lúc tan việc, trợ lý của Cố Tàn Thần – Ninh Viễn trước mặt đồng nghiệp tầng 17 gọi Hạ Nhiễm lại. Một tay anh ta bung chồng hồ sơ, đứng trước thang máy ngăn Hạ Nhiễm lại: “Ninh Viễn, có chuyện gì sao?”

Ninh Viễn không nhìn ánh mắt đánh giá của người khác, không chút kiêng dè lôi cô vào thang máy vắng vẻ, đẩy từ sau lưng cô: “Ông chủ có việc tìm cô, một lát nữa cô đi với tôi”.

Hạ Nhiễm ngốc, rõ ràng lúc ngoài thang máy mấy đồng nghiệp đã xầm xì với nhau, ánh mắt nhìn cô và Ninh Viễn có chút ý vị thâm trường. Lâm Khả đứng bên cạnh Hạ Nhiễm, nghe thấy mấy lời Ninh Viễn nói, ánh mắt sáng ngời lập tức đẩy tay Hạ Nhiễm nói: “Nhất định sẽ đi”.

Hạ Nhiễm chớp mắt, ra hiệu cho Lâm Khả không nói, sau đó lắc đầu nói với Ninh Viễn: “Là chuyện rất quan trọng sao? Có thể gọi điện thoại hay không, chúng tôi đã hẹn chiều nay đi ăn rồi”.

“Cái này. . .” Ninh Viễn có chút khó xử, ông chủ chỉ giao cho anh việc dắt người qua, cũng không nói nếu bị từ chối thì phải xử lý thế nào. Ninh Viễn lúng túng nhìn Lâm Khả: “Ông chủ chỉ nói gọi cô tới, có gì nghi vấn có thể gọi cho ngài ấy”.

Thang máy đã dừng lại một lúc lâu, Lâm Khả nhân cơ hội này đẩy Hạ Nhiễm vào, chính mình dẫn đầu đi ra ngoài, vừa nói vừa bày ra bộ dáng khẳng khái không từ việc nghĩa nói: “Trợ lý Ninh, Hạ Nhiễm liền nhờ anh vậy. Tôi còn có chút việc. Hạ Nhiễm, hôm nào chúng ta lại đi ăn”.

Hạ Nhiễm nhìn bóng lưng Lâm Khả mất hút ở cửa lương, còn có thể thấy cô ấy vẫy tay với cô ở phía xa. Có bạn xấu như vậy thật khó sống lâu mà.

Hạ Nhiễm cắn răng, quay đầu tức giận nói với Ninh Viễn: “Đi, đi gặp ông chủ lớn”.

Ninh Viễn không phụ mong đợi dẫn Hạ Nhiễm chạy một mạch tới bệnh viện, dẫn người tới trước cửa phòng VIP bệnh viện liền dừng lại. Hạ Nhiễm tro mắt nhìn Ninh Viễn đưa đồ cho mình, sau đó không chút hổ thẹn nói: “Ông chủ chỉ kêu mình cô vào, tôi đi mua com chiều trước”.

Ninh Viễn rời đi nhanh như chớp, Hạ Nhiễm nhìn theo phương hướng anh ta rời đi mà lau mồ hôi trên trán. Cô kéo tay kéo cửa, nhìn vào trong khiến cô có chút giật mình.

Cố Tàn Thần nằm nghỉ trên giường trắng, mặt mũi tái nhợt. Anh mặc quần áo bệnh nhân màu lam nhạt, không còn đáng vẻ tiêu sái thường thấy, lại có thêm chút ý vị như sương như khói.

Hạ Nhiễm đóng cánh cửa sau lưng lại, chậm rãi đi tới gần anh. Laptop bị anh để tùy ý trên bàn, còn chưa kịp tắt, đang ở trạng thái chờ. Cô để tài liệu trong tay xuống, ngón tay không chú ý đụng vào bàn phím, màn hình máy tính mở ra trang chủ, là microblog của anh.

Trên đó còn một câu cô chưa kịp xem: anh muốn gặp em.

Bốn chữ này, Hạ Nhiễm không biết lúc anh gõ nó có tâm tình như thế nào. Là một câu nói thật đơn giản, ngữ khí kiên định như cũ. Cô chỉ nhìn thoáng qua liền thu tay về, đầu ngón tay không ngừng run rẩy.

Anh nói: anh muốn gặp em.

Sau đó, cô liền đứng ở đây.

Chương 40: Đừng nhúc nhích, để anh ôm một lát.

Lời nói ái muội lại bá đạo như vậy cứ mãi luẩn quẩn trong lòng Hạ Nhiễm.

Mặt trời ngả về Tây, ánh tà dương chiếu vào phòng bệnh, nhất thời cả gian phòng chìm trong ánh nắng vàng của chiều tà. Hạ Nhiễm còn chưa kịp nâng tay lên đã bị người nắm lấy, dùng lực kéo nàng ngã xuống lồng ngực nam nhân đang nằm trên giường, cầm cô đụng vào bộ ngực cầu anh, khiến cô phát ra tiếng kêu đau đớn.

Đau đớn lan tràn toàn thân, sau khi khiếp sợ còn có thể cảm nhận được trái tim trong lồng ngực anh đang nhảy bang bang. Một, hai, ba... chỉ vón vện ba giây đồng hồ, tim anh lại nhảy lên rối loạn.

Cố Tần Thân ôm chặt người trong ngực, cười khê. Bởi vì trước ngực còn có một cô gái nhỏ, tiếng cười của anh có vẻ trầm thấp ám ách. Đôi môi đậm bạc ở chỗ cô không nhìn thấy khê cong, ria mép đụng vào cái trán trơn bóng của Hạ Nhiễm, mà sát qua lại.

Hai người cứ an tĩnh như vậy, Cố Tần Thân cậy mạnh thành công ôm chặt cô một phút. Hai tay Hạ Nhiễm bị ép lại giữa cô và Cố Tần Thân, đành lúng túng đè trên cơ bụng anh, mà lúc này nửa người trên của cô đè lên người anh, nửa người dưới lại không thể động đậy.

Cầm đau đớn, cộng thêm thân thể không nhúc nhích được, khiến cô muốn mau chóng rời khỏi cái ôm của anh. Hạ Nhiễm nghiêng đầu, tầm mắt khê đảo nhìn anh, xuyên qua cánh tay đong cong cong của anh nhìn ra ngoài, gương mặt bị ngập đỏ bừng kêu lên: “Cố Tần Thân, anh buông em ra”.

Cảm giác bị người trong ngực đẩy ra, Cố Tần Thân thả lỏng một chút, bàn tay to từ trên vai cô hạ xuống đặt ngang hông Hạ Nhiễm, một tay khác nâng mặt cô lên, bức bách cô nhìn mình, khoe miệng đang cong cùng hạ xuống: “Lá gan càng lúc càng lớn nhĩ, ngay cả xưng hô ông chủ cũng bỏ đi”.

Hạ Nhiễm không nói, sững sờ nhìn anh, cách xưng hô không phải trọng điểm để xoắn xuýt. Nửa ngày sau cô mới phản ứng kịp: “Ông chủ, mong anh buông tay ra trước, được không?”

“Bây giờ mới gọi ông chủ, có phải có chút muộn không?” Ánh mắt cô sáng ngời mà giáo hoạt. Lúc anh tỉnh liền đảo mắt tìm cô, cũng không biết mình tỉnh lúc nào, có khi là lúc cô đụng vào máy tính, cũng có khi là từ lúc cô mở cửa đi vào.

Trong lúc anh mong được gặp cô nhất, cô rút cuộc cũng xuất hiện trước mặt anh, hiện diện trong thế giới của anh.

Hạ Nhiễm cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi, bọn họ quả nhiên không hợp ở chung một chỗ, cô gằn giọng: “Cố Tần Thân...”

“Không cho gọi tên anh”. Cố Tần Thân hình như tức giận, ngẩng mặt, không cho cô phát ra tiếng.

Rõ ràng là cảnh cáo, cũng giống như đang nặng nề trách móc. Hạ Nhiễm ngẩng người: “Yêu cầu của anh thật nhiều”.

Nghe thấy cô nhỏ giọng oán hận, Cố Tần Thân áp cô lên ngực mình, lồng ngực nhấp nhô, nhìn đỉnh đầu của cô, vô lực thở dài: “Đừng động, để anh ôm em một lát”.

Anh nói xong, cùi chỏ của cô khê động, đôi mắt Cố Tần Thân khép hờ bỗng nhiên mở to, anh cho rằng cô lại muốn giãy khỏi mình, giọng điệu nửa khấn cầu nửa thương lượng: “Một lát thôi”.

Chỉ một lát...

Lời nói như vậy, cùng với ngữ khí trầm thấp, gương mặt Cố Tần Thân trắng bệch, Hạ Nhiễm trong một khắc này có chút cảm động, trong đầu cô lúc này chỉ có một suy nghĩ: đẩy anh ra. Nhưng thân thể cô lại không nghe theo đầu óc điều khiển, cứ vậy mà yên tĩnh ghé vào người anh, để anh ôm lấy cô.

Tầm mắt Hạ Nhiễm tránh ánh mắt như muốn nuốt người của anh, nhìn ngũ quan Cố Tần Thân, góc cạnh rõ ràng, hàng mi đen rừ xuống nổi bật trên gương mặt tái nhợt, rồi dừng lại trên nút áo của đồ bệnh nhân.

“Anh sao rồi?”

Thanh âm Hạ Nhiễm vô cùng nhẹ nhàng, có chút không rõ ràng, giống như có chút run rẩy cũng có chút quan tâm. Cố Tần Thân lẳng lặng nghe, không trả lời ngay câu hỏi của cô. Hai tay anh chống người ngồi dựa vào gối đầu giường, thuận tay kéo người trước ngực ngồi xuống bên cạnh.

Anh nhìn cô: “Em đang quan tâm anh sao?”

Nói xong, anh lại không đợi cô trả lời, nâng tay vờn về mái tóc dài của cô, ngữ khí vô cùng ôn nhu nói: “Anh rất tốt”.

Cố Tần Thần quyết định không nghe Hạ Nhiễm trả lời, cho dù là có hay không, trong tim anh vĩnh viễn chỉ có một đáp án. Nếu không thể thay đổi cô, vậy anh càng phải nỗ lực.

Hạ Nhiễm ngồi một bên giường, tay bị anh nắm lấy, cô muốn rút tay ra nhưng bị biểu tình bình tĩnh tự nhiên lật tài liệu cô mang tới làm cô bại trận. Anh nghĩ nắm liền để anh nắm, dù sao sự việc ăn đậu hủ như này cũng không phải ngày một ngày hai. Cô vốn cứ an tĩnh ngồi đây, cho đến khi anh mở miệng thả người, có điều nơi khóe mắt nhìn thấy trên bàn tay nổi gân xanh của anh có dấu đỏ, cuối cùng Hạ Nhiễm cũng không nhịn được mà quan tâm.

“Nếu tốt rồi, anh vẫn còn phải nằm viện sao?”

Lời này của Hạ Nhiễm giống như đang đi trong sa mạc khô nóng gặp được một hồ nước trong suốt. Cố Tần Thần kích động, tay nắm tay cô cũng ấm hơn, nâng mắt nhìn cô một cái lại tiếp tục ra vẻ nghiêm túc nhìn văn kiện trong tay: “Bây giờ không phải rất tốt sao?”

Có lẽ Hạ Nhiễm không biết, đối với Cố Tần Thần, giờ phút này quả thật rất tốt. Bởi vì có cô ở đây, bởi vì cô quan tâm anh. Hai nguyên nhân này đều có ý nghĩa khác nhau. Về trước, cô có thể yên tĩnh ngồi bên cạnh anh về sau, trong mắt anh, trong tai anh đều thấy rõ cô lo lắng cho anh.

“Ông chủ, không phải anh bệnh tới cháy não luôn rồi chứ?” Nào có người nào lại cảm thấy bị bệnh nằm viện là chuyện tốt, Hạ Nhiễm yên lặng liếc anh một cái sau đó tránh đi sự đụng chạm của anh.

Cảm xúc nóng rực từ mu bàn tay truyền tới trong lòng, cô đột nhiên thu tay mình lại, nắm lấy tay anh, kinh ngạc hô: “Thật nóng!”

Cố Tần Thần bị cô sờ, trong tim rung động, văn kiện cần ký gấp trong tay căn bản không thể tập trung xem đành để xuống. Cố Tần Thần nắm tay Hạ Nhiễm, mười ngón tay đan xen, cầm lấy tay đặt lên môi mình, cắn nhẹ đầu ngón tay Hạ Nhiễm. sau đó, anh im lặng hôn lên tay cô, khóe miệng cong lên, ý vị thâm trường nói: “Em là đang nghi ngờ ông chủ của mình giả bệnh sao? Hạ Nhiễm, lá gan của em càng lúc càng lớn nhỉ”.

Bị anh đùa như vậy, Hạ Nhiễm còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, nhiệt độ nóng bỏng trên mặt cơ hồ tản ra ngoài, bên tai đỏ bừng, lại dùng tay khác đánh anh: “Anh đang làm gì! Mau buông ra!”

Cố Tần Thần cứ vậy nắm lấy tay cô, để cô đánh lên vai anh. Nói dễ nghe là đánh, thật ra là vô cùng ái muội.

Mặt trời sớm đã lặn xuống nơi chân trời, gian phòng bởi vì không có bật đèn mà trở nên tối hơn, anh không nhúc nhích nhìn cô, mái tóc dài rơi xuống che đi bộ dáng thẹn thùng khiến Hạ Nhiễm càng thêm mê người.

Cố Tần Thần động tĩnh, anh hơi cúi người dựa vào người Hạ Nhiễm, ngón tay chạm vào cái cổ trắng nõn của cô, cảm xúc lạnh lạnh lướt qua vai cô. Thân thể Hạ Nhiễm dựa vào anh có chút run rẩy. Cố Tần Thần hạ mắt, tự nhiên vén tóc cô ra sau.

Lòng bàn tay anh lướt qua xương quai xanh, hõm vai, rồi nhẹ nhàng khoát sau cổ cô. Mười ngón tay giao nhau không biết đã buông ra từ khi nào, trong lúc cô đang ý loạn tình mê liền thuận lợi đặt lên sống lưng cô. Đôi mắt Hạ Nhiễm như có sương mù, lại trở mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ nhích từng tí một tới gần, càng ngày càng gần.

Hơi thở ấm áp của anh phả vào mũi cô, anh nhẹ nghiêng đầu chạm vào môi cô. Đôi môi ấm chạm vào môi khô của cô, không phải kiểu chuồn chuồn lướt nước, cũng không phải nụ hôn sâu say đắm. Cố Tần Thần khẽ liếm môi cô, trong lúc cô khẽ mở để thở liền cạy miệng Hạ Nhiễm tiến vào.

Nụ hôn nhẹ nhàng mà dịu hoặc ập tới, ngón tay thon dài vô thức quấn quanh tóc cô. Trời đất xoay chuyển, Hạ Nhiễm rốt cuộc cũng hiểu rõ ý nghĩa của câu này, trong lúc Cố Tần Thần hôn cô, cô chậm rãi nhắm mắt lại, phòng tuyến được dựng lên trong lòng cũng dần tan rã.

Cố Tần Thần hít thở thâm trầm dung nhập vào hơi thở của cô, sau lưng là lòng bàn tay có chút ướt át của anh, Hạ Nhiễm vô tri vô giác mà ngênh hóp với anh.

“Vợ à, trẻ con không nên nhìn” Cửa bị tùy tiện mở ra, thanh âm bướng bỉnh của Tiêu Sơn quanh quẩn trong phòng bệnh VIP.

Hạ Nhiễm hoảng hốt, đột nhiên hoàn hồn, không chút lưu tình đẩy người ra, gương mặt gương ngượng đỏ bừng nhìn đám người ngoài cửa. Tên cầm đầu với bộ dáng kích động - Tiêu Sơn, một tay đẩy cửa vào, một tay che mắt La Xuyên, trên miệng còn hùng hồn nói: “Hình như chúng ta tới không đúng lúc”.

Hồ An đi sau Tiêu Sơn càng làm bộ ôm vợ Lý Sa Sa vào trong ngực, hưng trí dào dạt mà châm ngòi thổi gió: “Không phải là không đúng lúc, sợ là tới muộn chút nữa càng là tình huống lửa phát hơn nữa”.

Da mặt Hạ Nhiễm vốn mỏng, bị người trêu ghẹo càng thêm đỏ mặt. Ánh mắt cô đảo qua La Xuyên và Lý Sa Sa xin giúp đỡ, hai người này lại bày ra bộ dáng phụ xướng phụ tùy. Hạ Nhiễm cắn răng, trừng Cố Tần Thần, rồi lại giống như con rùa đen hận không thể chôn đầu xuống đất.

“Khụ” Cố Tần Thần bị Hạ Nhiễm đẩy ra, dù bận tới mắt vẫn thông dong ho nhẹ một cái, hai mắt dừng tại đỉnh đầu Hạ Nhiễm vô cùng sùng ái.

Không khí tốt bị người khác phá hoại, tâm lý Cố Tần Thần còn chưa hạ hỏa, đảo mắt nhìn mấy người này, lãnh đạm nói: “Ai cho các người tới?”

“Nghe nói cậu bị bệnh, đặc biệt tới thăm”. Không chút hổ thẹn, bốn người này công khai đàng hoàng, khệnh khạng vào phòng bệnh, Tiêu Sơn lấy trong tay Lý Sa Sa ra một bó hoa tươi, đặc biệt đưa cho Hạ Nhiễm đang ngồi bên cạnh Cố Tần Thần: “Đây, em gái giúp anh cắm hoa này vào bình đi”.

Hạ Nhiễm bị trêu chọc như vậy, tâm tình muốn chết cũng có. Cô hung dữ trừng Tiêu Sơn, ném hoa lên ngực Cố Tần Thần: “Em đi toilet”.

Cô xoay người, trong ánh mắt tha thiết của mọi người vội vã chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thời khắc này, Cố Tần Thần nắm tay nàng, thật chặt, thật chặt.

Cửa phòng bệnh đóng lại, Hạ Nhiễm ẩn ẩn cảm thấy phía sau lưng có mấy ánh mắt nóng như lửa đang nhìn mình. Cô lúng túng, mặt đỏ ửng chuồn ra khỏi phòng bệnh, men theo hành lang dài đi ra ngoài. Trong đầu cô không ngừng vang lên tiếng cười không trượng nghĩa, bỏ đá xuống giếng của bạn bè, còn có tiếng ầm nhần kêu rên của Cố Tần Thần khi cô ra ngoài.

Nhất thời thất thần, Hạ Nhiễm vô thức rẽ vào một góc lại đụng vào một nam nhân đang từ toilet đi ra. Chân cô lao đảo, thân thể theo bản năng ngã hướng ra sau, trong lúc hoảng loạn cô nhanh chóng nắm lấy ống tay áo của người đó. Chỉ là chất liệu của bộ Tây phục mà người đó mặc lại không bình thường, tay cô mới chạm vào tay áo hần liền bị kéo xuống.

Tơ mắt nhìn mình càng lúc càng gần với mặt đất bản, Hạ Nhiễm buông tha cho ý nghĩ giãy dụa, lúc gần ngã sắp xuống cô lại còn nghĩ đập xuống là móng mình hay là cái ót.

Trong lúc Hạ Nhiễm nhắm mắt nhận mệnh, nam nhân bị cô đụng vào lại nhanh tay lẹ mắt lui về phía sau, đồng thời giờ tay nắm lấy tay nhỏ của cô. Không khí yên tĩnh xung quanh vang lên tiếng vang trầm đục, cái lưng rắn chắc của anh ta bị đập vào vách tường trắng phía sau, mà cả người cả tay Hạ Nhiễm cứ thế bị kéo vào một vòng ôm xa lạ.

Khi Hạ Nhiễm còn chưa phục hồi tinh thần sau khi thoát khỏi cảnh nguy hiểm, thanh âm ôn nhu của nam nhân vang lên từ đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng quan tâm: “Cô có ổn không?”

Thanh âm này, quanh quẩn bên tai, lại giống như đã từng quen thuộc.

Ánh đèn màu trắng thật chói mắt, Hạ Nhiễm hoảng sợ mở to mắt nhìn nam nhân đang cau mày trước mặt. gương mặt trắng nõn trơn bóng, ánh mắt ôn nhu, mặt mày như ngọc, đây không phải Trần Từ Ngang sao?

Đuôi lông mày của anh ta khi thấy Hạ Nhiễm đã chậm rãi giãn ra, khóe miệng hơi cong lên, lộ ra nụ cười lễ phép: “Hạ tiểu thư, cô có ổn không?”

Nghe thấy anh ta hỏi lại lần nữa, Hạ Nhiễm lập tức lui ra một khoảng cách với anh ta, lúng túng gật đầu nói: “Tôi ổn, cảm ơn anh”.

“Không sao”. Trần Từ Ngang đáp lại, hai mắt nhanh chóng quét một vòng từ trên xuống dưới, xác định Hạ Nhiễm thật sự không bị thương mới hỏi tiếp: “Hạ tiểu thư, sao cô lại ở đây?”

Bị Trần Từ Ngang hỏi như vậy, lúc này Hạ Nhiễm mới nghĩ tới oan gia đang nằm trong phòng bệnh, cô cúi đầu, mắt đảo một vòng, mới chọn một câu trả lời ngắn gọn: “Ông chủ công ty bị bệnh, tôi tới thăm”.

“Cố tổng bị bệnh?” Trên gương mặt trong sáng của Trần Từ Ngang in rõ mấy chữ to: không tin được, nghĩ lại ngày hôm qua anh ta còn nhìn thấy Cố Tần Thần hăng hái trong hội nghị, lúc trò chuyện cũng không thấy có gì khác lạ.

“Anh ấy sao rồi?”

“À, bây giờ đỡ nhiều rồi”. Hạ Nhiễm đáp lại, còn không khỏi oán thầm trong lòng, có thể nói chuyện, có thể mắng chửi người rồi, còn có thể... hôn cô, như vậy bệnh cũng không phải rất nặng.

Nghe Hạ Nhiễm nói xong, Trần Từ Ngang khẽ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, tầm mắt lại bị người bước ra từ phòng bệnh ở đầu hành lang bên kia hấp dẫn.

“Trần Tổng, sao anh lại ở chỗ này? Chẳng lẽ anh cũng bị bệnh sao?”

Mất sáng như đuốc, Trần Từ Ngang chăm chú nhìn cánh cửa, thấy Hạ Nhiễm cũng theo tầm mắt của anh ta nhìn sang, liền ra vẻ ung dung nói: “Không phải, tôi tới thăm một người bạn”.

Hạ Nhiễm nghiêng người tránh đi, một tay ôm lấy cánh tay kia, cô thấy đôi mắt đen của Trần Từ Ngang dính chặt lên người cô ấy, áo blouse dài màu trắng khiến gương mặt trắng nõn của cô ấy có thêm chút tự tin thong dong. Cho dù bọn họ đứng cách xa nhau mấy chục thước, cô cũng có thể cảm nhận được thái độ thân thiện của cô gái đó. Hạ Nhiễm nhìn cô ấy, lại nhìn Trần Từ Ngang đang trầm tư, không rõ nguyên nhân, hỏi: “Bạn anh? Là vị bác sĩ này sao?”

Trần Từ Ngang nhìn chăm chăm áo trắng lui tới trên hành lang dài, người cũng đã sớm đi vào phòng bệnh khác, ngẩn ngơ một hồi, anh ta mới đầy thâm ý nhìn Hạ Nhiễm an tĩnh đứng sau, nhẹ nhàng đồng ý: “phải”.

Có lời khẳng định, Hạ Nhiễm ngoài ý muốn quay đầu nhìn anh ta, vừa lúc đó anh ta cũng nói: “Ồ London, hai người có gặp qua rồi”.

London? Chẳng lẽ chính là cô gái đưa lưng về phía cô? Hạ Nhiễm cuối cùng cũng hiểu, Trần Từ Ngang nhất định không biết lúc này anh ta nhìn cô ấy chăm chú, mang nhiều thâm tình, lại có chút thương tiếc.

Hạ Nhiễm cảm động tiến lên vỗ vai anh ta: “Tôi cảm thấy cô ấy rất tốt, anh cần phải nỗ lực hơn nữa”.

Thanh âm Hạ Nhiễm nhẹ nhàng ôn nhu, không có đáng về kịch cỡm, cũng không phải đồng tình, chỉ giống như một người bạn bình thường đang vỗ vai anh ta. Trần Từ Ngang bị hành vi đùa giỡn của cô làm bật cười, con người âm thầm cũng sáng lên, nhìn cô khen ngợi: “Được”.

“Hai người đang làm gì?”

Hạ Nhiễm cười ngây ngô với Trần Từ Ngang, đột nhiên có tiếng chất vắn vang lên. Đó là thanh âm của Cố Tàn Thần, tiếng anh khàn khàn lại có chút trầm ổn, biểu tình trên mặt Hạ Nhiễm khê cứng, cô chậm rãi quay lại nhìn, Cố Tàn Thần mặc đồ bệnh nhân không biết đã xuất hiện lúc nào.

Hạ Nhiễm nghĩ anh mặc đồ này khiến trên người không có khí phái như trước, nhưng lại có một hương vị khác. Hai tay anh khoanh trước ngực, lông mày đen dày hơi giương lên, đầu lông mày nhướng cao khiến ánh mắt có chút sắc bén, hờn giận liếc nhìn Trần Từ Ngang.

Rất nhanh, Cố Tàn Thần lại khôi phục dáng vẻ không có biểu tình như trước, lướt qua Trần Từ Ngang, nhìn Hạ Nhiễm chăm chăm: “Không phải em đi toilet sao?”

Cô nhìn anh, lập tức trở nên biết điều: “Không phải anh ở trong phòng sao?”

“Mười phút. Anh tới nhìn xem có phải em lạc đường không?”

“Ông chủ, ngay cả thời gian đi toilet cũng phải quy định sao?” Dưới sự dẫn dắt của Cố Tàn Thần, hai người liền trực tiếp xem nhẹ Trần Từ Ngang đang đứng một bên, anh một câu em một câu mà nói chuyện.

Anh lạnh nhạt phun ra một chữ: “Muốn”.

Sau đó, Cố Tàn Thần khép hờ mắt đánh giá khoảng cách giữa hai người, khóe miệng hơi cong, tay vươn ra đưa về phía cô, ra lệnh: “Tới bên cạnh anh”.

Tuy rằng biết rõ Hạ Nhiễm và Trần Từ Ngang không có quan hệ gì, nhưng nhìn thấy khoảng cách giữa mình và cô lớn hơn khoảng cách giữa cô và hán ta, trong lòng Cố Tàn Thần vô cùng không vui.

Đúng, chính là không vui. Cho nên lúc Hạ Nhiễm vô thức lắc đầu, gương mặt kiềm chế tính tình của Cố Tàn Thần liền đen, lại giơ lên nụ cười lễ độ ôn tồn, cùng cô thương lượng nhưng thật ra thì đe dọa nói: “Tới đây, hoặc anh qua đó”.

Trần Từ Ngang nhìn một màn này, vẫn không nói gì, chỉ yên tĩnh đứng một bên mà nhìn. Khi Hạ Nhiễm đưa ánh mắt cầu giúp đỡ nhìn anh ta, anh ta bước lên một bước nhỏ, dưới cái nhìn chăm chú của Cố Tàn Thần, lấy thân mình cao lớn của bản thân che đi thân mình nhỏ nhắn của Hạ Nhiễm: “Cố tổng, có phải có chút quá đáng rồi không?”

Lúc Trần Từ Ngang bước lên một bước, một tay Cố Tàn Thần áp lên khuỷu tay kia cũng nắm chặt lại, hai mắt bén nhọn, dòm tầm nhìn từ Hạ Nhiễm tới anh ta, ngữ khí bình tĩnh vô ba nói: “Tôi không biết hóa ra Trần tổng là người thích lo chuyện bao đồng như vậy”.

Trần Từ Ngang vốn không muốn tham dự chuyện của hai người họ, nhưng bây giờ thấy Cố Tàn Thần để ý như vậy, anh cảm thấy có hứng thú, ở lại giúp họ trình diễn tiết mục người mình thích lại thân thiết với người khác trước mặt mình. Mà lần này, vai nam nữ chính đổi rồi. Nghĩ nghĩ, anh cũng không để ý nói: “Chỉ là thuận tiện thôi”.

“A a.”

Cố Tàn Thần cười khê khiến Hạ Nhiễm không ngừng đỏ mặt hồi hộp. Hai nam nhân đứng bên cạnh cô, trên mặt đều mang theo nụ cười nhạt, lại đều lạnh lẽo không chút tình cảm. Khí chất nam nhi lan tỏa bốn phía quá mạnh mẽ, Hạ Nhiễm nhìn Trần Từ Ngang đứng trước mình, lại nhìn Cố Tàn Thần ở đối diện, khi cô mới nhìn tới thân thể thẳng tắp của anh, tay đã bị người kéo qua.

Cố Tàn Thần ôm tay Hạ Nhiễm, một tay đẩy tay Trần Từ Ngang đang vươn ra, cúi đầu nhìn người trong ngực, thấp giọng nói: “Xin lỗi, chuyện của chúng tôi không cần Trần tổng phí tâm...”

Chuyện của chúng tôi...

Hạ Nhiễm sững sờ ngẩng đầu nhìn Cố Tàn Thần, trong mắt anh có chút dao động, môi mím lại, ánh mắt cảnh cáo cô. Bàn tay to phủ trên vai cô, càng khiến Hạ Nhiễm cảm thấy áp lực, anh ghé miệng vào tai cô, cắn răng nói nhỏ: “Lát về anh thu thập em sau”.

Mỗi tiếng nói, mỗi cử động của Cố Tàn Thần đều tràn ngập bá đạo và ham muốn chiếm lấy mãnh liệt, Trần Từ Ngang thu tay lại, khê lắc đầu nói: “Anh đang cường ép cô ấy”.

“So với buông tay thì tốt hơn”.

Câu nói nhọt nhọt không có cảm tình được Cố Tàn Thần nói nhẹ vô cùng. Hạ Nhiễm trong lòng anh đang thất thần nên không nghe thấy, mà Trần Từ Ngang ở đối diện lại nghe thấy rõ ràng.

Lúc Cố Tàn Thần hai mươi tuổi nói với Trần Từ Ngang, có lẽ buông tay sẽ cho cả hai có cơ hội có được hạnh phúc, tối thiểu là cô sẽ hạnh phúc. Ba mươi tuổi, Cố Tàn Thần lại dùng ngữ khí trầm thấp như vậy nói rằng cường ép tốt hơn là buông tay.

Trần Từ Ngang nhìn Cố Tàn Thần đè trán Hạ Nhiễm lại, đem hai tay giãy giụa của cô ép chặt trong lòng, bộ dạng hung ác không tha, trong mắt lại tràn ngập cung chiêu.

Sau khi nói xong mấy câu thâm ý, Cố Tàn Thần cường ngạnh kéo Hạ Nhiễm xoay người về phòng, mới đi được vài bước, ánh mắt lại dừng trên bóng lưng cô gái cách đó không xa. Đột nhiên Cố Tàn Thần bỏ người trong ngực xuống, xoay người đi tới chỗ Trần Từ Ngang đang đứng: “Đã biết mục đích mình tới nơi này, vì sao còn trốn ở một góc mà nhìn cô ấy?”

Cố Tàn Thần nói xong xoay người đi, Trần Từ Ngang nhìn bóng lưng hai người họ, ở chỗ bọn họ không thấy nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi”.

Cách đó không xa, Hạ Nhiễm nhìn Cố Tàn Thần đi nhanh tới chỗ mình, lại thấy thân thể Trần Từ Ngang khẽ run, tuấn mi nhíu lại, khóe môi động động không biết đang nói gì, cuối cùng lại chỉ nhíu mày nhìn bọn họ.

“Còn không bỏ được?”

Hạ Nhiễm đang suy nghĩ, lại thấy thanh âm thăm dò bất minh của Cố Tàn Thần vang lên. Cô nín thở, muốn phản bác lại, nhưng bàn tay đã bị một bàn tay khô ráo khác nắm lấy.

“Một lát nữa giải thích rõ ràng cho anh”.

Cố Tàn Thần nói lạnh băng, lực chú ý của Hạ Nhiễm vẫn dừng lại ở hai bàn tay nắm nhau. Cô đã từng thấy một câu nói như vậy, mười ngón tay đang vào nhau đại biểu hai người tâm liền tâm, nếu một bên gắt gao nắm chặt tay người còn lại, bởi vì người đó sợ hãi đối phương sẽ rời xa mình.

Mà lúc này, Cố Tàn Thần nắm tay cô rất chặt, rất chặt.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Nếu Em Chạy, Anh Liên Trừ Lương Em. Trừ Gấp Đôi

Lúc Hạ Nhiễm bị Cố Tàn Thần mang về phòng bệnh, gian phòng tối thui không một bóng người.

Nắm cửa phòng trong tay Cố Tàn Thần, mở ra rồi đóng lại. Hạ Nhiễm giống như con gà bị anh xách lên rồi ném trên giường, một mình anh đứng đó, đặc biệt hiền ngang, nhìn xuống cô: “Bây giờ có thể giải thích”.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, thu hồi tầm mắt, lại cúi đầu nhìn váy và giày cao gót của mình.

Bộ dáng an tĩnh biết điều, lại lộ ra chút quật cường và cố chấp. Cô không biểu hiện ra, không có nghĩa anh không biết. Cố Tàn Thần nhân lúc cô cúi đầu, xoay người mở đèn phòng lên. Ánh sáng trong nháy mắt tràn ngập căn phòng, Hạ Nhiễm nâng tay che mắt, qua khe hở của các ngón tay nhìn anh.

Có chút ngoài dự đoán, Cố Tàn Thần vậy mà tươi cười đứng trước mặt cô nhìn cô, khóe miệng anh hơi cong, thật khiến cô không chịu nổi mà yêu thích. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người cười cũng có thể làm người khác mê muội như vậy, anh vươn tay, xoa xoa đỉnh đầu cô, động tác mềm nhẹ mang theo chút lưu luyến, than thở nửa ngày mới nói: “Em thật khiến anh lo lắng đề phòng”.

Ngữ khí ôn nhu quá mức, vô cùng vô hại, Hạ Nhiễm quay đầu tránh tay anh, cãi bướng nói: “Em không phải con nít”.

Phản bác của cô đối lại tiếng cười của anh, Cố Tàn Thần cũng không ngại phiền toái vén gọn mái tóc hỗn độn của Hạ Nhiễm. Thần sắc anh nghiêm túc, gần từng chữ nói: “Anh chưa bao giờ xem em là con nít”.

Anh nhìn cô từ khi còn nhỏ tới lúc lớn lên, lại nhìn cô hồ đồ bước vào xã hội. Trước năm mười lăm tuổi, có lẽ anh chỉ thích trêu chọc cô. Sau đó, trong lúc bất tri bất giác lại yêu cô, sau đó nữa trong những năm tháng cô không biết tới về lên một tương lai cho hai người, cho người sẽ cùng anh đi về phía trước.

Hạ Nhiễm sao có thể biết được, những ngày tháng anh nỗ lực vì tương lai, lao thẳng tới đích vì chuyện cổ tích về nàng công chúa còn chưa xảy ra. Cô chỉ cần lớn lên, anh chỉ cần nghiêm túc chờ đợi.

Hạ Nhiễm nhìn Cố Tàn Thần nghiêm túc không thể không nghiêm túc theo, tim đập loạn nhịp, tùy ý để anh đùa nghịch tóc mình, sừng sốt hỏi: “Sao anh lại phải lo lắng đề phòng?”

Cô hỏi anh, tay Cố Tàn Thần đột nhiên dừng lại, không để cô giầy dựa, tay anh dừng lại trên gò má cô, nhẹ nhàng sờ da thịt trắng nõn của cô.

Thanh âm Cố Tàn Thần ám ách nói: “Anh cho rằng em đã về”.

Lúc anh thấy cô ngượng ngùng chạy ra khỏi phòng bệnh, trong lòng liền cảm thấy vui mừng khó nói thành lời. Anh biết, cô đối với hành vi thân mật của anh cảm thấy ngượng ngùng, không phải tức giận. Lúc Tiểu Sơn và Hồ An triều ghẹo, anh ko bình tĩnh nổi, nhanh chóng đuổi người, lại chờ mãi cũng không thấy cô trở về.

Cố Tàn Thần đang cười, lại có chút cay đắng. Hạ Nhiễm không khỏi nghĩ lại biểu tình bình thường của anh, người đứng trước mặt cô lúc này có biểu tình thật phong phú, hoặc vui, hoặc buồn, hoặc tức giận, hoặc dờ khóc dờ cười.

Cô ngẩng đầu, mũi đỏ ửng, tùy tay kéo tay anh ra, nhỏ giọng nói: “Anh còn ở đây, em có thể đi chỗ nào?”

“Nếu em dám chạy, anh liền trừ lương em”. Gương mặt lạnh lùng cũng có chút ửng hồng, lông mày giãn ra, giọng nói vẫn đứng đắn như thường: “Trừ gấp đôi”.

Người này đã sinh bệnh còn không quên trừ tiền lương của cô. Hạ Nhiễm quay mặt đi, không thèm nhìn con người không nói đạo lý này nữa. Trong lúc cô còn đang nghĩ phải nói gì, liền thấy một bình thủy tinh treo trên giá ở đầu giường, cùng với ống tiêm nằm lè loi lơ lửng trên gối.

Tầm mắt quay lại, cầm lấy tay phải bị Cố Tàn Thần liều lĩnh rút kim ra, vết bầm tím đập vào mắt cô.

Hạ Nhiễm hít khí lạnh, mũi đột nhiên thấy ngứa tới muốn khóc. Tay phải Cố Tàn Thần bị thương, cũng là bàn tay đó ở hành lang nắm chặt lấy bà vai cô, lại ở trên đường mười ngón tay đan nhau.

Cô mấp máy môi, còn chưa mở miệng hỏi thăm đã bị người ôm vào trong ngực. Cố Tàn Thần cố chấp ôm cô ngồi trên giường, đầu cô dựa vào ngực anh, hô hấp hai người giao hòa còn vương lại vị thuốc tây.

Cố Tàn Thần ôm cô, bàn tay to chậm rãi giữ lấy ót cô, ngữ khí chậm chạp xem thường: “Từ hôm anh hôn em, anh đã nói sẽ phụ trách với em, em còn nhớ sao?”

Mấy ngày rồi, đây là lần đầu anh ôm cô, Hạ Nhiễm sớm đã không nghĩ được gì. Cô cũng không quan tâm nhiều nữa, trong đầu là hình ảnh nam nhân lạnh lùng và bàn tay vì rút ống kim mà tím bầm. Cứ như vậy, lặp đi lặp lại trong đầu. Cô hấp háy mũi, ôn nhu trả lời: “Nhớ”.

Cố Tàn Thần hạ mắt nhìn cô, hai tròng mắt lưu chuyển thâm tình, có chút vô lại hỏi: “Nếu nhớ sao lại trốn anh?”

“Em không có...”

Hạ Nhiễm thừa nhận từ đêm đó trở đi, cô thật sự ngay cả ý nghĩ từ chức để trốn tránh anh cũng có. Nhưng cô còn chưa làm gì, anh liền bị bệnh rồi.

“Anh nên xử lý em thế nào đây?”

Tiếng thở dài của Cố Tàn Thần vờn trên đỉnh đầu Hạ Nhiễm, cả thể xác và tinh thần cô đều ngẩn ra, cô hé mắt nhìn thân thể anh hơi cong xuống. Cố Tàn Thần buông bàn tay đang ôm cô ra, tỉnh tã miêu tả gương mặt cô, hầu kết nơi cổ khẽ động, đôi môi mỏng kiên định cương nhu mở ra hợp lại, dụ hoặc nói: “Chúng ta ở chung đi, có được không?”

Hạ Nhiễm nhìn Cố Tàn Thần, chỉ thấy hàng mi dài che đi đôi mắt long lanh sáng ngời của anh. Thái độ khác thường của Cố Tàn Thần cũng không bức bách cô, ngữ khí đề thấp hỏi thăm, thanh âm từ tính dào dạt lộ rõ khát vọng.

Giờ khắc này, cho dù là nam nhân nào cũng rất khó cự tuyệt.

Không liên quan tới yêu hay không, Hạ Nhiễm giống như bị mê hoặc, cô gật đầu. Hai tay không tìm được vòng qua eo gầy của anh, lại lần nữa tựa đầu vào ngực anh.

Được Hạ Nhiễm đáp lại, nội tâm Cố Tàn Thần sớm đã vui mừng tới điên, nhưng bề ngoài lại vẫn tự nhiên bình tĩnh như cũ. Trong cổ có chút ngứa, Cố Tàn Thần che miệng ho vài tiếng.

Ho khan liên tiếp, Hạ Nhiễm dựa trên lồng ngực anh chỉ nghe được thanh âm nặng nề.

Cảm thấy thân thể Cố Tàn Thần run rẩy mãnh liệt, Hạ Nhiễm nằm trong lòng anh hơi cau mày, muốn rời khỏi, thân thể vừa động liền bị Cố Tàn Thần áp xuống.

Trong phòng bệnh VIP là giường lớn với cái chấn mòng, thân thể nhỏ gầy của Hạ Nhiễm cứ vậy bị Cố Tàn Thần đẩy ngã lên giường, cô vừa lúng túng lại vừa tức giận. Cô nằm trên giường bệnh, lúc này trong đầu chỉ có một ý niệm, Cố Tàn Thần thật nặng quá.

Hạ Nhiễm bị anh đè có chút không thờ được, hai tay dùng sức đẩy anh ra, anh lại không có phản ứng gì. Cô nóng vội, nhanh chóng vỗ hai cái lên lưng anh, miệng còn không ngừng nhắc: "Cố Tần Thần, để em đứng lên".

Cố Tần Thần vẫn áp trên người cô không nhúc nhích, Hạ Nhiễm nằm dưới thân anh phí sức, không dễ dàng gì mới chống đỡ trên vai anh, dùng sức thờ: "Cố Tần Thần, anh muốn ngạt chết em sao?"

Người bên trên vẫn không nói lời nào.

Lúc này Hạ Nhiễm mới ngẩng đầu nhìn Cố Tần Thần đang nghiêng đầu một bên, đôi mắt anh khép kín, sắc mặt trắng bệch. Cố ghé vào tai anh kêu hai tiếng, anh vẫn không có phản ứng.

Nước mắt Hạ Nhiễm chảy ròng, không biết sức lực từ đâu tới, cô liền đẩy Cố Tần Thần qua một bên, vội vàng nâng đầu anh lên. Hạ Nhiễm vừa lay người Cố Tần Thần, vừa khàn giọng kêu: "Cố Tần Thần, Cố Tần Thần, Cố Tần Thần, anh tỉnh dậy đi".

Dưới sức lực của cô Cố Tần Thần chỉ hơi chau mày, đôi môi mỏng không có huyết sắc càng mím chặt lại. Thấy vậy, Hạ Nhiễm liền hốt hoảng.

Cô luống cuống chân tay ấn chuông đầu giường, trên mặt dần dụa nước mắt.

Hạ Nhiễm không ngừng ấn chuông, bác sĩ và điều dưỡng cũng vào phòng kịp lúc, bọn họ thấy Hạ Nhiễm mặt đầy lệ ngồi trên giường ôm Cố Tần Thần còn tưởng rằng bệnh nhân xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Y tá vội an ủi Hạ Nhiễm, rồi phối hợp với bác sĩ tiêm cho Cố Tần Thần.

Cuối cùng, bác sĩ chẩn đoán Cố tiên sinh bởi vì sốt và thân thể không đủ chất mà té xỉu, sau đó Hạ Nhiễm còn vương nước mắt đỏ mặt cảm ơn bác sĩ và y tá. Chờ bọn họ đi rồi, Hạ Nhiễm đóng cửa lại, ngồi đối diện nhìn nam tử đang ngủ say, lúc này cô mới nín khóc, khẽ cười.

Cố Tần Thần tỉnh lại lần nữa đã là hai giờ sau.

Anh mở to mắt, bắt đầu quét quanh phòng tìm kiếm thân ảnh quen thuộc, lại thấy Hạ Nhiễm đang mở to mắt ghé vào người anh nhìn anh, trong đôi mắt to có chút kinh hi lóe qua.

"Anh tỉnh rồi?" Hạ Nhiễm vui vẻ lay lay Cố Tần Thần, vươn tay sờ trán anh: "Cũng được, hạ sốt rồi".

Nói xong, cô tức giận trừng anh: "Ai bảo anh cậy mạnh, không uống thuốc, không truyền nước".

Cố Tần Thần không lên tiếng, nhìn cô thật lâu. Bởi vì mới khóc, Hạ Nhiễm nhân lúc Cố Tần Thần đang ngủ mà vào toilet tẩy trang, vẻ mặt không son phấn lúc này càng có vẻ sinh động xuất trần.

Một lúc sau, anh mới chỉ đồng hồ trên bàn, chậm rãi hỏi: "Em chưa ăn tối sao?"

"Chưa". Hạ Nhiễm lắc đầu, anh như vậy khiến cô lo lắng sao có thời gian ăn cơm chứ. Bây giờ anh hỏi như vậy cô mới nhận ra, chú ý tới hai hộp bento để trên bàn. Có lẽ là Ninh Viễn mua tới, còn chưa kịp ăn thì anh ngắt đi rồi.

Hạ Nhiễm nói thầm: "Anh cũng chưa ăn?"

Cố Tần Thần không cau mày, sắc mặt giống như đang chỉ trích cô không chịu ăn cơm. Hạ Nhiễm thu hồi tầm mắt, nuốt nước bọt, lập tức nói: "Tối nữa về nhà em liền ăn cơm".

Cô nói lời này khiến Cố Tần Thần tự nhiên lại thấy tức giận, không nể hà nhìn cô chăm chăm.

Trong chốc lát anh mới thu hồi tầm mắt, cầm lấy điện thoại di động trên đầu giường, tùy tay bấm dãy số, điện thoại bên kia thông rồi, anh chậm rãi nói: "Bác Trương, lát nữa bác tới đây, phiền bác mang hai phần cơm chiều".

"Này, em nói..."

Cố Tần Thần luôn nói ngắn gọn, mới giao việc cho bác Trương xong liền cúp điện thoại, biết rõ còn cố hỏi: "Nói cái gì?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Da Thịt Thân Cận, Lần Này Coi Như Em Chủ Động Một Lần

Cố Tàn Thần luôn nói ngắn gọn, giao việc xong cho bác Trương liền cúp điện thoại, điện thoại di động còn nắm trong tay, biết rõ còn cố hỏi: “Nói gì?”

“...” Cô còn gì để nói chứ? Hạ Nhiễm trừng mắt nhìn gương mặt tuấn tú của anh, rút điện thoại trong tay anh ra, để lên bàn, lười biếng nói: “Cố tiên sinh, anh nói là được”.

Biết được tính tình chịu đựng này của Hạ Nhiễm, Cố Tàn Thần luôn không lo lắng cô sẽ tạo phản. Hai mắt anh khép hờ, khóe miệng nhợt nhạt lại có chút vui mừng, trông vô cùng mê người.

Tâm tình anh bây giờ rất tốt, ngón tay thon dài quấy nhiễu tay Hạ Nhiễm đang để trên ga giường màu trắng. Tay Hạ Nhiễm đang cong lại, dưới sự khiêu khích của anh chậm rãi mở ra, tùy ý ngón tay anh xẹt qua lòng bàn tay của cô, một trận tê dại truyền tới tim.

Đôi mắt anh hơi mờ, có ngụ ý nói: “Em không thấy mình còn có việc chưa nói rõ với anh sao?”

Nam nhân trước mặt hơi cong miệng, bộ dáng vẫn đậm phong khinh, suy nghĩ có chút không giống người thường. Hạ Nhiễm âm thầm tính tế chọn lọc từ ngữ từ trong câu nói của anh, cô luôn cảm thấy trong đó có chút hương vị của “Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị”.

Hạ Nhiễm hơi sững sờ, hỏi lại anh: “Sao? Em có việc gì cần nói rõ với anh sao?”

Bộ dáng Hạ Nhiễm mê man, khiến Cố Tàn Thần bình tĩnh tự nhiên cũng có chút xúc động muốn dạy dỗ cô. Nghĩ như vậy, ngón tay anh đang trêu chọc cô gia tăng khí lực, ngữ điệu vẫn nhẹ nhàng mà chắc chắn như cũ: “Có”.

Trong khi Hạ Nhiễm vẫn đang nghĩ mãi không ra, âm thanh ầm ập trầm thấp của Cố Tàn Thần lại vang lên, lần này thì đơn giản nói ra trọng điểm: “Ví dụ như, nói cười với nam nhân khác”.

Lực sát thương của câu này quá lớn, nhất là khi nó nói ra từ miệng Cố Tàn Thần. Lúc anh vừa nói ra câu này, Hạ Nhiễm cũng không rõ lắm ý anh là gì. Tâm mắt cô dời từ tay mình lên trên, đối mặt với đôi mắt đen như mực lại hàm chứa ý muốn chiếm hữu mãnh liệt, rốt cuộc cũng rõ đây là nam nhân hẹp hòi.

Cố Tàn Thần càng chứng chạc đàng hoàng, Hạ Nhiễm lại càng thấy anh đang trêu đùa cô, cô rút tay mình ra, nghiêng đầu nhìn hoa tươi Tiêu Sơn mang tới, cánh hoa hồng nhạt vì thiếu nắng mà có chút khô héo cũng không giảm đi vẻ mỹ lệ của nó. Cô nghịch nghịch cánh hoa, cảm thấy chưa thỏa mãn liền nghịch bình hoa. Tay cô chơi bình hoa, trong miệng vẫn còn pha trò: ‘Xin hỏi em cùng nam nhân nói đùa lúc nào?’

“Á ồ”.

Cố Tàn Thần vui vẻ cười khê, cả người biếng nhác, dựa đầu vào đầu giường, ánh mắt thâm thúy như muốn nhìn rõ linh hồn cô: “Nói không biết ngượng, lúc trước tán gẫu với người ta vẫn chưa thỏa mãn sao?”

Chữ trước đó trong miệng anh, không phải đi một vòng để ám chỉ việc cô gặp Trần Từ Ngang sao, trong đầu Hạ Nhiễm luôn nghĩ Cố Tàn Thần là nam nhân bảy thước, ở trong thương giới làm Boss lớn hết như cá gặp nước, tuy cố ý ra vẻ không việc gì, cũng giới giả vờ rằng việc không liên quan tới mình, bây giờ đụng tới đề tài mẫn cảm, nguy trạng thế nào cũng không thể làm ra vẻ thiên y vô phùng.

Miệng lưỡi sắc bén, chanh chua cay nghiệt như vậy, chỉ vì anh uống dấm chua.

Khóe miệng Hạ Nhiễm khẽ cong, cô cố nhịn cười nhưng không được, suýt chút nữa còn cười thành tiếng.

Thấy động tác trên tay Hạ Nhiễm khựng lại, Cố Tàn Thần liếc nhìn vẻ tươi cười không thêm che dấu của cô, cười tới nỗi cả bả vai cô cũng run rẩy. Cố Tàn Thần bắt mắt nhử mồi, đề tài nghiêm túc đứng đắn như vậy, anh cảm thấy không có gì đáng cười cả. Lúc ôm cười tới ôm bụng, anh mới kêu ngạo hỏi cô: “Buồn cười sao?”

Không phải buồn cười, là vô cùng buồn cười.

Thấy sắc mặt anh không tốt, khóe miệng Hạ Nhiễm cũng không dám toe toét như cũ: “Anh không thích sao?”

Bên ngoài phòng bệnh, gió lớn. Gió thổi màn cửa bằng lụa mỏng phát ra âm thanh nho nhỏ, đánh vỡ sự yên tĩnh của đêm đêm. Đôi mắt anh nhu tình hư nước, nhìn đôi mày xinh đẹp của cô nhếch lên, gương mặt quyến rũ mềm mại cười duyên đáng. Cố Tàn Thần không khống chế được trái tim nhảy loạn trong lồng ngực, nữ nhân xinh đẹp này ở trước mặt anh, khiến anh kim lòng không đậu mà rung động.

Cố Tàn Thần giờ tay xoa xoa đầu cô, cười khê rồi gật đầu: “Thích”.

Cố Tàn Thần lên thật sự rất âm ập, đối với Hạ Nhiễm đơn thuần mà nói rất có sức hấp dẫn, làm cho cô đắm đuối, khơi dậy sự yêu thích được giấu ở nơi kín đáo nhất.

Hoa si một hồi, Hạ Nhiễm giật mình, sau lưng liền thấy lạnh lẽo, quả nhiên không ngoài dự đoán, người nào đó đã kéo cô sát lại gần, bá đạo nói: “Có thể cười, nhưng chỉ có thể cười như vậy với anh”.

Bởi vì cô nhấn mảy một cái liền quấy nhiễu tâm tư người khác.

Anh không cách nào xác định, sẽ có người giống như anh vậy, không chống cự được, bỏ tay chịu trói.

“Nghe được không? Trần Tử Ngang không được, Hồ An cũng không được, Tiêu Sơn...”

Đôi mắt đen như mực phát ra ánh sáng, rất có khí thế đại nam nhân, từng chữ mạnh mẽ: “Càng không được”.

Hạ Nhiễm bị anh hù mà sững sốt, nửa ngày mới phản ứng kịp, một ngón tay còn chỉ lên đầu mũi anh, cảm thán nói: “Cố Tàn Thần, bây giờ em mới phát hiện, anh thật hết sức bá đạo, hơn nữa còn nhỏ mọn”.

Hương cầm chuông lan tỏa thấm vào ruột gan, lặng lẽ hút đi tâm can anh, trong phút chốc, Cố Tàn Thần cười nhẹ, cổ họng khô khốc khàn khàn khiến tiếng cười của anh nawjg nề: “Bây giờ em mới biết sao? Hồi hận cũng không kịp rồi”.

Ý tứ Cố Tàn Thần cô rất rõ. Anh dùng phương thức của mình nói cho cô biết, từ khi cô đồng ý ở chung với anh, liền phải chấp nhận tính cách đại nam tử này, còn thêm cảm ham muốn chiếm hữu mãnh liệt của anh nữa.

Đây là đoạn tình cảm thứ hai của cô, cảm giác khác mỗi tình đầu ngây ngô. Lúc ấy cô nhìn thấy bạn trai của mình nói nói cười cười với cô gái khác, tâm tình giống như món đồ chơi mình thích bị người khác nhâm nhi chiếm lấy, tuy nói không phải rất thoải mái nhưng cũng không phải không tiếp thu được.

Không thể không thừa nhận, phản ứng của Cố Tàn Thần khiến đoạn tình cảm chôn sâu dưới đáy lòng cô có chút ngọ nguậy. giống như, một chút ngoài dự liệu này lại khiến cô thích thú.

Hạ Nhiễm mím môi nhìn anh, thổi phồng một tiếng: “Anh nhìn bộ dáng ăn dấm chua của mình đi, rất dễ thương”.

Một câu nói khiến tâm tình Cố Tàn Thần khó nhịn, gương mặt vốn lạnh nhạt bỗng nhiên thay đổi. Ánh mắt Cố Tàn Thần thay đổi, cố giấu đi vẻ giảo hoạt. Anh nắm chặt bờ vai gầy của cô, cúi người nhích lên, không nói hai lời liền cắn lên xương quai xanh đang hở ra của cô.

“Tê ----“, xương quai xanh có chút đau, Hạ Nhiễm hút ngụm khí, đẩy nam nhân đang ghé đầu trước ngực cô đẩy ra. Bông hoa vạt ngang trước bọn họ oanh liệt hy sinh, da thịt trắng nõn của Hạ Nhiễm cũng không thể ngăn được một loạt dấu răng in lại.

Đối với hành vi của Cố Tàn Thần, Hạ Nhiễm giận một bụng hỏa. Cô phẫn hận trừng anh: “Anh là chó sao?”

Cố Tàn Thần xem nhẹ lửa giận của Hạ Nhiễm, hết sức hài lòng nhìn ấn ký mình lưu lại trên xương quai xanh của cô: “Đây là trừng phạt dành cho em”.

Lại còn biện hộ, Hạ Nhiễm thật sự bị người này kích thích tới điên rồi, cô vuron tay nhéo bấp thịt nơi cánh tay cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh biến thái à? Em chọc anh khi nào?”

“Em còn chưa chọc anh sao?” Cánh tay anh căng thẳng, Hạ Nhiễm dùng lực không giảm chút nào, Cố Tàn Thần lại mỉa mai cười, thành thật nghiêm túc liệt kê tất cả tội ác của Hạ Nhiễm.

Rất nhiều chuyện, nếu anh không nói Hạ Nhiễm đều quên mất.

Từng chuyện một được nói tới. Cố Tàn Thần chỉ trích cô lúc về nước chỉ nói cho Tiêu Sơn biết, không nói cho anh. Cô thật muốn phun nước miếng mà, cô ra nước ngoài tới bốn năm, ngay cả số di động của bạn tốt còn không có, làm sao thông báo cho anh được?

Còn có một việc, lại thêm bất thường, Cố Tàn Thần nói cô ở trước mặt anh, ở trước cửa KTV mất đi mảy lại với Trần Tử Ngang, ánh mắt thâm tình. Chuyện này cô chẳng muốn giải thích, rõ ràng là lúc cô đi ra khỏi phòng mới nhìn thấy Trần Tử Ngang, mới gặp lần đầu lấy đầu ra ánh mắt thâm tình chứ?

Hai chuyện đó không phải trọng điểm, trọng điểm là, những chuyện này đều là ít muối vừng mà thôi. Hơn nữa, lúc đó quan hệ của cô và anh cũng không tốt như vậy.

Nam nhân ba mươi tuổi rồi sao có thể tới mức này, chỉ có một từ có thể hình dung tâm tình của Hạ Nhiễm lúc này: “Ấu trĩ”.

Cô chọc chọc bờ vai rắn chắc của Cố Tàn Thần, bộ dạng vô phương cứu chữa nhìn anh: “Cố Tàn Thần, vừa mới nói bộ dáng ăn dấm của anh rất dễ thương, câu khích lệ này em thu lại. Còn nữa, anh thật ấu trĩ vô cùng”.

Anh để tâm mấy chuyện này lâu như vậy, trong khi Hạ Nhiễm lại thấy nó không đáng nhắc tới. Vô quyết dầy có móng tay nhọn, Cố Tàn Thần cắn cô coi như thỏa mãn rồi, gương mặt soái khi tươi cười, bàn tay to lại sờ sờ mặt cô ăn đậu hũ: “Bộ dáng em tức giận cũng rất dễ thương”.

Bàn tay xoa nắn mặt cô không ôn nhu tí nào, Hạ Nhiễm không an phận ngửa cổ ra, tay nắm lấy tay anh để lên miệng, ra sức cắn.

Hạ Nhiễm trừng mắt to như chuông đồng, thích hợp với gương mặt tức giận của cô, so với Cố Tàn Thần càng giống con chó nhỏ đang gặm cục xương thoi ngoắt ngoắt hơn. Mí mắt Cố Tàn Thần không động, cũng không có phản kháng gì mà ngồi im. Bộ dạng cao lớn chói lọi, khóe miệng còn mím cười ôn nhu.

“Cắn đủ?”

Hạ Nhiễm cảm thấy miệng cô cũng đi luôn với tay rồi, lúc này Cố Tàn Thần mới lau đi nước miếng vì kích động mà dính nơi khóe miệng cô, thấy cô đỏ mặt liền thu lại nụ cười nói: “Thịt anh rất ngon đi, nước miếng cũng chảy rồi”.

Nam nhân chính là nam nhân, cho dù hình tượng của hắn có ôn tồn lễ độ đến đâu, không tùy tiện nói cười thế nào, ở trước mặt người mình thích tuyệt đối sẽ không buông tha cho bất kỳ cơ hội nào mà chêu chọc người ta.

Hạ Nhiễm bị anh chọc đến mang tai đỏ bừng, Cố Tần Thần nhân lúc cô ngẩn ngơ nhìn trời, nhanh chóng hôn một cái lên lòng bàn tay cô: “Da thịt thân cận, lần này coi như em chủ động một lần”.

Lúc nói mấy lời này, mặt Cố Tần Thần như tắm gió xuân. Cách đó mấy mét, bác Trương im lặng dùng tay véo đùi mình, xác định một màn trước mắt là thật mới hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng bị ông tùy tiện mở ra, khẽ gọi một tiếng: “Cậu chủ”.

Phòng bệnh đột nhiên có âm thanh của người thứ ba, Hạ Nhiễm và Cố Tần Thần đều sững sốt. hai người quay đầu lại nhìn bác Trương đứng ở cửa, tay còn giữ hai hộp cơm giữ ấm. Một người cảm thấy mình và Cố Tần Thần thân thiết bị người khác nhìn thấy, xấu hổ chết được. Một người lại thông dong tự nhiên hơn nhiều, chỉ là tâm lý cũng không có bao nhiêu vui sướng, sao hôm nay bác Trương lại không biết nhìn sự việc thế này.

Thế là, Hạ Nhiễm đỏ mặt đứng lên khỏi giường bệnh, Cố Tần Thần khôi phục vẻ mặt trầm ổn, ra hiệu cho bác Trương đi vào.

“Cậu chủ, đây là cơm chiều, đặc biệt làm theo mấy món cậu thích”. bác Trương để hộp giữ ấm lên bàn, tầm mắt chuyển từ gương mặt tái nhợt của Cố Tần Thần lên Hạ Nhiễm đang cố gắng coi như bản thân không tồn tại, kinh ngạc nói: “Đây không phải nha đầu Hạ Nhiễm sao?”

Hạ Nhiễm bị điểm danh, lúng túng ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt vui vẻ ngạc nhiên của bác Trương, ngây ngô cười: “A, là cháu, bác Trương khỏe”.

Bác Trương hiền lành nhìn nữ tử duyên dáng trước mặt, không khỏi cảm khái: “Tốt, tốt, tiểu cô nương cũng lớn như vậy rồi, sao lâu rồi không thấy cháu qua nhà chơi. Mẹ cháu thường nhắc tới món thịt kho tàu cháu thích ăn”.

Bao lâu rồi cô không tới Cố Gia? Hạ Nhiễm không nhớ rõ, hình như là từ trước khi cô ra nước ngoài, bác Trương vậy mà còn nhớ kỹ cô khiến Hạ Nhiễm rất cảm động. Có điều ông nhắc tới thịt kho tàu làm Hạ Nhiễm thấy kinh hồn tang đảm.

Cái này...

Dưới yêu cầu mãnh liệt của hai vị đại gia Hạ Thế Hiền và Cố Ngôn Truyền, hai nhà Cố Hạ mỗi tháng đều tụ họp một lần ở một trong hai nhà. Hơn nửa số đó an bài tại phòng khách nhà Cố Ngôn Truyền. Không thể không nói, tài nấu nướng của mẹ Cố tương đối tốt, ít nhất là rất hợp với khẩu vị của Hạ Nhiễm.

Trong lúc Hạ Nhiễm đang càn quét bàn ăn nhà họ Cố, Cố Tần Thần học đại học ở Bắc Kinh phá lệ về nhà nhân dịp nghỉ hè. Cố Ngôn Truyền giục dây con trai đang ngồi cạnh Hạ Nhiễm, anh thấy cô đang múa đũa liên ý vị thâm trường nói một câu: “Chẳng trách lại béo như vậy”.

Lúc đó, Hạ Nhiễm nghĩ tới miếng thịt trong bụng mình, yên lặng thu đũa đang đặt ở đĩa thịt gà về. Từ đó về sau, khi Hạ Nhiễm đi cùng bố mẹ tới Cố gia ăn cơm, cô chỉ dùng đũa tới chỗ thức ăn trước mặt mình.

Bởi vì lần đó thấy cô thích ăn thịt kho tàu, sau đó mỗi lần gặp mặt, chú Cố và diều đều kêu mẹ Trương làm một phần thịt kho tàu

Hương vị thịt kho tàu và ký ức đó như vẫn còn mới mẻ.

Sự nhiệt tình của bác Trương khiến Hạ Nhiễm khó mà nói ra sự đau lòng trong lòng mình, tươi cười trên mặt cô cứng ngắc, liếc nhìn Cố Tần Thần đang bất động thanh sắc, hoàn toàn không muốn mở miệng nói chuyện.

Cô hung dữ trừng anh, lúc này mới quay đầu cười, lại gật đầu nói: “Đúng vậy, mẹ Trương nấu bữa tối rất ngon”.

Hai người trao đổi ánh mắt cũng không tránh được bác Trương thông minh lanh lợi, ông liền tưởng tới một màn lúc trước khi ông vào, trong chớp mắt có gì đó rõ ràng. Tươi cười trên mặt ông càng thêm vui vẻ, sùng nịnh nói với Hạ Nhiễm: “Có rảnh nhớ tới nhà chơi, để mẹ Trương làm đồ ăn ngon cho cháu”.

Bác Trương nói xong, dưới mệnh lệnh của Cố Tần Thần đem tất cả công vụ và đồ đạc đóng gói tốt rồi mang về. Chỉ để lại hộp cơm giữ ấm cho Hạ Nhiễm và Cố Tần Thần.

Khi tất cả món ăn đều được bày ra, người nào đó như vô ý đẩy một khay đồ ăn ra chỗ cô, khéo miệng cong lên nói: “Ăn đi, em thích thịt kho tàu nhất mà”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 32

Ngày hôm sau, Cổ Tàn Thần làm thủ tục xuất viện.

Sáng sớm, đi qua cây cầu cao cao của thành phố C, qua kính chiếu hậu của xe con, Ninh Viễn ngồi ghế tài xế không chỉ một lần lén lút đánh giá ông chủ đang ngồi ở hàng ghế sau, bộ dạng không khác gì thường ngày, ngón tay thon dài nhanh nhẹn đang gõ laptop. Mọi thứ vẫn bình thường, nhưng có một chỗ khác chính là tâm tình của ông chủ hôm nay xem ra tốt lắm.

Về điểm này, chỉ cần nhìn khoe môi khê cong lên của Cổ Tàn Thần là rõ.

“Ông chủ, trực tiếp về công ty sao?”

Nghe thấy trợ lý dò hỏi, chủ nhân được hỏi đến lúc này mới ngược mắt nhìn bên ngoài, xe đang chậm rãi xuống cầu hòa vào dòng xe cộ, hai bên đường sạch sẽ là những viên chức đang đi bộ tới lui, Cổ Tàn Thần trầm mặc vài giây, sau đó mới nói với trợ lý: “Phía trước có một cửa hàng bán đồ ăn sáng, dừng ở đó một chút”

“Vâng”.

Ánh sáng chói lóa chiếu vào trong xe, nam tử phía sau thu hồi tầm mắt, cũng không tiếp tục làm việc với laptop mà lấy điện thoại ra nghiêm túc đùa nghịch.

Sáng sớm, đầu Hạ Nhiễm bù xù, cuộn tròn trong chăn không ngừng hắt hơi, một tay cô rút khăn lau mũi, một tay với lấy điện thoại không ngừng run lên, trừ một tin nhắn tổng đài, còn lại đều là tin nhắn của Cổ Tàn Thần.

Từ tin đầu tiên: “Rời giường chưa?” đến tin cuối cùng không còn kiên nhẫn: “Còn hai mươi phút, đến muộn trừ lương”. Tâm tình Hạ Nhiễm từ nóng hổi biến thành lạnh cóng, cô ném điện thoại lên gối, kéo lê thân thể mệt mỏi đi tới phòng tắm.

“Hắt xì ____” một âm thanh vang dội từ trong nhà truyền ra, Vương Vũ Hồng và Hạ Thế Hiên mới chạy bộ ở công viên về, mở cửa liền thấy con gái mắt lim dim, đang ngồi ở bậc cửa mang giày.

“Nhiễm Nhiễm, tối hôm qua con lại đá chân mền sao?” Vương Vũ Hồng ném khăn lông trắng cho ông chồng đã đổi dép xong đang ngồi một bên, sờ trán con gái, xác định không bị sốt mới cùng ngồi xuống cời giày.

“Không có ạ, tối qua rõ ràng con ngủ ngon giấc, sáng dậy liền cảm mạo...” Hạ Nhiễm đeo một chiếc giày đế bằng vào chân, chuẩn bị lấy áo khoác trên giá áo mặc vào, đột nhiên nghĩ tới hôm qua Cổ Tàn Thần mặt mũi tiêu tuỵ nằm trên giường bệnh, còn có nụ hôn sâu triền miên của họ... Anh cúi đầu ngậm chặt môi cô, đôi mắt hơi đóng lại có chút lạnh tình, chói mắt như thế, mê hoặc tâm trí cô, lại để cô từ từ trầm luân vào nụ hôn của anh.

Cảm mạo đúng là bệnh truyền nhiễm mà.

Chỉ cần nghĩ tới, mặt Hạ Nhiễm liền nóng lên, cái hắt xì vang dội cuối cùng cũng kéo cô về hiện thực. Mặt Hạ Nhiễm đỏ ửng, tai cũng hồng lên, đầu mũi còn bộ dáng sưng đỏ, Hạ Thế Hiên luôn có thói quen bỏ mặc con gái “Tự sinh tự diệt” cũng không nhẫn tâm nhìn thế.

“Lớn như vậy rồi còn không để ba mẹ bớt lo. Đợi lát nữa uống thuốc xong rồi hãy đi làm”, tuy miệng nói nhỏ nhưng ông Hạ lại nhanh chân bước qua phòng khách, đi vào thư phòng lấy thuốc cảm mạo.

Dưới sự giám sát của cha mẹ, Hạ Nhiễm liều lĩnh bị muộn, thật sự uống xong thuốc cảm mới đi ra khỏi nhà.

Đội nạng đi rồi, Hạ Thế Hiên còn chưa tắm rửa đã bị vợ cưỡng ép ấn người vào sofa, về mặt Vương Vũ Hồng phờ phạc rũ rượi nhìn chằm chằm cánh cửa đã đóng chặt, một tay chống cằm, oán than dấy trời dấy đất: “Em cảm thấy con gái chúng ta từ trần rồi”.

Trái ngược với vẻ mặt lo lắng của vợ, Hạ Thế Hiên lại có vẻ bình tĩnh tự nhiên, hay tay gác lên ghế sofa, chân bắt chéo bày ra bộ dáng chăm chú lắng nghe: “Sao nói vậy?”

“Lúc em đổi giày, thấy xương quai xanh con bé có dấu hồng”. Dấu vết này qua một đêm đã không còn quá rõ ràng, nhưng da Hạ Nhiễm trời sinh mềm mại, dấu vết đó lại nằm ở chỗ tương đối mẫn cảm, mắt sắc của Vương Vũ Hồng chỉ cần liếc nhìn là nhìn ra ẩn ký này.

Từ khi được chồng nhắc nhở rằng tiểu tử nhà họ Cổ có lòng khác với con gái mình, Vương Vũ Hồng càng nghĩ càng không bỏ ra được. Đặc biệt là lúc này không cần thận nhìn thấy ẩn ký trên người con gái, bà liền có cảm giác khuê nữ trắng nõn nà nuôi hai mấy năm, giống như nông dân trồng cải trắng, không biết từ bao giờ đã bị nhà người ta bắt đi rồi.

Hạ Thế Hiên kéo tay vợ qua, để tay bà trong tay mình, hiểu ý mà xoa xoa tay Vương Vũ Hồng: “Từ trần là sớm hay muộn thôi, ai bảo chỉ số thông minh của con gái mình không như người bình thường, huống gì tâm tư nhỏ của nó có thể qua mắt tiểu tử thôi nhà họ Cổ sao”.

“Anh nói mấy lời này, thật khiến em hoài nghi, rốt cuộc ai mới là ruột thịt của anh hả?” Vương Vũ Hồng quỳnh lên, đem tay mình từ trong tay chồng gạt ra, nghiêng người đưa lưng cho ông, về mặt hiện rõ nét giận hờn.

Đuôi lông mày Hạ Thế Hiên hơi nhíu lại, giống như sự kinh ngạc của vợ cũng không làm ông giật mình, thân thể hơi ngả ra sau nằm lên sofa, ý vị thâm trường nói: “Tối hôm qua lúc tôi ở thư phòng luyện chữ, lão Cổ có gọi điện thoại tới”.

“Ông ta nói gì với anh?”

“Nói tiểu tử nhà ông ta thành công rồi, đem khuê nữ chúng ta nắm trong tay”. Nói như vậy, sắc mặt Hạ Thế Hiền cũng dần dần tối tăm, không châm chích ai cả, tối hôm qua ông nghe điện thoại liền thấy lão gia hỏa Cố Ngôn Truyền ở trong điện thoại cười lớn tiếng, ông chỉ tiếc con gái mình đúng là rèn sắt không thành thép, nhanh như vậy đã bị tiểu tử Cố Gia bắt được, khiến ông thua Cố Ngôn Truyền một ván.

Ngữ khí Hạ Thế Hiền rất nghiêm túc, đuôi lông mày bốc khói không giống như đang nói đùa, Vương Vũ Hồng phân tâm hơn nữa, dựa vào ghế sofa, thờ dài thật sâu mới nói: “Xem ra, sự việc đã ngã ngũ rồi, chờ Nhiệm Nhiệm tan tầm về, em lại hỏi xem”.

Bà già cho ông được ba mươi năm, cũng xem như nhìn tiểu tử Cố Gia lớn lên, nói về diện mạo quả thật không thể xoi mói, nhân phẩm tất nhiên là giống hai vợ chồng Cố gia, chính trực, có trách nhiệm. Lúc Hạ Nhiệm còn nhỏ, bà và Hạ Thế Hiền đều rất hy vọng tương lai con gái có thể gả vào một gia đình như nhà họ Cố, vì thế liền bồi đắp tư tưởng cho con gái trở thành thiếu nữ nãi nãi Cố gia.

Có điều từ khi còn nhỏ Hạ Nhiệm đã bài xích tiểu tử Cố gia, nhìn trái nhìn phải, hai mắt đều thấy không phải người, Lên tiểu học lại nói cô tiểu tử chỉ biết đọc sách không nói đạo lý, học trung học thì ghét bỏ tên nhóc và nó có cách biệt thế hệ. Tối khi Hạ Nhiệm lên đại học, chỉ cần nhắc tới tên của tiểu tử Cố gia, nó liền mắng tiểu tử đó như gà chọi trên đấu trường

Bây giờ, còn chưa được bao lâu, thế nào lại...

“Thôi, đừng quên lúc trước chúng ta đã ước định với bọn lão Cố, ai cũng không được can thiệp vào chuyện này. Em cứ chờ xem, hươu chết về tay ai còn chưa biết được”. Hạ Thế Hiền thu hồi bộ mặt không vui, đứng dậy đi rửa mặt, lúc đi còn quay đầu lại nói với vợ: “Đừng quên, là tiểu tử Cố gia động tâm trước, con gái chúng ta vẫn chiếm thế thượng phong”.

Sau khi Hạ Thế Hiền xoay người đi vào phòng rửa mặt, Vương Vũ Hồng ngồi trên ghế sofa thờ dài: “Cái này có dùng được sao, cuối cùng không phải cũng là ngoan ngoãn dâng cho người ta”.

Mà Hạ Nhiệm đang đuổi xe đi làm, một đường này không ngừng hất xi.

Cho dù Hạ Nhiệm vội vàng thế nào vẫn cứ đến muộn, cô mới rửa ra khỏi thang máy liền thấy Phương thư ký giẫm giày cao gót đi tới chỗ mình. Về mặt cô ấy nghiêm túc và trang trọng khiến Hạ Nhiệm vô thức lui về phía sau một bước, cửa thang máy sau lưng cô vừa lúc khép lại kẹp chặt lấy người cô, cánh tay tê rần khiến cô nhanh chóng bước lên mấy bước, cũng không biết có phải cô quét dọn không sạch không mà sàn nhà còn trơn nước, Hạ Nhiệm trượt chân, cả người ngã lên sàn nhà.

Hai đầu gối quỳ xuống đất, hai tay trái phải chống đỡ trên mặt đất, thân thể đau đớn vô cùng. Thanh âm lúc cô ngã sấp xuống không phải rất lớn, nhưng bởi vì đang giờ làm việc, mọi người trong phòng đều vô cùng im lặng, không khí yên tĩnh khiến thanh âm ngã xuống của cô liền trở nên rõ ràng hơn, tầm mắt mọi người đều hướng về phía thang máy.

Sự tập trung này có nhiều ý nghĩa, có quan tâm, có nghi ngờ, còn có cười nhạo, ngoài ra, thư ký Phương đi tới bên cạnh cô, dùng tư thái người trên nhìn xuống cô, Hạ Nhiệm đau tới nhũn mày, cúi đầu nhìn thoáng qua lòng bàn tay sưng đỏ của mình, không nhìn được than thở một tiếng: Thật là đủ xui xẻo.

“Phiên dịch Hạ, cô muốn ngồi ở đây bao lâu nữa?”

Nếu câu nói này không phải từ miệng một cô gái nói ra, lạnh lùng chất vấn như vậy ngược lại rất giống phong cách của Cố Tần Thần. Hạ Nhiệm hót một hơi, trông mắt khế đảo, chạm tới giày cao gót màu đen trước mặt, khỏe môi không nhìn được khế giặt, lập tức thay đổi thành vẻ mặt an tĩnh, thong dong cười: “Thư ký Phương, chào buổi sáng”.

Thư ký Phương vòng tay trước ngực, ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay, đuôi lông mày tình xảo của cô ta nhếch lên, giọng điệu nghiêm khắc nói: “Tôi nghĩ trước khi nói lời này, cô nên nhìn lại đồng hồ trên tay mình, bây giờ ở Bắc Kinh là tám giờ hai mươi sáu phút năm mươi bốn giây”.

“Rất không vui, cô lại tới muộn”.

Giống hệt như khi ở tòa án, bồi thẩm đoàn tuyên bố người bị tình nghi đã phạm tội, một phát đi xuống, không chút lưu tình phán tội cho Hạ Nhiệm. Cho dù tình hình cô tốt đến đây, cũng không có mấy ai chịu nổi loại tuyên bố này, thậm chí còn không có cơ hội mở miệng phản bác. Hạ Nhiệm cảm thấy có chút hựu thôi, đuôi mày nhăn lên thấy rõ. Cô nhất thời vọng động, liền chỉ vào thư ký Phương: “Ý của cô là gì?”

“Hạ Nhiệm, cô không nhận sao?”

Hai người giằng co, nhìn nhau đều thấy không thuận mắt, đồng thời có một thân ảnh quen thuộc từ phòng làm việc đi ra. Lâm Khả thuận thế nắm tay Hạ Nhiệm, cẩn thận đỡ cô dậy, dùng ánh mắt ra hiệu cho Hạ Nhiệm nhìn nhận. Đồng thời còn ghé vào tai cô nói: “Nhìn đi”.

“Tôi không có ý gì, chỉ là xử lý theo lẽ công bằng”. Phương Đình Đình hiển nhiên nghe được câu oán giận của cô, kiêu ngạo ngẩng đầu: “Nếu cô không phục, vậy có thể đi vào văn phòng của ông chủ mà nói”.

Ngày hôm qua, dưới mí mắt mọi người, Hạ Nhiệm và trợ lý của ông chủ lên xe của ông chủ, cũng không ai quản là vì lý do gì. Một người mới vừa vào công ty, hoàn toàn không có kinh nghiệm công tác, lại hết lần này đến lần khác được ông chủ xem trọng, vậy thì chỉ có hai khả năng.

Một là, cô ta có thân thế không bình thường; còn cái còn lại, chính là cô thù đoạn.

Có thể thấy rõ, cái thứ hai khiến người ta tin hơn.

Phương Đình Đình là người thông minh, cô ta chuẩn xác khiến Hạ Nhiễm bị người ghen ghét, hơn nữa thành công tập trung ánh mắt của tất cả mọi người, để mọi người tự đánh giá.

Hạ Nhiễm vẫn cắn môi không còn chút huyết sắc nào, giãy dụa ra khỏi tay Lâm Khả, một hồi sau cũng lựa chọn thỏa hiệp, không can tâm nói với người phía trước: “Đi làm trễ là do tôi không đúng, tôi nguyện ý bị phạt”.

Thanh âm của cô thật thấp, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người nói lại lần nữa: “Tôi nguyện ý bị phạt”.

Cách đám người đang thì thầm với nhau, Cố Tàn Thần từ trong phòng làm việc đi ra liền nhìn thấy Hạ Nhiễm hơi cúi đầu, thân thể hơi cong đặc biệt quật cường.

“Tự tập ở đây làm gì?”

Thanh âm nam nhân trầm thấp vang lên, mọi người làm ở bằng ta đang tụ tập ở thang máy thì nghe thấy, lập tức kính cẩn trở lại chỗ làm việc của mình, thờ cũng không dám thờ mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lúc Anh Không Có Mặt, Em Phải Tự Bảo Vệ Chính Mình!

Thân ở thương trường, Cố Tàn Thần đã sớm luyện qua một thân không kinh hãi trước bất kỳ sự việc nào. Nhân viên vây xem náo nhiệt xung quanh đều tản đi, sắc mặt anh bình thản không gọn sóng nhìn chiếc váy bông Hạ Nhiễm bị bẩn, ánh mắt có chút biến đổi, có chút ướm đỏ.

“Chuyện gì đây?”

Hỏi thăm đơn giản, cũng không có quát mắng cao giọng, lúc hỏi câu này, giọng điệu Cố Tàn Thần cực kỳ trầm thấp, không khí như muốn ngưng tụ thành tảng băng mỏng. Hạ Nhiễm cho rằng anh hỏi mình, vô thức nắm chặt tay Lâm Khả, muốn nói lại thôi, lại thấy anh nghiêng đầu hỏi Phương Đình Đình, trong thanh âm cũng không có gì khác lạ: “Thư ký Phương, cô có cần giải thích một chút sao?”

Người bị hỏi đến, khóe mắt có chút khinh thường đảo qua Hạ Nhiễm đang cúi đầu, cho tới khi đối mặt với Cố Tàn Thần liền thu hồi bộ dáng mỉa mai, bày ra bộ dáng hoàn mỹ, lên tiếng: “Vâng, ông chủ”.

Thư ký Phương tường thuật, nói rất nhẹ nhàng: “Phiên dịch Hạ tới muộn, tôi có nói mấy câu. Có điều, hình như cô ấy có chút không phục”.

“Tôi không có”.

Trước giờ Hạ Nhiễm không có tranh chấp cãi vã với ai bao giờ, cho dù là lúc đi học hay bây giờ đi làm cũng vậy. Từ lúc cô vào công ty vẫn luôn né tránh Phương Đình Đình. Người sáng suốt đều thấy được, từ lúc cô vào Mạc Sâm tới giờ, Phương Đình Đình liền khắp nơi gây khó dễ cho cô. Hạ Nhiễm cô không ghét, nhưng cũng không muốn gây chuyện thị phi.

Có điều, lúc này cô đã nhận lỗi rồi, cũng chủ động nói cam nguyện chịu phạt. Vì sao bây giờ Phương Đình Đình cứ nắm lấy không tha? Cô có thể nhận phạt, nhưng không có lý do gì để phải gánh thêm tội. Đau đớn trong lòng bàn tay truyền tới, đầu ngón tay Hạ Nhiễm khẽ động, hai tròng mắt trong suốt trợn lên, bình tĩnh nói: “Việc đến muộn, tôi thừa nhận, cũng nguyện ý bị phạt”.

Trong mắt Hạ Nhiễm có chút quật cường, như ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào mắt Cố Tàn Thần, chói tới nỗi anh không mở mắt ra nổi. Từ khi anh nhận thức được mọi việc, cô giống như cô đuôi chó trên đồng ruộng, không phải hoa tươi diễm lệ, cũng chỉ cần tắm một đêm sương liền có thể nảy mầm.

Bề ngoài Hạ Nhiễm có vẻ yếu đuối, không ai biết nội tâm cô có bao nhiêu kiên định, trừ anh.

“À, đã như vậy, sao thư ký Phương lại nói cô không phục?” Lời nói này của Cố Tàn Thần có thâm ý khác, nhìn qua là đang chất vấn Hạ Nhiễm, nhưng ngầm ý lại chỉ Phương Đình Đình.

Thanh âm mạnh mẽ, gương mặt đậm mạc giống như chỉ một giây sau anh liền có thể nổi trận lôi đình.

Phương Đình Đình đang ngẩng cao đầu dưới câu hỏi của anh liền có chút hoảng, hai tròng mắt Cố Tàn Thần sâu không thấy đáy, khiến người ta không cách nào thăm dò ý tưởng của anh. Việc khiến Phương Đình Đình kiêu ngạo nhất chính là cô là người ở bên cạnh Cố Tàn Thần lâu nhất, đã làm thư ký cho Cố Tàn Thần ròng rã bốn năm. Bốn năm này, cô ở bên cạnh anh nhìn rất nhiều đồng nghiệp tới rồi lại đi, mỗi người đều có ý đồ riêng, chỉ mình cô là kiên định.

Bây giờ, trong mắt Cố Tàn Thần, hóa ra Phương Đình Đình cô cũng chỉ như họ?

Phương Đình Đình gặp Cố Tàn Thần năm hai mươi bốn tuổi, bây giờ cô đã hai mươi tám. Người đàn ông này dưới sự mài giũa của thời gian vẫn tuấn lãng trầm ổn, cô ở bên cạnh anh từ sáng đến chiều tối, anh ngoại trừ trợ cấp tiền lương cũng chỉ lưu lại cho cô một bóng dáng cao ngất không hơn.

“Là do tôi hiểu nhầm Hạ Nhiễm”. Có thể làm thư ký bên cạnh Cố Tàn Thần luôn là người thông minh, Phương Đình Đình tất nhiên biết ông chủ muốn cô nói gì, mà từ trước tới giờ cô luôn chỉ có một đáp án, chính là phối hợp. Cô nghiêng người tránh tầm mắt Cố Tàn Thần, nói với Hạ Nhiễm “Xin lỗi!”

Tiếng xin lỗi này du dương vang lên, Hạ Nhiễm nhìn Cố Tàn Thần không đổi sắc, lại quay đầu nhìn Lâm Khả, thấy được cái liếc mắt của cô ấy, cuối cùng cô vẫn chọn lựa dàn xếp ôn hòa: “Không sao!”

Hạ Nhiễm mới nói xong, Cố Tàn Thần chấp tay sau lưng, tới gần cô hỏi: “Cô tới muộn bao lâu?”

Hạ Nhiễm trả lời: “Nửa tiếng”.

“Tôi phòng làm việc của tôi một chuyến”.

Cố Tàn Thần ném lại câu đó rồi đi, Hạ Nhiễm liền đề Phương Đình Đình Và Lâm Khả lại, theo sau anh vào văn phòng.

Phòng làm việc của tổng tài rộng rãi mà yên tĩnh, nam tử tuấn lãng bất phàm ngồi trên ghế sofa, hai chân thon nhỏ trắng nõn thẳng tắp, men theo mắt cá chân của nữ tử nhìn lên, trên đầu gối còn hiện rõ hai vết bầm tím ghê người.

Gương mặt anh tuấn nhẵn lại, tuấn mi tức giận cau lại một chỗ, còn cô gái râm rì lẩm bẩm kêu đau đang bị cưỡng ép ngồi trên ghế này, trừ Hạ Nhiễm không có người thứ hai.

Hai tay Hạ Nhiễm chống sau người, một bên kêu đau một bên nhìn Cố Tàn Thần đang giúp cô xử lý miệng vết thương. Anh dùng một tay cố định đùi Hạ Nhiễm, tay khác cẩn thận đề trên chỗ da rách giúp cô tiêu độc. Hạ Nhiễm xem nhẹ khí lạnh tỏa ra quanh người anh, cố gắng kiềm chế cảm xúc. Nói thật, lúc anh cúi đầu chuyên chú làm việc, đúng là đẹp vô cùng, tú sắc khả xan (1) mà.

(1) Tú sắc khả xan (秀色可餐) đẹp đến mức nhìn không là thấy no rồi.

Ngày thường cô đều không dám hó hé, bây giờ Hạ Nhiễm coi như có cơ hội quang minh chính đại đánh giá anh, gương mặt góc cạnh được phác họa rõ ràng trong lòng, sống mũi cao thẳng, môi mỏng gợi cảm.

Phát hiện được tầm mắt của cô, khóe mắt dài nhỏ của Cố Tàn Thần không chút giấu vết khẽ nhếch lên, không ngoài ý muốn đụng vào tầm mắt của Hạ Nhiễm. Nhìn lên người ta lại bị bắt gặp khiến Hạ Nhiễm có chút quần bách, hai tay chống đỡ sau người vì trốn tránh mà như đang tự đánh chân mình.

Cho dù Cố Tàn Thần đã tận lực nhẹ nhàng, động tác trên tay cũng vô cùng chậm rãi, nhưng Hạ Nhiễm vẫn giãy dụa vì đau, bông vải và nhíp vẫn không ngừng chạm đến miệng vết thương khiến cảm giác đau đớn ập vào người, đau tới nỗi răng cô đánh vào nhau.

“Ai....., anh nhẹ chút!”

“Đáng đời”.

Tâm tình vừa mới tốt của anh liền bắt đầu tam tối.

“Anh đang trả thù em sao?”

“Anh không rảnh rồi như vậy”. Muốn trả thù cô, thù đoạn này cũng quá trẻ con rồi.

Cố Tàn Thần nhếch môi, để cái nhíp qua một bên, lại lấy thuốc cầm máu bôi lên, động tác lần này càng thêm ôn nhu, sợ lại làm đau cô. Nha đầu Hạ Nhiễm này không học được gì tốt, tính tình tùy ý thích náo loạn, bị thương một chút liền nâng chân đẹp eo anh, động tác chuẩn xác nhanh chóng.

Có điều cô làm vậy lại động tới vết thương nơi đầu gối, Cố Tàn Thần là lần đầu thấy người tự chuốc lấy khổ.

Cố Tàn Thần bị Hạ Nhiễm đập một cái, theo quán tính liền ôm lấy đầu gối, tay còn lại nắm lấy cổ chân cô, cạy mạnh giữ người cô lại, đe dọa: “Em còn động nữa, anh có rất nhiều biện pháp thu thập em, cứ thử xem!”

Trán Hạ Nhiễm toát mồ hôi lạnh, cô cắn môi dưới, không thể không khuất phục trước cường quyền, giống như con rùa đen rút đầu, ngữ khí cũng hạ xuống, sợ hãi hỏi: “Anh tức giận?”

“Không có”.

“Có!”

“Anh nói không có!”

“Vậy tại sao anh nghiêm mặt?” Hạ Nhiễm lén lút nhìn Cố Tàn Thần, rõ ràng trên mặt anh viết bốn chữ: ”Ta đang tức giận” to đùng.

Anh không tiếp tục trả lời câu hỏi của cô, tập trung vào động tác trên tay.

Không nói thì không nói, Hạ Nhiễm chớp mắt, nín lấy tay áo Cố Tàn Thần, bày ra bộ dạng đáng thương, vẻ mặt tội nghiệp nói: “Thật sự rất đau”.

Giọng Hạ Nhiễm rất ủy khuất, Cố Tàn Thần giúp cô cầm máu, động tác trên đầu gối hơi khựng lại, sắc mặt vốn âm trầm càng không tốt, hừ lạnh: “Bảo em đừng đến muộn em lại không nghe!”

Anh nói như vậy, Hạ Nhiễm liền nghĩ tới mấy tin nhắn liên tiếp sáng nay. Trong lòng có chút hối hận, nhưng rất nhanh liền tự động quét sạch. Việc đến nước này, người bị thương là cô, người bị đau cũng là cô, Hạ Nhiễm cũng muốn ngụy biện cho mình: “Việc này không liên quan tới việc đến muộn”.

“Đi không nhìn đường”.

Cố Tàn Thần nói, lại giúp cô bôi thuốc đỏ lên chỗ bầm tím, lực đạo không phải rất nặng, mà giống như đan vuốt ve da thịt cô vậy, một tắc một tắc, rất gần rất gần.

Cảm xúc thô ráp rất kích thích, Hạ Nhiễm đỏ mặt cúi đầu, ấp úng nói: “Không phải, là vì sàn nhà trơn”.

Anh không nhìn cô, chỉ đáp: “Có tật giật mình?”

Cố Tàn Thần bày ra bộ dáng “Em đừng cho rằng anh không hiểu em” khiến Hạ Nhiễm càng thêm ngọt ngào, anh như vậy giống như đang nhắc nhở cô, Phương Đình Đình châm chích cô, Cố Tàn Thần không thể không biết? Biết liền thôi đi, còn giúp người ngoài bắt nạt cô, Hạ Nhiễm ghen oán khí trong lòng, hất tay Cố Tàn Thần đang bôi thuốc ra, quay mặt nói: “Đây, anh nói xem anh rốt cuộc có phải bạn trai của em không, người nào lại nhân lúc bạn gái bị thương mà bỏ đá xuống giếng chứ!”

Thân thể Cố Tàn Thần khẽ run, lẳng lặng nhìn tay cô, động tác trên tay cũng đột nhiên dừng sức. Hạ Nhiễm đau tới nỗi nước mắt cũng rơi, hai tay cô không ngừng đánh anh, hai chân càng không nghe lời mà động đậy. Cô càng như vậy, Cố Tàn Thần càng dùng sức, cần động tác của cô lại, mãi mới ôm được Hạ Nhiễm đàn giã dựa nước mắt vào lòng.

Tay dính thuốc ôm lấy bờ vai gầy yếu của cô, tay không ngừng vỗ nhẹ lên lưng cô, dịu dàng nói: “Ngoan, không đau”.

“Anh thử xem, coi có đau chết anh không!”

Hạ Nhiễm bị anh ôm vào ngực, vết thương trên đùi vẫn còn đau, liền thấp giọng nức nở nói bên tai Cố Tàn Thần. Nước mắt lóng lánh lướt qua gò má, tí tách rơi xuống Tây phục màu đen của anh, nhất thời khiến nó ẩm ướt một mảnh, cô lại nhân lúc anh chưa chuẩn bị mà đâm vào bụng anh một cái.

“Anh cũng đau”.

Cố Tàn Thần nhận lấy oán khí của cô phát tiết lên người mình, để Hạ Nhiễm động tay động chân, cũng không đau mấy. Anh giúp cô xoa nhẹ máu bầm hai bên chân, hẳn là rất đau. Nghĩ nghĩ, Cố Tàn Thần không khỏi hít ngụm khí, động tác trên tay càng nhanh, bàn tay to ấm của anh phủ sau đầu cô, thờ dài nói: “Lúc anh không ở bên cạnh, em phải tự bảo vệ mình”.

Cô gái nhỏ trong ngực anh, tính tình quật cường. Anh muốn dùng năng lực của mình bảo hộ cô, cô lại thề son sắt nói với anh, không cho anh dùng danh nghĩa bạn trai mà ở trong công ty chiều chuộng cơ. Cô còn nói, muốn dùng năng lực của mình đứng bên cạnh anh, tự dùng sức lao động của mình để anh cô bằng con mắt khác.

Có điều, sao cô lại có thể không biết, từ lúc đầu đã đem lòng yêu cô, bây giờ sao có thể đứng quan tâm yêu chiều cô chứ? Nói thật, lúc nhìn thấy bộ dáng mỏng manh không chịu nổi gió của cô lại quật cường vô cùng, lúc ấy anh từ trong phòng làm việc đi ra, nếu không phải cố gắng kiềm chế, đã sớm chạy nhanh tới chỗ cô, ôm cô vào ngực. Cho đám người bắt nạt cô biết cô không phải người bọn họ có thể động tới.

Anh muốn bảo hộ cô, lại không muốn cô bị áp lực, thật đúng là khảo nghiệm người ta mà.

“Ai...”

Cảm giác cô không gãy dựa nữa, Cố Tàn Thần mới kéo Hạ Nhiễm ra nhìn cô chăm chăm, thấy nước mắt còn trên mặt cô, liền dùng tay nhẹ nhàng lau đi: “Thật hết cách với em, đến muộn còn đầu vật, còn muốn động tay động chân với cấp trên sao”.

Tiếng thờ dài vô lực của Cố Tàn Thần rơi vào tai Hạ Nhiễm, cô giật nảy mình, cảm giác cô hòng ghen cứng, câu này nói ra giống như oán hận, lại có hơn nửa hàm ý sùng nịnh.

Cô lau nước mắt dính trên quần áo anh: “Cái đó đều có tiền căn hậu quả”.

Anh nhéo mặt cô: “Coi như em có bản lĩnh”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Không Thể Nói Lý Với Nhà Tư Bản, Nhưng Có Thể Hẹn Hò Với Nhà Tư Bản

Anh nói câu này có chút ôn nhu, ngược lại khiến Hạ Nhiễm ngại ngùng, cô lúng túng lấy tay sờ trán mình, tận lực xem nhẹ tầm mắt nóng rực của anh.

Trong chốc lát, Cố Tàn Thần thu lại tươi cười, trầm giọng nói: “Đuổi tay ra anh xem”.

Trên mặt anh không có chút vui vẻ nào, mắt đen thẳm nhìn cô. Tuy bình thường Cố Tàn Thần luôn có bộ dáng người sống chó lại gần, nhưng hiếm khi biểu lộ tâm tình bản thân trước mặt người khác như bây giờ, Hạ Nhiễm không nhìn lầm, anh tức giận, hơn nữa còn vô cùng tức giận.

Nhưng trong sự tức giận ấy, càng nhiều hơn là tâm tình phức tạp khó nói thành lời.

Biết được điều này, Hạ Nhiễm ngoan ngoãn gơ hai tay ra trước mặt anh. Hai tay trắng nõn mềm mại, nhưng trong lòng bàn tay đã nổi lên những nốt đỏ nhọt.

Ánh mắt Cố Tàn Thần bắt tri bắt giác trở nên tối tăm, anh nắm nhẹ hai tay cô, hỏi: “Đau không?”

Lúc này lực chú ý của anh hoàn toàn tập trung trên hai đầu gối cô mà bỏ qua đôi tay bị sần nhá chà sát.

Thật ra lúc té xuống sàn nhà thì tay cô có đau thật, nhưng bây giờ cũng đỡ hơn rồi, Hạ Nhiễm cũng không còn thấy đau như trước. Nhưng bị anh nắm chặt như vậy, cảm giác mát lạnh lướt qua mu bàn tay khiến nội tâm cô không nhận được có chút ủy khuất chua xót, vô thức gật đầu: “Lúc này rất đau”.

Cố Tàn Thần không nói lời nào nhìn mũi cô hấp háy, nghĩ muốn nói gì đó sau lại lựa chọn trầm mặc. Anh cúi đầu nghiêm túc xoa thuốc lên tay cô, đôi mắt đỏ đẫm gây vấy cô để lại, đỡ lấy người từ trên ghế sofa đứng dậy: “Không sao rồi!”

Hạ Nhiễm vừa đứng dậy, Cố Tàn Thần liền nói tiếp: “Đứng cho vững, còn một việc chưa xử lý”.

Cố Tàn Thần nói câu này rất nghiêm túc, Hạ Nhiễm bất mãn lắc đầu, nhưng lại bị anh giữ chặt người, trong lúc cô còn chưa biết anh định làm gì, Cố Tàn Thần đã mở cửa ra một nửa, sau đó đưa lưng về phía cửa lớn, thanh âm cũng cao hơn hẳn: “Tiền lương tháng này bị trừ, lần sau còn làm trái quy định công ty nhất định phải nghiêm trị. Cô rõ chưa?”

Giọng nói anh lớn, vẻ mặt lại nghiêm khắc, Hạ Nhiễm không tin được trừng mắt nhìn anh, miệng mấp máy: “anh đang nói gì đó?”

Người này căn bản là cố ý, khoe miệng hơi cong, dang hoàng ra lệnh: “Trở về chỗ làm của cô đi, năm phút nữa đem việc hoàn thành cho tôi, văn kiện lát nữa cần dùng tự mình đưa tôi phê duyệt”.

Thanh âm Cố Tàn Thần trầm thấp, nhưng vì cửa mở nên nghe vào tai không còn chút độ ấm nào, dĩ nhiên người đang công tác bên ngoài cũng nghe rõ một hai.

Ba giây đồng hồ sau, họ liền nhìn thấy Hạ Nhiễm khập khiễng cả nhấc, vẻ mặt tức giận ra khỏi phòng làm việc Tổng tài. Vừa đi vừa mắng: “Đồ tư bản, không phải người”.

Một loạt hành vi này, khiến mọi người vốn đang chăm chú nhìn vào phòng tổng tài liền thu về, ngay cả Phuong Đình Đình cũng nhận không được dừng việc trong tay, những người khác đang bày vẽ mặt dè bủ cũng đột nhiên lạnh mặt, chau mày. Tầm mắt mọi người rất nhanh thu về, Phuong Đình Đình cầm văn kiện trong tay ngượng ngùng nhìn cửa lớn đóng lại.

“Hạ Nhiễm, cô không sao chứ?” Thấy Hạ Nhiễm đi tập tễnh, Lâm Khả nhanh chóng nhích lại gần, thuận tay đem thuốc cầm máu để lên bàn cô.

Hạ Nhiễm yên lặng, hít một hơi nói: “KHÔNG sao, chỉ là danh chính ngôn thuận bị trừ tiền lương”.

“ông chủ kêu cậu vào chỉ vì trừ lương sao?” Lâm Khả cô không phải người bát quái, chỉ có điều lúc ông chủ ra khỏi phòng làm việc giải cứu Hạ Nhiễm, cô cũng mơ hồ nghĩ thấy trong không khí có hương vị khác.

Cho dù Lâm Khả cũng nghe được mấy lời dạy dỗ Cố Tàn Thần nói với Hạ Nhiễm, nhưng cô cũng tin ông chủ và Hạ Nhiễm thật sự thanh bạch.

Câu hỏi này khiến Hạ Nhiễm nghĩ tới lúc Cố Tàn Thần bôi thuốc giúp cô, sau đó lúc cô cắn răng chuẩn bị rời khỏi phòng anh, anh liền nhẹ nắm tay cô nói: “Cho em chút trừng phạt người khác mới không nghĩ nhiều”.

Đây chính là cho người ăn một khối đường, sau đó giữa đường lại cướp về nói rằng không nên ăn quá nhiều.

Hạ Nhiễm mím môi, vẫy tay nói: “Còn bị dạy bảo”.

Hạ Nhiễm phát tay, giống như đang tự quạt gió cho mình, ánh mắt che che giấu giấu, khoe miệng Lâm Khả đột nhiên tươi cười như nghe được chuyện gì đó hay ho: “Cậu và ông chủ...”

“KHÔNG có quan hệ gì cả”. Nói xong, Hạ Nhiễm xé giấy nắp trên bàn, vội vàng rời đi: “Tớ đi báo cáo công việc trước”.

Trong lúc Lâm Khả cười cười như ngầm hiểu, Hạ Nhiễm lại lần nữa gõ cửa phòng tổng tài, đem bản giấy nháp loạn thất bát tao ném trước mặt Cố Tàn Thần: “Này, văn kiện gấp mà ông chủ cần”.

Người nào đó nhìn cũng không nhìn, chỉ “Àn” một tiếng.

Hạ Nhiễm vốn còn muốn ồm ồm, lại chỉ nhận được đáp án như vậy, sững sờ nhìn người đang cúi mũi làm việc: “Sau đó thì sao?”

Anh nhìn cô một cái, nâng cằm ra hiệu cho cô nhìn chỗ ghế sofa: “Sau đó, ăn bữa sáng trên bàn đi”.

Sáng hôm đó, Hạ Nhiễm ngồi trong phòng làm việc Cố Tàn Thần, một bên gặm bánh bao thịt, một bên hàm hồ hỏi người đang bận làm việc: “Sao anh biết em chưa ăn sáng?”

Anh trả lời rất hiển nhiên: “Đoán”.

Nuốt miếng cuối cùng vào bụng, cô đột nhiên nghĩ tới lúc ở London anh bảo Ninh Viễn mua bữa sáng cho cô, không khỏi tò mò: “Sao anh không mua sữa đậu nành và bánh quẩy?”

Mấy ngày Cố Tàn Thần nằm viện, mặc dù bọn Tiểu Sơn có giúp đỡ anh xử lý công việc một ít, nhưng vẫn còn lại nhiều việc, Cố Tàn Thần mới cảm tải liệu từ chỗ trợ lý Trần Tử Ngang xem một lần, ngẩng đầu nhìn về mặt thỏa mãn của cô: “Mấy đồ nhiều dầu mỡ đó, tốt nhất em ăn ít một chút”.

Chính trong thời khắc đó, Hạ Nhiễm đối với việc anh cắt xén tiền lương của mình cũng không còn canh cánh trong lòng nữa. Cô đột nhiên cảm thấy, nói chuyện yêu đương với tên tư bản này cũng có nhiều điều tốt đẹp, đặc biệt người này lại là ông chủ của cô.

Anh ấy sẽ mua bữa sáng cho cô, còn bồi thuốc cho cô, thậm chí còn vì cô mà làm trái với ước nguyện ban đầu.

Tâm tình tốt của Hạ Nhiễm vẫn duy trì cả ngày. Sau khi dùng xong bữa sáng, cô lén lút lên microblog đăng một bài, sau đó tích cực làm việc, một điểm cũng không hàm hồ.

Có điều Hạ Nhiễm cũng biết, cô vừa mới viết: “Không thể giảng đạo lý với nhà tư bản, nhưng nhất định phải nói chuyện yêu đương”. Microblog của cô liền bị bạn tốt điên cuồng nhao nhao khuyên nhủ.

La Xuyên: Oa oa, ta cũng muốn nói chuyện yêu đương với nhà tư bản.

Tiêu Sơn: Chung ta vẫn nên giảng đạo lý thôi.

Hồ An: quả nhiên ôm cây đợi thỏ.

Mà lúc này, nhà tư bản trong phòng làm việc, sau khi xong việc nhìn lướt qua điện thoại di động, cũng không để lại bình luận. Có điều, khoe môi anh nhếch lên, lập tức nhắn tin cho Hạ Nhiễm:

“Sau khi tan việc chờ anh”.

Tin nhắn mới được gửi không lâu, điện thoại liền rung lên: “Không muốn, sẽ bị mọi người hiểu lầm”.

Đọc tin nhắn xong, Cố Tàn Thần cơ hồ có thể tưởng tượng bộ dáng Hạ Nhiễm méo miệng bên ngoài, vừa đáng yêu vừa đáng giận. Nghĩ nghĩ, lòng mày anh giãn ra: “Nếu vậy anh liền để Ninh Viễn đi thông báo, ngày mai toàn bộ công ty đều biết qua hệ của chúng ta”.

Uy hiếp ~ đây là uy hiếp trắng trợn mà.

Hai tay Hạ Nhiễm chống trên bàn, nhìn điện thoại mà cảm giận bất bình, đáp lại ba chữ: “Coi (như) anh giỏi”.

Trời dần về chiều, thân ảnh tuấn lãng cao ngất đứng trước bàn làm việc, hai tay để trong túi quần, ánh mắt lười nhác nhìn ra ngoài cửa sổ, đăm đăm nhìn xuống bên dưới.

Cửa sổ lớn sát đất, nụ cười trên môi Cố Tàn Thần lan tới ánh mắt.

Trải qua hai lần dạy dỗ trước, lần này Hạ Nhiễm học khôn, trước khi Cố Tàn Thần đi tìm cô, cô liền chuồn ra khỏi công ty, cách đó hai con đường mới gọi Cố Tàn Thần tới đón mình.

Nam nhân nghe điện thoại, trầm mặc lưỡng lự vài giây, sau đó mới thờ dãi nói: “Đứng tại chỗ chờ anh”.

Mới tắt điện thoại không bao lâu, Hạ Nhiễm liền nhìn thấy chiếc Bingley của Cố Tàn Thần trong dòng xe cộ tới lui. Cô gấp gấp chui vào xe, để anh giúp mình cài dây an toàn.

“Chúng ta đi đâu?”

Động tác cài dây an toàn của Cố Tàn Thần rất thành thạo, ngón tay thon dài lại lần nữa nắm lấy tay lái, đánh cái cua, phun ra hai chữ: “Hẹn hò”.

Hẹn hò?

Hạ Nhiễm nghiêng đầu nhìn gương mặt nghiêm túc của Cố Tàn Thần rồi cúi đầu nhìn vết bẩn trước vạt váy trắng của mình, nếu hẹn hò, có phải cô nên về rửa mặt thay đồ trang điểm một phen không!

“Này, em bị thương, có phải không tiện không?”

Cố Tàn Thần nghiêm túc lái xe, quay qua nhìn cô, có thâm ý khác nói: “Nhảy tung tung qua hai con đường, lúc này mới nhớ mình bị thương sao?”

Câu nói này có hàm ý khác, Cố Tàn Thần đây là đang so đo việc cô không ngoan ngoãn ở công ty chờ anh.

Hạ Nhiễm bị anh nói mặt liền đỏ lên, Cố Tàn Thần đây là đang nói anh nắm rõ cô như lòng bàn tay, đừng mở đùa giỡn khôn vật trước mặt anh.

Cho dù trong xe đã mở điều hòa, cô vẫn cảm thấy nóng. Lúng túng hạ kính xe xuống, nuốt nước miếng nói: “Thật nóng nha!”

Mỗi một hành động của Hạ Nhiễm đều bị Cố Tàn Thần thu vào trong mắt, bộ dạng này của cô thật khiến anh muốn trêu đùa, anh lại nâng kính vừa bị cô hạ xuống, nói: “Có mở điều hòa, đừng để anh phải tốn tiền”.

Anh nói xong câu này, Hạ Nhiễm quyết định lát nữa ăn tối, cô nhất định phải ăn xả láng, tuyệt đối không cô phụ tâm ý của Cố Tàn Thần.

Có điều, hiện tức không hoàn hảo như Hạ Nhiễm nghĩ.

Bởi vì tối hôm đó phát sinh rất nhiều chuyện ngoài ý muốn. Thứ nhất là cô cho rằng Cố Tàn Thần sẽ mang cô đi ăn ở một nhà hàng xa hoa, cuối cùng hai người lại vào một quán lẩu tự chọn giá hai trăm tệ một người.

Quán lẩu trang hoàng rất tốt, chẳng hỗn loạn giống mấy quán khác, nhưng hương vị dầu và mùi lẩu vẫn tràn ngập trong sảnh.

Cô cẩn thận bước từng bước một, lúng túng kéo người bên cạnh: “Chỗ này?”

“Phải”. Cố Tàn Thần gạt đầu, quay đầu giống như thể bây giờ mới phát hiện Hạ Nhiễm đang nhú mày, hỏi thăm: “Sao vậy, không thích chỗ này?”

Hạ Nhiễm gạt đầu, nhưng đôi mắt thâm thúy của anh vẫn nhìn cô mãi, cô đành lắc đầu: “Không phải!”

Nói thật, Hạ Nhiễm không phải không thích chỗ này, mà là cô không nghĩ Cố Tàn Thần sẽ tới đây ăn. Nói thế nào thì đáng về ông chủ đi ăn ở mấy quán ven đường cũng khiến người ta kinh hãi, bộ dáng của anh và chỗ quán lẩu náo nhiệt âm ỹ như chỗ này quả thật rất khó phối hợp cùng một chỗ.

Hơn nữa cô còn thấy anh quen thuộc dẫn cô vào chỗ, chào hỏi thân thiện với ông chủ quán lẩu, Hạ Nhiễm giật mình, hình như cô hiểu anh quá ít.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Gặp Lại Mỗi Tình Đầu

Hạ Nhiễm ngồi xuống chỗ Cố Tàn Thần chỉ, anh đứng ở quầy bên kia nói chuyện gì đó với chủ quán, khi quay đầu lại thì liếc nhìn cô một cái. Sau đó cô nhìn thấy chủ quán tuổi xấp xỉ Cố Tàn Thần nhìn cô cười, nụ cười mang theo thiện ý cũng có chút ý vị thâm trường.

Hạ Nhiễm không nghĩ nhiều, lập tức đáp lại bằng một nụ cười mỉm.

Nhẹ nhàng, rất lễ phép.

Lúc này, Cố Tàn Thần đã đi về phía cô, ngồi xuống đối diện, giống như giới thiệu nói: “Cậu ấy là bạn học của anh”.

Cố Tàn Thần tốt nghiệp đại học H ở Bắc Kinh, không nói tới chuyên nghiệp, người ngoài chỉ nghe tới tên trường đều nghĩ tới bạn học không phải nhân viên quan trọng của chính phủ cũng là xuất ngoại du học. Lúc đầu, Hạ Nhiễm còn thấy không tin được, nhưng nghĩ thấy mỗi người có ý chí riêng, cũng không còn thấy quá kinh ngạc nữa.

Hạ Nhiễm chống cằm, nghiêm túc đánh giá nam nhân đã xoay người đi vào phòng bếp, bình luận: “Bạn học của anh đều có bộ dạng phong nhã”.

Nói như vậy, khiến Hạ Nhiễm nghĩ tới năm anh nghỉ phép từ trường về, mang theo bạn cùng phòng về, bộ dạng đều tuấn nhã thanh tú. Chỉ là lúc đó cô còn nhỏ, không biết thăm mý, chỉ biết chôn đầu ăn thịt kho tàu. Bây giờ Hạ Nhiễm nghĩ lại, có một ngày, bạn cùng phòng của anh tới thành phố C nhìn thấy cô, đều ăn ý nói: “Này, kho tàu cô nướng”.

Cố Tần Thần không có gì khác thường, hồ hững nói: “Phải không?”

Hạ Nhiễm gật đầu, không chú ý nói: “Ừ, bộ dáng tao nhã, khiến người khác nhìn vào rất thoải mái”.

Từ xa nhìn lại, mặt mũi thanh tú, cảm giác tuy rằng không giống như Hạ Nhiễm nói, nhưng cũng không khác biệt mấy.

Nói xong, tay Cố Tần Thần đặt trên bàn kê động, anh đan chéo tay để trước người, ra vẻ lãnh đạm gật đầu: “Ừ”.

Mấy lời anh nói ra, có vẻ không có hứng thú, Hạ Nhiễm cũng không tiếp tục đề tài này, mà chuyển sự chú ý lên đồ ăn nhân viên phục vụ đang mang ra. Một đĩa thịt dê tươi được đặt lên bàn, bên cạnh là lẩu uyên ương bốc khói, Hạ Nhiễm nghe người đối diện hỏi cô: “Vậy bộ dáng của anh thế nào?”

Không biết có phải vì Cố Tần Thần đột nhiên hỏi vậy hay không, hoặc khí nóng bốc lên từ Cố Tần Thần đang ra vẻ ung dung trầm tĩnh khiến Hạ Nhiễm bật cười hi hi, vờn tay xoa bóp mặt Cố Tần Thần: “Cố Tần Thần, anh nghiêm túc sao?”

Bị một cô gái nhỏ hai mươi tuổi néo mặt, biểu tình trên mặt nam nhân vẫn nghiêm túc, đôi mày rậm sắc nét khiến gương mặt anh có điểm trầm, lại còn đặc biệt nghiêm túc nói: “Em thấy anh không nghiêm túc bao giờ chưa?”

Đều nói con gái khi yêu sẽ trở nên ngốc, con trai khi yêu sẽ dễ thương hơn. Hạ Nhiễm im lặng khoảng ba giây, xác định Cố Tần Thần thật là nam nhân như vậy, nỗ lực kìm nén nụ cười, đánh giá anh một hồi, rồi mới mở miệng bình luận: “Bộ dáng không đẹp trai”.

Cố Tần Thần nhận được đánh giá như vậy, xem ra cũng không có ảnh hưởng tới sắc mặt hòa hoãn trên mặt anh, anh ra khỏi chỗ mình, đi một phòng hình tứ giác tới chỗ cô. Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt thâm thúy nhìn cô chăm chăm, gương mặt anh tuấn góc cạnh trước mặt cô, tim cô cũng không ngừng tăng tốc.

Đang thâm tình nhìn nhau, Cố Tần Thần lại sờ sờ trán cô, khoe miệng cong lên: “Anh đi toilet trước”.

Nói xong câu đó, Cố Tần Thần đứng thẳng dậy, mở nút thắt đũng quần của Tây phục, không nhanh không chậm đi tới toilet.

Bên cạnh nồi lẩu, Hạ Nhiễm dùng tay che mặt, thật là xấu hổ chết đi được. Mới vừa rồi cô cho rằng anh hôn cô, sắc mặt đặc ý hạ hê của Cố Tần Thần như đang nói với cô: “Đồng chí Hạ Nhiễm, đừng tự lừa mình, em đã bị sắc đẹp của anh dụ hoặc”.

Cố Tần Thần từ toilet trở về, liền thấy bạn gái nhỏ của mình đang ngồi vây quanh nồi lẩu, vẻ mặt hồng nhuận ăn từng miếng thịt, đáng vẻ ngây thơ chân thành. Anh đột nhiên dừng bước, đứng ở chỗ không xa nhìn cô. Rất nhiều năm trước, cũng trong mùa này, rõ ràng toàn thân dính dính ẩm ướt vì thời tiết, mồ hôi ứa ra, lại có thể ngồi trên sàn nhà bật to quạt cho mát, lại ồn ào muốn ăn lẩu.

“Đây là cô gái nhỏ cậu hay nói tới sao?” Phía sau có một thanh âm vang lên, Cố Tần Thần nghiêng người nhìn người đứng bên cạnh mình từ lúc nào, chính là ông chủ tiệm này.

Cố Tần Thần gật gù đầu, coi như trả lời cho anh ta. Anh đứng yên một hồi, liền bước lại gần người đang ăn say sưa.

“Không cho ăn cay”

Đối diện truyền tới tiếng cảnh cáo nghiêm khắc, Hạ Nhiễm không dễ dàng gì mới đợi được thịt chín, đã bị Cố Tần Thần cướp đi chén thịt: “CÓ ai tới quán lẩu mà không ăn cay chứ!”

Hạ Nhiễm lại vói đũa vào chén, muốn gấp lấy miếng thịt bị ớt nhuộm đỏ au, ai biết động tác của Cố Tần Thần còn nhanh hơn cô. Cô còn chưa kịp phục hồi tinh thần, thịt đã vào trong miệng anh, Hạ Nhiễm trơ mắt nhìn đôi môi mọng của Cố Tần Thần mở ra khép lại, nhai nát rồi nuốt xuống.

“Thịt này là của em”.

“Phải không? Nhưng tiền do anh trả”. Ngay cả em cũng là của anh.

Trả lời thật nhanh, lý lẽ hào hùng, đây cũng không phải lần đầu tiên bọn họ hện hò.

Hạ Nhiễm nghiêng răng, nhếch môi: “Anh...”

Cố Tần Thần chủ động lấy một bát tương để trước mặt mình, nhúng tương, lấy ít xá lách cho vào nồi lẩu nấu, sau đó lại múc cho Hạ Nhiễm một chén: “Đầu gối em bị thương da, kiêng chua cay, cả mấy thực phẩm kích thích nữa, ăn nhiều rau dưa”.

Cô bị thương có một chút, không cần chuyện bé xé ra to như vậy, một hai ngày nữa là chẳng sao rồi. Anh làm như vậy, Hạ Nhiễm cảm thấy bản thân không thể để mưa dầm thấm lâu, ra sức lắc đầu: “Không ăn”.

Anh nhìn cái miệng nhỏ đang chu lên của cô, lại lần nữa gấp một miếng thịt mỡ cho cô: “Còn cái này?”

Hạ Nhiễm vẫn nhìn nồi lẩu đỏ rực cay cay của mình, nuốt vài ngụm nước miếng, đôi đũa trước mặt định thu về, cô liền lên tiếng ngăn cản: “Ăn”.

Khẩu vị Cố Tần Thần luôn nhạt, một nồi lẩu thêm chút muối anh còn cảm thấy không sai. Hai người chậm rãi ăn xong, một người kiên nhẫn một người lại không vui sượng dửng dưng.

“Hạ Nhiễm?”

Hạ Nhiễm bị Cố Tần Thần cưỡng ép, thật sự phải ăn mấy miếng rau dưa vô vị, sau đó liền bị một nam nhân tới gần gọi tên, tầm mắt cô chuyển qua người đứng sau Cố Tần Thần, suýt nữa ngã khỏi ghế.

Gương mặt đó có bao nhiêu quen thuộc, tuy rằng đã mấy năm không gặp. Nhưng ngũ quan nam tử này nỡ thế nào, Hạ Nhiễm vẫn có thể nhận ra anh ta liền. Hạ Nhiễm có chút khó tin nhìn hắn, tầm mắt vô thức chuyển qua Cố Tần Thần. Chỉ thấy anh quay đầu nhìn phía sau, chớp mắt liền quay lại, đôi mắt nhìn cô chằm chằm.

Đây coi như cuộc tương phùng lúng túng nhất trong đời Hạ Nhiễm, người đi tới chỗ bọn họ không phải ai khác, chính là bạn trai của mối tình đầu niên thiếu không lo lâu của cô – Lý Vĩ. Mà nam nhân đang ngồi đối diện cô, cũng là người phá hoại mối tình đầu này.

Quan hệ thật phức tạp...

Trong lúc Hạ Nhiễm còn đang kinh ngạc, Lý Vĩ đã tới trước mặt cô, nói: “Hạ Nhiễm, đã lâu không gặp, dạo này em khỏe không?” khiến Hạ Nhiễm hồi phục tinh thần.

Việc đầu tiên Hạ Nhiễm làm chính là lén lút, chăm chú nhìn sắc mặt Cố Tần Thần, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ. Cô háng giọng, bình tĩnh gật đầu: “Em khỏe, còn anh?”

“Anh cũng rất tốt”, Lý Vĩ hứng thú nhìn Hạ Nhiễm, anh không nghĩ xa cách nhiều năm như vậy rồi, bọn họ còn có thể gặp lại nhau, hơn nữa còn tại thành phố C. Năm đó bọn họ chia tay vội vàng, sau khi tốt nghiệp xong, nghe nói cô ra nước ngoài, anh còn cho rằng hai người sẽ gặp gỡ lại nhau. Anh chỉ bàn đối diện, nói với Hạ Nhiễm: “Anh sớm đã thấy em, nhưng không xác định, em càng lúc càng xinh đẹp”.

“À... Thật sao? Cảm ơn anh”. Lúc này Hạ Nhiễm chỉ mong mình lập tức biến mất, một bên là bạn trai cũ tươi cười cừu biệt tương phùng, một bên là bạn trai hiện tại lộ sắc mặt không vui. Trường hợp lúng túng như vậy, bầu không khí cũng khẩn trương hơn. Cô có cảm giác chỉ cần mình hô hấp nhiều một chút, không khí cũng có thể đông băng luôn.

“Trước giờ anh chưa từng nói dối em”. Lý Vĩ ôn nhu cười, đột nhiên lấy điện thoại ra, nói với Hạ Nhiễm: “Chúng ta trao đổi phương thức liên lạc đi”.

Hạ Nhiễm thấy thế, bị dọa tới lập tức xua tay: “Không cần đâu”.

Tuy rằng bọn họ từng qua lại một thời gian, trước kia nàng cũng thật sự mê luyến anh ta không thôi, nhưng thời gian thật sự là thuốc giải hiệu quả. Bốn năm đã qua, đoạn tình cảm này sớm chỉ còn là ký ức. Gặp lại, mặc dù có chút thương tiếc, nhưng chỉ là thương tiếc thanh xuân đã qua thôi.

“Dù sao trước kia chúng ta vẫn là... Cho dù không thể... Nhưng vẫn có thể làm bạn”.

Lý Vĩ chỉ nói một nửa, bỏ một nửa, lại còn ý vị thâm trầm nhìn Cố Tần Thần ngồi đối diện Hạ Nhiễm. Nam tử đang ngồi thân ảnh cao ngất, lại có tây trang phụ trợ nhìn càng thêm thon dài, anh cúi đầu nhìn mình quần jean áo thun, có vẻ tươi sáng. Nam nhân này so với anh có thêm sự thuần thực và khí phách, không biết vì sao lại khiến anh có cảm giác đã từng gặp ở đâu.

Nếu Lý Vĩ anh đoán không sai, quan hệ của Hạ Nhiễm và người đàn ông này không bình thường, lòng hư vinh của nam nhân khiến Lý Vĩ mở miệng hỏi: “Em và bạn trai cùng ra ngoài ăn tối sao?”

“Không phải...” Hạ Nhiễm vô thức buộc miệng nói ra, nói xong liền hối hận. Lúc này cô vừa muốn nói, cũng không phải thế này... không phải bạn trai sao?

Cố Tần Thần vốn đang bảo trì trầm mặt, nghe cô nói vậy, mày nhíu lên, vẻ mặt hờ hững nhìn mối tình đầu của Hạ Nhiễm, khóe môi hơi mím lại, như cười như không nói: “Anh muốn ăn cùng sao?”

Nhận được ánh mắt nhắc nhở mãnh liệt của Cố Tần Thần, bạn trai nhỏ Lý Vĩ khẽ giật mình, lúc lấy lại bình tĩnh nhìn Cố Tần Thần thì mắt người này vẫn thản nhiên. Nhất định là Lý Vĩ anh nhìn lầm rồi, anh tỉnh táo lại, nói: “Cái này không cần, tôi đi với bạn rồi”.

Nói xong liền lấy giấy bút từ tay nhân viên phục vụ, lưu loát viết xuống giấy số di động của mình, đưa cho Hạ Nhiễm: “Đây là số di động của anh, có rảnh thì liên hệ”.

Hạ Nhiễm cầm tờ giấy, còn chưa kịp từ chối, Lý Vĩ đã mỉm cười xoay người rời đi. Khóe miệng cô giật giật, tự động tình với tình cảnh của mình hôm nay.

Xảo ngộ với mối tình đầu, không hề nghi ngờ đây chính là điều ngoài ý muốn thứ hai của đêm nay. Bữa cơm tối xuất hiện nhiều điều ngoài ý muốn khiến Hạ Nhiễm ăn không thấy ngon, nuốt cũng thấy khó.

Còn Cố Tần Thần, Hạ Nhiễm không biết khẩu vị anh ra sao, chỉ biết từ đầu tới cuối người này không hề mở miệng, chỉ một mực yên lặng ăn hoặc gắp

đồ ăn cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tàn Thần Thân Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hạ Nhiễm, Em Sẽ Không Có Cơ Hội Rời Khỏi Anh.

Sau bữa cơm chiều quái dị, Hạ Nhiễm vẫn ngồi trên xe Cố Tàn Thần, yên lặng coi anh lái xe. Anh không nói lời nào, cô cũng ngại mở miệng.

Bọn họ đều biết, những lúc thế này, vẫn nên để đối phương tinh táo lại đã.

Xe đi qua mấy giao lộ, Cố Tàn Thần vẫn im lặng, điểm đến không rõ ràng, phương hướng cũng không rõ ràng. Hạ Nhiễm chưa xót mở mắt nhìn anh, cuối cùng vẫn không nhận được gọi: “Cố Tàn Thần...”

Từ sau khi anh trở thành ông chủ của cô, chỉ khi Hạ Nhiễm tức giận hoặc không vui mới gọi tên anh, nhưng càng về sau quan hệ giữa bọn họ càng trở nên ái muội, từ đó Hạ Nhiễm cũng kêu tên anh.

Anh không đáp, chỉ nhìn cô. Sau đó lại tập trung nhìn về phía trước, mắt không chớp.

Hạ Nhiễm không xác định được tâm tình của anh lúc này, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Cố Tàn Thần, anh tức giận sao?”

Người đang lái xe khẽ run, mím môi không nói.

“Vậy là tức giận rồi”.

Nếu đổi lại là cô, để Cố Tàn Thần ở trước mặt cô gái khác không thừa nhận quan hệ của bọn họ, cô cũng sẽ tức giận. Cho nên, Hạ Nhiễm có thể lý giải tâm tình của Cố Tàn Thần lúc này, chỉ là cô muốn nhận lỗi, nhưng không biết phải mở miệng thế nào. Anh lái xe tấp vào lề, Hạ Nhiễm bám riết không tha, tiếp tục nói: “Anh muốn em làm thế nào mới chịu nói chuyện với em?”

Chỗ xe dừng là ngay dưới cột đèn đường, Cố Tàn Thần tắt máy xe, bên trong một mảnh hắc ám, chỉ có ánh đèn xuyên qua cửa thủy tinh chiếu lên mặt người, mặt mờ mặt mờ.

“KHÔNG nói sao? EM cũng không nói!”

Cô không thích anh nhất ở chỗ này, cứ biểu tình không mặn không nhạt như vậy, khiến cô không đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì.

“Biết mình sai ở đâu rồi sao?”

Trong xe rất yên tĩnh, nam nhân hung hồn nói một câu.

“Anh vừa nói gì?” Hạ Nhiễm cho rằng mình nghe lầm, nghiêng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

Đối với vị bạn trai cũ vừa xuất hiện lúc này, Cố Tàn Thần căn bản không cho vào mắt, có điều Hạ Nhiễm lại không thừa nhận quan hệ của bọn họ, khiến tâm tình Cố Tàn Thần rất không tốt.

Cố Tàn Thần nâng tay xoa xoa lông mày cô, sờ sờ mặt cô, nhếch môi cười vang từng trận, lại sợ cô không nghe rõ, liền nói từng chữ vô cùng rõ ràng: “Trở về tự viết kiểm điểm ba ngàn chữ”.

Hạ Nhiễm: “Sao?”

Kiểm điểm ba ngàn chữ? Anh nghiêm túc sao?

Thấy vẻ mặt cô vẫn không hiểu, thanh âm Cố Tàn Thần nhẹ xuống, ngữ khí lại nặng hơn: “KHÔNG phải lúc này em ở trước mặt hắn ta phù nhận rất nhanh sao?”

Phù nhận cái gì thì không cần nói ra. Cô biết, anh cũng biết.

Đây còn nói là không tức giận, có đàn mới nhìn không ra bộ dáng nàng dâu nhỏ đang giận dữ của anh. Hạ Nhiễm chủ động nhận sai, hơn nữa còn phải tranh thủ xử lý nhẹ nhàng.

Thế là cô ghé người vào cánh tay Cố Tàn Thần, cò kè mặc cả nói: “Em biết sai rồi, có thể không viết kiểm điểm không?”

Người nào đó tỏ thái độ công bằng chấp pháp nói: “Ngày mai đi làm giao cho anh”.

Ba ngón tay nhỏ giờ ra, Hạ Nhiễm nhỏ giọng nói: “Ba trăm chữ”.

Cố Tần Thần lắc đầu, khẳng định: “Ba ngàn”.

Hạ Nhiễm cũng lắc đầu: “Một ngàn! Em chỉ có thể viết được nhiều đó thôi”.

“Ba ngàn”.

“Vây một ngàn rưỡi, Cố Tần Thần, nhiều hơn nữa em không viết”.

“Được, thành giao”.

Hạ Nhiễm nhìn nam nhân vốn đang âm trầm, giờ đã nhón nhờ tự đắc mở cửa xuống xe, đột nhiên phát hiện, hình như cô trùng kế của anh.

Anh đi vòng qua phía đối diện, mở cửa xe, đưa tay về phía cô: “Tới đây”.

Tay cô bị anh nắm lấy, Hạ Nhiễm lúc này mới phát hiện chỗ này rất quen thuộc. Trên băng ghế dài có người đang nghỉ ngơi, cũng có vợ chồng già nhàn nhã tản bộ, còn có con sông nhỏ chảy xuôi, chỗ bọn họ đang đứng chính là ở công viên bên ngoài tiểu khu cô sống.

Hạ Nhiễm chậm rãi đi với anh, cảm nhận đế giày giẫm lên những viên đá cuội: “Em ở đây lâu như vậy, cũng không phải chưa từng tới chỗ này, không biết ban đêm lại tốt như vậy”.

Cố Tần Thần đi với cô một hồi, mới cảm giác được chân cô bước càng lúc càng nhỏ, anh liền ngừng lại: “Đau chân sao?”

Hạ Nhiễm gật đầu, đã thấy anh ngồi nửa người trước mặt cô, nhẹ nhàng kéo tay cô để trên vai anh.

“Leo lên, anh cõng em”.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua hai người, Hạ Nhiễm dán người lên lưng Cố Tần Thần, mặt dán sát lên da cổ anh, gió thổi qua gò má cô mới chạm tới da thịt anh, Cố Tần Thần nhướng mày, dừng lại một chút hỏi cô: “Lạnh sao?”

Hạ Nhiễm lắc đầu, lại vui mình sâu hơn, hai tay ôm anh cũng dùng lực hơn, lúc Cố Tần Thần dừng bước, cô mới nhỏ giọng nói một câu: “Thật xin lỗi”.

Cô muốn nói, thật xin lỗi Cố Tần Thần, em không thể lập tức thích ứng với sự ấm áp của anh.

Cô còn muốn nói, thật xin lỗi, em sẽ chậm rãi nỗ lực làm bạn gái tốt của anh, hơn nữa, còn có thể tự bảo vệ bản thân thật tốt.

Thiên ngôn vạn ngữ như vậy, lời nói tới môi, cô lại chỉ có thể không ngừng lặp lại một câu: “Thật xin lỗi, Cố Tần Thần”.

Cố Tần Thần ngẩn người, sau đó liền cười nhẹ, anh nâng người phía sau lên, tiếp tục chậm rãi đi về phía trước. Anh đi bộ, nghe cô nói một câu, sau đó chính anh cũng đáp lại: “Không sao”.

Đây thật là câu nói khiến người ta cảm động nhất thế gian, trong đêm nay, Hạ Nhiễm mới triệt để hiểu rõ, không phải câu: “Đừng tìm người thích nói lời xin lỗi”, mà là trong khi bạn nói ra lời xin lỗi, đối phương sẽ nói với bạn không sao đâu.

Chỉ vắn vắn một câu: “Không sao đâu”.

Hạ Nhiễm nằm trên lưng Cố Tần Thần, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, vừa vắn có cơn gió nhẹ thổi qua, cô nâng tay lau nước mắt, cười nói: “Vừa rồi em cảm động tới khóc”.

Nhưng Cố Tần Thần chỉ nhẹ nhàng nói: “Là do gió thổi”.

“Một chút tình thú cũng không có”. CÔ đầm nhẹ lên vai anh, lại tựa đầu vào vai anh, lầm bầm lầu bầu nói: “Anh ấy là mối tình đầu của em”.

“Ừ”. Cố Tần Thần cup mắt, sự việc năm đó anh vẫn canh cánh trong lòng, trong đêm nay coi như triệt để bỏ xuống. Trừ bỏ người này không ưu tú như anh, ở trong mắt Hạ Nhiễm, anh không thấy có sự lưu luyến với hân.

Thật vui mừng, thời gian để cho cô chậm rãi lớn lên, cũng đồng thời khiến cô quên đi một vài người.

“Lúc đó em rất thích anh ấy”. Hạ Nhiễm nhớ lại, nghĩ một lát liền cười: “Cảm thấy anh ấy rất đẹp trai, rất hài hước, giống như ánh mặt trời vậy”.

Thuận theo lời cô nói, Cố Tần Thần hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, em bây giờ cảm thấy anh còn đẹp trai, còn có mị lực hơn anh ấy”. Câu này tuyệt đối là thổi phồng mà, Hạ Nhiễm nghiêng mặt, hôn một cái lên má Cố Tần Thần: “Tuy rằng hồi đó em rất ghét anh đi mách lẻo với ba em, nhưng bây giờ em không còn thích anh ấy nữa”.

Nụ hôn ẩm ướt hạ xuống trên mặt Cố Tần Thần, anh bị đánh úp, tinh thần liền nhện nhện, cánh tay buông lỏng buông cô ra, sau đó kéo cô lại trước

người mình.

Anh nghiêm túc, lại gấp gáp nhìn cô: “Em bây giờ còn chán ghét anh sao?”

Ánh mắt Cố Tàn Thần lúc này thật sự như độc được mê hoặc lòng người, Hạ Nhiễm ngo ngáy nhìn anh, lắc đầu: “Sẽ không”.

Đôi môi khô khốc của anh khẽ động, gian nan hỏi ra vấn đề mà bản thân anh vẫn luôn tránh né: “Vậy em thích anh không?”

Đến từng này tuổi rồi, câu hỏi như vậy có chút ngô nghê, nếu là lúc bình thường, có khi cả đời này Cố Tàn Thần cũng không hỏi như vậy, nhưng ánh mắt Hạ Nhiễm lúc này giống như một hồ nước sâu, trong suốt thấy đáy. Anh nhìn cô, không khỏi mất hồn, lại nói tiếp: “KHÔNG thích cũng không sao”.

Anh kéo tay cô, dùng sức ôm cô vào lòng: “Chỉ cần em ở bên cạnh anh, thế là tốt rồi”.

Anh đã chờ nhiều năm như vậy, sao lại không chờ được một chút này chứ. Không sao cả, chỉ cần cô vẫn ở đây, anh liền chờ tới khi cô thích anh, chờ tới khi cô yêu anh.

Mấy năm nay ánh mới rời khỏi Vạn Hào, ở thành phố C mà gây dựng sự nghiệp của riêng mình. Bận rộn cũng tốt, nhàn rỗi cũng được, anh đều bớt thời gian đi quanh thành phố C này.

Mục đích, chỉ có một, chính là chỗ của cô.

Cô gái mười sáu tuổi, chính là độ tuổi thanh xuân đầy sức sống, nét mặt cô tươi như hoa. Cả thành phố đều mưa bụi mênh mông, Hạ Nhiễm che ô vài giọt nước đi ra khỏi trường, anh liền cứ vậy lái xe đi theo sau cô.

Một gương mặt trẻ tuổi xa lạ xuất hiện ngoài cửa xe, cách một con đường đi cùng với cô gái trước mặt, tay nắm vô lăng của Cố Tàn Thần đột nhiên căng thẳng. Hạ Nhiễm cười vang trong mưa, nam hài bên cạnh giúp cô mở ô, dùng tay giúp cô phủ đi lá rụng trên tóc.

Anh nhìn, cũng không dễ gì để kiềm chế xúc động không xuống xe, lại ở bên ngoài tiểu khu Hạ gia nhìn thấy cậu con trai này nâng cằm Hạ Nhiễm, trong khi cô đỏ mặt thì hôn xuống môi cô.

“Hai người đang làm gì?” Anh vẫn là không khống chế được mà xuống xe, đóng cửa xe lớn tiếng vô cùng. Hạ Nhiễm từ xa nhìn anh, tưởng rằng cánh cửa xe cũng muốn rớt xuống.

Cố Tàn Thần đi từng bước tới chỗ bọn họ, gương mặt trắng nõn của Hạ Nhiễm càng thêm tái nhợt, cô đẩy nam hài đó đi trước. Sau đó khi Cố Tàn Thần còn chưa tới, cô liền quay người chạy vào tiểu khu.

Anh muốn đuổi theo cậu con trai, dạy dỗ cậu ta một trận. Có điều khi đứng tại cửa tiểu khu lại có chút do dự, bởi vì anh thấy Hạ Nhiễm đang dầm mưa mà chạy. Bóng lưng của cô rất nhỏ, từ từ biến mất trong tầm mắt anh. Cho tới khi anh đi tới hàng hiên, liền có cảm giác không nói ra được. Bảo bối Cố Tàn Thần anh vẫn chờ lại bị người khác ngấp nghé, cảm giác rất không tốt, thậm chí giống như là còn có khả năng bị đoạt đi.

Tuy rằng đây vẫn chỉ là tên tiểu mao đầu còn chưa ráo máu.

Đây cũng coi như là sự kiện mà Cố Tàn Thần mất lý trí nhất trong đời mình. Anh nói với Hạ Thế Hiên chuyện Hạ Nhiễm yêu sớm, sau đó hợp sức với Hạ Thế Hiên hợp mưu đem Hạ Nhiễm ra nước ngoài, mà chuyến đi này một lần là bốn năm.

Hạ Nhiễm bị Cố Tàn Thần ôm, nghe anh ở bên tai cô nói chỉ cần em tốt là được, tâm lý ề ảm khiến cô rơi lệ. Hai tay anh ôm lấy eo cô, cô ôm anh càng chặt hơn coi như đáp lại, lỗ tai kề sát lồng ngực anh, nghe tim anh đập: “Anh vẫn ở đây”.

Cố Tàn Thần chán động, giọng nói trầm thấp cường ngạnh nói với cô: “Hạ Nhiễm, rốt cuộc em cũng không có cơ hội rời khỏi anh”.

“Sao?” Hạ Nhiễm ngẩng đầu, không hiểu ý của anh.

Một giây sau, chỉ thấy anh chậm rãi ôm lấy cô, giống như viên đá ném xuống mặt hồ rồi chìm, hai tay Hạ Nhiễm để trên ngực anh, không hợp thời điểm nói một câu: “Còn phải viết kiểm điểm sao?”

Trước hoa dưới trăng, lúc cả tinh thần và thể xác đều trầm luân, vậy mà cô chỉ nhớ tới kiểm điểm. Cố Tàn Thần vô lực ngẩng đầu, ngược lại nắm tay cô dắt đi, kéo cô về nhà.

Cô đi với anh, nghe thấy anh phê bình: “Nghĩ cũng không cần nghĩ”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Con Thỏ Nhỏ Tới Miệng, Cũng Có Thể Nhảy Rất Xa

Mạc Sâm tiến hành xây dựng khách sạn, cũng cùng lúc đó khởi động dự án xây dựng khu du lịch sinh thái nghỉ dưỡng ở thành phố A, hợp tác với Vạn Hào.

Trong thời gian này, nhân viên trên dưới Mạc Sâm đều vô cùng bận rộn. trong hoàn cảnh thi hành chính sách mới, du lịch nghỉ dưỡng và du lịch sinh thái kết hợp, không những là sự phát triển của công ty mà còn coi như là dấu hiệu thêu hoa trên gấm cho sự phát triển đặc sắc trong ngành du lịch của thành phố A. Nếu có thể thành công, đôi bên đều cùng có lợi.

một núi không thể có hai hồ, cho nên năm đó Cố Tàn Thần mới xuôi theo dòng nước, dứt khoát rời khỏi Vạn Hào mà lập công ty riêng. Bọn họ đều rõ đạo lý này, nên lúc đầu Vạn Hào hợp tác với Mạc Sâm không phải chỉ là thỏa hiệp giữa Trần Từ Ngang và Cố Tàn Thần, mà là đôi bên thăm dò và giao phong với nhau.

“Ông chủ, quản lý Tiêu tới”. Phương Đình Đình dẫn Tiêu Sơn vào phòng làm việc, Cố Tàn Thần gật đầu, cô ta liền im lặng ra ngoài đóng cửa lại.

Phòng làm việc vô cùng im lặng, Cố Tàn Thần nhìn thấy người tới, vẫn tùy ý kẹp bút máy trong tay, thân thể hơi dựa ra phía sau, từ đầu tới cuối vẫn duy trì tư thái trầm mặc, lại xoay người lấy ra một chồng tư liệu trong ngăn kéo để lên bàn, không mảy may không nhặt nói: “Phụ trách hạng mục lần này, cậu cho rằng ai thích hợp?”

Ngắm cả nửa ngày, Tiêu Sơn dời tầm mắt khỏi phương án trên bàn, cảm thấy chắc chắn: “Hạng mục lần này cậu muốn tôi tham gia vào?”

Cố Tàn Thần không phủ nhận, chân mày sắc bén: “Ừ, theo ý tớ cậu rất thích hợp”.

“Có thích hợp hay không không phải cậu nói là được”. Tiêu Sơn đóng tập văn kiện lại, kéo ghế dựa qua một bên ngồi xuống, đồng thời nói đùa: “Lần trước chỗ đầu giá từ thiện cậu cũng nói tớ đi thì hợp hơn, lý do là...”

Cố Tàn Thần chỉnh cravat, khoan thai giúp Tiêu Sơn nói tiếp nửa câu sau: “Tạo phúc cho nhân loại”.

“Đúng, chính là lý do chết tiệt này. Kết quả một phần tiền cậu cũng không bỏ ra, còn khiến tớ tự bỏ tiền mua thanh danh cho công ty”. Tới hôm đó, Tiêu Sơn hẳn rõ ràng cùng đề trêu chọc, thuận tiện lấy việc Hạ Nhiễm về nước nói cho Cố Tàn Thần biết, còn khoe khoang nói rất nhiều. Kết quả người này lại bất động thanh sắc dùng số (1) của hắn không ngừng tăng giá

(1) Mỗi người khi đăng ký đầu giá đều sẽ có được một con số đại diện. Khi người chủ trì nêu ra giá tối thiểu/ tối đa, mọi người sẽ giơ số lên và nói số tiền bỏ ra. Người chủ trì buổi đầu giá chỉ gọi số chứ không nói tên người. Ví dụ: số XX ra giá ABC.

Thế cho nên, tới hôm đó, Tiêu Sơn tự khoét tiền mồ hôi nước mắt, bán sức lao động khênh về một đồng đồ. Nếu không phải lúc đó Cố Tàn Thần luôn lạnh nhạt, biểu tình không đổi nói với trợ lý bên cạnh: “Hình như vừa rồi tôi không cẩn thận giờ sai số bài”. Tiêu Sơn sẽ cho rằng Cố Tàn Thần đang đùa giỡn mình.

Khỏe miệng Cố Tàn Thần khẽ cong, chậm rãi đốt một điếu thuốc, mang theo mấy phần lười nhác, phun ra một vòng khói sương trắng, trào phúng nói: “Đáng đời cậu”.

“Tớ biết ngay là cậu cố ý báo thù mà”. Tiêu Sơn cười xấu xa, trong mắt có chút giảo hoạt, rút một điếu từ gói thuốc lá trên bàn, cũng từ đốt một điếu.

“Lần này là vì cái gì?”

Cố Tàn Thần buồn tẻ vô vị đập thuốc, ngẩng đầu nhìn Tiêu Sơn, nhìn mặt hắn đang cau có: “Cậu hiểu rõ hơn ai khác mà”.

Hạng mục ở thành phố A, người đầu tiên Cố Tàn Thần nghĩ tới chính là La Xuyên – bạn gái của Tiêu Sơn. Hạng mục lần này chính là ở thành phố cha mẹ La Xuyên sống. Người trong công ty, không ai hiểu rõ nơi đó hơn Tiêu Sơn.

Tiêu Sơn dở khóc dở cười, trên trán cũng nổi gân xanh, thô tục mắng: “Mẹ nó, cậu cố ý”.

Tiêu Sơn và La Xuyên quen nhau đã mấy năm, cho dù La Xuyên luôn liến thoắng tuyên bố với mọi người muốn độc thân mấy năm nữa, nhưng Tiêu Sơn luôn không vui, để một bông hoa như vậy ở ngoài, mỗi ngày hắn đều phải lo lắng không cẩn thận liền bị người ta dắt đi. không dễ dàng gì mới được cha mẹ hai bên đồng ý, đã bắt đầu bàn bạc tới lễ kết hôn. Mấy ngày nữa sẽ làm lễ đính hôn, hai người cũng vui vẻ quang minh chính đại bắt đầu ở chung.

Nghĩ tới tới hôm qua, Tiêu Sơn hẳn còn khoe khoang ban đêm có mỹ nhân làm bạn. Bây giờ, không phải là chết yểu rồi sao.

Thấy vẻ mặt Tiêu Sơn cay đắng, Cố Tàn Thần thu hồi nụ cười lãnh đạm, tâm tình bỗng nhiên tốt vô cùng, cúi chỏ đặt trên bàn liền chống cằm, tùy ý nói: “Biết cậu cực khổ, tiền thưởng tăng gấp đôi”.

Việc khai phá khu du lịch sinh thái cũng không dễ như trong tưởng tượng, bằng không sao Cố Tàn Thần lại làm liền mấy cái hội nghị. Vùng đó phát triển không cân bằng, việc xây dựng lợi ích kinh tế cho thành phố là chuyện lựa xém lông mày.

“Tiền thưởng cái rắm”. Tiêu Sơn biết chuyện Cố Tàn Thần đã quyết định sẽ không thu lại. Cho dù như vậy, hắn vẫn ở phòng làm việc của tổng tài, cùng bạn tốt diễn một trận cường bức dụ dỗ, giả vờ đáng thương, thủ đoạn gì cũng có thể dờ ra.

“Tớ sẽ không đi, đi ít nhất cũng hơn nửa tháng, cậu định không cho lão từ kết hôn sao?”

“Cố Tàn Thần, cậu cũng quá tổn thương người khác rồi”.

“Có loại bạn bè như cậu sao hả?”

“Cố tổng, cầu cậu thay người đi”.

“Lão đại, em cam đoan từ nay về sau sẽ nhất nhất nghe theo lời anh sai bảo, không châm chọc, không cười đùa. Đừng đem tôi đi lưu đây mà!”

Cố Tàn Thần vẫn trầm ổn như cũ, bất động thay sắc, mắt híp lại cười cười, khóe môi nhếch lên, uy hiếp: “Nếu vậy, lần này cậu đi nước ngoài khảo sát đi”.

Tiêu Sơn ngậm miệng, cắn môi: “VẬY còn không bằng thành phố A”.

“Ừ, cứ như vậy”.

nói xong, Tiêu Sơn liền cảm thấy mình bị Cố Tàn Thần cho vào tròng, trong lòng cho dù không thích cũng không có cách nào khác. Cúi đầu mắng: “Kháo”.

Sau đó Tiêu Sơn cầm tài liệu rời khỏi phòng tổng tài, tức giận về chỗ làm việc của mình. Đặt mông ngồi xuống chỗ công tác, anh ta vớt tài liệu qua một bên, nói với thư ký của mình: “Việc nghỉ phép của cậu không cần nhắc tới, đi công tác ở thành phố A với tôi. Cơ bản là hai ba tháng nữa cũng không về được”.

Thư ký của Tiêu Sơn sững sờ, trong lòng thầm bi thương cho ngày nghỉ của mình, đột nhiên thấy cấp trên kịch liệt mắng nhỏ: “Cố Tàn Thần chó má, lão tử coi thử con thỏ nhỏ đến miệng của cậu nhảy được bao xa”.

Thư ký hần chỉ từng nghe qua vệt tới miệng còn bay

Nhưng quản lý nói, con thỏ nhỏ đến miệng, còn nhảy được xa xa...

Đầu óc thư ký hỗn loạn.

Mà lúc này, Ninh Viễn bên cạnh Cố Tàn Thần cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Sau khi Tiêu Sơn ra khỏi phòng làm việc, Cố Tàn Thần liền kêu anh ta vào, cũng không nói gì cầm lấy tờ giấy A4, chăm chú xem.

Mím môi, khề cong tay, ngũ quan sắc nét kéo căng giống như đag ăn nhẩn chuyện gì đó. Xuất phát từ sự hiếu kỳ, Ninh Viễn khề bước lên trước tìm tòi, ánh mắt dừng lại trên hàng chữ bằng bút máy chính tề trên tờ giấy.

Nếu không nhìn kỹ, chỉ chớp mắt một cái, giữa những hàng chữ tự nhiên tùy ý là mây bay nước chảy, Ninh Viễn suýt nữa cho rằng đó là do Cố Tàn Thần viết. không phải do anh thường thấy nét chữ mạnh mẽ đầy khí lực, mà là nét chữ trên giấy tương đối thanh mảnh giống như của con gái.

Giống như vậy, nhưng lại là hai loại chữ viết bất đồng.

Ninh Viễn còn chưa cân nhắc từ tế, Cố Tàn Thần đặt tờ giấy qua một bên, dặn hần: “Cậu chuẩn bị một chút, lấy tài liệu chỗ thư ký Phương, hội nghị buổi tối không cần cô ta đi cùng”.

“Vâng”.

Cố Tàn Thần đem bao thuốc lá trên bàn bỏ vào ngăn kéo, đứng dậy chỉnh trang lại Tây phục của mình, giống như thuận tiện nhắc tới, đạm mạc nói: “Đúng rồi, hạng mục ở thành phố A do quản lý Tiêu phụ trách, kêu cô ta đi cùng”.

cô ta này, hiển nhiên là chỉ Phương Đình Đình.

một câu nói, liền khiến thư ký Phương luôn nhắm vào Hạ Nhiễm rời khỏi văn phòng tổng công ty. Dụng tâm của ông chủ rất rõ ràng, lại không để cho người khác bắt được nhược điểm.

“Vâng”. Ninh Viễn gật đầu, liền cùng Cố Tàn Thần đi ra ngoài.

Mới đi được một nửa, Cố Tàn Thần đột nhiên ngừng lại, ngoái đầu lại nhìn bàn làm việc phía sau, ánh mắt u ám nhìn xuống mặt bàn sạch sẽ.

Hai tay không tự giác khề động, anh quay đầu nói với Ninh Viễn: “Cậu xuống lầu trước chờ tôi”.

một tờ giấy A4 quen thuộc đang mở ra, chữ bút máy rõ ràng đập vào tầm mắt Cố Tàn Thần. Khiến người ta chú ý nhất là ba chữ: giấy kiểm điểm được viết thật to.

Tiếp theo đó, là nội dung dở khóc dở cười:

Thời gian: năm xxxx ngày x tháng x, địa điểm: quán lẩu.

Nguyên nhân kiểm điểm: lần đầu tiên hẹn hò lại gặp bạn trai đầu, lại không thừa nhận Cố tiên sinh là bạn trai tôi, còn không nghiêm túc bày ra thái độ nhận sai. Dưới đây lược mất một ngàn chữ.

Mục đích: cầu Cố tiên sinh thân ái tha thứ cho bạn gái ngu muội vô tri.

Thân ái, kính chào.

Hạ Nhiễm

Ma xui quỷ khiến Cố Tàn Thần lại xoay người trở lại chỗ làm, lấy phong thư nhận lỗi một ngàn năm trăm chữ, nghĩ tới lúc đi làm cô cùng chờ thang máy với anh, sau đó im lặng nhét tờ giấy vào túi áo anh. Còn nói: “anh phải xem thật kỹ, em viết rất nghiêm túc”.

Cố Tàn Thần theo quán tính cong khóe môi, mắt nhếch lên, răng sáng bóng loáng, anh cười, chói mắt hệt như ánh mặt trời.

Đây chính là thành quả cô gái nhỏ ngày nhớ đêm mong chiến đấu hai ngày mới ra. Ký ức tốt đẹp thời niên thiếu liền dâng lên, bộ dáng thiên chân khả ái cũng hiện ra trên giấy, anh vô lực lắc đầu, chỉnh lại tờ giấy trắng chỉnh tề, sau đó lại cẩn thận gấp lại.

Rất nhanh, một nhìn tứ giác nhỏ liền hiện ra trong tay Cố Tàn Thần, anh lấy ví tiền mình ra, nhét tờ giấy vào bóp.

Tắt đèn, đóng cửa phòng làm việc, sau đó xoay người rời đi.

đi đến bên ngoài khu làm việc bên ngoài, Cố Tàn Thần đảo mắt nhìn qua Hạ Nhiễm đang cúi đầu làm việc, vẻ trẻ con rút đi, làm nổi lên đuôi lông mày hiền hòa, khiến người khác nhìn như rất gần lại thật rakhông quá thân cận. Nhất thời, bóng dáng anh biến mất trong thang máy.

anh đi rồi, di động trước mặt Hạ Nhiễm khẽ run, cô mở máy ra xem, là tin nhắn của Cố Tàn Thần, khiến trong lòng cô cảm thấy ảm áp. anh cũng chỉ nói đơn giản: “anh ra ngoài công tác, tạm nhớ về nhà sớm”.

Hạ Nhiễm nhìn điện thoại, cười cười, sau đó nhắn lại: “Ừ, được.”

Người đang ngồi trong xe, lông mày căng thẳng, ánh mắt nhìn chòng chọc điện thoại không có chút phả nững, mãi như vậy cho tới khi công việc kết thúc.

Buổi tối, cô nương nào đó tắm rửa xong liền thấy có điện thoại, cao hứng phấn chấn nhận, liền nghe thấy giọng đối phương rét buốt hỏi cô: “Sao không trả lời tin nhắn của anh”.

cô nương nào đó nhìn thoáng qua điện thoại, bất bình tức giận nói: “Em trả lời rồi”.

anh chàng nào đó nghi ngờ hỏi lại: “Trả lời cái gì?”

“Được”.

anh chàng nào đó vẫn không hài lòng: “Chỉ có một chữ sao?”

“anh còn muốn mấy chữ nữa?”

“không chỉ một chữ”. anh chàng nào đó ngừng một lát, đổi tay cầm điện thoại, nói tiếp: “Em nhắn lại, anh lưu lại”.

Sau đó rất tiêu sái mà cúp điện thoại.

cô nương nào đó cầm điện thoại, cả nửa ngày cũng chưa phục hồi được tinh thần, khóe miệng giật giật, tức giận đánh hai chữ: “Chị anh”.

Năm phút đồng hồ sau, vị nào đó lại gọi điện thoại tới, vẫn cùng câu nói: “Vì sao không trả lời tin nhắn của anh?”

cô nương nào đó trợn trắng mắt: “không dư tiền”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Lần Sau Khi Anh Bị Bệnh, Em Đừng Đến Thăm, Anh Sẽ Không Tự Kiểm Chế Được

Đêm tối, trời càng lúc càng âm u, sương mù tầng tầng lớp lớp, ánh trăng mềm mại hòa với ánh vàng của đèn đường chiếu vàng cả một mảng đường. Ánh trăng nhu hòa, đậm đậm, lằng lằng, bao phủ nam tử tuần lằng, anh tựa nửa người vào xe, hơi gió điện thoại lên, suy nghĩ một lát: “Phí đi động lần trước em mượn Tiêu Sơn đã trả chưa?”

“Chưa, em quên mất. Có điều, sao anh biết em mượn Tiêu Sơn?”

Lúc cô vừa về nước, bởi vì không có tiền mà mượn của Tiêu Sơn một chút, tuy Tiêu Sơn tỏ ý cô cứ dùng tùy ý, nhưng Hạ Nhiễm vẫn vô cùng trọng nghĩa mà nói chờ có việc sẽ trả.

Bây giờ cô có việc rồi, nhưng còn chưa được lĩnh lương nữa!

Giống như sớm đã đoán được cô sẽ nói như vậy, Cố Tần Thần ở đầu dây bên kia cũng không phản ứng gì lớn, còn tỏ vẻ như vô tình nhắc tới: “Hắn đòi nợ anh”.

Tiêu Sơn bị Cố Tần Thần đào hố, trên phương diện tâm lý muốn tìm chút ưu đãi từ Cố Tần Thần, an ủi về tinh thần không bằng an ủi về vật chất.

Thân tâm đều vui mừng.

Thế là, tất cả nợ ở nước ngoài của Hạ Nhiễm đều bị đưa vào danh nghĩa của Cố Tần Thần. Lần đòi nợ này, là đòi luôn từ khi Hạ Nhiễm còn bé tới lớn, chỉ cần liên quan tới vấn đề lợi ích, Tiêu Sơn đều đưa từng cái hóa đơn một cho Cố Tần Thần.

Giống như, Hạ Nhiễm khi nào, ở đâu ăn vụng kẹo que mà Tiêu Sơn mang từ nước ngoài về, dùng tiền mua đồ trang điểm của La Xuyên vào việc khác, còn có mấy chi phí khác nữa.

Hạ Nhiễm thổi phồng một tiếng rồi bật cười, cô thật sự rất thích hành vi của Tiêu Sơn: “Sau đó thì sao? Anh đáp lại thế nào?”

“Em xuống dưới đi, anh nói cho em biết”.

Thanh âm Cố Tần Thần trong điện thoại trầm thấp lại khàn khàn, mang chút mỉa mai hoặc khó nói thành lời. Giống như lực hấp dẫn vậy, mỗi phút mỗi giây đều khiến cô có cảm giác thanh âm của anh tới gần mình.

“Anh đừng nói là, anh đang đứng dưới lầu nhà em nhé...”

Nghi vấn của cô rất nhanh được Cố Tần Thần xác thực, đôi môi mỏng của anh, cách điện thoại di động, nhẹ nhàng phun ra một chữ “ừ”.

Hạ Nhiễm mờ mịt đứng dậy khỏi giường, còn không kịp mang dép lê, chân trần đi tới cửa sổ. Trước cửa sổ có tấm rèm mỏng bằng lụa, gió thổi phát phơ khiến tấm rèm mềm mại lướt qua đầu ngón tay cô.

Hạ Nhiễm không tin, qua màn cửa mỏng nhìn xuống đất, cô duỗi tay ra muốn đụng vào rồi lại co lại, tiếng hít thở của cả hai truyền qua điện thoại, có chút nóng bỏng.

Ánh trăng màu bạc chiếu vào phòng, bên ngoài cửa sổ là màn đêm yên tĩnh, tất cả dẹt thành một cái vồng lớn mềm mại, đem tất cả cảnh vật gói vào bên trong. Dưới ánh đèn lớn ven đường, Cố Tần Thần đứng dựa vào xe, tay còn cầm điện thoại, ngẩng đầu, tầm mắt Hạ Nhiễm cứ thế nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh, rõ ràng lại xa cách, giường như có thể nhìn thấy đáy mắt nhau.

Tay Hạ Nhiễm gãi gao nắm chặt một góc rèm, nỗ lực kiềm chế xúc động muốn chạy tới trước mặt anh, cách nhau năm tầng lầu, khóe miệng cô cong lên, hỏi anh: “nửa đêm rồi anh không về nhà ngủ, chạy tới dưới lầu nhà người khác làm gì?”

Anh ngẩng đầu, vẫn chăm chú nhìn cô, ánh mắt sáng ngời: “Nhớ em”.

Trước kia, cô không ở bên cạnh anh, anh quả thật chỉ có thể nhớ cô. Bây giờ cô ở bên cạnh anh, anh dường như phát điên vì cô. Cho nên, trước kia chỉ có thể nhẫn nại nhìn hình của cô, bây giờ lòng tham của anh liền muốn cô lúc nào cũng ở trước mặt mình.

Hạ Nhiễm giật mình, không nghĩ người đàn ông đứng dưới lầu sẽ nói mấy lời nói, cô che miệng, khẽ cười, vừa thích thú vừa cảm động.

Hạ Nhiễm nói: “Cố Tần Thần, bây giờ em mới biết anh chẳng có chút lãng mạn nào. Sao có thể dùng bộ mặt như vậy mà nói mấy lời lãng mạn như vậy chứ?”

Người dưới lầu nghe cô nói câu này, tay vô thức giơ lên sờ mặt mình, cảm xúc lạnh buốt khiến anh phục hồi tin thần. Thu tay lại, khóe miệng Cố Tần Thần cong lên, cười: “Em thích sao?”

Cũng không biết có phải vì trêu đùa cô không, khóe miệng anh vẫn ần ần ý cười. Hạ Nhiễm không nghĩ anh lại hỏi như vậy, gật gật đầu: “Không thích”.

“Xuống đây”. Anh vẫy vẫy tay, ngữ khí trầm xuống, không cho cô cự tuyệt.

Anh như vậy, cô cũng khó mà từ chối.

”Kéo kẹt ——” gian phòng giữa tác động của cô mà phát ra tiếng run rẩy, chân trước Hạ Nhiễm mới bước ra khỏi phòng ngủ, còn chưa ra khỏi cửa

phòng, đèn phòng khách đột nhiên bật sáng.

Một luồng ánh sáng đập thẳng vào mắt, Vương Vũ Hồng chẳng biết đã ngồi trên ghế sofa từ lúc nào, nhìn Hạ Nhiễm hỏi: “Tối khuya còn ăn mặc chỉnh tề như vậy, con định đi đâu?”

“À, à..” Hạ Nhiễm lúng túng bỏ tay nắm cửa ra, vuốt vuốt tóc mai hai bên, thần sắc kích động né tránh ánh mắt tìm tòi của mẹ già: “Con có đi đâu đâu, vì buổi tối ăn no, con muốn đi quanh phòng cho xuôi com”.

Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là có chuyện, Vì vậy, Hạ Nhiễm thật sự đuổi tay đuổi chân đi vòng vòng trong phòng khách.

Bởi vì buổi trưa ngủ quá nhiều, Vương Vũ Hồng nhất thời cũng không buồn ngủ, liền ra phòng khách rót nước uống, vừa uống vừa đảo mắt nhìn con gái đang đi quanh quanh ghế sofa trong phòng khách. Sau khi quan sát tỉ mỉ, Vương Vũ Hồng phát hiện một vấn đề, tuy rằng Hạ Nhiễm tỏ vẻ bình tĩnh thông dong, có điều ánh mắt lại vô ý hữu ý mà nhìn về hướng ban công.

Vương Vũ Hồng miễn cưỡng cảm thấy có gì đó không thích hợp, để chén trong tay xuống, đi về hướng ban công. Hạ Nhiễm âu sầu nhìn mẹ mình, tâm tình liền lộp bộp, cao giọng gọi: “Mẹ”.

Không ngoài dự đoán, Lúc Vương Vũ Hồng nhanh chóng tiếp cận mục tiêu đã bị Hạ Nhiễm nắm tay lại, cả người bà gục lên thân cô, khoe miệng cũng cười cười.

Bây giờ Hạ Nhiễm chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là không để mẹ mình phát hiện Cố Tần Thần ở dưới lầu. Quan hệ giữa cô và Cố Tần Thần, một khi bị truyền ra, hậu quả thật không tưởng tượng nổi. Cô kéo tay Vương Vũ Hồng đi về phía phòng bà: “Mẹ, muộn rồi, nên đi ngủ thôi”.

“Mẹ chưa buồn ngủ, con ngủ trước đi”. Vương Vũ Hồng vỗ vỗ tay Hạ Nhiễm, quay người ngồi vào ghế sofa, cầm lấy điều khiển, mở TV lên.

Đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn, Hạ Nhiễm cảm thấy không yên, ngọt ngào ngồi bên cạnh Vương Vũ Hồng, rút gối ôm sau lưng ra ôm vào lòng, tỏ vẻ vô cùng phấn khích nói: “Con cũng không buồn ngủ, mẹ, con xem với mẹ”.

“Được”. Tuy rằng hoài nghi, Vương Vũ Hồng cũng chỉ nhàn nhạt nhìn Hạ Nhiễm một cái, không nói gì chăm chú nhìn màn hình TV.

Lúc này trên truyền hình đang chiếu tin tức đêm khuya, nếu không có gì khác thường, giờ này ba người nhà họ Hạ sớm đã lăn trên giường mà chìm vào mộng đẹp. Có điều, lúc này, phòng khách Hạ gia, hai mẹ con đang ngồi với nhau. Một người cầm điều khiển, một người cầm điện thoại, đều có suy tư.

Hạ Nhiễm cẩn thận, dè dặt nhìn Vương Vũ Hồng, lại nhìn thoáng qua điện thoại. Thế cục như vậy đã mấy phút rồi, cũng không biết Cố Tần Thần còn chờ cô không. Azzzz.

Hạ Nhiễm thở dài, Vương Vũ Hồng cũng biết con gái chịu không nổi nữa rồi: “Nhiễm Nhiễm, con có phải có chuyện gì giấu mẹ không?”

Hạ Nhiễm không biết, ba mình và ba Cố Tần Thần hôm trước đã gặp nhau. Hơn nữa, Hạ Thế Hiền còn thua cái tàu lâu năm mà ông trân quý cho ba Cố Tần Thần.

Thanh âm Vương Vũ Hồng bên tai, Hạ Nhiễm ngồi trên ghế sofa một lúc, do dự một hồi, nhưng ngữ khí của mẹ rõ ràng đã biết gì đó, cô kinh ngạc nhìn mẹ mình: “Mẹ, mẹ biết chuyện gì sao?”

Vương Vũ Hồng chỉ cười không nói, tùy tay tắt tivi, ánh mắt bà giáo hoạt nhìn Hạ Nhiễm đang vô cùng ngượng ngùng. Bà xoa xoa đầu con gái, xoay người đi vào phòng ngủ: “Đi đi, chỉ được mười phút, đừng để tên tiểu tử Cố gia cho rằng con gái mẹ là rau cải trắng, dễ dàng cướp đi như vậy”.

“... ”

Xem mẫu thân đại nhân biết mất sau cửa phòng ngủ, Hạ Nhiễm có chút không biết phải làm sao. Nghĩ trước nghĩ sau, cô bắt giắc lại bắt cười, nếu cô là rau cải trắng như lwoif mẹ nói, vậy Cố Tần Thần đẹp trai anh tuấn là gì?

Đáp án, không cần nói cũng biết.

Vừa đi xuống lầu, Hạ Nhiễm liền lộ ra lúm đồng tiền tươi như hoa, Cố Tần Thần thẳng lưng nhìn khoe miệng cô ần ần nụ cười, khẽ run lên. Một chân bước lên trước, bàn tay to kéo cô lại, sờ trán cô, sờ sờ mặt, còn có nhìn chăm chăm đôi môi mộng nước mê người. hàu kết Cố Tần Thần khẽ trượt, ước chế không được, cuối cùng tay anh chỉ yên tĩnh đặt nơi cần cổ trắng nõn của cô.

Hai tay anh áp lên cổ Hạ Nhiễm, rất nhẹ, sợ dùng lực sẽ làm cô đau, khom người cho hai trán chạm vào nhau, hô hấp nóng rực phá lên mặt cô, anh nhìn hai mắt cô tròn tròn có chút sợ hãi lại có chút tình ý, trên mặt rõ ràng ngượng ngùng, ôn nhu nói với anh: “Cố Tần Thần, anh chờ lâu không. Em vừa mới...”

Anh thấp giọng “ừ” một cái. Sau đó, khẽ hôn lên môi cô, đem mấy lời cô định nói đánh gãy, buông tay nhỏ của cô ra, nhẹ giọng nói: “Lần trước em bị cảm mạo, sao không nói với anh?”

Tay bị anh nắm lấy, mấy sợi tóc nơi đầu vai tùy ý Cố Tần Thần vén ra sau, Hạ Nhiễm lấy tay còn tự do kéo kéo vạt áo anh, kinh ngạc hỏi: “Có phải chuyện của em anh đều biết không?”

Anh cười cười, không trả lời, ngược lại hỏi lại vấn đề vẫn chưa được thỏa mãn: “Lần sao anh bị bệnh, em đừng đến thăm”.

Hạ Nhiễm không hiểu: “Tại sao?”

“Bởi vì anh sẽ không kiềm chế được”. Cố Tàn Thần chững chạc đằng hoàng, thuận tay vuốt vuốt tóc cô, sau đó lại sờ sờ vành tai cô: “Anh sợ sức đề kháng của em không tốt, khiến em cũng bị bệnh”.

Mặt Hạ Nhiễm đỏ bừng, đánh nhẹ vào ngực anh: “Cố tiên sinh, anh có thể đứng đắn một chút không?”

Lúc này, cô cũng tương đối rõ ràng, cha mẹ đều biết chuyện của cô và Cố Tàn Thần, việc Cố Tàn Thần biết thân thể cô không tốt cũng là dễ hiểu.

Nghe cô nói như vậy, Cố Tàn Thần thấp giọng cười khàn, lại thu lại nụ cười, thanh âm lo lắng: “Nếu anh không hỏi, có phải em quyết tâm không nói với anh không?”

“Sáng hôm đó em có chút cảm mạo, cũng đã uống thuốc rồi. Hơn nữa còn có tranh chấp với thư ký PHương, chính em cũng quên”. Hạ Nhiễm ngáng đầu, sắc mặt nam nhân đã có vẻ không tốt: “Thật sự chỉ bệnh chút thôi, chỉ hắt hơi vài cái”.

Cố Tàn Thần trầm mặc một hồi, nghe cô nói như vậy, lại nhìn sắc mặt hồng nhuận của cô, tâm cũng thả xuống, mắt anh lại nhìn Hạ Nhiễm đang mặc váy không tay, lông mày lập tức nhíu lại, nhanh chóng cởi áo khoác của mình ra khoác lên người cô, bọc cô lại thật chặt: “Sáng mai dậy sớm, anh tới đón em”.

Hạ Nhiễm cảm thấy ấm áp hẳn, khẽ gật đầu, sau đó mới ý thức được một vấn đề: “Ngày mai không phải cuối tuần sao?”

“Ừ. Ngày mai có một hoạt động, chúng ta cùng tham dự”.

“Hoạt động gì?”

Hạ Nhiễm hỏi xong liền thấy khóe môi Cố Tàn Thần cong lên, cười cười, ần ần có chút gian xảo. Anh chỉ trả lời một câu: “Làm lễ đưa tiễn Tiêu Sơn”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thế Giới Đây Chỉ Có Hai Người Họ, Một Là Cô, Còn Một Là Anh.

Cuối tuần đúng hẹn lại tới.

Mới sáng sớm, Cố Tàn Thần liền mang Hạ Nhiễm và ít hành lý thu xếp đơn giản lên đường, đi làng du lịch suối nước nóng ở vùng ngoại thành Mạc Sâm của thành phố C.

Hạ Nhiễm ở trong công ty đã nghe bọn Lâm Khả nói tới chỗ này không ít hơn hai lần, nhưng vẫn không có cơ hội được đi xem. Nghe nói làng du lịch suối nước nóng này được xây dựa vào núi, cách trung tâm thành phố chừng hơn hai mươi km. Suối nước nóng thiên nhiên, bên dưới có thanh tuyến, chiếm hơn mười vạn mét vuông, là khu du lịch – nghỉ dưỡng – suối nước nóng có quy mô lớn nhất thành phố C.

Bọn họ chạy từ đường cao tốc, đi qua bảng hướng dẫn, rất nhanh liền tới làng du lịch. Cố Tàn Thần xuống xe trước, đã sớm dặn dò trợ lý Ninh Viễn và quản lý khu du lịch, đem hành lý sau xe vào gian phòng đã đặt trước.

Dặn dò một vài công việc, sau đó Cố Tàn Thần và Hạ Nhiễm nhân nhả đi dạo ở phụ cận.

Không thể không công nhận, quan cảnh ở làng du lịch này tương đối u nhã, trời xanh, mây trắng, núi cao, nước chảy dưới cầu nhỏ, nhà gỗ cổng tre, hợp thành một bức tranh điền viên tuyệt vời.

Lúc còn du học, Hạ Nhiễm từng cùng bạn cùng lớp đi Tây Nam nước anh, ở thành Ba Tư. Thành thị này nổi tiếng vì kiến trúc thời vua George và suối nước nóng. Hai địa phương này chung quy không giống nhau, cho dù đều là phong cảnh tú lệ, đều là du lịch hưu nhân, bảo dưỡng thể xác và tinh thần; nhưng người bên cạnh không giống nhau, tâm tình cũng không giống nhau.

Nghĩ nghĩ, Hạ Nhiễm nhìn không được ngược mắt nhìn nam nhân đang đi phía trước. Anh nắm chức vụ quan trọng trong công ty nhiều năm, tập cho anh thói quen lúc nào cũng đi phía trước, nhưng lại không phải người chăm chăm bước nhanh về trước, mà không nhanh không chậm, đi vài bước lại quay lại nhìn cô ở phía sau, dừng một lát, đợi cô đi tới mới bắt đầu đi tiếp.

Tuy rằng nói hôm nay tới chơi, nhưng Cố Tàn Thần vẫn ăn mặc tây trang theo quy củ. Chỉ là áo khoác ngoài đã được cởi ra cầm nơi khủy tay, áo sơ mi đen phác họa thân hình cân xứng của anh. Ánh sáng mặt trời làm màu đen thêm nổi bật, anh bước từng bước tự tin mà trầm ổn.

Nếu đổi lại là một tháng trước, cô tuyệt đối sẽ không nghĩ rằng bản thân có ngày như vậy, biết điều đi theo phía sau anh, cùng anh chậm rãi bước trong vương quốc mà anh sáng lập nên.

Có rất nhiều chuyện không thể lường trước được, giống như người bạn họ ở London của cô từng nói, nam nhân tốt nhất phải là người khiến người đối diện thấy ấm áp như ánh mặt trời, dịu dàng, trù mến. À, giống như Trần Từ Ngang vậy.

Tối thiểu, cũng không phải là người như Cố Tàn Thần, tức giận, vui vẻ, phiền não, đẹp trai... gương mặt lúc nào cũng là bộ dạng không thèm quan tâm, bình tĩnh thong dong.

Nhưng Cố Tàn Thần, lại có vẻ không giống người như vậy, giống như bây giờ anh quay đầu lại nhìn cô, trầm mặc, nhưng ánh mắt lại vô cùng chăm chú, khi bản thân anh cũng không biết, khóe miệng đã cong thành nụ cười: “Sao vậy? EM lại nghĩ ngợi lung tung cái gì?”

Tầm mắt cô bình tĩnh lướt qua người anh, một ngón tay chỉ về ao sen cách đó không xa, từng đóa hoa diễm lệ đang nở, khe khẽ mỉm cười: “Em muốn một đóa”.

Cố Tàn Thần nhìn theo tầm mắt Hạ Nhiễm, nhìn đóa sen trong hồ, hồ sen nở rất nhiều, nhưng đều cách bờ một khoảng đáng kể. Vì bảo đảm an toàn, làng du lịch còn bố trí hàng rào bảo vệ dày đặc bên mép hồ.

Khóe môi Cố Tàn Thần vô thức cong lên, rồi lại chậm rãi thu lại, lông mày không tự giác nhíu thành một đoàn: “Đổi cái khác”.

Hạ Nhiễm nhìn anh, gương mặt có vẻ nghiêm túc. CÔ lại cảm thấy thật thú vị, mang theo tâm tình trên cột canh nói: “Không đổi”.

Cố Tàn Thần nhìn Hạ Nhiễm cố chấp, cặp mắt sáng không chớp kỳ vọng nhìn anh, trong ký ức của anh, đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc nói với anh cô muốn vật gì đó, tuy rằng đó chỉ là một đóa sen chóng tàn. Cố Tàn Thần nhìn cô, lại nhìn hàng rào bên bờ, lấy điện thoại, bấm mấy số, rồi chờ đầu dây kia nhận máy.

“Kêu quản lý gọi vài bảo an tới chỗ tôi”.

“Ừ, chỗ hồ hoa sen, ngay lập tức”.

Nói xong, Cố Tàn Thần cắt điện thoại, đuôi lông mày hơi nhướng lên, vừa vô lại nửa dung túng, thấp giọng nói: “Em vừa lòng không?”

Hạ Nhiễm không nói hài lòng hay không, cô nói vậy chẳng qua là chỉ hứng thú nhất thời. Cô chỉ là muốn nhìn xem khi cô yêu cầu như vậy, thái độ của Cố Tàn Thần như thế nào. Anh nắm tay cô, kéo cô tới chỗ nhân viên bảo vệ đang vội vã chạy tới.

Mấy người này kính cẩn chào hỏi anh xong, liền yên tĩnh ở một bên nghe chỉ thị. Cố Tàn Thần kéo Hạ Nhiễm ra sau mình, chỉ hồ sen, hỏi quản lý bảo vệ: “Tôi muốn hái ít sen trong hồ, có cách nào không?”

Sau khi anh nói xong, vẻ mặt quản lý rất sững sốt, trên mặt mờ mờ viết rõ bốn chữ: “Không thể tin được”. Tất nhiên là vô cùng không giải thích được yêu cầu của Cố Tàn Thần. Nhưng bảo vệ nhìn thoáng qua tay Cố Tàn Thần đang nắm tay một cô gái, lập tức hiểu rõ. Ông dặn dò mấy người khác vài câu, rồi nói với Cố Tàn Thần: “Có chuẩn bị một cái thuyền nhỏ cho nhân viên dọn dẹp hồ sen, bây giờ tôi liền đi chuẩn bị”.

Thấy quản lý đang giao việc cho bảo vệ rồi rời đi, Cố Tàn Thần vẫy tay kêu người trở về: “KHÔNG cần, mang tôi xuống hái vài bông là được”.

Mấy lời này, Cố Tàn Thần buộc miệng nói ra hết sức nhẹ nhàng, không thêm cân nhắc, Anh nói xong, trên mặt vẫn là vẻ vân đạm phong khinh. Mà quản lý và Hạ Nhiễm đều giật mình.

Giống như vì giành được nụ cười của mỹ nhân, xưa có Chu U Vương đốt lửa triệu chư hầu, nay quản lý được nhìn thấy đại Boss xuống hồ hái hoa sen. Ông hơi băn khoăn, sau đó hoảng loạn gạt đầu, lại dặn dò bảo vệ mấy lần, phải đảm bảo an toàn cho ông chủ ở hồ sen.

Hạ Nhiễm nhìn thấy Cố Tàn Thần buông tay mình ra, chuẩn bị rời đi, cô liền níu chặt tay áo anh: “Anh không phải tự mình xuống dưới hái chứ? Cố Tàn Thần, em chỉ nói đùa thôi mà”.

Hạ Nhiễm nhìn anh lắc đầu, Cố Tàn Thần lại cười rất vui vẻ, khóe miệng khẽ cong: “Đây là lần đầu tiên em yêu cầu anh một món đồ”.

Không nói nhiều lời, một câu này giống như lời trần thuật từ trong nội tâm anh. Trong lòng Hạ Nhiễm có không ít gợn sóng, quấy nhiễu tâm tư bình tĩnh của cô.

Thời gian còn sớm, lúc này trong làng du lịch không có mấy vị khách. Hai tay Hạ Nhiễm khoát lên hàng rào bảo vệ, mắt không chuyển nhìn chằm chằm thân ảnh Cố Tàn Thần trong hồ sen. Tay áo lúc này cô vẫn nắm chặt đã được cởi ra, xắn lên tới khuỷa tay. Thân thể cao lớn nửa quỳ trên thuyền nhỏ, cúi lưng, ngón tay thon dài gợn ra, hái bông hóa sen.

Vào lúc này, có một chiếc xe đen chậm rãi chạy trên đường gần hồ sen, không lâu sau liền dừng lại ở bãi đỗ xe chuyên dụng.

Tiêu Sơn nắm tay La Xuyên đi xuống xe, sống mũi cao cao bị ánh mắt trời chiếu lên, lộ rõ con ngươi đen bóng và hàng mi mỏng tà mị, nhìn hồ sen có một đám người tụ tập không ngừng nghị luận âm ỉ, môi hần khẽ cười, ý vị thâm trầm. Anh ta nghiêng đầu nhìn bạn gái mình chăm chú, cúi đầu hôn nhẹ lên đôi môi mềm người này, sau đó, tình cảm trong lòng không ngừng cuộn cuộn trào dâng, khiến nụ hôn càng thêm sâu.

Nụ hôn nóng bỏng này cơ hồ cướp hết không khí của LA Xuyên, cô dựa vào người Tiêu Sơn, chậm rãi hô hấp.

“Xung quanh có rất nhiều người”.

LA Xuyên đỏ mặt, néo ngay hông Tiêu Sơn một cái, trừng mắt nhìn người đang buống bình cười đùa bất kham: “Anh không thấy mắc cỡ sao?”

“Sớm muộn gì em cũng là của anh, anh còn tỏ vẻ thuần khiết làm gì”. Tiêu Sơn cười cười, tay ôm LA Xuyên càng thêm chặt, đem người giam giữ trong lòng, trầm thấp nói: “Ai dám có ý kiến?”

“Anh...” LA Xuyên không thèm nhìn người bá đạo này, nhất thời lại quên bản thân muốn nói gì, đành để anh tùy ý mang cô tới chỗ đám người đang tụ tập.

Thời tiết rất tốt, ánh nắng dịu dịu, tâm tình Tiêu Sơn thật tốt: “Đi, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt”.

Bên cạnh hồ sen có mấy người mặc đồ bảo vệ vây quanh, mắt mở to nhìn chăm chăm nam nhân mặc tây trang trên hồ sen. Người đứng yên không nhúc nhích, sợ có gì sơ sẩy ngoài ý muốn.

Hạ Nhiễm nhìn bảo vệ đang vây quanh hồ, sắc mặt đều không tốt, lo lắng cho an nguy Cố Tàn Thần còn hơn cả cô. Cũng phải thôi, người này liên quan trực tiếp tới công việc và tiền lương của họ, tất nhiên phải đề tâm.

“Này, lão đại, cậu mò tiền à?”

Chẳng biết Hạ Nhiễm đi tới phía sau Tiêu Sơn lúc nào, không nhìn Cố Tàn Thần trong hồ sen nữa, mà tới bên cạnh LA Xuyên.

“Hai người tới rồi”. Hạ Nhiễm quay đầu, giữ chặt tay LA Xuyên, hai người trao đổi ánh mắt một hồi, cô mới nhìn Cố Tàn Thần theo tầm mắt Tiêu Sơn.

Cô mở miệng, nói: “Nếu có tiền, tớ đã xuống sớm rồi”.

Đuôi mày Tiêu Sơn nhếch lên, nghi ngờ hỏi: “Thế là vì sao?”

“Tự mình coi đi”.

Hạ Nhiễm nói xong, chỉ người nào đó đã đứng thẳng lên, trong tay còn cầm một đóa hoa sen hồng nhạt điểm lệ, hoa nở đẹp vô cùng lại không xứng đôi với người đag cầm.

Một chút cũng không hài hòa, LA Xuyên rút cuộc không nhẫn được mà bật cười: “Đây là mượn hoa hiến mỹ nhân sao?”

Lời nói của LA Xuyên khiến Hạ Nhiễm đỏ mặt, gương mặt nhỏ đỏ lên cũng nói rõ vài việc. Tiêu Sơn nhanh chân đi tới chỗ Cố Tàn Thần, cắn chặt răng nói: “Mẹ nó, không nghĩ tới lão đại cậu có thể lãng mạn như vậy”.

“Này...” Hạ Nhiễm nhìn vẻ mặt tức giận của Tiêu Sơn, còn chưa kịp nói gì, đột nhiên có một đóa hoa xuất hiện trước mặt. Đóa hoa sen lớn cứ thế chắn trước mặt cô, khớp xương ngón tay của người nào đó rất rõ ràng, cô men theo tay, nhìn mặt chủ nhân của nó.

Mặt Cố Tàn Thần không đổi sắc, ghé sát vào mặt cô, thanh âm trầm thấp, chỉ nói một câu: “Tặng em”.

Anh hái hoa sen, chỉ cho cô gái của anh.

Hạ Nhiễm cảm lấy đóa hoa, ôm trong ngực còn có thể nhìn thấy những giọt sương sớm còn đọng lại trong cánh hoa. Mà đôi mắt đen sáng ngời và thân ảnh cao lớn của Cố Tàn Thần cũng chậm chạp không chịu rời đi. Hai người lẳng lặng nhìn nhau, ăn ý quên đi người đag vây xem.

Trong thời khắc đó, thời gian và không gian như ngừng lại, cả thế giới to như vậy cũng chỉ còn lại hai người.

Thế giới này chỉ còn bọn họ, cô là một, còn một chính là anh – Cố Tàn Thần.

Không có ai khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Ngoại Truyện Sau Khi Kết Hôn

Sau khi Cố tiên sinh và Hạ tiểu thư kết hôn một tháng, a meo liêu lĩnh tính mạng, gom hết lên dùng khí tiến hành phòng vấn một lần.

“Khụ khụ”.

Phòng tối yên tĩnh vô cùng, tôi ngồi nghiêm chỉnh, cẩn thận dè dặt chỉnh váy, lấy microphone đưa cho đại Boss đang sa sầm mặt ngồi đối diện, không khỏi toát mồ hôi hột.

“Cố tiên sinh, anh khỏe không”.

Cố tiên sinh lạnh lùng nhìn a meo tôi, cuối cùng chỉ hơi gật đầu, không hề tập trung trả lời: “Ừ, cô cũng khỏe”.

Nhanh chóng chào hỏi lung tung, a meo cuối cùng cũng chú ý đến một chuyện. Nhìn phía sau Cố tiên sinh, cẩn thận dè dặt hỏi:

“Cố tiên sinh, xin hỏi, hôm nay vợ anh không đi cùng anh sao?”

THoảng chốc, sắc mặt Cố tiên sinh không tốt liếc nhìn chỗ trông bên cạnh, gương mặt thối tiếp tục trừng a meo, ngữ khí không thân thiện: “Cô tự đi hỏi cô ấy”.

Mà lúc này, tâm tình Cố tiên sinh đúng là ngũ vị tạp trần, hận không thể bắt lấy con thỏ nhỏ đã viện cớ lừa anh tới đây, hung hăng chà đạp (đương nhiên là trừng phạt yêu). Còn về phương thức trừng phạt, mọi người tự tưởng tượng, ở đây lược bỏ một ngàn chữ...”

Dưới áp suất lớn như vậy, a meo thấp thỏm, chỉ có thể nhu nhược hỏi: “Vợ chồng son hai người hay cãi nhau sao?”

Lời đồn đãi này, từ sau khi hai người họ kết hôn vẫn được lan truyền rộng rãi, nhóm người Tiêu Sơn, HỒ An thường đem chuyện này dặt trên môi làm đề tài tán gẫu sau khi com nước xong.

Mà đề tài này, thông thường sẽ tận lực chuyển thành câu chuyện cũ. Khúc dạo đầu là Hạ tiểu thư bất mãn hành vi nào đó của Cố tiên sinh, không thèm nhường nhịn, giận dữ chống cự.

Sau đó là cao trào của truyện xưa ~ Hạ tiểu thư bị Cố Tiên sinh dùng bạo lực trấn áp, có điều được ba bảy hai mươi mốt ngày đã đóng gói xong hành lý rời khỏi nhà.

Cuối cùng là kết cục của chuyện xưa, Hạ tiểu thư dưới thủ đoạn cạn kiệt tài chính của Cố tiên sinh, rất vui vẻ, lại ngoan ngoãn nằm trong vòng ôm vững chắc của Cố tiên sinh.

Câu này vừa nói xong, đại Boss tâm cứng như thép, rốt cuộc không chịu được, tức giận nói: “Đừng có đánh rắm”.

Tôi đây đành rút cổ, nhìn chữ trên tạp chí, vì hoàn thành nhiệm vụ mà tổ chức giao phó, đành phải ngoan tâm, liều lĩnh tính mạng, tiếp tục nhát gan hỏi: “Đừng tức giận, tôi chỉ là nghe nói phu nhân Cố vì chỗ nào đó của anh quá cường, cho nên mới giận dữ rời khỏi nhà, xin hỏi chuyện này là thật sao?”

Về mặt Cố tiên sinh không có gì khác thường, nhưng khóe môi co giật như dấu chút hờn giận: “Ai nói?”

“Tiêu Sơn”, bần khoản giữa lý trí và bồi hồi, a meo quyết định lựa chọn hy sinh, trong tầm thăm mặc niệm ba lần: Tiêu đại công tử, thật xin lỗi.

(Tiêu Sơn: a meo, người là tên phản đồ, về sau có bí mật gì ta đều không nói cho người biết. Phản đồ!)

Đợi một hồi, a meo liền nghe thấy thanh âm không chút độ ấm của Cố tiên sinh vang lên: “Hừ, đêm tân hôn hẳn chỉ có thể kiên trì trên giường nửa giờ”.

(Tiêu Sơn: Thao, lão tử là bị nữ nhân đá xuống giường).

(La Xuyên: Anh không biết xấu hổ sao, chuyện này có thể càn rỡ ồn ào à).

A meo nuốt nước miếng: “Lượng tin tức quá lớn, để tôi nghỉ một lát đã”.

Sau một năm kết hôn, Cố tiên sinh rốt cuộc dùng mị lực của mình đem Cố phu nhân thu vào tiểu hắc ốc, cùng nhau nhận phỏng vấn của a meo:

Q: xin hỏi mối tình đầu của hai người là vào lúc nào?

Cố tiên sinh: mười lăm tuổi (thâm mến cũng tính là mối tình đầu)

Hạ tiểu thư: mười sáu tuổi, người lớn cũng biết.

Q: Xin hỏi, nụ hôn đầu vào lúc nào

Hạ tiểu thư: mười sáu tuổi, vấn đề ấu trĩ như vậy đừng hỏi nữa.

Cố tiên sinh: mười tuổi, bị một tiểu oa nhi cưỡng hôn.

Hạ tiểu thư: ... tiểu oa nhi đó không phải là em đi?

Cố tiên sinh: thật thông minh, tiếp tục duy trì.

Q: trong hai người, ai thích ai trước

Hạ tiểu thư: đương nhiên là anh ấy, Cố tiên sinh ngập ngừng sắc đẹp của tôi từ lâu rồi.

Cố tiên sinh: nói vậy, chúng ta là lưỡng tình tương duyệt.

Hạ tiểu thư: anh có dám thề với trời.

Cố tiên sinh: anh thề.

Q: từ khi hai người quen nhau, chuyện khó quên nhất là gì?

Hạ tiểu thư: kết hôn đi.

Cố tiên sinh: mỗi ngày đều khó quên.

Q: Lúc không đi làm, việc thích làm nhất là gì?

Hạ tiểu thư: ở nhà ngủ.

Cố tiên sinh: ở nhà, cùng ngủ với cô ấy.

Q: không hài lòng với đối phương nhất ở điểm nào? Có thể là ở tính cách, hoặc là thói quen nào đó.

Cố tiên sinh: thể lực quá kém, rất không hài lòng.

Hạ tiểu thư, đỏ mặt: đừng hỏi tôi.

Q: Muốn khi nào thì sinh em bé? Chắc cha mẹ hai bên đều mong chờ tiểu bánh bao nhỉ.

Hạ tiểu thư thẹn thùng: việc này, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Cố tiên sinh: không cần quyết định.

Hạ tiểu thư: Sao? Chẳng lẽ anh không muốn có con? Hay là không muốn con của em.

Cố tiên sinh: đùa ngốc! Anh chỉ cần em

Q: biệt danh lên đặt cho nhau.

Hạ tiểu thư: Cố tiên sinh

Cố tiên sinh: ừ

Hạ tiểu thư: không gọi anh...

Q: ở nhà ai làm việc nhà?

Hạ tiểu thư: giúp việc...

Cố tiên sinh: tôi có tiền. Tôi phụ trách kiếm tiền, cô ấy phụ trách tiêu tiền.

Q: trong trí nhớ của hai người, lời nói động lòng nhất đã từng nói là gì?

Hạ tiểu thư: lúc cầu hôn, anh ấy nói, chỉ cần tôi muốn, chỉ cần anh ấy có, anh đều sẽ cho em.

Cố tiên sinh: lúc kết hôn, cô ấy thề với thượng đế sẽ không rời tôi.

Q: Có một khắc, hoặc chỉ một giây thôi, đã từng hối hận khi đến với đối phương không?

Hạ tiểu thư: có, lúc anh ấy chọc tôi tức giận.

Cố tiên sinh: em lặp lại lần nữa thử xem

Hạ tiểu thư: có.

Kề tiếp, chính là một màng hôn nồng nhiệt không chút cố kỵ, khiến người ta mặt đỏ tim đập. Cổ tiên sinh cứ vậy trước mặt a meo cường hôn Hạ Tiểu thư. Hôn xong rồi, còn lau lau khóe miệng nói: lần sau đừng nói bậy.

Q: thích nhất điểm nào ở đối phương?

Hạ tiểu thư: có tiền, đẹp trai, còn có cơ bụng.

Cổ tiên sinh: hóa ra anh tốt như vậy.

Hạ tiểu thư:... còn em đâu?

Cổ tiên sinh: không tiền, bộ dáng không tốt, còn có chút ngốc.

Hạ tiểu thư: Cổ Tàn Thàn!

Cổ tiên sinh: cho nên em biết rồi chứ, chỉ có anh mới không mục đích mà yêu em thôi.

Q: trước khi kết hôn, có phải cũng đã thử qua không?

Hạ tiểu thư: không thể nào, thật sự rất thuần khiết.

Cổ tiên sinh: dùng tay có tính không?

A meo: ...

Q: sau khi kết hôn có thấy thoải mái không?

Hạ tiểu thư: ăn cơm, đi ngủ, đi nhà cầu, ngày nào chẳng vậy?

Cổ tiên sinh: ừ, buổi tối còn có thể cùng nhau làm vận động.

A meo: hai người có thể dùng suốt ngày ân ái thế được không!

Cổ tiên sinh: phỏng vấn này còn phải làm sao?

Hạ tiểu thư: đúng vậy

A meo: hai người ngoan (^ ^)

Q: vấn đề cuối cùng, Cổ tiên sinh đẹp trai như vậy, có tiền lại có cơ bụng, Hạ tiểu thư có cảm thấy lo lắng không?

Cổ tiên sinh: chỉ ra một chỗ sai, phải gọi là Cổ phu nhân.

A meo: đúng vậy... Cổ phu nhân.

Hạ tiểu thư: Cổ Tiên sinh hung dữ như vậy, đúng là dọa hòng người ta.

Cổ tiên sinh: thật xin lỗi.

A meo: ... Không sao cả. Cổ phu nhân, có thể trả lời vấn đề này được không.

Hạ tiểu thư: à, được. Thật ra tôi chọn nuôi thả Cổ tiên sinh chứ không nuôi nhốt, tôi cũng nghĩ rất lâu rồi, anh ấy vừa già lại vừa có tiền, khẳng định rất thích mấy cô gái trẻ tuổi. KHÔNG sao cả, tôi vừa trẻ lại vừa đẹp.

Cổ tiên sinh: cái gì gọi là nuôi thả với nuôi nhốt hả? CÒN nữa, anh già sao? Cổ phu nhân, tốt nhất em giải thích rõ cho anh.

Hạ tiểu thư: a a, phỏng vấn xong rồi, chúng ta về nhà thôi.

Cổ tiên sinh: được, về nhà thu thập em.

Năm năm sau kết hôn, Cổ tiên sinh và Hạ tiểu thư có được một tiểu bánh bao một tuổi rưỡi. Hai người lần nữa mang theo tiểu bánh bao tới làm khách trong hắc ốc của a meo.

Q: chúc mừng chúc mừng, xin hỏi làm sao mang thai tiểu bánh bao?

Hạ tiểu thư: ngoài ý muốn... (quên làm biện pháp an toàn, sau đó bị gây sức ép, nên có chiến lợi phẩm).

Cố tiên sinh: vận động.

Q: phản ứng của đôi phương khi biết có tiểu bánh bao?

Cố tiên sinh: cô ấy nói tôi rất lợi hại (ngoại trừ có tiền, bộ dáng đẹp, lần đầu tiên Cố tiên sinh được nữ nhân mình yêu dùng loại ánh mắt sùng bái này nhìn chăm chú cả ngày, đến nay khó quên).

Hạ tiểu thư: khụ khụ, anh ấy chỉ nói ừ.

Q: chuyện phiền lòng nhất từ khi có tiểu bánh bao?

Cố tiên sinh: phản ứng nôn nghén của cô ấy rất lớn.

Hạ tiểu thư: anh ấy nói muốn ném tiểu bánh bao đi (cô lại nhớ tới vẻ mặt không vui của anh lúc nhìn bụng cô, còn cho rằng anh thật nghiêm túc muốn làm như vậy).

Q: đối với tiểu bánh bao, ai thương bé hơn?

Hạ tiểu thư: anh ấy, giống như tiểu tình nhân vậy, hết ôm lại hôn.

Cố tiên sinh: khụ.

Hạ tiểu thư: tôi ăn giấm.

Cố tiên sinh: vậy phỏng vấn xong, anh ném tiểu gia hỏa cho mẹ chăm.

Hạ tiểu thư: đừng, anh thật nhẫn tâm.

Cố tiên sinh: tâm tư nữ nhân còn hơn cả mò kim đáy biển.

Q: lúc tiểu bánh bao chào đời, hai người nghĩ gì.

Hạ tiểu thư: rốt cuộc không cần ôm trái banh chạy.

Cố tiên sinh: hai đứa nhỏ.

Q: nghe nói tiểu bánh bao rất thích chơi với tiểu công tử của Tiêu Sơn?

Hạ tiểu thư: ừ, hai nhà thường xuyên lui tới.

Cố tiên sinh: là tên tiểu tử thói đó thích dán tới.

Q: bộ dáng tiểu bánh bao là giống ba hơn hay giống mẹ hơn?

Cố tiên sinh: tôi.

Hạ tiểu thư: mắt giống tôi, miệng giống tôi, tóc cũng giống tôi.

Cố tiên sinh: ừ, nhưng may là bé vẫn tương đối giống tôi.

Hạ tiểu thư: lời này có ý gì.

Cố tiên sinh: xinh đẹp giống anh.

Hạ tiểu thư: anh cút đi.

Q: sau khi có tiểu bánh bao, tình cảm hai bên có chút biến hóa nào không?

Hạ tiểu thư: có. Trước kia anh ấy chỉ ôm tôi ngủ.

A meo: bây giờ thì sao?

Hạ tiểu thư: bây giờ ôm tiểu bánh bao.

Cố tiên sinh: giữa anh và tiểu bánh bao còn có em.

Hạ tiểu thư: tay anh là để trên người tiểu bánh bao.

Cố tiên sinh: ngoan, tối về chúng ta đổi vị trí.

Q: lúc tiểu bánh bao học bò, có tâm tình gì.

Hạ tiểu thư: lúc ấy tôi ở nước ngoài, không nhìn thấy.

A meo: a, vậy ai chăm tiểu bánh bao?

Hạ tiểu thư: Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh: ừ.

A meo: lúc ấy Cố tiên sinh có tâm tình gì?

Cố tiên sinh: thế giới này là của ta.

A meo: quả nhiên là tổng tài bá đạo.

Q: bình thường ở nhà, tiểu bánh bao ăn, ngủ, tắm rửa, thanh tẩy... đều là do giúp việc làm sao?

Hạ tiểu thư: sau khi sinh bánh bao, giúp việc chỉ phụ trách làm đồ ăn cho cả nhà và dọn dẹp vệ sinh.

A meo: vậy ai chăm tiểu bánh bao?

Hạ tiểu thư: anh ấy không yên tâm, tự mình chăm.

A meo: sẽ không ... đi.

Cố tiên sinh: khụ khụ.

Q: câu hỏi cuối cùng, có muốn đưa thứ hai không?

Hạ Nhiễm: cô hỏi anh ấy, anh ấy thích đưa nhỏ.

A meo: Cố tiên sinh, anh thế nào?

Cố tiên sinh: không muốn.

Hạ Nhiễm: . . .

Cố tiên sinh: có em, có tiểu bánh bao, anh đã thỏa mãn. Lại sinh thêm một đứa nữa, anh sợ bản thân không làm người cha công bằng được, vậy thì chỉ có một đứa, anh sẽ dùng tất cả để yêu con.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ai Bảo Người Anh Yêu Chỉ Mới Hai Mươi Tuổi, Ai Bảo Năm Tháng Vợ Vãi Một Đi Không Trở Lại

Edit: tart_trung

Hành động hái sen tặng bạn gái này của Cố Tàn Thần, khiến người luôn kính trọng anh – Tiêu Sơn phải mở rộng tầm mắt, ca thán: “Chắc chắn là tôi nhìn lầm rồi”. ĐỒNG thời còn dùng cùi chò chọc chọc La Xuyên đứng cạnh, nửa thật nửa giả nói: “Con dâu, tới đây xoa bóp một cái, nhìn xem có phải ta đang nằm mơ không”.

Nghe Tiêu Sơn nói vậy, La Xuyên tất nhiên không từ chối, tay nhỏ dùng sức nhéo lên eo anh ta một cái, dùng sức rất mạnh, Tiêu Sơn kêu ra tiếng, xoa xoa eo mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em muốn mưu sát chồng sao?”

“Còn chưa kết hôn, chồng ở đâu ra?” La Xuyên cười, tỏ vẻ vô tội.

Tiêu Sơn nhướn mày: “Sớm muộn gì cũng là của anh, em cứ chờ tới lúc đó mà xem”.

“anh cũng xuống hồ hái hoa sen lên đây, em sẽ suy nghĩ lại”. KHóe miệng LA Xuyên khẽ cong, lại thấy Tiêu Sơn đột nhiên đi vòng qua người cô, tới chỗ Cố Tần Thần và Hạ Nhiễm.

Lúc trai tài gái sắc đang tình nồng ý mật, La Xuyên quả thật muốn bắt tên thô lỗ kia lại, người này chưa gì đã chộp lấy vai Cố Tần Thần, theo thói quen bỏ qua vẻ mặt không vui của Cố Tần Thần, kéo người đi về phía trước.

“Lão đại, hồ sen này của anh trị giá bao nhiêu?”

Tâm tình tốt của Cố Tần Thần từ sớm tới giờ đã bị Tiêu Sơn phá hoại, anh bất động thanh sắc quay lại nhìn Hạ Nhiễm và La Xuyên phía sau, ánh mắt nhu tình rơi vào thân ảnh Hạ Nhiễm, sau đó mới lạnh nhạt nói: “Đừng ở đây nói mấy chuyện tâm phào này”.

“Hắc hắc.” Tiêu Sơn cười lộ ra hàm răng trắng bóng, nghiêm túc nói: “Cậu nói coi, ban ngày ban mặt không làm việc, lại đi làm mấy chuyện lãng mạn như vậy, khiến con dâu không ngừng hăm mộ. Con dâu tớ còn nói, hái cho cô ấy một đóa hoa, cô ấy sẽ gả cho tớ”.

Cố Tần Thần dừng lại, không rõ nguyên nhân hỏi: “nói đi, lại tính chuyện mưu ma chước quỷ gì?”

Tiêu Sơn chẳng chặc, đành hoảng trả lời: “Nhận thầu”.

“Nhảm chán.” Cố Tần Thần quay mặt đi, tiếp tục đi về phía trước: “không ai ngăn cả, cậu có thể tự xuống hái”.

“Tớ không muốn giống người khác, không muốn giống người thường. Trục tiếp tặng hồ sen cho cô ấy, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu”. Về mặt Tiêu Sơn vô cùng đặc ý, Cố Tần Thần biết tên này đang chọc anh, anh gạt tay Tiêu Sơn đang khoác trên vai mình, không quan tâm người bên cạnh đã dừng lại mà bước tiếp.

Đến khi Hạ Nhiễm và La Xuyên cùng đi lên, một bàn tay to quán lấy mấy ngón tay Hạ Nhiễm, kéo cô rời nhanh khỏi chỗ đó.

Từ lúc anh quyết định thỏa mãn yêu cầu của Hạ Nhiễm, liền biết hành động hôm nay của mình sẽ khiến người khác chú ý. Bạn tốt càng không cần nói tới, bọn họ hiểu rõ tính anh, đều chỉ biết trợn mắt há mồm. Thế thì sao chứ? anh làm không phải cho ai xem, không phải cho họ bình luận. Chỉ là vì một câu của cô, câu nói vô cùng đơn giản: “Em muốn”.

không gì hơn nữa, cô muốn, anh liền cho cô. Cho dù việc này không hợp với lễ thường, có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng rất bình thường.

Trừ cô ra, người khác nói gì, anh cũng không để ý.

Kiểu hành động này thật nằm trong dự liệu của Tiêu Sơn, anh ta đứng tại chỗ, ôm eo La Xuyên, hứng phần nhìn hai người phía trước đang đi tới chỗ liên hoan, đôi môi anh ta cong lên có chút vui mừng, xoa đầu nói: “Đây chính là nguyên nhân cậu ta ăn chay đi, chẳng trách, lão đại, anh thật đa mưu túc trí”.

Ngày hôm nay, trên con đường nhỏ, dưới đôi mắt chăm chăm của Tiêu Sơn và La Xuyên, thân mình nam tử cao lớn vững vàng che bên cạnh nữ tử mềm mại, bàn tay anh ta nắm lấy tay cô gái bên cạnh, chỉ thấy một bên má trắng nõn của cô gái phỉm hồng, cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong suốt long lánh.

một trái một phải, hai thân ảnh cùng nhau rời đi, lại không biết, cảnh đẹp như vậy thật khiến người khác ước ao.

Địa điểm liên hoan được Cố Tần Thần an bài ở trong làng du lịch của anh, vài căn hộ nhỏ được chuẩn bị tỉ mỉ dựng lên sau núi. Ninh Viễn dưới sự căn dặn của Cố Tần Thần, đã kêu nhà bếp chuẩn bị đủ đồ dùng, anh ta cũng tới trước Cố Tần Thần, đặt một đồng thùng trắng trong phòng bếp lớn.

nói là liên hoan, thật ra chỉ là một đám người tụ tập lại một chỗ ăn cơm uống rượu, vứt bỏ thân phận cấp trên cấp dưới thường ngày, dùng phương thức nhẹ nhàng gặp nhau, tụ họp một chỗ.

Tiêu Sơn và La Xuyên phụ trách sắp xếp bàn ghế, bộ đồ ăn, đồ gia vị, đồ uống, thậm chí còn dính một chút tới công tác nấu nướng. Phân phối nhiệm vụ như vậy là vì Cố Tần Thần đột nhiên nghĩ tới, ngay cả người luôn không quản thế sự Hạ Nhiễm cũng biết Cố Tần Thần có ý gây sức ép cho Tiêu Sơn, La Xuyên là bị liên lụy vào.

Hạ Nhiễm nhìn Tiêu Sơn ở trong phòng bếp bị lò lửa thiêu tới đỏ mắt, không ngừng qua lại giữa phòng bếp và ban công, Hạ Nhiễm có chút gấp gáp. Nhưng Cố đại Boss thế mà lại nằm ngửa ở ghế dựa phơi nắng, gió mát nhẹ nhàng lướt qua đôi mắt anh, thần tình tự nhiên.

“Cố Tần Thần, anh nói xem, giữa trưa chúng ta có cơm ăn sao?” Hình như cô đang yêu cầu xa vời rồi.

Người nằm trên ghế dựa chỉ hơi mím môi, mắt nhìn cô gái bên cạnh mình, cô dùng tay chống cằm, vô cùng nhu hòa. anh khẽ xoay người, bụng cóc rượu đỏ chân dài lên nhấp một ngụm, hương thơm tràn trong khoang miệng, vô cùng tuyệt hảo.

Đề cóc xuống, anh xoa xoa đỉnh đầu cô, nhẹ giọng nói: “anh đã kêu Ninh Viễn chuẩn bị cơm trưa, lát nữa sẽ đưa tới đây”.

Hạ Nhiễm sững sốt, nhìn nhìn vị trí phòng bếp lớn: “Vậy anh còn kêu họ chuẩn bị? anh là có ý chính họ đúng không?”

“Đừng lo, đây là bọn họ tự mình yêu cầu”. KHóe miệng Cố Tần Thần khẽ cong, gò má Hạ Nhiễm nhếch cao trông thật đáng yêu, anh không nhịn được vươn tay xoa bóp má mềm, giống như nhéo một khối cao su, hưng trí lập lại hành động của mình mấy lần.

Thời gian trở về hai giờ trước, mọi người cùng đi tới mấy căn nhà để xem. Tất cả đồ đạc đều được để chỉnh tề trong phòng bếp, Cố Tàn Thần nghĩ nghĩ, đột nhiên chậm rãi đi tới bên cạnh Tiêu Sơn, nhỏ giọng hỏi anh, có phải muốn đứng ngay tổ chức hôn lễ ở thành phố C? Nghe vậy, Tiêu Sơn không nghĩ ngợi gì, liền nói nhất định phải thế.

Thế là làm trao đổi, Tiêu Sơn chủ động xin đi giặt giặc, nhận thầu com trưa cho mọi người, sau đó hai giờ, liền phát sinh một màn mà Hạ Nhiễm đang xem, nam nhân trong phòng bếp luống cuống tay chân đốt lửa, còn cô gái bên cạnh anh ta mơ mơ hồ hồ, lấy đường cho là muối, không ngừng đổ vào trong nồi.

Mãi đến giờ com trưa, Tiêu Sơn và La Xuyên bung lên mấy món ăn mà chính họ cũng không biết tên, chưa kịp thở phào, đã thấy Ninh Viễn dẫn theo nhân viên phục vụ, bung cao lương mỹ vị đi tới, về mặt hai người họ liền thành màu đất.

Tiêu Sơn cắn chặt răng, vung tay kêu không làm, tình tình hấn tảo bạo, trước giờ chưa từng chui xuống phòng bếp, lần này lại vì một câu nói của Cố Tàn Thần mà giống như cô dâu nhỏ chui vào bếp vắt vò: “Dựa vào, lão đại, cậu đùa giỡn tôi”.

Cố Tàn Thần đi từ ngoài vào, trừng mắt đảo qua, kéo Hạ Nhiễm ngồi ở chỗ chủ vị, thần sắc bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Việc tôi đã đồng ý, sẽ làm được”.

“Có điều, tài nấu nướng của cậu, tôi không yên tâm”.

Sau đó, vẫn sắc mặt không đổi đó, lấy khăn ăn cho Hạ Nhiễm, ngẩng đầu, khoe môi hơi cong lên, để lại một câu không độ ẩm “Ăn com đi”.

Khoe miệng Tiêu Sơn giật giật, quay qua nói với La Xuyên: “Con dâu, ăn nào ăn nào”.

nói xong, liền chủ động vói đũa vào đĩa đồ ăn đầy đủ sắc vị trước mặt, nhai nhai nửa ngày không nuốt xuống.

La Xuyên: “...”

Vì thế, Tiêu Sơn liền đem việc Cố Tàn Thần hái hoa vì nụ cười của hồng nhan, cố ý khuếch đại, sửa đổi nội dung vớ kịch, hễ gặp ai là lại tuyên truyền một lần, nhưng chẳng ai tin được, đường đường là chủ quản của Mạc Sâm lại làm ra chuyện như vậy. nói trắng ra, ai có thể tưởng tượng được Cố Tàn Thần luôn không hiểu phong tình có thể làm ra chuyện lăng mạn như vậy.

Nếu người trong câu chuyện là Tiêu Sơn đại công tử vẫn luôn được đồn đại là đoạn tụ, vẫn có khả năng.

Hồ An và vợ Lý Sa Sa tới trễ cũng không tin được, đặc biệt là Hồ An. Lúc bọn họ tới đã là giờ nghỉ trưa, anh với vợ ở phòng khách nghỉ ngơi một lát, rồi Hồ An liền tự đi tìm nhà lớn.

Tòng phòng khách, trên ghế sofa, một trái, một phải, có hai nam nhân đang ngồi, một người nhâm nhi rượu đỏ, một người trầm mặc không nói gì lật báo trong tay. Hồ An nhận lấy rượu đỏ Tiêu Sơn đưa tới, ngồi một bên, cốc đề dài trong tay anh ta nhẹ nhàng lay động, tầm mắt lại khóa chặt trên người người đối diện: “Lão Cố, cậu bây giờ lại cùng bọn nhỏ bàn chuyện yêu đương sao?”

Đuôi lông mày Cố Tàn Thần nhếch lên, nhanh chóng nhìn chăm chú Hồ An và Tiêu Sơn, ý vị trên mặt hai người bọn họ bị trực tiếp bỏ qua, tùy tay bỏ từ báo xuống: “Có ý kiến?”

“không ý kiến, tớ chỉ hiếu kỳ”. Hồ An cười nhẹ, ánh mắt bướng bỉnh nhằm chằm chằm Cố Tàn Thần: “Tớ chỉ nghĩ cậu ba mươi tuổi rồi, còn xúc động như vậy sao?”

Tiêu Sơn ngồi bên cạnh không lên tiếng đã nén cười tới nội thương, cùng Cố Tàn Thần lăn lộn mò năm nhiều năm như vậy, ai không biết Cố Tàn Thần là người lạnh lùng cỡ nào. Ai kêu người cậu ta yêu mới chỉ hai mươi, ai kêu năm tháng vội vã một đi không trở lại.

Tay cầm báo của Cố Tàn Thần khẽ run, rất nhanh liền biết mất, anh ngẩng đầu, về mặt hờ hững: “Đây không phải là xúc động”.

Ngữ khí Cố Tàn Thần khẳng định chắc nịch, ngay cả Hạ Nhiễm đang mơ hồ đi tìm nước uống cũng thanh tỉnh, ngưng ngẩn vịn lấy cầu thang, ngừng thở, mắt không chớp nhìn nam tử dưới lầu.

Biểu tình của Cố Tàn Thần tương đối bình tĩnh, anh tạm dừng một lúc, lại nói tiếp: “Nếu như, chúng ta đều hai mươi tuổi, có thể chỉ là xúc động”.

Hai mươi tuổi, độ tuổi huyết khí phương cương, chút hành vi này cũng có thể giải thích dễ dàng. Từ hai chín đến ba mươi, rõ ràng chỉ có một năm, nhưng cũng là một năm dài nhất trong đời người.

Hạ Nhiễm hình như có chút rõ ràng, rồi lại có chút hồ đồ. cô muốn mở miệng gọi tên anh, lại chậm chạp không lên tiếng. một ánh mắt nhẹ nhàng quét qua, Hạ Nhiễm phục hồi tinh thần nhìn lại, chính là Tiêu Sơn.

Hai người nhìn nhau rồi cười khẽ, sau đó Hạ Nhiễm nghe thấy Tiêu Sơn nói: “yêu chính là yêu, không yêu là không yêu. Lão đại, câu nói thâm ảo quá, nghe không hiểu”.

Tiêu Sơn vốn định nói thêm vài câu, ai ngờ Cố Tàn Thần chỉ đem báo trong tay bỏ qua một bên, đứng dậy nói: “không hiểu thì thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Anh Chỉ Có Suy Nghĩ Mãnh Liệt, Anh Muốn Cô!

Cố Tấn Thần mới đứng dậy, nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác liền thấy bóng dáng xinh đẹp trên tay vịn lầu hai, dường như không có gì cả nhìn cô: “Em tỉnh rồi?”

Hạ Nhiễm gật đầu, đầu óc hỗn loạn, trong nhất thời nửa khắc cô cũng không nghĩ ra mình muốn nói gì. An tĩnh trong tức khắc, cô tận lực để mình nở nụ cười: “Có chút khát nước”.

Dừng một chút, Cố Tấn Thần nói: “Em vào phòng trước đi, anh mang nước lên cho”.

Thanh âm này, trầm thấp thanh nhuận, rõ ràng đang dẫn dò, lại không cho cô bất cứ cơ hội cự tuyệt nào.

Hạ Nhiễm chần chờ một chút, vẫn quay đầu nhìn Tiêu Sơn và Hồ An ở dưới lầu đang nhìn cô cười, sau khi Cố Tấn Thần xoay người vào bếp, cô cũng ngoan ngoãn về phòng.

Lưu lại hai tên bất kham đang cười trong phòng khách...

Gian phòng Hạ Nhiễm ở không phải rất lớn, nhưng rất tinh xảo.

Rèm che màu trắng gạo, bên ngoài là hoa lan đủ màu sắc, rất nhiều cành lan buông mình trước cửa sổ. Cửa sổ được tỉ mỉ trang trí bằng bốn nhành lan, tản ra hương vị ngọt ngào, cứ vậy nhìn qua, bên trái bức tường là tủ quần áo màu hồng nhạt và giá sách, bên kia giường là cửa kính chạm đất và bàn máy tính màu vàng nhạt, thảm trải sàn cao cấp cùng màu mang lại cảm giác thư thái ấm áp.

Cho dù ai thấy căn phòng này lần đầu, đều cảm thấy nó tràn ngập hương vị nữ tính. Thậm chí, so với phòng của Hạ Nhiễm bây giờ càng có vẻ nữ tính hơn. Cô không nghĩ Cố Tấn Thần sẽ trang trí một nơi như thế này. Có điều, sau căn phòng đóng kín này, còn có một phong cảnh khác.

Anh đi tới phòng cô, một tay cầm cốc nước, một tay mở cửa, nhìn thấy cô đứng đưa lưng về cửa, thân thể nhỏ gầy khiến anh xúc động muốn ôm cô vào ngực. Mà Cố Tấn Thần, thật sự làm như vậy. Anh chậm rãi đi tới sau cô, một tay duỗi ra ôm cô vào lòng. Cốc nước Cố Tấn Thần đang cầm cũng thuận thể đề lên bụng cô, tầm mắt lướt qua cửa sổ, rơi xuống cây cối trên núi.

Hạ Nhiễm bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào mắt có chút đau, cô nhắm mắt, mím môi, cảm thụ phía sau đột nhiên trở nên ấm áp, Hạ Nhiễm cứ thế ngẩng đầu nhìn Cố Tấn Thần. hai mắt anh ngập vẻ kiên nghị, dưới sống mũi cao là đôi môi dày, hơi hơi khép mở: “Đang nhìn cái gì?”

Nam nhân trước mắt này, anh ôm cô vào lòng đột nhiên lại khiến cô thấy yên tâm. Cô nghĩ tới phòng nhỏ khuất trong tủ quần áo, bên trong ngập bởi sắc màu và những kiểu quần áo nữ tính, Hạ Nhiễm cố chấp giãy dụa uốn éo trong lòng anh, tự tôn trong tâm khiến cô khó mà tiếp thu mấy cái này.

Đây là vì ai chuẩn bị, cho dù là trang hoàng hay phong cách, hay các loại dụng cụ, kể cả được bí mật giấu trong tủ quần áo đều nói cho cô rõ một vấn đề, đây là có người tỉ mỉ chuẩn bị.

Hơn nữa, còn là vì một cô gái.

Bọn họ ở cùng một chỗ, xác lập quan hệ yêu đương chưa được mấy ngày. Căn phòng này, tựa hồ đã tái qua năm tháng. Cho dù nhìn qua rất sạch sẽ, nhưng cũng đọng lại một chút dấu vết thời gian. Trước khi cô tới, có phải cũng có một cô gái ở lại chỗ này.

Cố Tấn Thần phát hiện Hạ Nhiễm không thích hợp, xoay cô gái trong ngực đối diện chính mình: “Sao vậy, có chỗ nào không thoải mái sao?”

Hai tay anh giữ vai cô cũng không dùng nhiều sức, Hạ Nhiễm nghiêng người rời khỏi người anh, lùi về phía sau, tạo ra khoảng cách nhất định giữa hai người. Vốn cô đang miệng đắng lưỡi khô, lấy cốc nước trong tay anh uống vài ngụm, chốc lát ly nước đã thấy đầy, ngón tay dùng sức nắm ly khiến cô phát đau, lãnh đạm nhìn cái cốc trong tay mình, ý vị thâm trường nói: “Căn phòng này rất độc đáo”.

“Ừ”. Cố Tấn Thần chỉ đáp lại một câu, con người thâm trầm như có như không nhìn cô, âm cuối cao lên: “Thật không?”

Một câu “Thật không?” Nhẹ nhàng đơn giản, tình lý đều có, hoàn toàn không có ngữ khí nghi vấn cần có.

Hạ Nhiễm chỉ híp mắt nói: “Căn phòng này, anh tốn rất nhiều công sức đi”.

Đối với mấy lời ngụ ý của Hạ Nhiễm, Cố Tấn Thần trực tiếp chọn mắt mù tai điếc, vừa chậm rãi dạo bước ngồi xuống giường, vừa nhìn cô hỏi: “Em thích không?”

Cô thích hay không quan trọng sao? CHỦ nhân của căn phòng này thích hay không mới quan trọng!

“KHÔNG thích”. Một câu nói buột miệng đi ra.

Hạ Nhiễm khẽ cau mày rồi rất nhanh trở lại bình thường, nhưng Cố Tàn Thần nhìn rất kỹ, anh lại cẩn thận suy nghĩ. Nhất thời, trong căn phòng yên tĩnh có thể nghe rõ tiếng hô hấp vững vàng của anh, thông thả ung dung.

Anh ca ca thán một tiếng, đôi mắt hơi cúi xuống, ánh mắt xẹt qua người cô rồi dừng lại trên mặt cô: “Anh cho rằng em sẽ thích”.

Làng du lịch suối nước nóng này đã được Mạc Sâm thành lập hơn năm, dưới tình huống mọi người đều phản đối, anh cùng Tiêu Sơn bốn ba ở các thành phố làm điều tra thị trường, làm đủ các loại nghiên cứu báo cáo. Lúc làng du lịch mới thành lập, lại mất ăn mất ngủ, ngày ngày đêm đêm lo làm việc, may là sau đó làng du lịch cũng mang lại không ít lợi nhuận cho công ty.

Bởi vì thế, trong làng du lịch này còn có vài phòng của anh và Tiêu Sơn. Trang hoàng ở mỗi phòng nhất định phải được anh đồng ý mới có thể khởi công.

Cố Tàn Thần chống tay trên mép giường, hơi cuộn mình, trên mặt không có vẻ gì khác thường, chỉ nhẹ nhàng nói với cô: “Nếu em không thích, hôm nào anh cho người tới, em chỉ đạo người ta sửa lại”.

Hạ Nhiễm im lặng một lúc, cô lắc lắc đầu, nói không ra câu hoàn chỉnh: “KHÔNG phải... em không phải có ý này...”

Lời còn lại, Cố Tàn Thần không để cô nói tiếp, cũng không cho cô cơ hội nói ra. Nam nhân tiến lên, cô nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng của anh, nhìn đôi mắt nhu tình đó, thấy đôi môi mỏng của anh hơi mở: “Gian phòng này vốn là chuẩn bị cho em, có lẽ là vì anh quá nóng vội, dọa em rồi”.

“Nếu em không thích thì sửa đi”. Dừng lại một chút, câu nói tiếp theo vang lên mạnh mẽ: “Bao gồm cả mọi thứ trong phòng này”.

Hóa ra, lúc này chỉ là hiểu lầm, là cô hiểu lầm anh.

Cảm động sao? Hệt như có một dòng nước nóng lướt qua người, quán quanh không dứt.

Anh nhìn cô, nắm chặt lấy tay cô, ly thủy tinh trong tay cô đè lên tay anh nhưng anh cũng không để ý.” “Aiz, có phải anh già rồi không?”

Anh vốn muốn làm cô vui vẻ, không nghĩ tới lại khiến cô cảm thấy anh đang bức cô, có mục đích mới tiếp cận cô. Anh đã nhiều lần tự nhắc nhở mình, chậm rãi một chút, cảm tình của anh chỉ có thể chậm rãi cho cô thấy rõ, không thể tự bại lộ bản thân khiến cô hoảng sợ. Anh chờ nhiều năm như vậy, không dễ dàng gì mới tới được bước này, bất an, nôn nóng, bọn họ có rất nhiều thời gian để vảnh tai và tóc mai chạm nhau.

“Ừ”. Hạ Nhiễm gạt đầu, khoe miệng cong lên, bàn tay mang cảm giác tê mát dây dưa trên đuôi lông mày dày đậm của anh, chạm qua khoe mắt: “Anh xem, có nếp nhăn rồi”.

Cô nói chậm rãi, Cố Tàn Thần ngáp ngừng một chút: “EM để ý sao?”

Để ý sao? Một nam nhân lớn hơn mình mười tuổi, từ khi sinh ra, anh ấy cũng nhìn cô lớn lên, dùng phương thức cường ngạnh của riêng anh để cô ở bên cạnh anh, dùng sự ôn nhu anh chẳng bao giờ có với người ngoài khiến cô cảm động một lần lại một lần, tuổi tác hình như cũng không phải là vấn đề.

Chỉ là cô còn trẻ, một cô gái mới hai mươi tuổi, chưa rành chuyện đời, cho dù cá tính độc lập, nhưng là lần đầu gặp tình cảm bá đạo mà nhanh chóng như vậy, khiến cô trở tay không kịp.

Cố Tàn Thần lại trở về chủ nghĩa nam nhân, anh nhìn từ trên xuống, trầm giọng nói: “Nếu em để ý, không cần nói, anh không thích nghe”.

Anh không thích nghe, cho nên cô cũng không có cơ hội nói. Hạ Nhiễm cong cong khoe môi, đối với tính tình của người này, cô đại khái cũng hiểu một chút, so với việc cãi lại, anh càng thích người khách thuận theo anh hơn.

Cô chép chép miệng, Cố Tàn Thần liền biết cô muốn nói gì, mày cong lên, nghiêm túc và trang trọng nói với cô: “KHÔNG cho nói xấu anh ở trong lòng” sau đó ôm cô vào lòng, mặc cho ly thủy tinh giữa tay hai người rơi xuống đất, nước bắn tung tóe: “Muốn nói thì nói thẳng ra”.

Cô ở trong lòng anh tìm cho mình một vị trí thư thái: “Cố Tàn Thần...”

“Ừ” Anh đáp lại một tiếng, bàn tay to chậm rãi đi tới sau lưng cô, lặng yên không tiếng động mà vào trong áo cô, cũng không tùy ý du tẩu sau lưng, bàn tay ấm áp dừng trên eo cô.

Bị anh đánh úp, thân thể Hạ Nhiễm không ngừng run rẩy, lại bỗng nhiên ý thức được, chỗ nào đó của Cố Tàn Thần nóng rực. Không cần nói cô cũng biết đó là phản ứng sinh lý của nam nhân, khiến gương mặt trắng nõn của cô đỏ lên, người tựa quỵ, sau đó nghe được một thanh âm nặng nề: “Dừng động, anh sợ sẽ làm ra chuyện xấu”.

Thanh âm ần ần mà đầy khao khát, khàn khàn mà trầm thấp, không khí quanh họ có chút trầm trọng, anh thở hổn hển, bên tai cô đầy tiếng hít thở không có quy luật.

Ngượng ngùng, Hạ Nhiễm chỉ có thể dùng một câu “Lưu manh” để hình dung tâm tình lúc này, Cố Tàn Thần ôm cô rất nhiều lần, đây là lần đầu cô cảm nhận rõ ràng phản ứng của nam nhân. Hạ Nhiễm có chút kinh hoàng thất thố, tay anh đang ôm lấy cô, phút sau càng dùng lực hơn phút trước.

Về vui mừng trong đáy mắt Cố Tàn Thần càng dày hơn lúc trước, anh buông cô ra, môi anh xẹt qua cái trán tròn bóng của cô, vừa thương tiếc vừa không nhẫn nại mà lầm bầm: “Khó trách Tiêu Sơn đòi kết hôn gấp như vậy”.

Hạ Nhiễm không nghe rõ, hỏi lại anh: “Anh nói gì?”

“Em lại nghỉ thêm chút đi”. Cố Tàn Thần chỉ lắc đầu, để lại cho cô ánh mắt yên tâm, rồi xoay người rời đi, anh bây giờ phải đi tìm một chỗ có thể phát tiết dục hỏa của mình ~

Mở cửa, đóng cửa.

Bước chân Cố Tàn Thần rất nhanh, trực tiếp chui vào phòng tắm ở phòng bên cạnh. Trên người còn mặc Tây Trang, đứng dưới vòi sen, mượn cái lạnh của dòng nước đập đi cơn nóng không ngừng bùng lên trong người.

Hai mắt đầy tơ máu của anh khép kín. Thân thể vẫn trong trạng thái kéo căng cứng đũa lại, dưới ánh đèn lò mờ, Cố Tàn Thần hít sâu. Bàn tay buông rơi bên người vẫn có thể cảm giác được da thịt bóng loáng của Hạ Nhiễm, anh nâng tay mình, vuốt ve phần thân thể bên dưới.

Trong đầu còn lượn quẩn nụ hôn ban nãy, còn có thân hình lung linh của cô. Đây không phải lần đầu anh có phản ứng với cô, lúc cùng nhau đi công tác ở London, chỉ ở trên môi cô hôn một cái, thân thể anh liền không chịu khống chế. Cho nên bây giờ, anh mới hôn cô một chút, liền ném người lại trong phòng khách rồi.

Anh có một ý nghĩ mãnh liệt, muốn cô, Mỗi giây mỗi phút, đều muốn đem cô ăn sạch sành sanh, nuốt vào trong bụng, vò nát trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Chương 43

Một nam nhân, nếu như yêu một cô gái, lúc anh ta hôn cô ấy, hai tay sẽ tìm lòng không đầu mà dè dặt ôm lấy eo, vai, mặt cô ấy.

Đó là tình yêu thông dong, thuần hậu, nồng nàn, có lòng khoan dung, tin tưởng bản thân có thể chinh phục đối phương, là một người chấp nhất lại vô cùng mạnh mẽ trong tình yêu.

Có thể hôn thông dong như vậy, anh nhất định cũng đã tính trước kỹ càng, cũng nhất định đã điều luyện thành thạo.

Hạ Nhiễm ngồi gác chân trên giường, lấy điện thoại di động ra lướt microblog, tầm mắt đảo tới đảo lui trên câu nói trước màn hình. Gian phòng cách vách sau khi đóng cửa liền chưa thấy mở ra. Lúc Cố Tàn Thần ôm cô, anh rõ ràng có phản ứng như phải cố gắng kiềm chế, không ngại phiền toái nghĩ muốn một lần lại một lần. Mãi đến khi mặt đỏ bừng, cô mới vui mặt vào gối.

Cố Tàn Thần cũng là nam nhân bình thường thôi!

Tuy rằng, vừa rồi anh cũng chỉ nhẹ nhàng ôm cô.

Áo rộng thùng thình, trên eo vẫn còn có thể cảm nhận được cảm giác ấm áp, như có ai áp trên da thịt cô. Luẩn quẩn bởi những cảm xúc khó nói, Hạ Nhiễm nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Lúc cô tỉnh lại, không ngờ trong phòng lại có thêm một người.

Vẫn là, một người con trai.

Cố Tàn Thần chỉnh góc chăn mỏng cho cô, hẳn là muốn giúp cô đắp lại chăn, không ngờ lại khiến cô thức giấc, động tác kéo chăn cứ vậy mà dừng lại giữa không trung. Anh mặc một cái áo sơ mi khác buổi sáng, đậm đậm màu bạc hà và áo trong màu trắng, trông rất sạch sẽ.

Bất cứ lúc này, Cố Tàn Thần cũng có thể bày ra phong độ nhẹ nhàng như vậy.

Hạ Nhiễm nâng tay, ngáp một cái, Cố Tàn Thần thuận tay bỏ chăn mềm xuống, ngồi bên cạnh cô, giọng nói trầm thấp vụn vặt không đổi, lại chứa chút ý cười nói: “Tỉnh?”

“Ừ”.

Hạ Nhiễm gật gật đầu, xoay xoay hai tay đang để bên ngoài chăn. Lại nhìn ăn giúp cô vuốt vuốt tóc mái hỗn độn, đồng tác mềm nhẹ khiến Hn hoài nghi trong tay anh không phải tóc cô mà là món đồ xa xỉ nào đó. Rất sợ ko cẩn thận sẽ làm đau cô, ngón tay dài xoay xoay hai vòng, lại để tóc tùy tiện rơi xuống.

Tâm tình Cố Tản Thần khác hẳn mọi khi, trông mắt đen như mực lóe chút ánh sáng, anh hắng giọng một cái, nói: “Tĩnh rồi thì dậy rửa mặt. Lát nữa anh mang em đi tắm suối nước nóng”.

Hạ Nhiễm lẽ mà lẽ mà xuống giường, tìm dép lê để đi phòng tắm, đi tới cửa rồi lại lảo đảo quay lại nhìn anh, đôi mắt giống như không có bất kỳ tạp chất nào, không thể không nói, vừa mới tỉnh dậy thấy anh như vậy, cô có chút ý vị nói không ra lời.

Lấy ánh mắt của một cô gái bình thường, khánh quan mà đánh giá, bộ dáng Cố Tản Thần rất phong nhã, tuấn dật lại văn nhã, thường toát ra khí chất cao quý. Áo trong màu trắng được là phẳng, không cài cravat, nút áo trên cùng cũng không cài lại, lộ ra vẻ biếng nhác tự nhiên đầy nam tính, lại không mất đi vẻ thành thực ôn trọng.

Thần thái trong mắt Cố Tản Thần, cơ hồ có thể nhìn thấu tâm người khác. Giống như cô đang cảm nhận được nhịp đập của tim mình, mỗi một giây lại nhanh hơn.

Thân hình cao ngất, bảo đi áo sơ mi trầm ổn, sẽ là tình cảnh thế nào! Hạ Nhiễm vô thức liếm khóe môi, ngập ngừng nói: “Chúng ta cùng đi sao?”

Cố Tản Thần nghe vậy ngẩn ra, trong một giây, biểu tình trên mặt rõ ràng có biến hóa thật lớn, vẻ mặt kinh hi rất nhanh liền trở lại bình tĩnh tự nhiên.

Anh không nhanh không chậm chỉnh lại cổ tay áo, ngẩng đầu nhìn cô: “Em đi với bọn La Xuyên, anh đi với bọn Tiêu Sơn”.

Lời này vừa nói ra, gương mặt Hạ Nhiễm dựa trên cánh cửa liền đỏ bừng. Bản thân cô cũng suýt nữa bị lời nói của mình làm sặc, Cố Tản Thần thông minh thế nào, lời ít ý nhiều gọn gàng cắt đứt suy nghĩ chủ quan của cô. Hạ Nhiễm hối hận cắn chặt môi, điều chỉnh tâm tình của bản thân, cố gắng không làm ra vẻ lúng túng: “A a, em chỉ là tùy tiện hỏi thôi, đã biết rồi. Em đi rửa mặt, tý nữa gặp lại”.

Hạ Nhiễm nói xong, xua xua tay làm như chào Cố Tản Thần, rồi nhanh chóng xoay người đi vào phòng tắm. Cánh cửa sau lưng khép lại, cả người cô dựa vào cửa. Rất lúng túng, hơn nữa còn ngượng ngùng, lại thêm mấy phần hối hận.

Từ xưa, anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Nghĩ xem, một cô gái du học nước ngoài về như cô, vậy mà không chịu được dụ hoặc của người đàn ông này.

Nhìn Hạ Nhiễm đi vào phòng tắm, Cố Tản Thần đứng tại chỗ, không khỏi phì cười. Mấy ngày dạy dỗ coi như không phải không thu hoạch được gì, tối thiểu, cô cũng bắt đầu dùng ánh mắt của nữ nhân mà nhìn anh rồi.

Đã bắt đầu học được khép hờ mắt ngáy ngốc nhìn anh.

Mặt trời ngả về chiều, làng du lịch nằm ở giữa sườn núi, sương mù buông xuống pha lẫn hương thơm hoa cỏ tự nhiên, mang lại cảm giác mát lạnh sáng khoái, vô cùng vui sướng. Cảm giác mát mẻ từng cơn thổi tới, khối nhẹ ngập tràn, bên suối nước nóng dành riêng cho nữ, mấy cô gái bọc người bằng khăn tắm màu trắng, nửa dựa người lên bờ hồ, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nước vừa đủ độ ấm, da thịt ngâm trong nước ấm như được thư giãn, thư thái liền muốn ngủ. Lý Sa Sa cầm cốc rượu đỏ, cũng ngâm mình trong nước với Hạ Nhiễm và La Xuyên, nghịch ngợm khiến nước vẩy lên những bọt nước tung tóe, cô ấy đẩy đẩy La Xuyên, rảnh rỗi táng ầu: “Hai người định ngày đính hôn chưa?”

Nghe Hồ An nói, tháng trước Tiêu Sơn đã hùng hùng hổ hổ mang quà biếu thịnh soạn tới thành phố A, ở trước mặt phụ huynh nhà người ta quỳ xuống cầu hôn với La Xuyên. Chỉ vào mặt trời mà thề kiếp này chỉ yêu một mình cô ấy. Người hai họ không phản đối, La Xuyên lại gật đầu đáp ứng, cứ thế trực tiếp ôm hôn trước mặt công chúng. Hai nhà tụ họp, liền bắt đầu bàn bạc chuyện hôn sự, từ tiền biếu đến việc tổ chức hôn lễ...

Một tháng rồi vẫn chưa có quyết định, lại không nghĩ tới La Xuyên không tập trung, rồi than thở: “Chưa định, anh ấy bị Cố Tản Thần điều tới thành phố A trông nữ”.

Nói xong, La Xuyên còn cố ý mở to hai mắt, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hạ Nhiễm. Cô gái này liền có tật giật mình, cũng không phải do ngâm nước nóng quá lâu không, mặt đỏ ửng lan tới tận tai.

“Cố Tản Thần không biết chuyện hai người muốn kết hôn sao?” Trước nay Lý Sa Sa không chủ động nghe ngóng chuyện của Mạc Sâm, cho nên cũng không biết chuyện Tiêu Sơn bị điều đi chỗ khác, ngay cả lần này cũng vậy, Hồ An ý vị thâm trường nói với cô tới đây chúc mừng. Còn về chúc mừng cái gì, cô tất nhiên không hỏi ra gì cả.

La Xuyên nhướn mày: “Biết”.

Lý Sa Sa cũng là nghi ngờ, liền hỏi: “Thế là vì sao?”

“Hắn là yêu cầu công việc”. Lúc này, Lý Sa Sa liền nghe câu trả lời của Hạ Nhiễm, cô quay đầu nhìn Hạ Nhiễm, chỉ thấy cô ấy chỉ nhún nhún vai.

Hạ Nhiễm ý thức được ánh mắt đánh giá của hai người họ, vội vàng bổ sung: “Mình đoán thôi, Cố Tản Thần sẽ không vô duyên vô cớ sai Tiêu Sơn đi thành phố A, ở đó có một dự án mới triển khai, có vẻ rất khó khăn. Mấy ngày nay người trong công ty đều bận rộn, hạng mục ở các thành phố khác đang tiến hành, có nhiều nhân viên cấp cấp đều bận không bỏ được, toàn bộ công ty, chỉ có mình Tiêu Sơn có khả năng nhận nhiệm vụ mới thôi”.

”Hơn nữa, theo như tính của Cố Tản Thần, chỉ cần là việc cần làm, anh ấy đều muốn hoàn thành. Không chỉ hoàn thành tốt, mà phải hoàn mỹ nữa”.

Thanh âm con gái thanh thúy ngọt ngào xuyên qua núi giả của suối nước nóng, một chữ cũng không thiếu truyền tới giao tri bên cạnh. Chỉ thấy có một

người nam nhân đang nghiêm túc lắng nghe, sau đó, môi mòng hơi cong lên, biểu tình trên mặt nhu hòa hơn nhiều.

Cách người đó không xa, một nam nhân khác nhếch môi, hơi ghé đầu lại nói: “Xem ra, cô ấy hiểu cậu rất rõ”.

Đương nhiên, người trước đó là nam nhân trong miệng Hạ Nhiễm – Cố Tàn Thần, người sau là Hồ An.

“Lão đại, cậu tìm một chỗ thật tốt, bây giờ nói chuyện cũng không dám lớn tiếng”. Tiêu Sơn cười tà ác, môi cong lên. Hai tay để qua hai bên tảng đá phía sau, ra về từ từ nhìn chăm chăm về mặt Cố Tàn Thần.

Câu nói ngắn gọn này ẩn chứa lượng thông tin quá lớn, ngay từ đầu Cố Tàn Thần đã cho người chuẩn bị một hồ nước suối gần làm hai này, ở giữa chỉ được ngăn cách bởi một cái núi giả. Tuy nhìn không thấy hồ đối diện, nhưng chỉ cần thanh âm lớn một chút, hồ bên này liền nghe rõ bên kia nói gì.

Từ lúc bước vào, khi nhìn thấy núi giả, Tiêu Sơn liền cảm thấy bên trong có ngụ ý, quả nhiên là thế. Lúc thanh âm Sa Sa truyền tới, anh ta còn giật nảy mình.

Cố Tàn Thần chỉ lạnh nhạt quét mắt nhìn một cái, ra hiệu cho Tiêu Sơn ngậm miệng lại. Sau đó anh nhắm mắt, tiếp tục nghe bên kia xì xào bàn tán.

Hạ Nhiễm giải thích sau, gương mặt xinh đẹp của La Xuyên có chút vui vẻ và hưng phấn, khoát tay lên vai Hạ Nhiễm, cố ý chọc chọc cảm cô: “Ồ, cậu hiểu anh ta rất rõ nha”.

Trong chốc mắt Lý Sa Sa cũng hiểu chuyện, ý cười mang theo ý xấu cũng phụ họa: “KHÔNG hổ là người Cố Tàn Thần ~ dạy dỗ nha~”

Hai người kia cười to lên, khiến gương mặt Hạ Nhiễm đỏ bừng, hoàn loạn giải thích, càng giải thích lại càng khiến người ta liên tưởng: “Tớ làm việc bên cạnh anh ấy, xung quanh còn có bát quái của đồng sự nữa. Ví như Cố Tàn Thần đều tới công ty trước 70 sáng, bình thường khi tâm tình tốt sẽ uống cà phê, nhưng không thường xuyên. Lúc làm việc không thích người khác quấy rầy, trừ khi có công việc quan trọng cần chỉ thị”.

Cô còn nghe được vụ tai tiếng tình dục giữa thư ký Phương Đình Đình và Cố Tàn Thần, nhưng tai tiếng chung quy cũng là tai tiếng. Mọi người đều biết, trừ Phương Đình Đình ra, chỉ có Tiêu Sơn và Hồ An là mấy người làm việc với Cố Tàn Thần lâu năm. Bốn năm chung đụng, toàn công ty không ai không biết Phương Đình Đình ngưỡng mộ Cố Tàn Thần, sau này thì dần chậm rãi chuyển thành mê luyến.

Việc này, cô nghĩ Cố Tàn Thần biết. Có điều, anh là người nếu đã yêu người khác, cho dù cô trốn tránh thế nào, cũng sẽ có biện pháp khiến cô đối mặt với tình cảm của mình. Nếu anh không yêu người đó, cho dù lúc nào cũng xuất hiện trước mặt anh, anh cũng sẽ hờ hững, chớp mắt liền quên.

Nghĩ như vậy, bạn trai cô thật là người khiến người ta yêu thích.

“Cậu biết cũng không ít đi”.

La Xuyên nghiêm túc nhìn Hạ Nhiễm, cô thường nghe Tiêu Sơn nói Cố Tàn Thần ôm một bụng xấu xa, chờ Hạ Nhiễm nhảy vào lòng liền nuốt vào bụng. Bọn họ còn nghe nói Cố Tàn Thần thuận miệng liền nói được thói quen yêu thích của Hạ Nhiễm, nói chính xác vô cùng. Giống như công việc cần làm mỗi ngày, sẽ không quên.

Cô cho rằng Hạ Nhiễm không thể nhanh trúng mỷ nhân kế của Cố Tàn Thần đến thế, tối thiểu cũng phải nửa năm hay một năm. Nhưng là, trước mắt, Hạ Nhiễm hình như đã bắt tri bất giác chậm rãi tự mình tiếp nhận tất cả của Cố Tàn Thần.

Cho dù là sinh hoạt hàng ngày, hay là tư tưởng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Nghỉ Ngơi Lấy Sức, Tự Nâng Cấp Phần Cứng.

Lúc tắm suối nước nóng, La Xuyên hỏi Hạ Nhiễm, cùng với Cố Tàn Thần phát triển tới mức nào rồi. Hạ Nhiễm cũng không nghĩ nhiều, liền nói hôn môi rồi. Sau đó Lý Sa Sa và La Xuyên nhìn nhau, ánh mắt đồng loạt đảo qua đảo lại trên ngực Hạ Nhiễm đang ngâm mình trong nước, cuối cùng, vẫn là Lý Sa Sa nói: “Vậy sao, Cố Tàn Thần còn chưa phát điên sao!”

Hạ Nhiễm không hiểu, nhưng liền nghĩ tới gì đó, đỏ mặt nói: “Tình cảm của bọn mình rất thuần khiết, các cậu nghĩ gì thế?”

La Xuyên nhìn bộ dáng lúng túng của Hạ Nhiễm, không nhịn được bật cười: “Mệt cho cậu đi du học về, có chút thôi mà mặt như táo đỏ rồi. Yên tâm, cho dù cậu có định quấy rối Cố Tàn Thần, dù hoặc cỡ nào thì anh ta cũng phải kiềm chế thôi”.

Lý Sa Sa nghe hiểu, cho nên cô ấy cũng càn rỡ cười lớn, Hạ Nhiễm không phản ứng kịp, chỉ nhớ tới lúc ở trong phòng Cố Tàn Thần rõ ràng có xúc động, nhưng lại nhin xuống.

La Xuyên hỏi: “Biết tại sao không?”

Hạ Nhiễm lắc đầu, lại nghe thấy La Xuyên giải thích: “Bởi vì không có lực sát thương”.

Tầm mắt La Xuyên dừng lại trên xương quai xanh của Hạ Nhiễm, ánh mắt này, khoe miệng cong lên, khiến Hạ Nhiễm ý thức được cô ấy nói có tầng nghĩa khác, lại vô thức sờ lên ngực mình, một khoảng lặng ngắn ngủi, Hạ Nhiễm ho khan không ngừng.

“Đừng kích động, vạn nhất lại ra ý xấu gì cho Cố Tàn Thần, Tiêu Sơn sẽ bị lộ da mất”. Hạ Nhiễm đột nhiên ho khan khiến La Xuyên và Lý Sa Sa bị dọa. Cố Tàn Thần mà biết vợ nhỏ tương lai của mình bị La Xuyên chọc như vậy, nhất định sẽ hận đến cắn chặt răng, chắc chắn sẽ xuống tay với Tiêu Sơn.

Hạ Nhiễm thở gấp, mắt sáng ngời, cổ ý ưỡn ngực lên: “Chỗ nào không có lực sát thương”.

La Xuyên không nói nữa, liếc Hạ Nhiễm một cái, “Cậu tự cảm giác thì tốt hơn”.

Cho dù bị La Xuyên và Lý Sa Sa coi rẻ thân hình không có lực sát thương, Hạ Nhiễm vẫn bảo trì cảm giác tự thấy tốt đẹp mà ngâm mình trong suối nước nóng. Sau đó về phòng, đổi bộ váy dạ hội dài màu đen Cố Tàn Thần cổ ý mua từ London về, lần váy dài tới mắt cá chân, lại mang thêm giày cao gót, khiến thân hình cô có vẻ cao gầy.

Tất cả đều tốt đẹp, chỉ là tiệc tối có một người phục vụ xinh đẹp như hoa, đặc biệt tích cực đứng bên cạnh hầu hạ Cố Tàn Thần, tận lực rót rượu. Hạ Nhiễm ngồi đối diện Cố Tàn Thần, miễn cưỡng cười vui uống nước chanh anh lấy cho cô, cô thấy rõ ngực người đó nhiều lần vô tình cổ ý đứng vai Cố Tàn Thần.

Cố Tàn Thần bên này không có bất kỳ phản ứng gì, tao nhã ăn đồ trong chén, người phục vụ bên cạnh lại cười tươi như hoa, hết như gái bán rượu.

Một lần, hai lần, đến lần thứ ba, Hạ Nhiễm mạnh mẽ đặt ly nước xuống trước mặt Cố Tàn Thần, cau mày lãnh đạm nói: “Nước chanh quá chua, rót cho em cốc rượu”.

“KHÔNG đâu, tớ thấy uống ngon mà”. La Xuyên ngồi bên cạnh không biết rõ nguyên nhân, thử một ngụm nước chanh trong ly mình, rõ ràng chua ngọt vừa phải.

Cố Tàn Thần không nói gì, đuôi mày hơi nhếch lên, không nhanh không chậm dùng khăn lau khoe môi, nhận lấy ly của Hạ Nhiễm, giúp cô đổi một cốc champagne: “Có thể thử cái này, anh cho người mang từ Pháp về. Hương vị thanh thuần, tương đối hợp với em”.

“À”. Hạ Nhiễm ngượng ngùng, người phục vụ lại rót lên một ly champagne, tâm tình mãi mới tốt lên được một chút của cô trong nháy mắt lại không còn gì cả.

Mấy người nam tán gẫu câu có câu không, hơn phân nửa là về việc làm ăn, Cố Tàn Thần cũng ngẫu nhiên phụ họa mấy câu. La Xuyên và Lý Sa Sa chôn đầu ăn ngon vô cùng, Hạ Nhiễm lại không có khẩu vị gì, cả người chỉ thấy ngọt ngọt khó thở, chống cằm nhìn Cố Tàn Thần gắp thêm món ăn cho cô.

Người đang gắp đồ ăn rất nhanh liền phát hiện cô gái không phù hợp, đĩa trong tay Cố Tàn Thần bỏ xuống, anh lo lắng hỏi: “Sao vậy? KHÔNG thoải mái sao?”

Hạ Nhiễm lắc đầu.

Anh lại hỏi: “Không hợp khẩu vị”.

Hạ Nhiễm lại lắc đầu lần nữa.

Sau đó, Cố Tàn Thần nhướng mày bỏ đồ đang cầm trên tay lên bàn, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người đứng dậy, đi tới đối diện kéo tay Hạ Nhiễm, không nói lời nào liền kéo người ra khỏi phòng, lưu lại vài người buồn bực không rõ nguyên nhân.

Vừa đi ra nhà ăn, Hạ Nhiễm liền làm bộ rút tay ra khỏi tay Cố Tàn Thần, sờ sờ gáy mình nói: “Chúng ta ra đây làm gì?”

“Không phải em không muốn ăn trong đó sao”. Khoe miệng Cố Tàn Thần cong cong, hai tròng mắt vẫn giảo hoạt như cũ, lại lần nữa cầm lấy tay đang ôm gáy của cô, nhàn nhạt nói: “Mang em đi về ăn ngon”.

Hạ Nhiễm hỏi: “Đi về?”

Cố Tàn Thần gật đầu, không nói gì nữa kéo cô đi về phía trước.

Cố Tàn Thần dẫn Hạ Nhiễm đi về nhà lớn, nhân lúc cô vào phòng thay đồ, anh đã chui vào bếp. Lúc Hạ Nhiễm xuống phòng khách lần nữa, liền thấy cửa phòng bếp mở rộng, từ trước tới nay anh đều có vẻ là một nam nhân của xã hội thượng lưu, giờ thì áo khoác được treo lên, tay áo sơ mi trắng cũng được cuốn cao, đang tự tay vung muôi xào đồ ăn.

Tầm lưng kia, vô cùng soái khí mê người.

ở trong nhà Hạ Nhiễm, Hạ Thế Hiền phụ trách nấu cơm, có thể là vì đã nhìn quen rồi, cho nên cô đối với việc con trai vào bếp cũng không có gì kinh

ngạc. Có điều, bộ dáng Cố Tàn Thần bận rộn trong bếp, vẫn mang tới cho cô cảm giác khác hẳn.

Hạ Nhiễm run rẩy, người này đã bùng com chiên trứng và giò hun khói ra, thấy cô đứng ở phòng khách lạnh nhạt nhìn, liền bỏ đĩa com lên bàn, khoe miệng cong lên nói: “Em còn ngốc ở đó làm gì, mau tới đây”.

Hạ Nhiễm bước lên trước mấy bước, Cố Tàn Thần kéo cô tới ghế dựa, trực tiếp ấn cô ngồi xuống, còn nheo mắt cô, không kiềm chế được nội tâm kiêu ngạo của mình: “Hôm nay coi như em có phước hưởng”.

Nhận lấy cái thìa Cố Tàn Thần đưa qua, Hạ Nhiễm cẩn thận thử một miếng, dưới ánh mắt nóng bỏng của Cố Tàn Thần, nhai nuốt xong miếng com chiên đầu tiên.

“Hương vị thế nào?” Thanh âm trầm ổn của anh vẫn bình tĩnh như thường, có vẻ cũng không mấy để ý.

Hạ Nhiễm gật gật đầu, cô đúng là coi thường Cố Tàn Thần rồi, com chiên với trứng và chân giò hun khói vô cùng đơn giản, vậy mà lại kích thích con thêm ăn của cô, hương vị rất tốt.

So với khách lệ, bộ dáng vui đầu ăn của Hạ Nhiễm càng khiến Cố Tàn Thần cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Cố Tàn Thần cũng bắt đầu ăn, thanh âm mang theo mấy phần tự hào và đắc ý, hiển nhiên đã quên mất việc nguyên liệu trong phòng bếp bị hai vợ chồng Tiêu Sơn lãng phí, trong lòng anh lúc đó cũng mơ hồ có chút không thích.

Có lẽ do đói bụng, Hạ Nhiễm thật sự ăn rất nhanh. Chờ cô ăn xong, lau miệng mới phát hiện người nam nhân đối diện còn đang chậm rãi ăn, ngay cả ăn com cũng nho nhả lễ độ như vậy, khiến người khác không dám lên tiếng sợ quấy rầy anh, còn phá hoại hình ảnh an tĩnh nữa.

“Em muốn nói gì thì nói đi”.

Hai tay Hạ Nhiễm đặt dưới bàn quán quýt lấy nhau, nam nhân trước mặt nâng đôi mắt sáng ngời lên nhìn cô, ngữ khí khẳng định giống như nhìn thấu tâm cô vậy.

Hạ Nhiễm liếm liếm khóe môi, muốn nói lại thôi. Cuối cùng chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó để lộ nụ cười yếu ớt nói: “Em ăn no rồi, muốn lên lầu đi ngủ. Anh cứ từ từ ăn”.

Hạ Nhiễm vừa mới đứng dậy, chuẩn bị chuồn mất, Cố Tàn Thần lại đem đĩa ăn của mình để lên đĩa cô, không cho cô từ chối: “Ăn no rồi, vậy rửa chén đi”.

Hạ Nhiễm trừng mắt nhìn anh, tức tối ghen trong lòng từ trước cũng theo đó mà trào tới: “Em không làm”.

Anh lạnh nhạt nhìn cô: “Anh biết, anh chi em”.

Một phút đồng hồ sau đó, Hạ Nhiễm bị Cố Tàn Thần lôi vào bếp, ở bên cạnh bồn rửa, anh từ phía sau ôm lấy cô, chỉ cô rửa chén.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, bởi vì cúi đầu, hô hấp của anh liền phả lên lỗ tai cô ngura ngura. Hạ Nhiễm hoàn toàn thất thần, lúc đang rửa, đột nhiên liền linh hỏi: “Có phải em không có lực sát thương không?”

“Sao?” Cố Tàn Thần nhỏ giọng hỏi lại.

Sợ anh nghe được, Hạ Nhiễm hoảng hốt, vội vàng nói: “KHÔNG có gì”.

Lúc sau, thanh âm nam nhân từ sau truyền tới, chỉ nói một câu khiến người khác không có lời giải: “Phản ứng cần được nâng cao”.

Sau đó, Cố Tàn Thần cười. Hơn nữa, còn cười vô cùng vui vẻ, hoàn toàn là vui mừng từ trong tâm. Anh cong khóe miệng, vui vẻ buổi tối vẫn động trên gương mặt anh tuấn của anh.

Sau khi từ làng du lịch về, nét mặt Hạ Nhiễm vẫn mặt ủ mày chau, rầu rĩ không vui. Có nhiều khi, chỉ cần rảnh rỗi không có việc làm, cô sẽ tắt đèn trong phòng ngủ. Nếu không phải có việc cần thiết sẽ không ra khỏi phòng ngủ nửa bước, quái dị mấy ngày liền khiến Hạ Thế Hiên và Vương Vũ Hồng đề ý.

Lúc mới đầu, Hạ Thế Hiên cho rằng con gái mình không có mấy kinh nghiệm yêu đương, bị Cố Tàn Thần khi dễ. Ông vì thế còn bất bình tức giận nói với vợ, nhất định phải đòi công đạo về cho con gái. Sau đó liền gọi mấy cuộc điện thoại cho ông Cố, vừa gọi liền chất vấn: “Tên tiểu tử nhà ông đối xử với con tôi thế nào hả?”

Ông Cố không hiểu chuyện gì, chỉ nói một câu liền giải thích rõ: “Tiểu tử nhà tôi đạo này tâm tình tốt lắm, đã học được tắt điện thoại trước khi người khác nói bái bai rồi”.

Qua lời tố cáo của ông Cố, Cố Tàn Thần luôn mơ tưởng ăn luôn Hạ Nhiễm đang có tâm tình rất tốt, nói vậy con đường tình cảm của hai người bọn họ chắc hẳn là thuận buồm xuôi gió.

Chạng vạng ngày nào đó, hai vợ chồng tản bộ về, Vương Vũ Hồng không nhịn được hiếu kỳ, khẽ mở cửa phòng Hạ Nhiễm nhìn, chỉ thấy trên sàn nhà tròn bóng có một tấm thảm yoga được trải ra, Hạ Nhiễm ngồi xếp bằng trên đó, hai chân khép lại, hai tay nắm lại giơ lên cao.

Một chuỗi động tác chỉnh tề được làm xong, Hạ Nhiễm hít mắt, nhìn thấy cửa phòng đột nhiên xuất hiện mặt mẹ mình: “Mẹ, mẹ tàn bộ về, có chuyện gì không?”

Vương Vũ Hồng cười thân thiết, ngồi trên giường con gái nhìn quanh, ánh mắt nhìn Hạ Nhiễm rất ôn nhu, cầm lấy tờ tạp chí đang để trên giường, túy ý lật xem “Nhiễm Nhiễm, dạo này sao con bỗng nhiên thích thú với yoga vậy?”

Giống như không thấy ánh mắt tò mò nghiên cứu của mẹ mình, Hạ Nhiễm ngồi nghỉ một lúc, lại tiếp tục thẳng người, ưỡn ngực, hai tay chắp lại giờ thẳng về trước, bình tĩnh nói: “Nghỉ ngơi lấy sức, tự đề cao phần cứng”.

Nhắc tới “Trình độ phần cứng”, đôi mắt khép hờ của Hạ Nhiễm đột nhiên mở to, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm mặt tường màu trắng trước mặt. Cho dù trên mặt không có vẻ gì khác thường, nhưng chỉ có bản thân cô biết trong tâm mình đang là tuổi già gào thét rồi.

Sau khi Cố Tần Thần nói câu “Phần cứng cần được nâng cao”, liền gây sức ép cho cô cả buổi tối. Ngày hôm sau khi gặp Tiêu Sơn, lúc cô hỏi câu này, Tiêu Sơn nghĩ gì đó rồi nhìn cô, lại xoa xoa đỉnh đầu cô nói mấy lời thăm thía: “Em về tự soi gương, mọi thứ đều rõ ràng”.

Câu trả lời này khiến Hạ Nhiễm lờn ngợ, cảm giác bản thân rất tốt trong lòng mắt sạch chẳng còn chút gì.

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Lột Da Quả Vải Và Lột Qua Quả Dứa, Cái Nào Cho Cảm Xúc Tốt Hơn?

Đều nói khi phụ nữ yêu rồi, chỉ số tình thương bị kéo xuống, còn chỉ số thông minh lùi về không.

Hạ Nhiễm bị lời nói của Tiêu Sơn thức tỉnh, bắt đầu làm hành động thực tế để nâng cao phần cứng.

Đầu tiên, chính là vận động.

Biết rõ con không ai bằng mẹ, lúc Vương Vũ Hồng nghe Hạ Nhiễm thề son sắt liền nhủ mảy. Con gái bà, bà rất rõ, không có gương mặt đặc biệt kinh diễm, nhưng cũng mấy phần xinh đẹp đáng yêu. Cứ thử so với mọi người xung quanh, cho dù không đứng đầu nhưng cũng có thể đứng giữa, có điều nếu nói về thân hình thì...

Tầm mắt Vương Vũ Hồng chậm rãi dời xuống ngực của Hạ Nhiễm, hơi hơi ngẩng đầu nói: “Ài da, phần cứng này quả thật cần khẩn cấp tăng cường”.

Tâm Hạ Nhiễm lộp bộp, hóa ra cả mẹ mình cũng ghét bỏ mình, đáng thương nhìn mẹ, nuốt nuốt nước miếng nói: “Thật sự nhỏ lắm sao?”

Tay đang lật tạp chí của Vương Vũ Hồng dừng lại, rời giường qua ngồi cạnh con gái: “Tối, mẹ giúp con so sánh, con cảm thấy, lột da quả vải và lột qua quả dứa, cái nào cho cảm xúc tốt hơn?”

Vấn đề rõ ràng như vậy, Hạ Nhiễm không hề nghĩ ngợi liền nói ra đáp án: “Dứa”.

“Cho nên, con rõ rồi?”.

So sánh của Vương Vũ Hồng rất dễ hiểu, đơn giản, rõ ràng, lại đâm Hạ Nhiễm một nhát.

Hạ Nhiễm sùng sốt, sau đó gạt mình hiểu ra, liền miễn cưỡng cười trừ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ, con thật nghi ngờ con có phải trong bụng mẹ chui ra không. Có người so sánh con gái mình vậy sao?”

Hai tay Hạ Nhiễm che ở trước ngực, vẫn là có chút cảm xúc mà. Không giống như mẹ cô nói vậy đâu, nhỏ như quả vải, Hạ Nhiễm lại thêm một câu: “Dù thế nào cũng phải giống như trái đào, không phải sao?”

Nghe thấy con gái nói không phải trong bụng mình chui ra, thân làm mẹ liền cảm thấy có chút mất mát. Nghĩ xem lúc trước bà cực khổ mang thai mười tháng, đau khổ cay đắng nằm trong phòng mổ sáu giờ mới thuận lợi sinh tiểu nha đầu này ra. Vương Vũ Hồng cốc trán Hạ Nhiễm, nghiêm nghị nói: “Nha đầu chết tiệt, con là bác sĩ lấy từ trong bụng mẹ ra. Còn đào gì, chỉ tới được cà chua thôi”.

Bị mẹ cốc đầu, Hạ Nhiễm sờ sờ trán, miễn cưỡng nỗ lực duy trì tâm tình không mấy tốt đẹp của mình: “Đào và cà chua có gì khác nhau chứ?”

Vương Vũ Hồng nhìn con gái càng ngày càng ngốc của mình, lại nghĩ tới bông hoa hướng dương bà và ông xã mỗi ngày đều chăm chút tỉ mỉ, từng ngày từng ngày vươn theo ánh mặt trời, không nhịn được cảm khái nói: “Khó trách tên tiểu tử Cố gia ghét bỏ con”.

Hạ Nhiễm phản bác: “Anh ấy dám!”

“Vậy còn cần gì ở đây ra sức ép buộc bản thân tăng cường phần cứng?”

NÓi xong, Vương Vũ Hồng nhẹ nhàng nắm vai con gái, thăm thía nói: “Mẹ và ba con cũng không trông cậy vào việc con thoát khỏi ma chướng của tiểu tử Cố gia kia, nếu đã quen nhau, thì phải nỗ lực nắm lấy nó”.

Thật ra lời này vốn là Hạ Thế Hiên nói với Vương Vũ Hồng. Lúc đầu Vương Vũ Hồng không hề xen vào vấn đề của chồng mình và lão Cố. Con gái do bà sinh, thế nào cũng đã cực khổ nuôi trồng củ cải trắng này hai mươi năm rồi.

Có điều, bà cũng hi vọng con gái mình có được hạnh phúc. Tuy Cố Tần Thần lớn hơn Hạ Nhiễm mười tuổi, nhưng Hạ Thế Hiên cũng lớn hơn bà tới tám tuổi. Bà biết, nữ nhân chỉ cần có thể giữ được nam nhân trong tay, chồng già vợ trẻ cũng không phải không thể làm thành giai thoại.

Nắm lấy Cố Tần Thần. . . Lời này nói thế nào nghe ra lại có tính bạo lực thế này.

Hạ Nhiễm: “Cái này...”

Từ khi Hạ Thế Hiên và Vương Vũ Hồng biết được Hạ Nhiễm và Cố Tần Thần nói chuyện yêu đương, vẫn áp dụng chính sách xem chừng. Không quấy rầy, không can dự, chỉ lảng lảng ngồi một bên xem tình huống phát triển. Lần trước Hạ Thế Hiên đem món đồ cổ ông yêu quý nhiều năm thua cho Cố Ngõn Truyền, tâm tình vẫn rất tốt, còn thể nhất định phải hòa một ván.

Một ván mà bọn họ chờ đợi này đang dần tiến tới. Mục tiêu chỉ có một, chính là để cô con gái yêu kiều của ông, thay đổi con trai Cố gia triệt để, biến hẳn thành con rể của Hạ gia.

Đồng thời, ở Cố gia bên kia, Cố Ngõn Truyền và vợ đều nhìn Hạ Nhiễm lớn lên. Tiểu cô nương đáng yêu hiểu chuyện như vậy, từ lúc được nhân viên chăm sóc ôm ra khỏi phòng sanh, gương mặt đỏ bừng nhiều nếp nhăn cười rặng rờ, hai vợ chồng ông đều có ý muốn, nhất định phải nhân lúc còn sống cưới cô bé này về làm con dâu.

Về phần tại sao lại là nhân lúc còn sống, hai vợ chồng chủ yếu nghĩ tới vài phương diện. Một là Hạ Nhiễm nhỏ hơn Cố Tần Thần đến mười tuổi, chờ cô gái nhỏ lớn lên, đủ tuổi lấy chồng, hai ông bà cũng đã hơn sáu mươi rồi. Hai là, tại vì đứa con trai từ nhỏ đã làm hai ông bà nhức đầu, chẳng những không nghe theo lời họ biểu hiện thật tốt trước mặt Hạ Nhiễm, ngược lại còn nhiều lần chọc cho Hạ Nhiễm khóc.

Lần này, khó khăn lắm hai người họ mới tiến thêm một bước, hai vợ chồng Cố gia đương nhiên sẽ không buông tha cho cơ hội này.

Vậy là, tuy điểm xuất phát không giống nhau, nhưng hai nhà lại có duyên cơ xảo hợp, không hẹn mà bắt đầu trù tính tỉ mỉ âm mưu lớn.

Âm mưu này bắt đầu vào một tuần sau đó, hai nhà hẹn gặp mặt. sau khi chế giễu Hạ Nhiễm xong, Vương Vũ Hồng cũng gia nhập vào quá trình chiến đấu tăng cường phần cứng của con gái.

Từ hôm đó, sau khi tan làm, Hạ Nhiễm cũng không có cơ hội hẹn hò với Cố Tần Thần, nói chuyện tình cảm. Kỳ quái là, Cố Tần Thần cũng đột nhiên bận rộn, Ngay cả thời gian ăn ngủ cũng không có, chỉ có thể nhắn cho cô mấy câu, nhắc nhở cô ăn cơm, ngủ đủ giấc, làm việc chăm chỉ.

Một tuần lễ, nhưng trong lịch trình của cô, Cố Tần Thần không xuất hiện lấy một lần.

Có điều, đây không phải trọng điểm. Trọng điểm là mỗi ngày đi làm về, Hạ Nhiễm liền bị Vương Vũ Hồng lấy ra làm điều hâu thử nghiệm đủ loại huấn luyện mưu ma chước quỷ, nhỏ thì đòi quần áo, lớn thì là vận động ngực. Vừa mới nghĩ lấy hơn, lại phải khép đầu gối quỳ trên mặt đất, hai chân cong lên, cúi người về trước, chậm rãi đẩy người lên trên, lại trở về vị trí cũ. Động tác hít đất đơn giản làm không dưới mười lần.

Sau khi kết thúc vận động ngực, kế tiếp chính là ẩm thực. Vì tăng lên mị lực nữ tính của con gái, Vương Vũ Hồng và các tỷ muội tâm đắc của mình giao lưu, thăm hỏi sự phụ ngược xuôi, sau đó tự mình cân nhắc chế độ ẩm thực của Hạ Nhiễm.

Một tuần liên tục cô phải uống đủ đủ chung với sữa bò, sữa chua đủ đủ, canh bò đủ đủ, khiến Hạ Nhiễm ngay cả tối ngủ cũng thường xuyên mơ thấy mình bị biến thành đu đủ khiến cô giật mình tỉnh giấc. Sau đó còn có các loại vitamin, protein, dinh dưỡng quá mức khiến cô lo lắng sẽ bị chảy máu mũi.

Từng ngày từng ngày qua đi, rốt cuộc công cuộc cải thiện bộ ngực đầy gió mưa bảo táp của hạ mần. Về phần kết quả thế nào, chính Hạ Nhiễm cũng không rõ lắm.

Cửa phòng tắm khép lại, dưới ánh đèn và hơi nước lượn lờ, Hạ Nhiễm từ trong bồn tắm đứng dậy, da thịt trắng nõn hơi lộ ra ngoài, cô thích ý lấy khăn tắm bao lấy thân mình ướt đẫm của mình.

Tầng hơi nước mỏng bao phủ mặt kiếng, cổ Hạ Nhiễm dài nhỏ, cằm xinh đẹp, dưới cổ còn một phần thân thể lộ ra da thịt trắng nõn. Sau khi tắm gội, mái tóc dài vì ướt mà hỗn độn dính vòa cổ, từ xa nhìn lại có cảm giác khoan dung quyến rũ.

Có điều, hình ảnh như hoa sen vừa ra khỏi nước, chỉ duy trì vồn vẹn mười giây đồng hồ.

Hàng mi dài khẽ nhú lại, hay tay bắt chéo trước ngực, Hạ Nhiễm tận lực thẳng vai ưỡn ngực. Cả nửa ngày, cô không kiên nhẫn trực tiếp dùng tay lau đi mặt kính, nhìn vào gương mà tỉ mỉ tinh tế đánh giá bản thân một lần, tâm mất lại xẹt qua khăn tắm bằng phẳng, đôi mắt linh động có chút buồn bực.

Cố gắng lâu như vậy, cũng hoàn toàn không có thành tựu gì cả?

Hạ Nhiễm ủ rũ trở lại phòng thay đồ, trước đó đã chuẩn bị váy đen mặc trong lần du lịch đó. Bởi vì dạo anyf ăn tốt quá, cô cảm thấy mình béo lên nhiều. Váy đen bó sát thân hình cao gầy, màu đen và kiểu dáng lễ phục khiến eo Hạ Nhiễm trông nhỏ hết sức, nhưng lại không có đường cong chữ S mà cô vẫn hi vọng.

Quả nhiên, Cố Tàn Thần sớm đã biết cô không có đường cong mê người, nên mua loại váy nào cũng vừa dài vừa dày. Hạ Nhiễm cởi váy đang mặc, lại lấy ra một cái váy ngắn cùng màu thay vào, yên lặng, dùng sức tạo ra khe ngực.

Hiệu quả thật khiến cô rất hài lòng.

Người nay thường nói màu đen đại biểu cho cảm giác thần bí tiềm ẩn, còn người xưa thì nói màu đen chỉ là đại diện cho khí thái soái ca ca mà thôi. Người có khả năng không chế một đen có hai loại, một loại là vì trải qua sự mài giũa của thời gian mà lúc nào cũng tản mạn khí thế lịch lãm – không cần nói cũng biết là loại nam nhân thành thực ổn trọng; một loại khác là nữ nhân có tự tin, gương mặt hồ hững và đáng người uyển chuyển.

Mặc cái váy ngắn này, Hạ Nhiễm cứ có cảm giác mình hết như cô bé con trộm đi giày cao gót của mẹ. Gương mặt thanh tú vẫn còn vẻ trẻ con, trên chân lại đeo giày cao gót đen, men theo cặp đùi trắng nõn dỗi lên trên, cũng dễ dàng che giấu phần khó chịu này.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, để tóc đen xổ ra, dùng kẹp xoắn uốn nhẹ một chút ở đuôi tóc, rồi cứ thế để nó xổ tung trên hai vai. Người trong gương để lộ nụ cười mỉm, khiến người khác có cảm giác nói không nên lời, có chút nhục cảm, còn có chút ngổ ngược.

Hạ Thế Hiên và Vương Vũ Hồng nhìn thấy Hạ Nhiễm trang điểm đi ra cùn đều ngẩn người. Không trang điểm quá đập, gương mặt thanh tú trắng nõn trở nên thanh lệ, bờ môi dĩ dỏm có chút ý cười, ánh đèn chiếu rọi lên người nàng, tỏa sáng rạng rỡ.

Wang Vũ Hồng khen ngợi gật đầu, không khỏi cảm khái với ông chồng đang mặc chính trang bên cạnh: “Anh nói không sai, con gái chúng ta thật rất xinh đẹp”.

“Đây là đương nhiên, cũng không xem là con gái ài”. Hạ Thế Hiên nghiêng đầu, gật gật, rồi bỗng nhiên mặt biến sắc, hắng giọng, ý vị thâm trường nói: “Con gái tốt nhà mình bị người ta thương nhớ, cảm giác này thật không tốt chút nào”.

“Tiểu tử Cố gia này, tiện nghi cho hắn”.

Hai người lớn đang cần nhàn liên miên, Hạ Nhiễm đột nhiên nhớ ra mình quên đồ trong phòng liền trở lại phòng ngủ, xoay người rồi đi. Còn lời nói của bố mẹ, tất nhiên cô không nghe được.

Tác giả có chuyện muốn nói: A Meo cũng muốn rèn luyện, muốn cùng Hạ Nhiễm tư mình tăng cường phản ứng!

Haha, mọi người đoán xem, Cố tiên sinh thấy Hạ cô nương như vậy, có thể đại phát thú tính không?

Mọi người cảm thấy có không? Haha.

Đừng hỏi tôi, tôi rất ngây thơ, tôi không hiểu!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Vừa Sợ Vừa Không Thích.

Hạ Nhiễm giả trang thực nữ, hai chân khép lại, hai tay đè lên nhau đặt trước bụng, đoan trang ngồi thẳng trên ghế sofa trong phòng khách Cố gia, nhìn bốn người lớn hai nhà vui vẻ tán gẫu. Cố Tàn Thần còn đang ở công ty, cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi cạnh, nghe bọn họ nói đông nói tây ít việc gia đình, cũng ngẫu nhiên phối hợp tán gẫu mấy câu.

Từ lúc bắt đầu xuống xe, mẹ Cố liền lấy ánh mắt nhìn con dâu nhìn cô, cười tới không khép được miệng, không ngừng khen cô xinh đẹp lại có khí chất.

Tuy rằng từ trước khi Hạ Nhiễm lên đại học, mẹ Cố đã đặc biệt thích cô, thường coi cô như con gái mình, trước kia cho dù khen ngợi thế nào Hạ Nhiễm cũng dễ dàng tiếp nhận. Nhưng bây giờ, hình như là vì có thêm thân phận bạn gái của Cố Tàn Thần, cảm giác lúc này của Hạ Nhiễm hết như con dâu xấu gặp mẹ chồng.

Loại cảm giác này thật không tốt, lại thêm mấy ngày nay thân thể phát triển theo chiều ngang, lúc cô ngồi thẳng, váy ngắn bó sát, khiến hô hấp cũng có chút rối loạn.

Hai bên sau khi trò chuyện vui vẻ xong liền chuyển dời sự chú ý lên Hạ Nhiễm, mẹ Cố thân thiết kéo tay cô, vừa sờ mu bàn tay cô vừa vui mừng nói:

“Thời gian trôi qua thật nhanh, cô gái nhỏ giờ đã thành thiếu nữ rồi”.

Nghe vợ nói vậy, Cố Ngôn Truyền cũng nghĩ tới gì đó rất vui vẻ, vui mừng nường mảy khoa tay múa chân nói: “Thật nhanh, lúc trước còn nhỏ như vậy, ôm vào ngực còn sợ làm con bé bị đau”.

Hạ Thế Hiền cười ha ha, sờ sờ cằm, ánh mắt nhìn con gái có chút kiều ngạo và thỏa mãn: “Hai mươi năm rồi, ông và tôi đều già, con bé còn không lớn lên thì đều thành yêu tinh mất”.

Trở thành đề tài cho người lớn tán gẫu, Hạ Nhiễm chỉ có thể mỉm cười im lặng nghe bọn họ nói chuyện thú vị hồi nhỏ của cô, ví như lúc cô mới sinh, mắt rất sáng, thấy ai cũng cười ngây ngô.

Nói tới đây, khỏe môi mẹ Cố cong lên, nói liên miên không dứt: “Hôm đó ở bệnh viện, Tần Thần vừa ôm cháu, cháu liền khóc lớn lên, cũng không biết chuyện là thế nào, ai dỗ cũng không nín”.

Mặt Hạ Nhiễm muốn đen, có chuyện này sao? Cô quay đầu nhìn thoáng qua mẹ mình, thấy bà không nghĩ ngợi gì mà gật đầu, sau đó còn cười xấu hổ. Hạ Nhiễm nghĩ tới Cố Tần Thần ba mươi tuổi phong lưu phóng khoáng, lại nhớ hồi ức lúc mười tuổi, còn là thiếu niên ngây ngô, cho dù thế nào thì mị lực cũng khác nhau.

Cô lại có thể ở lần đầu gặp anh, không cười mà khóc, đột nhiên cảm thấy bản thân lúc nhỏ có sức chống đỡ cường đại với soái ca ca.

“Lúc chúng ta từ bệnh viện về, mặt tiểu tử thối đó vẫn rất nghiêm, hỏi thế nào cũng không nói. Sau đó, tiệc đầy tháng của Hạ Nhiễm, con bé cười với nó, nó mới nói hóa ra nó không phải kẻ khiến người ta ghét”.

Nói tới đây, mẹ Cố không khỏi nghĩ tới con trai năm đó, mười tuổi, vẻ mặt cùng với chồng bà thật như một khuôn, có cơ trí mà bạn cùng tuổi không có, khỏe môi nhọt nhọt của nó lúc đó cười thoải mái, còn có chút vui mừng. Bây giờ, mẹ Cố nghĩ lại, nhất định là bà đánh giá quá cao con trai mình rồi.

Mẹ Cố nhìn mặt Hạ Nhiễm đỏ bừng, không nhìn được bắt đầu tỉnh tề cân nhắc, đứa con trai nhìn như ngoan cố không đổi của bà có phải từ lúc nhỏ đã biết mình muốn gì, hoặc là biết rõ mình sẽ có được gì!

Hạ Nhiễm cơ hồ có thể từ trong hồi ức của mẹ Cố, tưởng tượng được cậu thiếu niên với gương mặt trẻ con, khi nhìn thấy bé gái cười, lòng mảy cũng chậm rãi giãn ra. Cậu ngẩng đầu cao ngạo, nắm lấy góc áo của mẹ mình, nghiêm túc nói: mẹ, mẹ xem em cười với con.

Loại cảm giác này có chút kỳ diệu, khỏe môi Hạ Nhiễm không khỏi cong lên, lộ ra nụ cười.

Mà lúc này, một chiếc xe Bingley chẳng biết đã dừng lại bên ngoài cửa nhà Cố gia lúc nào, đem chìa khóa trong tay đưa cho bác Trương đang đợi một bên, Cố Tần Thần nghe âm thanh trong phòng khách truyền tới, vẻ mặt đậm bạc có chút âm trầm. Anh chỉnh lại tây phục của mình, thờ dãi rồi đi vào phòng khách.

“Thật xin lỗi, con về muộn”.

Thanh âm nam nhân trầm thấp dễ nghe, nhẹ nhàng quanh quẩn bên tai mọi người trong phòng. Tất cả, kể cả Hạ Nhiễm đều quay lại nhìn nam nhân đang khoan thai đi vào.

Trường hợp tụ họp thế này hiển nhiên không thể thiếu nam chính, mẹ Cố vội vàng vẫy tay kêu con trai: “Sao giờ mới về? chú và dì Hạ đều đã tới một lúc rồi, hơn nữa cũng chờ con hơn nửa ngày”.

Tay mẹ Cố còn múa may giữa không trung, một tay kia đang nắm tay Hạ Nhiễm, cánh tay trắng nõn như ngón sen của cô lúng túng bảo trì tư thế giờ lên, Hạ Nhiễm ngẩng đầu nhìn Cố Tần Thần, anh vẫn mặc âu phục đen, giống như mới vội vàng chạy về, trong túi áo còn có một cây bút máy màu vàng.

Hạ Nhiễm có thể phân biệt rõ ràng như vậy, là vì cô thường bị anh nắm tay ký duyệt văn kiện. Có một lần cô mang nước vào cho anh, Cố Tần Thần không ngẩng đầu nhìn, chỉ kéo cô lại, khớp xương rõ ràng còn hõm vào vết bút.

Cô không biết dụng ý của anh, anh cũng không nói gì, chỉ nường mảy nhìn cô, đột nhiên bật cười. Vẻ cười nhọt nhọt, hai tay nắm lấy nhau, tư thế nhàn nhã, phong dung giải thích: “Sao vào mà không gõ cửa, anh còn tưởng là Ninh Viễn”.

Hạ Nhiễm lúc này mới biết anh cho rằng cô là trợ lý của anh, lúc cô vào bút trong tay anh không còn mực. Sau đó, cô hứng thú giúp anh khuấy trà, rồi nhìn anh tự mình bơm mực cho cây bút.

Cố Tần Thần lấy lại bình tĩnh, đối diện với tầm mắt của Hạ Nhiễm, đôi mắt đen láy như ngọc khiến người khác nhìn không thấu, thâm trầm, lại có chút nóng nảy, cảm xúc rất phức tạp.

Không thể không thừa nhận, lấy góc độ của một nam nhân mà nói, đêm nay Hạ Nhiễm có thêm mấy phần thực nữ ý nhị. Tóc nhìn như rối bù, thật ra lại quần nhẹ tí mỉ, có chút hỗn độn tùy ý. Gương mặt trắng nõn khéo léo, mang theo chút hơi nước long lanh, hơn phân nửa là lại thất thần rồi.

Anh đi về trước, nho nhã lễ độ chào hỏi vợ chồng Hạ gia, sau đó đứng lý hợp tình, trước ánh mắt bao người ngồi xuống bên cạnh Hạ Nhiễm. Ánh mắt anh chạm vào hai vai trần của cô, đôi mắt đen càng thêm sâu. Trong chớp mắt, đôi mắt anh có gì đó khác lạ lóe lên, anh hạ giọng nói nhỏ với Hạ Nhiễm: “Công ty có chút việc cần xử lý gấp, cho nên tới muộn”.

Đây là vì bản thân tôi muốn mà nhận lỗi với cô sao?

Hạ Nhiễm gật gù đầu, chột dạ quay đầu nhìn người lớn, thấy lực chú ý của họ không đặt trên người mình, cô mới nhẹ nhõm thở phào.

Bởi vì mặc váy ngắn, lúc ngồi xuống, váy chỉ che được một nửa bắp đùi, còn lại lộ ra ngoài không che giấu. Hạ Nhiễm cảm thấy không sao cả, nhưng Cố Tàn Thần tới lại khiến cô cảm thấy không lịch sự. Cô nhẹ nhàng kéo váy xuống, một chút này cũng không che được bao nhiêu.

Động tác của Hạ Nhiễm rất nhanh liền rơi vào mắt người ngồi cạnh. Cố Tàn Thần chậm rãi đảo mắt nhìn qua bốn người, sắc mặt trầm xuống.

Một giây sau, Hạ Nhiễm đột nhiên cảm thấy trước mắt tối om, sau đó một áo khoác liền cứ vậy từ đôi tay thon dài chuyển lên người cô, rất tự nhiên khoác lên chân cô.

Cố Tàn Thần đem chút da thịt lộ ra ngoài của Hạ Nhiễm rất nhanh che lại nghiêm ngặt, Hạ Nhiễm đang ngồi nghiêm chỉnh bị hành động của anh làm giật nảy mình, nhất thời lúng túng nhìn bốn phương tám hướng, khí thế rào rạt.

Phòng khách đột nhiên trở nên yên tĩnh. Hạ Nhiễm sững sờ nhìn Cố Tàn Thần, chỉ thấy anh gác chân dài, bình tĩnh thong dong, ngón tay không nhanh không chậm gõ gõ lên quần tay đen, bộ dáng nhẹ nhàng, ngũ quan càng lúc càng tuấn lãng.

Hai vợ chồng Cố gia đều vui mừng, lén lút trao đổi ánh mắt cho nhau.

Cố Ngôn Truyền: vợ yêu, con trai rất cuộc thông suốt rồi, này tuyệt đối là việc tốt.

Bà Cố: Phải phải, em muốn khóc luôn. Nam nhân ôn nhu này thật sự là đứa con trai có chỉ số tình cảm thấp thể thâm của em sao?

Ngược lại, vợ chồng Hạ gia cũng vô cùng kinh ngạc. Hạ Thế Hiên hí hửng đánh giá về mặt thân nhân của Cố Tàn Thần, cùng là nam nhân, ông có thể dễ dàng nhìn ra tiền tiêu từ Cố gia này đối với hành vi vừa rồi của ông không cho là đúng. Đối một góc độ khác, hành vi thân mật như vậy, giống như tập mãi thành quen vậy.

Nghĩ thế, Hạ Thế Hiên liền thấy không vui. Ông nhìn con gái, mặt Hạ Nhiễm đỏ bừng, đang ngẩn ngơ, ánh mắt cô nhìn Cố Tàn Thần cũng có tình ý khó nói.

Hạ Thế Hiên khụ khụ hai tiếng, ần đường nhăn lại, nói một câu: “Khi nào thì dọn cơm?”

Biết chồng mình nhìn không được rồi, Vương Vũ Hồng lập tức mở miệng giải vây: “A a, tật xấu của ông ấy lại tới rồi”.

Cố Ngôn Truyền đa mưu túc trí nhìn qua vẻ mặt nghiêm túc của Hạ Thế Hiên, trong tâm thật cảm thấy hả hê, miệng lại vô cùng phối hợp: “Lão Hạ đối rồi sao, chúng ta liền dọn cơm”. Sau đó vẫy tay với vợ mình, ra hiệu cho bà dọn cơm.

“Vũ Hồng, chúng ta đi phòng bếp phụ dọn cơm”. Mẹ Cố cũng thấy rõ chuyện, vội kéo tay Vương Vũ Hồng lôi đi, hai người cùng đi ra khỏi phòng khách vào phòng bếp.

Cố Ngôn Truyền cũng kéo Hạ Thế Hiên lại, khoe mắt giảo hoạt, khoe miệng cong cong: “Lão Hạ, đi thôi”.

Hạ Thế Hiên bị kéo, không nhịn được kêu lên một tiếng, liếc nhìn hai người trẻ tuổi ngồi trên ghế sofa. Cuối cùng ông cũng đứng dậy, rời khỏi ghế sofa.

Đội bốn người lớn đều rời đi, Cố Tàn Thần chậm rãi quần lên người Hạ Nhiễm, bàn tay to không an phận vòng quanh eo nhỏ của cô. Hạ Nhiễm rõ ràng lúc này cha cô rời đi cũng có cảnh cáo rồi, cô nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt vẫn có chút sương mù, anh muốn làm gì?

Thân ảnh cao lớn ngăn trở ánh đèn mềm mại, tay trên eo cô dùng lực, cả người đều bị anh kéo đứng lên. Động tác rất nhanh, cho nên áo khoác phủ trên chân cô thuận thế rơi xuống đất. Lễ phục màu đen phác họa thân hình lung linh, lúc này triển lãm trước mặt anh.

Tầm mắt Cố Tàn Thần dời xuống ngực cô, rồi di động xuống dưới, vạn vật xung quanh phảng phất như dừng lại. Đôi mắt tĩnh mịch của Cố Tàn Thần đột nhiên nóng bỏng, trái tim trong lồng ngực nhảy kịch liệt, trong khoảnh khắc, cả hô hấp cũng muốn đình trệ.

Hai tròng mắt Cố Tàn Thần nồng đậm tình cảm, đôi mắt ám trần giống như một vực sâu không đáy. Hạ Nhiễm không khỏi ngẩn ra, giống như chỉ cần hơi động cũng sẽ bị hút vào.

Mặt anh cách mặt cô càng lúc càng gần, Hạ Nhiễm gần như có thể nhìn thấy rõ hàng mi cong dài của anh, gương mặt nam nhân trước mặt không ngừng phóng đại, tim cô cũng gia tốc đập liên hồi, hình như anh muốn hôn cô. Thân thể Cố Tàn Thần hơi cong, rồi con người trước mặt khom lưng nhặt áo khoác trên đất lên.

Động tác nhẹ nhàng, phải bị rên áo khoác, sau đó chậm rãi giữ giữ, rồi khoác lên người Hạ Nhiễm lần nữa, lần này không phải khoác lên đùi cô, mà bảo bọc hai vai cô lại. Đôi mi lạnh lùng chau lại, thanh âm trầm thấp lộ ra ra chút run rẩy: “Ăn cơm”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Mờ Ấm Dưới Bàn Ăn

Edit: tart-trung

Không có nụ hôn như trong tưởng tượng, chỉ có một câu “Ăn cơm” lạnh lùng.

Hạ Nhiễm nghĩ tới bản thân tí mỉa mai, tâm tình vui mừng lập tức giảm xuống còn nửa. Hai vai cô còn cảm nhận được hơi ấm từ áo khoác của anh, ngón tay anh lạnh buốt trượt xuống xương quai xanh.

Hai tay anh khoác lên vai cô không bao lâu liền thu lại, im lặng không nói chỉ đứng bên cạnh. Hạ Nhiễm vô thức nâng mắt nhìn Cố Tàn Thần, đôi mắt trong suốt ngưng tụ, anh không có gì muốn nói với cô sai? Thấy người đẹp trước mắt mà cả một câu tán thưởng cũng không nói. Tự tôn nữ nhân của Hạ Nhiễm cảm thấy thất bại sâu sắc.

Quả nhiên, vẫn là người không hiểu phong tình chút nào. Hạ Nhiễm nâng tay lấy áo khoác của anh xuống, không giải thích nhét lại vào trong lòng anh, khóa miệng cong lên: “Ăn cơm”.

Nói xong cô xoay người, gót giày năm phân dẫm xuống sàn, khoan thai đi vào phòng ăn.

Cố Cố Tàn Thần khô khốc khó nhìn, trên miệng khoát chút nụ cười cay đắng, mắt anh liếc qua, muốn mở miệng gọi cô, nhưng thân ảnh yếu đuối của cô đã chậm rãi đi xa.

Hạ Nhiễm nhất định không biết, Cố Tàn Thần phải quyết tâm lớn lắm mới nhìn xuống không kéo cô lại hôn. Trước đó không lâu, anh cũng chỉ là vân đạm phong khinh nhìn thoáng, xương quai xanh nữ tính mê người thu hết vào đáy mắt. Anh hờ hững thu lại tầm mắt, rồi lại bị ánh mắt của cô hấp dẫn, đôi môi đỏ mọng mềm mại ướt át như hoa mận cô, dự hoặc anh lại gần chiếm đoạt.

Nội tâm dâng lên cổ đục vọng dày đặc, anh lại phải cố gắng áp chế ham muốn chiếm đoạt của bản thân vào một góc, động tác muốn hôn lên môi cô cũng bị thu về, hờ hững nhạt Tây trang rơi xuống đất lên che khuất vai cô. Nhìn như nhẹ nhàng tự nhiên, nhưng ở địa phương không thể để người khác thấy được, lại kịch liệt run rẩy.

Anh ôm Tây phục vào lòng, lòng bàn tay phủ đầy mồ hôi. Ánh mắt thâm thúy của Cố Tàn Thần đột nhiên chìm xuống, thần sắc thanh tĩnh bình thường ẩn chứa chút hờn giận khó thấy. Cố Tàn Thần luôn ổn trọng cũng không khỏi muốn mắng vài câu thô tục, về mặt tối sầm khiến tâm tình anh không khó nhận ra.

Cố Tàn Thần vắt áo khoác lên cánh tay, hai tay vẫn dút trong túi quần, không nhanh không chậm đi ào bàn ăn. Cơ bản cả nhà đều đã ngồi xuống, chỉ còn lại mình anh. Ánh mắt anh nhanh chóng đảo qua bàn ăn dài, thấy Hạ Nhiễm ngồi cùng Hạ Thế Hiên và Vương Vũ Hồng, anh nhíu mày ngồi xuống chỗ trống.

Bàn ăn nhìn như dài, nhưng khoảng cách giữa mỗi người lại không quá một thước, Cố Tàn Thần vô cùng không hài lòng về việc an bài chỗ ngồi thế này. Nhìn qua có vẻ anh và Hạ Nhiễm cách nhau thiên sơn vạn thủy vậy. Đương nhiên, bất mãn của anh không có ai thấy.

Thức ăn đều đã được bày trên bàn. Cố Tàn Thần lấy cốc rượu đều cao, nhẹ nhàng lắc lắc, cung kính mới bạc tiền bôi uống rượu, không thèm đếm xỉa đến người đang vui đầu ăn cơm ở đối diện.

Dưới ánh đèn sáng người, anh dựa người vào lưng ghế, tư thế tao nhã phong độ, không chỗ nào có thể xoi mói.

Chỉ là...

Bỗng nhiên, bỗng nhiên Hạ Nhiễm cảm thấy khác thường, cô nhíu mày, cúi đầu nhìn thấy đôi chân dài. Đôi chân dài trắng nõn của cô vắt lên nhau, bên cạnh đôi giày cao gót màu đen của chân trái là đôi giày đen của nam.

Từ gầy da đến quần tây của nam nhân này đều được cắt may khéo léo, hai chân thon dài của Cố Tàn Thần, thật giống như đang bắt chéo trên giống cô.

Lúc đầu, Hạ Nhiễm cho rằng chỉ là trùng hợp, hai người ngồi đối diện, giày đụng vào nhau cũng là chuyện thường. Nhưng, rất nhanh cô liền phát hiện mình suy nghĩ quá đơn giản rồi. Cô đem chân trái chuyển qua hướng khác, vừa ngừng đầu, chân trái lại cảm thấy kỳ quái.

Hạ Nhiễm cúi đầu nhìn xem, đôi gầy da màu đen vô thức đụng vào giày cao gót của cô. Cô lại đổi hướng khác, tình huống vẫn giống như vậy.

Hạ Nhiễm ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, không nói hai bên đều là người lớn, chỉ là Cố Tàn Thần sao có thể làm ra chuyện ấu trĩ như vậy, khiến cô muốn đỏ mặt hờn hệt. Nhìn về mặt hăng hái đối diện, Hạ Nhiễm liếc mắt, ý tứ ra hiệu cảnh cáo, không muốn anh lại động thủ động cước.

Nhận được ánh mắt của Hạ Nhiễm, Cố Tàn Thần không lưu tâm nhún nhún vai, dưới tình huống người xung quanh đều không để ý liền cười tao nhã với cô.

Cố Tàn Thần từ chối phối hợp, Hạ Nhiễm cũng không muốn so đo hành vi ấu trĩ này, đem chân vắt chéo bỏ xuống, hai chân chỉnh tề, bắt đầu hết sức chuyên chú ăn thịt kho tàu bị bỏ mẹ gấp đây vào chén.

Dù như vậy, Cố Tàn Thần lại không như Hạ Nhiễm nghĩ, không định chỉ hành động tay chân của mình. Bàn tay ầm ập vòng qua bàn ăn, để lên tay Hạ Nhiễm, kéo nhẹ một cái, một tay cô liền dừng lại giữa không trung, bị anh nắm chặt, rồi kéo tới trước mặt anh nhìn nhìn.

Cố Tàn Thần vốn định trêu chọc cô một lát, trong lúc lơ đãng lại phát hiện chút khác thường.

Mọi người đều chú ý vào hai người, đương sự Hạ Nhiễm không hiểu chuyện gì nhìn anh. Cố Tàn Thần xem nhẹ ánh mắt của mọi người, âm thanh vang lên vô cùng kiên định, trực tiếp chất vấn: “Sao trên tay lại bị thương?”

Tay cô vẫn chưa rút ra, đầu trên tay rơi xuống đất, Hạ Nhiễm tùy ý nam nhân cậy mạnh nắm chặt lấy, nhìn thấy ánh mắt hồi thẩm của anh, môi hơi mở nói: “Buổi chiều lúc trang điểm, vô ý bị thương”.

Viết thương này cũng lắm chỉ dài mấy cm, cô không cần thận để lại vết nhỏ trên ngón tay, cũng không có chảy máu. Vương Vũ Hồng ngồi bên cạnh Hạ Nhiễm không khỏi cảm khái, thị lực của tiểu tử Cố gia cũng quá tốt rồi.

Thế là, dưới ánh mắt quan tâm của mọi người, Vương Vũ Hồng mới mở miệng giải thích: “Này mà coi là thương gì, chỉ là nhỏ một chút, chuyện cũng không có gì. Nha đầu này chính là vậy, mạnh mẽ kháu khỉnh. Buổi sáng nó trang điểm, bởi vì tới giờ phải đi nên mới vội vàng vàng chuẩn bị tốt”.

Vương Vũ Hồng nói vậy, Hạ Nhiễm bấy giờ mới kịp phản ứng, rút tay mình ra khỏi tay Cố Tàn Thần, để trên đùi. Cô cúi đầu, cảm thấy mặt mình nóng lên, chắc lại đỏ ửng rồi.

“Nhiễm Nhiễm, về sau phải chú ý một chút, đừng không cẩn thận như vậy”. mẹ Cố nhìn tay của Hạ Nhiễm, lại nghĩ tới lúc này bà cũng nắm tay này, gần như vậy cũng không phát hiện ra con bé bị thương, trong tâm lại thấy khó chịu.

Hạ Nhiễm gật gật đầu, còn không quên len lén liếc mắt nhìn Cố Tàn Thần. Thật ngoài dự đoán, không có tức giận như trong tưởng tượng của cô, đôi mắt anh sáng ngời, hình như đang nghiền ngẫm gì đó, rồi lại tự mình đắc ý.

Trái tim nhỏ của Hạ Nhiễm nhảy dựng, nhắc tới cũng kỳ, trước kia khi chưa xác định quan hệ với Cố Tàn Thần, cô đối với anh ngoại trừ việc cảm thấy anh rất đẹp trai, còn khiến tim cô đập mạnh. Bấy giờ hai người họ quang minh chính đại yêu đương, cô ngược lại có chút kỳ quặc, ngoại trừ cảm thấy anh thật đẹp trai, còn bỗng nhiên cảm thấy anh có chút mê người.

Loại mê người này, nhìn nhiều vài lần, tim đập liên hồi.

Cố Tàn Thần nhìn cô, nhẹ nhàng lại không khó nhìn ra thâm tình trong đó. Như vậy trong chốc lát, Hạ Nhiễm cuống quýt thu hồi tầm mắt, giống như nhìn nhiều chút nữa cô sẽ khó kiềm chế bản thân được.

Hạ Nhiễm lúng túng liếm môi, nhận lấy đôi đũa mới mẹ cô đưa qua, dưới con mắt chăm chú của mọi người, nghiêm túc vui đầu ăn cơm, sau đó lại ngẩng lên hỏi: “Mọi người không ăn sao?”

“Ấ, ăn, con ăn nhiều một chút, xem đều gầy rồi”. mẹ Cố cười ngọt ngào, đem một cái chân gà lớn bỏ vào chén Hạ Nhiễm, lại đặc biệt dặn dò: “Đừng bắt chước mấy cô gái khác, suốt ngày muốn giảm béo, di thích bộ dáng tròn tròn của con lúc trung học, trắng nõn nà, nhìn rất vui mắt”.

Tròn tròn... cô tròn khi nào chứ? Được rồi, thời gian đó quả thật có gương mặt phúng phính của trẻ con mà thôi.

Hạ Nhiễm quay đầu nhìn Hạ Thế Hiền và Vương Vũ Hồng, hai người đều im lặng ăn cơm, Vương Vũ Hồng làm mẹ cũng không chủ động đứng ra giải thích, ngược lại còn phụ họa: “Năm đó Hạ Nhiễm đặc biệt thêm ăn, cơm nước ở chỗ hai người xong về nhà còn muốn ta nấu cho nó mấy món nữa. Có thể không mập sao? Bấy giờ không giống vậy, ăn giống như mèo vậy!”

Có thể trách cô sao?

Bất kỳ ai cứ thử lần nào ăn cơm cũng chỉ ăn thịt kho tàu thử coi, không tự mình gọt rửa dĩa dĩa một lần thì có thể khỏe mạnh lớn lên sao.

Nhìn cái đùi gà trong chén, Hạ Nhiễm cũng thật sự ăn không vô, lại ăn nửa eo cô cũng chả còn. Thế là dưới cái nhìn của mẹ mình, cô nhanh chóng buông đũa xuống, nhanh nhẹn nói: “Con ăn no, mọi người cứ từ từ dùng bữa”.

Cô mới ăn xong, Cố Tàn Thần bên kia cũng yên lặng buông đũa xuống, cũng nói một câu giống cô, lại còn nắm được điểm chính rõ hơn cô nữa: “Từ từ dùng bữa”.

Sau đó, anh đứng dậy.

Từng bước từng bước, đi tới bên cạnh cô, anh hơi nghiêng đầu, thanh âm trầm thấp nói với cô: “Đi với anh”.

Ngay cả suy nghĩ cũng không cần, Hạ Nhiễm đã gật đầu đồng ý: “Được”.

Trên bàn ăn, người lớn hai nhà nhìn hai người trẻ tuổi lần lượt rời bàn ăn, đợi người đi khuất, chốc lát liền nhao nhao nghị luận.

Cố Ngôn Truyền cười ha ha, cầm ly rượu uống một ngụm, lại nói với Hạ Thế Hiền: “Lúc này là con trai tôi đi trước”.

“Hừ.” Hạ Thế Hiền nghe thế, không thấy tốt nói: “Là con trai ông theo đuổi con gái tôi trước”.

“Thế thì sao chứ?” Lòng mảy Cố Ngôn Truyền nhếch lên, vẻ mặt hờ hững ý như trúng số: “Nhiễm Nhiễm không chỉ là con gái ông, còn là con dâu tương lai của tôi. Bọn họ chạy không thoát đâu, chiến tranh không ngại lừa dối, con trai tôi tất nhiên có biện pháp khiến ông ngoan ngoãn giao nộp con gái bảo bối cho Cố gia”.

Tiếng “Lạch cạch” vang lên, đũa rút xuống bàn, thanh âm vang dội.

Hai vị phu nhân nhìn hai ông chồng đối chọi gay gắt, vô lực lắc đầu lại tiếp tục dùng bữa.

An tĩnh trong chốc lát, Hạ Thế Hiền liếc nhìn ông bạn già, lạnh nhạt nói: “Lão gia hóa nhà ông, tên tiểu tử thúi kia có đức hạnh y hệt, không biết xấu hổ”.

Cố Ngôn Truyền khen ngợi gật đầu, sau đó lại đột nhiên lắc đầu nói: “NÓ thông minh hơn tôi, ông không nghe nói thỏ khôn ba hang sao? NÓ a, chính là con sói, con thỏ cho dù có thông minh cũng có lúc ngu xuẩn va vào đá cứng”.

“Lão Hạ à, chúng ta cứ chậm rãi chờ xem, tiết mục ôm cây đọt thỏ này chiếu mới bao lâu chứ”.

Hạ Thế Hiền không nói lại, nhưng tâm tình đã rõ.

Cố Ngôn Truyền biết, lão Hạ không nói lại, tức là đã thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Không Kết Hôn, Vậy Chúng Ta Sống Chung Trước

Ban đêm, trời tối như mực, ngẫu nhiên có ánh sao xẹt qua trên màn trời. bởi vì sắp vào thu, thời tiết hơi lạnh. Nam nhân xia bước ra ngoài hiên rồi đứng lại, mây kiếm chau lại, bàn tay to hướng về sau vẫy vẫy cô gái đang đi tới. Cô tiến lên, khoác tay anh, bàn tay ấm áp liền ôm lấy cổ.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, ánh trăng vừa đúng, điểm đậm thừa thốt Chà trách bác Trương lại đặc biệt để một bóng đèn chiếu sáng chỗ này, ánh đèn như ản như hiện chiếu lên người bọn họ, vừa lúc kéo dài hai cái bóng đứng thẳng kề cận.

Cố Tẩn Thần hơi trầm mặc, con người đen láy dời từ cái bóng dưới đất lên nhìn mắt cô. Tay cô có chút mát, anh nắm lại, thử dùng tay mình giúp cô ấm áp. Một bàn tay không đủ, lại nắm một tay khác nữa của cô, nắm chặt hai tay cô vào tay anh.

Anh rất sao, mặc dù Hạ Nhiễm đã đi giày hơn năm phân anh vẫn cao hơn cô nửa cái đầu, vì nhân nhượng chiều cao chênh lệch này, anh tận lực cúi đầu để hai người thêm gần nhau. Bốn tay nắm lấy, anh cảm tay cô để lên môi mình, từ trên cao nhìn xuống gương mặt ứng hồng của cô, khoe miệng hơi loan ra thành nụ cười, rồi bất ngờ há miệng cắn nhẹ tay cô.

“Người ta đều nói ngón trở lên tâm, quả thật là thế”. Cố Tẩn Thần cười nhẹ, tiếng cười sáng khoái. Anh nắm cổ tay cô, đầu ngón tay cố ý áp vào mạch đập, tiếng tim đập rồi loạn của cô liền nằm trong tay anh.

Nam nhân ưu tú, cho dù làm gì, đều khiến người khác cảm thấy hẳn có nguyên tắc của mình. Cho dù Cố Tẩn Thần làm gì, Hạ Nhiễm cũng cảm thấy đều hợp lý. Ngón trở còn ẩm ướt, có chút độ ẩm. Gió ban đêm quá lạnh, người cô khẽ run lên, thần trí rất nhanh liền thanh tỉnh, vẻ mặt xinh đẹp ngưng tụ, không cười, nói: “Chẳng lẽ anh không vậy sao?”

Được rồi, cô thừa nhận mình cổ tình đối lập với anh. Không có lý do gì khác, chỉ vì người này không hiểu phong tình thôi. Nhưng nam nhân trước mặt thật không hiểu phong tình sao? Ánh mắt anh nhìn cô thâm tình như nước, mặc mũi lạnh nhạt quá sức tình xảo lại có vẻ khí thế vô cùng.

Trên gương mặt điềm tĩnh vẫn có chút buồn rầu, trong mắt anh lại trở nên rõ ràng. Cố Tẩn Thần bỗng nhiên mấp máy môi: “Không vui sao?”

Cô quả thật có chút không vui, tí mi trang điểm, đem bản thân giống như lễ vật được buộc nợ đưa tới trước mặt anh. Vậy mà người này lại bất vi sở động, sau đó Hạ Nhiễm cũng không tìm thấy bất kỳ vui mừng kinh ngạc nào trong mắt anh. Nghĩ như vậy, cô hơi ưỡn ngực, vẫn đậm phong khinh nói: “Sao em lại không vui chứ?”

Một động tác nho nhỏ, đập vào tầm mắt. Sự mềm mại và hòa nhã đặc trưng của phái nữ hòa với sự gợi cảm của riêng cô khiến hô hấp Cố Tẩn Thần cứng lại, anh khép hờ mắt. Ma xui quỷ khiến lại bắt đầu dùng ánh mắt của nam nhân đánh giá nữ nhân, lướt qua thân người Hạ Nhiễm. Trán sưng mẫn, lỗ mũi nho nhỏ, môi hơi khép lại, còn có đôi vai trần, da thịt trắng nõn mềm mại.

Anh cố ý vắng vẻ cô một tuần lễ, cũng chỉ vờ vờ một tuần lễ, phần cứng này có vẻ cũng được cải thiện không ít. Một tuần này, mỗi ngày anh đi làm, đều không có việc gì cũng kiểm soát chạy ra ngoài nhìn cô một lần.

Cô có gầy đi không? Có phải cũng nhớ anh như anh nhớ cô vậy?

Cô hình như vẫn rất có sức sống, mỗi ngày đi làm đều vui vẻ, tâm tình rất tốt. Cố Tàn Thần trở nên hiếu kỳ, mỗi ngày cô đều làm gì.

Trên bàn ăn, Vương Vũ Hồng nhắc tới việc nàng tỉ mỉ trang điểm, khiến tự tôn nam nhân của anh được thỏa mãn cực đại. Nhiều năm trôi qua như vậy, bên cạnh anh có quá nhiều nữ nhân nóng bỏng, cũng làm nhiều việc gây sự chú ý cho anh. Chỉ có cô, chỉ vì gặp mặt anh mà trang điểm cho xinh đẹp, như vậy liền đủ.

Mặc lên lễ phục mà đen, phụ trợ hoàn hảo cho dáng người lung linh của cô, khiến anh nhìn thấy, trong mắt liền vẫn đục.

Tiêu Sơn thường nói, trình độ phản ứng của nữ nhân quyết định công phu của nam nhân. Công phu này không phải hiểu theo nghĩa đen, lúc anh nghe tới câu này chỉ không lưu tâm mà cười cười. Bây giờ anh yêu cô, cô còn nhỏ như vậy, đừng nói cái gì phản ứng. Không sai, thân hình Hạ Nhiễm đột nhiên phồng phao, anh nhìn cũng có chút không vui vẻ.

Lúc ấy bởi vì nghe được cô và La Xuyên nói chuyện, anh mới nói thế để khiêu khích cô. Bây giờ, Cố Tàn Thần đều hoài nghi có phải bản thân đang tự đẩy dọa mình.

Anh có tình với cô, lại chỉ có thể tự mình biết.

Bởi vì cô còn nhỏ, cô còn chưa yêu anh. Bàn tay to phủ lên mặt cô, ôn nhu vuốt ve da thịt non mềm kề sát lòng bàn tay thô ráp của anh, lại thờ dài thật sâu: “Em thật khiến anh muốn phạm tội”.

Phạm tội...

Hạ Nhiễm nuốt nước miếng, cuối đầu nhìn thoáng qua người mình, sau đó ngẩng đầu nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, cô lại đỏ mặt.

Không biết Cố Tàn Thần đang nhìn cái gì, người anh có chút cứng ngắc, anh nâng cằm cô, xúc động muốn hôn cô. Tâm nghĩ liền làm, hai tay anh hạ xuống ngang hông cô, dễ dàng bế cô lên, xoay người một cái liền bế Hạ Nhiễm tới góc tường. Ở chỗ không có ánh đèn chiếu rọi, thân thể cao lớn của anh đè cô giữa bức tường dày.

Hô hấp dồn dập, ánh mắt cô lúc này thật mê người. Hạ Nhiễm như lọt vào sương mù, không biết làm sao mới tốt. Hai tay cô buông rơi bên người anh, ánh mắt chạm tới hai tay anh để trên người cô, ngẩng đầu nhìn nam nhân đột nhiên trầm mặc.

“Cố Tàn Thần.” Hạ Nhiễm gọi anh, thanh âm mang chút run rẩy. Cô cảm thấy lạnh, liền kề sát vào người anh, tận lực khiến bản thân cảm thấy ấm áp hơn.

Thân thể nóng rực liền bị thân thể mềm mại dán vào, đầu óc Cố Tàn Thần căng thẳng nhưng vẫn còn chút lý trí, trong khoảnh khắc như bị người dùng lực cắt đứt.

Anh cố gắng đáp lại một tiếng: “Sao?”

Hàng mi dài của cô run rẩy trong gió đêm, Cố Tàn Thần chỉ cảm thấy trái tim mình không ngừng rung động. Mỗi lần đều khiến hô hấp của anh trầm thêm một phần, lẳng lặng chăm chú nhìn cô, hai tay anh ôm lấy cô thật chặt.

Một giây sau, cảm Hạ Nhiễm bị nâng lên, không hề cô kịp phản ứng, nóng tay ấm áp xẹt qua môi. Mắt anh sáng quắc tràn ngập tình ý, cảm giác mông lung chưa kịp khôi phục cô đã bị anh hôn lấy, môi triển môi, giống như gió lốc, khiến cô không kịp trở tay.

Hương thơm nồng quấn quanh lưỡi, đầu óc Hạ Nhiễm trống rỗng, cô chỉ thuận theo mà nhắm mắt lại, giống như hết thảy đều là đương nhiên.

Trần trọc, trần trụi, nụ hôn nồng nhiệt lột bỏ sạch sẽ lý trí của cả hai. Hôn càng lúc càng sâu, nắm đấm của Cố Tàn Thần cũng chậm rãi thả lỏng, từ phía sau nâng eo cô lên. Hai tay Hạ Nhiễm cũng thuận thế bám lấy vai anh, kiễng mũi chân nghênh hợp nụ hôn bá đạo của anh.

Hai thân thể gắn bó không chia lìa, tứ chi giao triền, giống như lửa không ngừng thiêu đốt linh hồn. Cố Tàn Thần trầm luân, càng lúc càng dùng sức hôn cô, mút đầu môi và lưỡi cô, Nụ hôn nồng nhiệt dưới sự khống chế của anh càng thêm thăng hoa kích thích, thân thể nam nhân thức tỉnh, khiến anh không khỏi run rẩy.

Thân thể Cố Tàn Thần nóng rực, trong khoảnh khắc, qua lớp vải mỏng của bộ lễ phục cũng có thể cảm nhận được thể xác và tinh thần của Hạ Nhiễm. Ý thức không thanh tỉnh, có chút say khê, có chút cay đắng, cảm giác nam nhân mông lung, tay anh du tấu trên eo cô. Cảm xúc kỳ dị này tới quá nhanh, tai anh dừng lại trước ngực cô, cảm xúc tốt đẹp nhất thời kéo lý trí Cố Tàn Thần về.

Đột nhiên đẩy người trong ngực ra, Hạ Nhiễm dựa lưng vào bức tường phía sau, Cố Tàn Thần cũng theo quan tính ngã về sau hai bước. Động tác của anh quá lớn, người khê lão đảo, vậy mà ngã ngồi trên mặt đất. Hạ Nhiễm hít sâu một hơi, sau lưng có chút đau nhưng cũng không đáng ngại, còn người đang ngồi trên đất lại không có vẻ kiêu ngạo thường ngày, khiến cô có chút chấn động.

Hai tay Cố Tàn Thần chống trên mặt đất, lòng bàn tay đau khiến anh tỉnh táo, anh liền đứng bật dậy, nhú chặt mày, tiến lên giữa vai Hạ Nhiễm, thanh âm trầm thấp khàn khàn: “Cố làm em bị đau không?”

Hạ Nhiễm lắc đầu, lại điu anh đứng vững.

Anh không yên tâm quay người cô lại, cẩn thận đánh giá một phen, lại nhìn đôi mắt sáng ngời của cô nói: “Thật xin lỗi”.

Cảm thấy tay anh nắm vai cô có chút run rẩy, mồ hôi từ tay anh cơ hồ thấm lên vai cô. Hạ Nhiễm nhìn anh, nắm được hoang mang trong đôi mắt đen của Cố Tần Thần, cô nhủ mảy mòi anh: “Cố Tần Thần, anh đang sợ cái gì?”

Anh lại xoa xoa đầu cô, an ủi: “Em nghĩ nhiều rồi”.

Hạ Nhiễm rõ ràng cảm nhận được nam nhân trước mặt vẫn luôn ẩn nhẫn gì đó. Anh luôn ra vẻ trấn định, lại không chú ngón tay anh không ngừng run rẩy. Hạ Nhiễm kéo tay anh đang đặt trên đầu cô xuống, nắm nhìn anh chăm chăm, không cho anh cơ hội trốn tránh: “Lúc anh nói dối, mặt sẽ không đỏ”.

“Có điều, lỗi tai anh sẽ đỏ”. Điểm này, là khi Cố Tần Thần học đại học bị Hạ Nhiễm phát hiện được. Có một lần anh chỉ vào cô, nói với một cô gái khác, anh nói đây vợ chưa cưới của anh.

Hạ Nhiễm thật sự rất kinh ngạc, bởi vì Cố Tần Thần lại có thể mặt không đổi sắc chỉ vào một cô gái mới mười tuổi như cô, nói đó là vợ chưa cưới của anh. Ngay cả Hạ Nhiễm cũng không tin chuyện bịa đặt này, vậy mà cô ta lại tin.

Lời nói của Hạ Nhiễm có chút ôn nhu, từng chút từng chút bào mòn kiên định trong tâm anh. Cố Tần Thần nghiêng đầu nhìn góc sân yên lặng, nửa đùa nửa thật nói: “Em còn nhỏ, có chút việc anh không muốn để em nghĩ quá nhiều”.

“Em đã hai mươi tuổi”. Hạ Nhiễm cắn môi dưới, làm bạn gái anh, cô có quyền được biết anh đang nghĩ gì.

“Ừ, hai mươi tuổi”. Anh nói như vậy, ánh mắt đậm đậm quét một vòng qua ngực cô, trước ngực sung mãn xác thật tuổi hai mươi của cô.

Khóe miệng cong lên, anh không nề hà nói: “Anh cho em một cơ hội”.

Anh vẫn luôn cho cô cơ hội, chờ cô lớn lên, chờ cô yêu anh. Bây giờ cô đã vội vã nói với anh, cô đã lớn. Điều này có nghĩa là, chỉ cần anh chờ cô, chờ cô yêu anh, triệt để giao cả tinh thần và thể xác cô cho anh.

Hạ Nhiễm không hiểu.

Cố Tần Thần vươn tay捏éo lỗ tai cô, vân vê trong tay, lại chậm rãi nói: “Chúng ta kết hôn đi”.

“A?” Hạ Nhiễm thật bị anh dọa không nhẹ, kết hôn... đây là đang cầu hôn sao? Bọn họ có phải phát triển quá nhanh rồi không, tốt xấu gì cũng phải cho cô chuẩn bị tâm lý chứ.

Cố Tần Thần bình tĩnh ừ một tiếng, đôi mắt trong veo của cô nhìn anh chăm chăm: “EM không đồng ý?”

Hạ Nhiễm không trả lời.

“Ừ, anh cũng cảm thấy em sẽ không đồng ý”. Anh nói, cười một tiếng, nói chuyện hiển nhiên: “Nếu chưa kết hôn, em liền tạm thời chuyển qua ở chung với anh đi”.

Sống chung...

Hạ Nhiễm còn chưa hồi phục tinh thần từ việc anh đột ngột cầu hôn, lại lần nữa nghe được anh to gan mời sống chung.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tần Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chăm Sóc Đặc Biệt

Có người từng hỏi Cố Tần Thần, việc mà anh tận tâm tận lực làm nhất trong đời anh, có phải là sự nghiệp hay không? Vì vậy, anh buông tha cho công việc với mức lương cao ngất, không quản vất vả mà tự lập cho mình một con đường.

Cố Tần Thần không cho điều đó là đúng, nhưng cũng không đưa ra quan điểm có giá trị nào khác. Anh là một người có nguyên tắc, bất kể việc gì cũng có quan điểm của riêng mình. Anh để suy nghĩ và hành động của bản thân lập thành một danh sách rồi cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành từng việc từng việc một trong danh sách ấy.

Việc tận tâm tận lực, mỗi ngày anh đều như thế. Không nóng không vội, chậm rãi mà đi.

Sau đó, lại có người hỏi anh, việc mà cả cuộc đời này anh khó tưởng tượng được là gì?

Anh lại cười, cho dù là công việc hay tình cảm, anh đều cười tươi đến dị thường. Anh dùng suy nghĩa của mình để làm ra hành động, đồng thời cũng dùng lý trí để phán đoán tình huống.

Nếu có một việc mà anh khó tưởng tượng được, hình như có một việc như vậy, chính là hôn nhân.

Dục vọng của nam nhân là thứ có thể dễ dàng thắng lý trí của người đó, cho dù Cố Tàn Thần trầm ổn tinh táo thế nào, cũng có lúc chẳng biết có nên buông tha cho nguyên tắc xử sự của mình không.

Bởi vì đối phương là cô, bởi vì anh yêu cô.

Cho nên, ở trước mặt cô gái anh đã yêu nhiều năm, vẫn là tước vũ khí đầu hàng, buông tha cho mọi kế hoạch đã định. Anh buột miệng nói câu: “Chúng ta kết hôn đi” liền quấy nhiễu đầm nước vốn đang tĩnh lặng trong cô, đồng thời cũng quấy nhiễu vẩn cờ anh đang bày bố trên bàn cờ.

Thấy cô bị dọa, anh liền sửa miệng, thành hai người cùng ở chung.

Trên đời này vẫn có một ít người khi đã yêu sẽ bất chấp kết quả hay đối phương đáp lại thế nào, người như vậy thật như mò kim dưới biển. Cố Tàn Thần cảm thấy trả giá khi yêu cũng không việc gì, nhưng anh hy vọng có được tình cảm của cô.

Đáp lại không phải là chinh phục cô, Hạ Nhiễm giống như một bức họa xa xỉ, anh không nghĩ muốn phá hoại hay có chút tỳ vết nào làm ảnh hưởng tới vẻ thuần khiết của cô. Anh muốn xây một toàn thành, đem tất cả tốt đẹp để vào đó, ngay cả cô nữa. KHÔNG cho người đàn ông nào khác nhìn thấy, không để ai ngấp nghé.

Hạ Nhiễm tất nhiên không thể khiến Cố Tàn Thần thay đổi quyết định, anh xoa xoa mặt cô, lòng bàn tay nam nhân có chút thô ráp, không ngại phiền toái lặp lại lần nữa: “Anh không nói giỡn”.

Đêm đó, Hạ Nhiễm trần trọc trần trờ mộng mị, lại ba lần bốn lượt mơ thấy cảnh này, bóng đêm dần nặng nề, biểu tình nghiêm túc của anh.

Cố Tàn Thần cho Hạ Nhiễm thời gian suy nghĩ, trở thành vợ anh theo đúng pháp luật, hoặc là đính hôn xong liền trở thành hôn thê của anh. Một đêm đó, Hạ Nhiễm chỉ cảm thấy trong đầu là một mớ hỗn độn.

Không nghĩ không nghĩ nữa, cho nên cuối cùng cũng không nghĩ thông suốt.

Mấy ngày liên tiếp, Hạ Nhiễm lầy lý do không khỏe sinh nghỉ bệnh ở công ty, cả ngày ngây ngốc trong nhà suy nghĩ chuyện đại sự đời người. Hạ Thế Hiền và Vương Vũ Hồng thấy cô ăn ngon ngủ đủ, còn cho rằng công ty cho nghỉ phép, cũng không hỏi gì nhiều.

Mấy ngày trôi qua, thời gian vội vàng tới rồi cũng vội vàng đi, Hạ Nhiễm giầy giụa tới ngày thứ ba, những ngày yên tĩnh của cô cũng im lặng kéo rèm hạ màn.

Sáng sớm hôm đó, cô nằm trên giường, cho dù trong phòng sáng bừng cũng không mở mắt. Ngay lúc cô đang suy nghĩ xem có nên tiếp tục xin nghỉ hay không, liền nhận được cuộc gọi của Ninh Viễn – trợ lý Cố Tàn Thần. Bởi vì trước đó cũng có lưu số lại, Hạ Nhiễm nhìn nhiều lần, xác nhận đúng tên, mới hắng giọng để nghe có vẻ có tinh thần rồi mới nhận điện thoại: “Trợ lý Ninh Viễn, sớm như vậy đã gọi cho tôi là có chuyện gì sao?”

Đầu óc Hạ Nhiễm nhanh chóng phản ứng, điều đầu tiên cô nghĩ tới là việc cô giả bệnh xin nghỉ có phải bị phát hiện rồi không. Sau đó lại tưởng tượng, công ty không phải thần thông quảng đại tới phát rõ vậy chứ.

Nếu vậy, chỉ còn lại việc tư của Cố Tàn Thần. Nhưng cô vẫn nghĩ không thông, nếu Cố Tàn Thần muốn tìm cô, vì sao không tự gọi cho cô, lại để trợ lý gọi làm gì.

Nghĩ nghĩ, cô liếc nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, kim đồng hồ chỉ số bảy. Mới bảy giờ, cuộc gọi này có chút sớm rồi. Hạ Nhiễm nuốt nước miếng, lại hỏi: “KHÔNG lẽ ông chủ có... chỉ thị gì?”

Lời hỏi thăm của Hạ Nhiễm rất nhanh liền có đáp án, ở đầu dây bên kia, sau trận an tĩnh liền có chút âm thanh nhỏ, giống như tiếng kéo ngăn kéo, thanh âm Ninh Viễn vẫn vang lên, thẳng thắn nói: “Hạ tiểu thư, ông chủ nói hôm nay họp cuối tháng, nếu cô vẫn vì việc cá nhân mà không thể đi làm, ngài ấy sẽ “Đặc biệt chiếu cố”. Xét thấy thân phận của Hạ Nhiễm như vậy, Ninh Viễn theo bản năng gọi cô là Hạ tiểu thư, còn đỡ hơn gọi thẳng họ tên Hạ Nhiễm ra.

Họp cuối tháng. . . Đặc biệt chiếu cố. .

“Đặc. biệt. chiếu. cố?”

“PHẢI”.

Trước vui sau buồn, Hạ Nhiễm cắn chặt răng, thanh âm khựng lại, cao giọng hỏi: “Ninh Viễn, mới sáng tinh mơ anh gọi cho tôi không phải là vì việc này chứ?”

Đối phương không vội chậm rãi ừ một tiếng, còn bổ sung rõ ràng: “Nhân viên công ty hôm nay không ai được phép vắng mặt, trừ tình huống đặc biệt”.

Phiền lòng trước đó còn chưa xong, giờ lại thêm một chuyện nữa. Có vài người, người càng không muốn đối diện với hắn, hắn lại ngày ngày muốn thấy mặt người.

Tiếng nói vừa dứt, giọng nam nhân bên kia điện thoại cũng không nói gì thêm, thấp thoáng có tiếng thở truyền tới, sau đó là bước chân bước nhanh.

Cố Tần Thần không hổ là ông chủ lớn của cô, ngay cả việc cô muốn xin nghỉ phép cũng biết trước. Cô hỏi: “Cái gì mới gọi là trường hợp đặc biệt?”

“Vấn đề này, tốt nhất cô nên trực tiếp hỏi ông chủ đi”. Thanh âm Ninh Viễn có chút thả lỏng, nhưng vẫn nghiêm túc như cũ.

Cho nên, cuộc điện thoại này gọi tới là chỉ để nói với cô, hoặc cô ngoan ngoãn đi làm gặp Cố Tần Thần, hoặc chờ Cố Tần Thần tìm tới cô sau đó chăm sóc đặc biệt.

Hạ Nhiễm vốn mệt tới chỉ muốn ngủ tiếp, ngáp sâu một cái, mở mắt nhìn màn lụa trắng che cửa sổ thủy tinh, liền nói: “Sao anh ấy không tự nói với tôi?”

“Sáu giờ sáng nay ông chủ mới từ thành phố A về, hiện đang họp”.

Hạ Nhiễm ngồi trên giường nghe Ninh Viễn không chút cảm xúc nói lịch trình của Cố Tần Thần< sau đó cô không đáp lại, Ninh Viễn liền cúp điện thoại.

Bên này, Ninh Viễn để điện thoại cùng văn kiện mới lấy từ nhà họ Cố trên ghế phụ lái, nịt chặt dây an toàn, rồi lái xe rời đi.

Tin tức yêu đương của Cố Tần Thần và Hạ Nhiễm giấu rất kín, ngoại trừ mấy người quan hệ tốt với Hạ Nhiễm – Lâm Khả có thể biết chút việc, còn lại là Ninh Viễn. Đối với việc hai người này rốt cuộc cũng tu thành chính quả, Ninh Viễn chẳng thấy có gì ngạc nhiên, chỉ cảm thấy người ưu tú như ông chủ hoàn toàn có thể tìm một gia nhân xứng đôi vừa lứa hơn.

Không phải vì Hạ Nhiễm không tốt, hai người bọn họ, một người chỉ là cô gái mới vừa tốt nghiệp đại học, một người đã tự dựa vào sức lực bản thân mà tạo dựng một khoảng trời riêng, Hạ Nhiễm lại trở thành nữ nhân bên cạnh Cố Tần Thần, nhìn thế nào cũng thấy không hợp.

Nửa giờ trước đó, anh ta đi sân bay đón Cố Tần Thần đi công tác từ thành phố A về, ông chủ luôn nghiêm túc lại bỗng nhiên cong cong khóe miệng, môi mỏng cong lên không hạ xuống, tâm tình có vẻ rất tốt. Ngay cả mấy vị quản lý cấp cao bị gọi khẩn cấp tới họp, lúc nhìn thấy Cố Tần Thần, tâm tình khản trương cũng dịu đi không ít.

Ngay cả bữa sáng cũng chưa kịp ăn, Cố Tần Thần như vó ngựa không dừng liền kiểm tra tư liệu cho buổi họp, lại phát hiện có mấy văn kiện cần dùng tới bị bỏ ở nhà, nhưng buổi họp cũng sắp bắt đầu, không thoát thân được, liền bảo Ninh Viễn thay mình về nhà cầm tới.

“Tôi đã nói với bác Trương rồi, cậu vào thư phòng tôi lấy tài liệu lên đây”.

Cố Tần Thần uống ngụm cà phê nâng cao tinh thần, cúi đầu nhìn điện thoại di động đã tự động tắt máy trên bàn, hàng mi khẽ nhếch. Đầu ngón tay gõ gõ lên bàn theo một tiết tấu nào đó, chậm rãi, chậm rãi, giống như đang tự hỏi.

Cố Tần Thần cứ chốc lát lại nhìn đồng hồ, một phút sau đó, lúc Ninh Viễn chuẩn bị rời đi, Cố Tần Thần lại gọi anh ta lại, thanh âm gián đoạn vang lên, mỗi chữ đều mang theo chút không vui: “Một lát nữa cậu gọi cho Hạ Nhiễm”.

Lúc ấy, Ninh Viễn nghe dặn như vậy cũng ngạc nhiên, ông chủ gọi anh ta lại chỉ là để gọi điện cho Hạ tiểu thư. Nhưng anh ta lại thấy Cố Tần Thần ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc, sắc mặt không đổi đáp lại: “Vâng”.

Khóe miệng Cố Tần Thần cong lên, khó nén tâm tình tốt đẹp nói: “Ừ, vậy cậu nói với cô ấy, nếu hôm nay lại giả bệnh không đi làm, tôi sẽ trừ tiền lương”.

Ninh Viễn sững sốt, lời vừa rồi của Cố Tần Thần, trong đó có chút vui mừng không rõ ràng. Nội dung nói ra rất nhẹ nhàng, lại không giống với tác phong bình thường của Cố Tần Thần.

Lần trước lúc đi công tác ở London, Cố Tần Thần cũng đề cập tới vấn đề trừ tiền lương, nguyên nhân cũng có chút không hiểu được, nhưng Cố Tần Thần nói ra rất đúng đắn, bình tĩnh thông dong nói với Ninh Viễn: “Nếu Hạ Nhiễm không đúng giờ, cậu cứ xem là xử lý”. Cố Tần Thần nói xong liền vừa lòng tự gật đầu, lại vô ý nói tiếp: “Liền trừ lương của cô ấy đi”.

Nếu lúc đó chỉ là vô tâm, vậy còn bây giờ? Hôm nay ông chủ lại nói mấy lời này, càng nghe càng giống như tình nhân đang mắng yêu. Lúc ấy Ninh Viễn chỉ có duy nhất một suy nghĩ, hóa ra ông chủ bọn họ lúc nói chuyện yêu đương cũng như bao người khác. Anh ta vốn quen bộ với bộ dáng hững hờ lạnh lùng của Cố Tần Thần, ôn nhu như hôm nay, vẫn có chút khiến Ninh Viễn sợ hãi không dám nhìn thẳng.

Cố Tần Thần như cảm nhận được ánh mắt kinh ngạc của Ninh Viễn, vẻ mặt anh liền khôi phục bình tĩnh như thường, ho nhẹ một tiếng che dấu tâm tư, thanh âm hơi thấp xuống, không nhanh không chậm nghiêm túc bổ sung: “Hôm nay trên dưới công ty không cho phép bất kỳ nhân viên nào xin nghỉ. ... trừ tình huống đặc biệt”.

Giọng nói anh khàn khàn, cũng có nguyên nhân vì nghỉ ngơi không tốt mà mệt mỏi, giọng nói du dương trầm thấp quanh quẩn: “Đúng, cậu cứ nói với cô ấy như vậy. Nếu cô ấy không tiếc tiền lương, thì nói với cô ấy tôi sẽ đặc biệt chăm sóc”.

Đợi Ninh Viễn đi rồi, Cố Tần Thần ngồi trong phòng yên tĩnh, mãi lúc này mới đưa tay đang nắm trong túi ra, nhẹ nhàng giờ lên trước mặt.

Sau đó, một cái nhẩn nhỏ lọt vào tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chúng Tôi Đang Quen Nhau, Cũng Sắp Đỉnh Hôn Rồi

Edit: tart_trung

Nửa tiếng sau, Hạ Nhiễm đứng ở đại sảnh công ty, thờ hồng học nhìn đôi nam nữ đang ngồi trên ghế dài trò chuyện thân thiết cách đó không xa.

Nam anh tuấn tiêu sái, nữ ôn nhu xinh đẹp.

Nhìn thế nào cũng cảm thấy chướng mắt.

Bởi vì người đang quay lưng về cô lúc này, người nghiêm túc thận trọng, rõ ràng là ông chủ kiêm chức bạn trai của cô – Cố Tàn Thần. Mà cô gái này, chỉ cần nhìn gò má, cô liền nhận ra, cô ta gọi là Giản Ngôn.

Con người xinh đẹp của cô hít lại, lấy tay vuốt lại mái tóc dài, mũi giày cao gót chuyển hướng, thay vì đi về hướng thang máy, liền đi tới gần hai người kia.

Bởi vì Cố Tàn Thần nói cho cô thời gian suy nghĩ, lại thêm việc anh đi chuẩn bị để Tiêu Sơn đi công tác ở thành phố A, cô và anh đã hai ngày rồi không gặp mặt. Sáng nay Ninh Viễn gọi cho cô, ngầm ý là ông chủ của anh ta, bận tới sức đầu mề trán, không còn rảnh để gọi điện thoại. cô nghĩ tới, đúng là ông chủ này không có thời gian liên lạc với cô, bởi vì anh ta còn bận ở chỗ này cười cười nói nói với mỹ nữ.

Nhịp chân khựng lại, Hạ Nhiễm chậm rì rì đi qua, còn chưa kịp gọi tên anh, liền nhìn thấy Cố Tàn Thần đứng dậy, thân hình cao lớn hấp dẫn tầm mắt của mấy cô gái khác.

Sắc mặt anh không quá tốt, lúc nhìn cô ánh mắt lại đặc biệt phát sáng, giống như bóng đèn vậy. Tầm mắt anh dán chặt vào người cô, cánh tay thon dài lướt nhất duỗi ra, lòng bàn tay hướng ra, giống như chờ người để tai vào.

Hạ Nhiễm ngừng bước, thanh âm sáng sủa quen thuộc liền vang lên, từng chữ từng chữ chui vào tai cô: “EM tới rồi”.

Lúc Cố Tàn Thần gọi cô, cô gái ngồi đối diện anh nhìn không được chuyển tầm mắt, xoay người lại, lúc nhìn thấy Hạ Nhiễm, nụ cười trên mặt cô ta đột nhiên khựng lại. Khóe môi giật giật, liền đứng lúc thu lại về mặt không thích đáng, cô ta cũng đứng lên bên cạnh Cố Tàn Thần, dung nhan xinh đẹp nhìn Hạ Nhiễm, lại nở nụ cười điềm đạm: “cô Hạ, chào buổi sáng”.

cô Hạ...

Về mặt biến sắc của Giản Ngôn, Hạ Nhiễm đều thấy cả. Có thể trong khoảnh khắc liền che dấu tâm tư của mình, không thể không nói lòng dạ người phụ nữ này cũng thật sâu. Giống như mỗi người bên cạnh Cố Tàn Thần đều có một kỹ năng thượng hạng – vui mừng không lộ.

Từ lúc Giản Ngôn đứng lên, cô vẫn luôn nhìn Cố Tàn Thần. Hạ Nhiễm tự mình cô cũng không phải người ngốc, ánh mắt Cố Tàn Thần mang mấy phần tình ý, còn có mấy phần oán niệm. Đây là ánh mắt khi thích một người, thật giống như ánh mắt lúc thư ký PHương nhìn anh vậy.

cô chợt nhớ ra hồi cô mới về nước, lúc ở KTV nhìn thấy cô ta cũng là cảnh thượng như vậy, nhiều người như vậy, cô ta lại lúc nào cũng vừa khéo ngồi cạnh Cố Tàn Thần, lúc giới thiệu đôi bên với nhau còn tỏ vẻ ái muội, khiến người ta nhìn vào liền hiểu.

Hạ Nhiễm lễ phép hơi gật đầu chào Giản NGôn, sau đó lại chú ý bàn tay đưa ra của Cố Tàn Thần, từ lúc anh đưa tay ra, vẫn chưa thu về. Điều khiến cô vui vẻ là, từ đầu tới cuối ánh mắt anh vẫn dừng trên người cô, không nhiều không ít, vẫn luôn nhìn theo.

Giống như trong khoảnh khắc hai mắt nhìn nhau, cô liền rõ ý tứ của anh. Hạ Nhiễm có chút chần chừ, cô nhìn người đi lại xung quanh, có người cô biết, có người không, còn có người quen nữa. Nếu cô cứ trước mặt mọi người nói chuyện tình của với Cố Tàn Thần, có phải không tốt lắm không.

Nhưng đối mặt với cô gái đang ái mộ bạn trai của mình, cô cũng không phải người không biết chủ động, cho cô ta biết Cố Tàn Thần bây giờ là thuộc sở hữu của Hạ Nhiễm cô.

Nội tâm giãy dụa một lúc, Hạ Nhiễm khẽ động, khóe miệng cong lên, đi tới chỗ anh, tay nhỏ liền đặt tay vào bàn tay rộng lớn vững chãi của anh.

Hạ Nhiễm chủ động phối hợp như vậy khiến Cố Tàn Thần có chút ngạc nhiên, nhưng cũng rất nhanh vừa lòng kéo cô sát vào người mình, một tay khác sủng nịnh xoa xoa đầu cô: “Hôm nay rất ngoan, không tới muộn, cũng không xin nghỉ”.

Mặt Hạ Nhiễm ửng hồng, cô biết anh đang chọc cô, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Cố Tàn Thần đọng đầy ôn nhu, khiến tim cô đập chậm nửa nhịp, chỉ

lưu lại một câu:”A, A”.

Giản Ngôn nhìn một màn này, tâm trạng không ngừng tồi đi, mắt cực kỳ đau, đau tới muốn khóc. cô ta mím môi, nhìn namn hân trước mặt, vẫn bộ dáng thanh lệ thoát tục nói: “Tần Thần, hai người...”

cô ta muốn nói rồi lại thôi, sự thật rõ ràng như vậy, cô ta lại chậm chạp không chịu tin. Cố Tần Thần vuốt tóc lại cho Hạ Nhiễm, lại quay đầu lại nhìn cô ta, gương mặt không có chút độ ấm nói: “Chúng tôi đang quen nhau”.

Cố Tần Thần nói rất nhẹ nhàng, khéo mắt như vô tình đảo qua gương mặt trắng ngần của Hạ Nhiễm, nắm được biểu tình khả ái của cô, đợi tới khi nhìn thấy gương mặt ửng hồng anh đã nhìn quen, lại chậm rãi bổ sung lời nói vừa rồi, giọng điệu ôn hoàn nhưng cũng trầm xuống: “Ừ, không lâu nữa sẽ đính hôn”.

Đính hôn...

Hạ Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi trừng người chưa có sự đồng ý của cô đã tự tiện quyết định này, còn dám tùy tiện công bố cho mọi người, bản thân cô còn cảm thấy sùng sốt, Giản Ngôn lại càng thêm kinh hoàng thất thố.

Cố Tần Thần chắc chắn cô sẽ đồng ý sao? Tính tới ngày hôm nay, bọn họ quen nhau còn chưa đủ một tháng đâu...

Hạ Nhiễm mở to miệng, mong muốn giải thích, lại bị ánh mắt nhìn qua của Cố Tần Thần khiến cô im bật. Đôi mắt đen sâu thẳm chứa vẻ kiên định không cho nghi ngờ, hơn nữa còn ẩn chứa ý cảnh cáo.

“Nếu như không có việc gì, vậy chúng tôi đi trước”.

Cố Tần Thần nắm chặt tay Hạ Nhiễm, sau đó ngoái đầu lại nhìn Giản Ngôn vẫn đang đơ tại chỗ, thấy cô ta lác đầu liền không nói gì nữa, cầm tay Hạ Nhiễm đi tới chỗ thang máy. Hạ Nhiễm có rất nhiều điều muốn nói, lại không thể không áp chế trong lòng.

đi được nửa đường, bởi vì thấy xung quanh có rất nhiều nhân viên, anh liền buông tay cô ra. Cố Tần Thần đi nhanh về trước, Hạ Nhiễm trì hoãn bước nhỏ phía sau, hai người một trước một sau đi vào thang máy.

Lúc này là thời gian đi làm, thang máy trừ hai người bọn họ ra, đã có nhiều nhân viên đang lên tầng làm việc, mọi người nhìn thấy Cố Tần Thần đều kinh ngạc, sau đó liền tươi cười chào hỏi. Mọi người có chút thụ sùng nhược kinh, lại thấy Hạ Nhiễm đi sau Cố Tần Thần, trong chớp mắt về mặt nào cũng có, cũng có người có biểu tình như nghe được tin bất quá, vô cùng kinh ngạc.

Cuối cùng, mọi người đều không hẹn mà gặp, thu hồi về mặt lưu luyến trên người Cố Tần Thần, biết điều lui về sau cho bọn họ chút không gian. Hạ Nhiễm vốn dĩ cũng không cảm thấy gì, nhưng mọi người hành động như vậy, lại khiến cô đỏ cả tai.

Hạ Nhiễm lúng túng chào hỏi với mọi người, liền đứng sau Cố Tần Thần, thường dùng tay xoa xoa hai bên má, cố gắng che dấu vẻ ngượng ngùng của bản thân. Bình thường đi thang máy khoảng một phút, lúc này cô lại cảm thấy quá lâu rồi.

Ngược lại, về mặt Cố Tần Thần vẫn bình tĩnh thong dong không đổi sắc, sống lưng thẳng tắp, Tây phục màu đen không có chút nếp nhăn nào. Hạ Nhiễm nhìn không được oán thán, đây chính là khác biệt giữa người với người mà, anh là ông chủ nên không cần sợ công phu miệng lưỡi của cấp dưới.

Haizz, vì cái gì cô lại có cảm giác có tật giật mình chứ? Trong lúc Hạ Nhiễm nghĩ ngợi linh tinh, thang máy đã yên ổn dừng ở tầng trên cùng, Cố Tần Thần đứng phía trước cũng không gấp gáp ra khỏi thang máy, chờ mọi người đều đi ra, Hạ Nhiễm đi tới gần anh, lại thấy cô cắn môi, anh mới hỏi: “Sao lại không vui rồi?”

Hạ Nhiễm híp mắt, thờ dãi một hơi, bất đắc dĩ nói: “Bây giờ trên dưới công ty đều biết việc chúng ta ở cùng một chỗ”.

cô có thể tưởng tượng được mấy đồng nghiệp sau khi ra khỏi thang máy đều nhất loạt mở điện thoại gọi đi, sau đó không bao lâu mỗi người trong công ty đều ở trên diễn đàn mà bình luận loạn thất bát tao.

Đầu đề hôm nay: thật khiến người ta mở rộng tầm mắt, ông chủ và phiên dịch quen nhau!

Cố Tần Thần khẽ cúi đầu nhìn cô, vừa lúc nhìn thấy đỉnh đầu cô, không cho là đúng nói: “Ừ, sau đó thì sao?”

cô không nói, anh lại tự nói: “anh cảm thấy... như vậy rất tốt”.

thật rất tốt, anh không cần ra ngoài tuyên truyền, liền có người giúp anh thông báo với mọi người, cô là của anh. Cũng không uống công anh đang hợp cùng vợ và bỏ lại mà xuống lầu chờ cô. Nghĩ nghĩ, đuôi lông mày Cố Tần Thần nhếch lên, bởi vì Hạ Nhiễm không chú ý, cô không thấy trên mặt anh là vẻ vui sướng khó áp chế.

Biểu tình Hạ Nhiễm đột nhiên cứng ngắc, anh nắm tay cô đi vào, cô lại dùng sức rút ra, nhưng rút không được.

cô cắn răng nói: “Đây là công ty...”

Cố Tần Thần vẫn là thích bất ngờ tấn công, khéo miệng nhếch lên, nhéo lên mu bàn tay cô, sau đó bỗng nhiên buông ra, thần sắc Cố Tần Thần liền trở nên nghiêm túc, dặn dò: “Làm việc cho tốt, hôm nay tan tầm rồi cùng nhau ăn cơm”.

anh lập tức đi ra khỏi thang máy, bỗng dừng bước, chần chờ một lát, quay đầu nhìn cô, khóe miệng ngọt ngào lại có chút không quan tâm, nói: “Hai ngày nay cũng thật thành thạo”

Hạ Nhiễm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bóng lưng thẳng tắp phía trước, vô thức sờ lên mặt mình, lông mày nhíu lại.

Thành thạo, là khái niệm gì chứ...

một đường này dưới ánh mắt nóng bỏng gắt gao nhìn chằm chằm mình của đồng nghiệp, Hạ Nhiễm im lặng về chỗ ngồi, mới vừa ngồi xuống liền bị mọi người vây quanh, hoàn toàn không có khe hở.

“Hạ Nhiễm, cô thật sự đang quen với ông chủ sao?”

“Trời ạ, lúc này dưới lầu tôi thấy hai người nắm tay nhau, còn tưởng nhìn lầm”.

“Đúng vậy đúng vậy, lúc trong thang máy tôi thấy ông chủ không chịu đi chính vì chờ cô, Hạ Nhiễm, cô thật hạnh phúc”.

“Thảo nào, tôi đã nói nhiều lần thấy cô với ông chủ mập mờ, hóa ra là vậy”.

“...”

Bùm bùm bốp bốp đủ thứ, ghen tị và hâm mộ đập vào mặt, hai tay Hạ Nhiễm chống trên bàn, thật muốn thoát đi chỗ thị phi này, lại chỉ có thể thông qua mấy cái eo của đồng nghiệp mà cầu cứu Lâm Khả ở bên kia.

Tiếp nhận tình tức cầu cứu của Hạ Nhiễm, Lâm Khả ngao ngễ đứng lên, vỗ lên vai mấy đồng nghiệp, đuổi từng người đi: “Được rồi, mấy vị đại gia nhanh đi làm việc đi, không có gì tốt để nói, có gì không rõ ràng sao”.

một lúc sau, chờ Lâm Khả giải quyết xong phiền toái, Hạ Nhiễm mới gục xuống bàn thờ dài, bộ dáng buồn bực không vui, cong miệng nói: “nói chuyện yêu đương với nhà tư bản thật đáng sợ”.

Nghe Hạ Nhiễm nói lời này, Lâm Khả không nhịn được tròn tròn mắt, cốc đầu cô: “Cậu đó nha, đúng là người no không biết cảm giác của người đói. Đói lại xem, cậu không phải muốn làm cây đũa chĩa chứ? Hấp thụ ánh sáng hả?”

Lời Lâm Khả nói liền khiến Hạ Nhiễm nghĩ tới một việc.

Cả nửa ngày, cô ngẩng đầu nhìn cánh cửa lớn đang đóng kín, tức giận nói: “Cố Tần Thần, anh cố ý!”

Nghe nàng này lời nói, Lâm Khả không nhịn được tròn trắng mắt, tróc tróc nàng đầu, “Người nha, người là no nam tử không biết đói nam tử đói. Đói, người không phải nói muốn làm dưới đất luyến sao? Thế nào hấp thụ ánh sáng.”

Tác giả có chuyện muốn nói:

A Meo muốn nói rõ một chuyện, trước kia ghi nam nữ chủ thua kém nhau 8 tuổi.

Nhưng bởi vì rất nhiều nguyên nhân liền sửa khoảng cách này thành mười tuổi.

hiện tại, nữ chủ 20, nam chủ 30

Rất nhiều người cảm thấy tuổi của nữ chủ quá nhỏ đúng không.

A Meo cũng có đồng cảm này. Nhưng bởi vì tuổi cô ấy còn nhỏ, mới khiến nam chủ chậm chạp không dám rat ay, còn có một điểm là tại sao mới đó tuổi cô ấy đã tốt nghiệp đại học, là bởi vì có tác giả động chân động tay đó.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Em Phải Dần Quen Thuộc, Quen Với Việc Anh Nắm Tay Em

Edit: tart_trung

Sau giờ ngo, Cố Tàn Thần ở trong phòng làm việc chậm rãi thu xếp lại liệu, cẩn thận xử lý xong hết liền giao lại cho trợ lý, cuối cùng ngã người vào ghế dựa phía sau, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, thanh âm bình đạm nói: “Tất cả xã giao tối nay đều bỏ hết”

Nhận được chỉ thị của Cố Tàn Thần, Ninh Viễn lập tức nhìn lịch trình mà anh ta vẫn mang theo bên người, trừ bỏ một ít tiệc rượu nhỏ cũng không có sự kiện gì quan trọng, ánh mắt quét tới dòng cuối cùng, có chút nghi ngại hỏi lại: “Việc gấp Trần tổng của Vạn Hào đêm nay cũng bỏ luôn sao?”

Cố Tàn Thần không cho ý kiến gì, bưng tách trà trên bàn, thần sắc bình tĩnh. Ninh Viễn thấy thế cũng đã hiểu ý sắp, anh ta hơi gật đầu rồi rời khỏi phòng làm việc.

Giờ tan tầm cũng đã qua mười phút, khu làm việc dành cho trợ lý ở bên ngoài tầng cao nhất, sau khi Ninh Viễn rời đi, chỉ còn lại mình Hạ Nhiễm đang ngồi khuất một góc. Cố Tàn Thần lấy chìa khóa xe đi ra khỏi phòng, liền nhìn thấy cảnh tượng này, hai tay cô đều khoanh lại trên bàn, mặt chôn trong tay, đầu hơi nghiêng, mắt khép kín giống như đã ngủ một lúc lâu rồi.

Khóe môi Cố Tàn Thần vô thức cong lên, ngũ quan vốn lạnh lùng lại thêm chút ấm áp, tay cầm nắm cửa bỗng nhẹ lại, anh cẩn thận đóng lại cửa phòng sau lưng, mắt nhìn về hướng một góc phòng

Đôi giày đen nâng lên hạ xuống vô cùng nhẹ nhàng, đôi chân dài đi mấy bước đã đem quãng đường rút ngắn xuống còn phân nửa.

cô ngồi, anh đứng, lúc này màn đêm vẫn chưa buông xuống, ánh mặt trời đem cái bóng đồ dài của anh chuẩn xác ngã xuống thân thể nhỏ xinh đang ngủ gục trên bàn.

Cố Tàn Thần lẳng lặng nhìn một lúc, lại nhìn cô, trong tâm mềm như đậu hũ, không kim lòng vuốt ve tóc Hạ Nhiễm, rồi nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn phớt qua.

“Con mèo lười”.

Thanh âm nam nhân trầm thấp, sạch sẽ lại rõ ràng, sau khi hôn cô xong liền không nhanh không chậm phun ra một câu.

Cảm nhận được có người bên cạnh, Hạ Nhiễm vô thức nghiêng đầu, muốn tránh né cảm giác ấm áp không thích hợp này. Đầu cơ dịch chuyển trên hai tay, vô tình lại đập mạnh vào cằm Cố Tàn Thần đang định đứng thẳng dậy. Hành động bất thành linh của cô khiến anh không kịp trở tay.

Thân hình thon dài vẫn cứ đứng im không nhúc nhích nhìn Hạ Nhiễm. Ánh mắt anh chuyển từ mặt qua đôi mắt cô. Hạ Nhiễm có hàng lông mi dày, lúc nhắm lại đuôi mày hơi vênh, khi cô khẽ nhủu mày nó liền run rẩy hai cái.

Cố Tàn Thần nhìn nhìn, không được một lúc lại cảm thấy buồn cười, lúc này anh hình như có chút mê muội bộ dạng này của cô. Khí lạnh từ điều hòa phả ra len lỏi giữa hai người, anh giờ tay chạm nhẹ lên hai cánh tay cô đang gói đầu, đầu ngón tay cảm thấy có chút mát.

Cố Tàn Thần che dấu nổi lông, anh cởi áo khoác màu đen ra, nhẹ nhàng khoác lên vai cô. Lại liếc nhìn cảnh chiều tà ngoài cửa sổ, liền dứt khoát bế cả người đang mệt mỏi lên áo khoác lên, sắc mặt thong dong ôm cô đi ra ngoài.

Cố Tàn Thần ôm Hạ Nhiễm rất ổn, cho dù như vậy, cô vẫn đột nhiên giật mình rồi tỉnh lại. Hương vị trên người Cố Tàn Thần khá đặc biệt, nhẹ nhàng khoan khoái lại sạch sẽ, quanh quẩn giữa hai mũi cô. cô hít sâu một cái, tâm tình đang hoảng loạn liền trở nên bình ổn. Hai tay nhỏ của Hạ Nhiễm rất tự nhiên vòng qua cổ anh, đem người mình chôn vùi trong lòng anh.

Lúc này Hạ Nhiễm mở to đôi mắt ngập sương mù nhìn ngũ quan của người đang bế cô được ánh đèn trong thang máy chiếu lên rõ ràng. Đợi tới lúc cô hoàn toàn thích ứng với ánh sáng xung quanh, liền thấy Cố Tàn Thần cúi đầu nhìn cô. Đôi mắt đen thăm nhìn cô chăm chăm, khóe miệng khẽ cong, nhẹ nhàng nói một câu: “Nếu buồn ngủ quá thì ngủ tiếp một lát đi”.

Thanh âm rất nhẹ, Hạ Nhiễm thấy hầu kết trên cổ anh dao động một chút, cứ như vậy hướng mắt nhìn từ cằm Cố Tàn Thần lên, gương mặt anh in trong mắt cô có vẻ quyến rũ lạ thường.

Cố Tàn Thần khẽ ước lượng người trong ngực mình, ôm cô chuẩn bị bước ra khỏi thang máy. Hạ Nhiễm kéo vai áo anh, Cố Tàn Thần đột nhiên dừng bước, cúi đầu nhìn cô liền rõ ràng bỏ cô xuống, không có âm thanh gì, anh chỉ an tĩnh lấy lại áo khoác trên vai cô, mặc lại chỉnh tề, lại đứng một bên nhìn cô chỉnh lại nếp nhăn trên y phục.

Cố Tàn Thần thật sự vừa bức mình vừa buồn cười, đợi tới lúc cô làm xong hết mọi việc, mới duỗi một tay giúp cô vén tóc ra sau vành tai, tay còn lại nắm lấy bàn tay đang buông thõng của cô: “Có thể đi rồi sao?”

Hạ Nhiễm nhìn người qua lại bên ngoài thang máy, lại cúi đầu nhìn tay mình đang được nắm, nhủu mày nhìn anh: “Chúng ta vẫn không nên quang minh chính đại như vậy”.

Cố Tàn Thần hơi nhủu mày, ấn đường hằn sâu, gương mặt đẹp trai có chút vô lực, anh hít thở thật sâu liền buông tay cô ra. anh cuối cùng vẫn mềm lòng, mặc dù trong lòng rất gấp nhưng cô lại chưa tiếp thu được, chỉ có thể nhìn chăm chăm đôi mắt ngập nước của cô, thấp giọng nói: “Em phải chậm rãi quen đi, quen anh nắm tay em”.

Hạ Nhiễm ngẩng đầu, trong lòng không ngừng hít khí lạnh. Đáy mắt anh quá mức âm trầm, khiến cô có chút không dám nhìn thẳng. Thu hồi tầm mắt của mình, cô nhìn chăm chăm mũi giày anh.

Giống như đứa nhỏ phạm phải sai lầm, Cố Tần Thần xoa xoa đỉnh đầu cô, nhẹ ôm lấy cô, thanh âm rất nhỏ từ đỉnh đầu truyền tới: “anh sẽ chờ em chậm rãi quen với điều đó”.

anh liền buông tay ra.

“Đói không?”

Hạ Nhiễm ra sức gật đầu: “Có”.

“đi thôi”.

Hạ Nhiễm không nghĩ tới Cố Tần Thần lại mang cô đi tới chỗ lần đầu tiên họ cùng ăn cơm, một quán ăn gia đình bên đường. Thấy bọn họ ăn mặc lịch sự, ông chủ rất nhiệt tình mời hai người đi vào.

Hạ Nhiễm tìm một chỗ ngồi xuống, liền cảm thực đơn hỏi Cố Tần Thần: “Lần này là anh mời khách sao?”

Sắc mặt Cố Tần Thần không đổi, đặc biệt tao nhã nhấp ngụm trà, kiêu ngạo nói: “Tùy tiện, anh mời khách”.

Câu này sao nghe quen vậy. Hạ Nhiễm nhìn Cố Tần Thần đang uống nước, thấy khóe môi anh khẽ cong, lập tức nghĩ tới đây chính là bộ dạng lúc cô mời anh lần trước. Gương mặt nhỏ đỏ lên, cố gắng che dấu vẻ lúng túng bằng cách chăm chú nhìn thực đơn. Chốc lát, cô lại ngẩng đầu nhìn người đối diện: “Vậy gọi hai phần mì thịt bò”.

Hàng mi anh nhúu lại, để cốc trà xuống, hỏi lại lần nữa: “Hai phần?”

“Phải”, Hạ Nhiễm trịnh trọng gật đầu, cái này là bồi thường cho việc lần trước cô phải nhìn anh ăn không ăn được. Cho nên, đêm nay, cho dù nuốt không trôi, cô cũng phải ăn hai chén. Nghĩ nghĩ, cô so với Cố Tần Thần một lúc ăn ba tô lớn, có lương tâm hơn nhiều rồi.

Cố Tần Thần nhếch môi cười, nụ cười rất thư thái, giọng nói còn tăng thêm độ mạnh: “Được”.

Bữa cơm tối này, Hạ Nhiễm ăn xong một chén mì thịt bò lớn liền không ăn được nữa, nhìn chén mì thịt bò còn bốc khói trước mặt cô không khỏi nuốt nước miếng, Cố Tần Thần đang ngồi đối diện chậm rãi lau miệng, vừa lau vừa vui vẻ nhìn cô.

anh hỏi: “không ăn sao?”

“Ừ”. Hạ Nhiễm chọc đũa vào tô mì thịt bò lớn, thần sắc đều tối thui. Chạm chạp cả nửa ngày, Cố Tần Thần liền rời đi trả tiền, mắt Hạ Nhiễm lóe sáng, liền đổi tô mì tới đối diện.

Lúc Cố Tần Thần về chỗ, liền nhìn thấy ánh mắt Hạ Nhiễm lấp lánh, còn trước chỗ ngồi của anh lại có thêm một tô mì thịt bò, mỗi người một chén. Cố Tần Thần đang đứng thấy thế liền phì cười. anh lắc đầu hỏi: “Sao vậy, ăn không vô?”

“anh ăn giúp em”.

Cố Tần Thần cũng không trả lời cô, chỉ an tĩnh ngồi trên ghế của mình, dưới đôi mắt chăm chú của Hạ Nhiễm, anh cầm đũa khuấy bát mì, bắt đầu nghiêm túc ăn.

“Ăn ngon không?” Hạ Nhiễm chống tay lên bàn, chống cằm nhìn anh, một bàn tay khác gõ gõ lên mặt bàn.

anh lắc đầu, thanh âm nhẹ nhàng truyền tới: “Ăn không ngon”.

cô nhìn trên chóp mũi anh lấm tấm mồ hôi, ăn từng miếng, từng miếng mì một, bộ dáng ăn rất tao nhã, lại có chút khó khăn khi nuốt xuống. “Đây là nhà hàng anh chọn đó, hơn nữa, lần đó không phải anh ăn tới ba chén lớn sao. Cố Tần Thần, anh ăn chết luôn cho em”.

Lúc Cố Tần Thần nghe cô nói thế, đã nuốt xong miếng mì cuối cùng, dùng khăn lau đi mồ hôi trên mặt, chậm rãi nói: “Đó là anh không đúng. Cho nên lần này mới trả lại em”.

Lúc đó anh quả thật có chút quá phận, rõ ràng biết trên người cô không có bao nhiêu tiền, lại vẫn không kiềm chế được muốn lại gần rồi trêu chọc cô. Lúc đó, anh cũng chỉ là viện cớ để cô dọn về sống chung, vốn dĩ là anh sẽ trả tiền, nhưng lại bị vẻ khí khái đáng yên trên mặt cô trêu đùa, liền để cô trả tiền mời khách.

anh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được tình cảnh cô mượn tiền của Tiêu Sơn ngày hôm sau. Buổi sớm hôm đó, bọn họ chạm mặt trước thang máy, cô lại lựa chọn bỏ qua anh mà chỉ nghĩ đi tìm Tiêu Sơn.

Cho nên, mãi tới khi thang máy đóng lại, anh vẫn chờ cô nói với anh một câu/

Cuối cùng, cái gì cô cũng không nói.

nói thật, quán ăn này không quý cũng không phải nấu ăn rất ngon. Nhưng anh vẫn đang canh cánh trong lòng, bây giờ chỉ muốn mang cô lại chỗ này lần

nữa.

anh nắm tay cô, hai người đi ra khỏi tiệm, đi được mấy bước lại đột nhiên ngừng lại, quay đầu nhìn cô đang đi phía sau, đứng đắn nói: “Về sau, chúng ta không tới nữa”.

“Tại sao?”

Hạ Nhiễm nhìn theo anh về phía sau, chỉ thấy đuôi lông mày anh khẽ nhếch lên, thản nhiên nói: “thật khó ăn”.

Biểu tình trên mặt anh vô cùng nghiêm túc, Hạ Nhiễm cười cười, đồng ý: “Được”.

cô hỏi: “Hôm đó anh gọi hai chén mì thịt bò về, có phải cho chú và đi Trương ăn không?”

“Ừ, bọn họ nói rất ngon...”

Hạ Nhiễm cười giòn: “Bọn họ thật tốt bụng”.

“Phải”. Cố Tàn Thần nắm tay cô, cả hai cùng bước về trước, từng bước từng bước, không nhanh không chậm đi dưới ánh đèn, bóng người dần dần biến mất trong ánh sáng thành thị.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tàn Thần Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Không Được Làm Mất Đồ Anh Tặng Em, Tất Nhiên Tiền Đề Là Em An Toàn Mới Được

Edit: tart_trung

Ăn hết hai chén mì thịt bò lớn, Cố Tàn Thần quả thật có chút ăn không tiêu. Cũng không muốn lái xe về nhà, anh dắt Hạ Nhiễm đi tới cột đèn lớn lộng lẫy ngoài đầu đường. Họ cũng giống như những đôi tình nhân khác, đi qua dòng người hối hả ngược xuôi.

Hai người an tĩnh tản bộ một lúc, Cố Tàn Thần đột nhiên dừng lại. Hạ Nhiễm nâng mắt nhìn anh, khoe môi mọng của anh khẽ giật giật, rồi lại trầm ngâm.

Cô nhìn vẻ mặt trầm tư của anh, có vẻ như có chuyện gì đó cần nói, có điều muốn nói như thế nào, anh hình như còn chưa nghĩ ra. Lông mày Cố Tàn Thần hơi nhíu lên chính là có ý như vậy. Hạ Nhiễm nhìn Cố Tàn Thần đang tự ngẫm, lại không khỏi buồn bực, hình như cô hiểu rõ anh hơn những gì cô nghĩ rồi.

Một hồi sau, mày kiếm của Cố Tàn Thần nhếch lên, trong đôi mắt thâm thúy có chút giao hoạt, rất nhanh liền bình tĩnh nhìn cô: “Ước mơ của em là gì?”

“Ước mơ?” Hình như đã lâu rồi cô không nghe từ này. Cô còn nhớ lúc học tiểu học, đề văn đầu tiên mà thầy cô giao cho chính là về điều này.

Ước mơ của em là gì? Lúc đó, hình như cô đã viết mình muốn trở thành một nhà khoa học vĩ đại, lúc ấy học sinh trong lớp mơ mộng cũng không kém. Nhà khoa học, giáo viên, cảnh sát, còn có người nổi tiếng.

Sau đó, bài làm văn cô tùy tay quăng trên bàn được Hạ Thế Hiền lật xem. Ông ngồi ở đó, nghiêm túc đọc hết, rồi cảm thán cả đêm, thậm chí còn chạy tới Tiêu Gia và Hồ Gia ở cách vách, khăng khái nói về ước mơ của con gái mình. Từ đó, trước khi cô học xong tiểu học, Tiêu Sơn và Hồ An đều lấy điều này ra cười nhạo cô. Lúc đó, Cố Gia đã rời khỏi thành phố A.

Hạ Nhiễm đột nhiên nghĩ tới lời kịch kinh điển của di Quỳnh Dao, bọn họ cùng nhau ngắm tuyết, ngắm trăng, thi từ ca phú, nói tới triết học, nhân sinh. Bây giờ hai người bọn họ đứng dưới bầu trời đầy sao, mặt trăng sáng tròn như chiếu lên từng góc ngách của thành phố. Cô lại cùng Cố Tàn Thần nói về ước mơ, có chút không nghiêm túc, lại có chút cảm giác muốn cười.

Cố Tàn Thần có vẻ như không thấy gì cả, gật đầu, lại hỏi lại: “Ước mơ của em!”

Nụ cười trên mặt cô biến mất, dáng vẻ tự nhiên bước về phía trước, vừa đi còn lưu ý Cố Tàn Thần đang chậm rãi theo sau, bước chân anh rất nhỏ, nhưng dường như vẫn bám sát lấy cô, chỉ cần cô lui về sau liền có thể ngã vào trong lòng anh.

Khi hai người đi ngang qua tiệm bánh kem, mày lá liễu của Hạ Nhiễm khẽ động, chỉ chỉ cửa kính nói: “Em nghĩ có một cửa tiệm của chính mình”.

“Ừ. Chính là như vậy, làm ra điểm tâm thật ngon, ngồi sau tủ kính nhìn người đi đường qua lại, cho tới khi mặt trời lặn xuống. Ngày qua ngày rất bình thường, lại có ý vị”.

Cô vừa nói, người đã bắt tri bắt giác đi vào trong tiệm bánh kem, Cố Tàn Thần vẫn đi sau cô. Hai người một trai một gái, ngồi ở chỗ trống gần cửa sổ.

Cố Tàn Thần bận tới mắt vẫn thong thả nhìn Hạ Nhiễm, một tay cô chòng cằm nghiêng mặt nhìn ngoài cửa sổ, rất nghiêm túc cũng rất an tĩnh. Anh chỉ nhìn, đầy mắt có nhiều phản hứng thú, phong độ nhẹ nhàng khẽ cười, ôn nhu nói: “Thẻ tín dụng anh đưa cho em, có thể mua được rất nhiều của tiệm thế này”.

Hạ Nhiễm giật mình một giây, quay đầu nhìn anh: “Thẻ tín dụng?”

“Ừ” Cố Tàn Thần gật đầu.

Cô đột nhiên nhớ tới lúc còn ở London, Cố Tàn Thần sau khi hôn cô xong, lấy trong ví ra một tấm thẻ nói muốn bao nuôi cô. Cô nhớ rõ mình có cầm trong tay, ngày hôm sau lại tỉnh dậy trên giường anh. Nhưng tấm thẻ này giờ nằm ở đâu nhỉ?

“Em không nhớ sao, hay là ném rồi?” Anh nói rất chậm, từng chữ từng câu nhẹ nhàng. Hạ Nhiễm cảm giác anh không phải đang hỏi cô, mà là nói một chuyện thật đã xảy ra.

Cô mỉm cười, hết sức khó chịu. Mắt Hạ Nhiễm lóe sáng, cảm giác chột dạ, cẩn thận dè dặt nói: “Tấm thẻ tín dụng đó, hình như em ném lại London rồi”.

Anh nhìn bộ dáng khấn trương của cô liền cười lên, đôi môi nhếch lên tạo nên đường cong nhẹ, khoe miệng đầy vẻ nghiền ngẫm: “Hử, vậy là em đem tín vật định tình của chúng ta làm mất, có phải nên nghĩ xem cần bồi thường thế nào không?”

Thẻ tín dụng bị mất, trừ khi bị ai đó dùng vào việc trái pháp luật, số tiền có thể mất cũng không nhiều, chỉ cần kịp thời báo mất và có đầy đủ chứng từ. Lúc rời khỏi London, anh cho trợ lý từ từ kiểm tra phòng khách sạn một lần, mới ở trong khe hở dưới ghế sofa nhặt được tấm thẻ bị cô bỏ quên.

Anh nhớ lúc đó ở trên máy bay, cô ngồi bên cạnh anh ngủ rất ngon, cũng không có vẻ gì khác thường. Lúc ở trên máy bay, Ninh Viễn đưa lại thẻ tín dụng cho anh, anh còn nhìn mấy lần. Cuối cùng chỉ có thể chán nản bỏ lại vào ví của mình, tới lúc đưa cô về nhà, cô cũng không nghĩ tới có chuyện gì không thích hợp. Bởi vì hôm trước anh uống rượu ngủ không ngon nên bị bệnh, cả đường đi cũng không nói lời nào.

Tín vật định tình... là anh cường ngạnh cường hôn cô, sau đó dùng thẻ tín dụng coi như chứng minh anh muốn phụ trách. Có điều, lúc đó anh có tình, còn cô vô tình.

Nghe được câu trả lời này, đôi mắt đen láy của Hạ Nhiễm có chút kinh ngạc, liếc anh một cái, tên Cố Tàn Thần này có thể không đứng đắn không có giới hạn như vậy.

Cô hỏi: “Anh muốn bồi thường thế nào?”

Cố Tàn Thần giả bộ suy nghĩ rất lâu, khoe miệng và đôi mắt chú ý cười không tự giác hợp thành một thể, có chút ngẫm nghĩ nói: “Thư ký Hạ, tiền lương tháng này của em chỉ có ba ngàn rưỡi, cả số lẻ cũng không đủ để bù”.

Anh nói vô cùng nghiêm túc, lại khiến Hạ Nhiễm nghĩ anh cố ý chọc ghẹo cô, tức giận lườm anh: “Cố tổng, anh có cao kiến gì?”.

Một tiếng “Cố tổng” khiến Cố Tàn Thần vui vẻ vô cùng, anh không lưu tâm nhún vai, hai tay khoanh trước ngực, nhíu mày suy nghĩ, sau đó trầm ngâm nói: “Cho em một cơ hội để chuộc tội”.

Hạ Nhiễm vẫn nhìn anh chằm chằm, vẻ mặt Cố Tàn Thần lúc đó thật sự nghiêm túc vô cùng. Khóe môi anh mấp máy, đứng lên đi lại chỗ cô. Chỉ hai bước chân, lại khiến tim Hạ Nhiễm đập rộn ràng.

Cố Tàn Thần mặc âu phục màu đen chỉnh tề, đồ thủ công gần như hoàn mỹ tôn lên bờ vai rộng và thân hình cao ngất của anh.

Khóe miệng Hạ Nhiễm cong cong, tay dưới khăn trải bàn lại nắm thật chặt, cô không biết anh muốn làm gì, trong đầu bây giờ chỉ nhớ lời nói của anh lúc ở dưới tầng nhà cô, anh nói chúng ta kết hôn đi.

Anh không phải... muốn cầu hôn cô ở đây chứ???

Hạ Nhiễm nghĩ vậy, lại thấy Cố Tàn Thần ghé người sát vào tai cô, thủ thủ nói: “Bạn trai trước của em, ở ngay phía sau”.

Hạ Nhiễm sững sốt, anh đã đứng dậy kéo luôn cô đứng lên, hai người cùng nhìn ra sau, chỉ thấy Lý Vĩ đang ôm một cô gái đi vào tiệm bánh kem. Anh ta nghiêng người, vừa lúc thấy hai người họ nắm tay nhau, ánh mắt anh ta lướt qua tên đàn ông không có biểu tình gì kia, dừng lại trên người Hạ Nhiễm, khóe môi cong cong, dẫn cô gái bên cạnh anh ta đi tới.

Anh ta nói: “Trùng hợp thật, lại có thể gặp em ở đây”.

Thế giới này cũng thật nhỏ, đi chỗ nào cũng có thể gặp người quen.

So với lần đầu tiên gặp lại Lý Vĩ, Hạ Nhiễm cảm thấy lần này cô bình tĩnh hơn nữa. Tay cô và Cố Tàn Thần mười ngón đan nhau, Hạ Nhiễm ngẩng đầu nhìn Cố Tàn Thần không nói gì nhưng trên mặt đều là vẻ dương dương tự đắc, gương mặt trắng nõn của cô lại ần ần ý cười ấm áp: “Ừ, đúng là trùng hợp. Chúng tôi cũng đang tính rời đi”.

Lý Vĩ theo ánh mắt Hạ Nhiễm nhìn Cố Tàn Thần, hai tròng mắt anh vẫn rũ xuống, ánh mắt ôn nhu nhìn Hạ Nhiễm chăm chăm. Trong lòng Cố Tàn Thần như có nguồn sáng, rạng rỡ phát sáng, đứng dưới góc độ của một người đàn ông mà nói, ánh mắt này tràn ngập sủng nịch. Cố Tàn Thần hình như cũng phát hiện được Lý Vĩ đang đánh giá mình, nhướn mày nhìn anh ta, chỉ hơi lễ phép gật đầu, coi như là chào hỏi.

Hai mắt Cố Tàn Thần híp lại, ngũ quan góc cạnh rõ ràng lại lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm khiến người khác không dám nhìn nhiều. Lý Vĩ thấy Cố Tàn Thần nhìn mình liền vội vàng thu lại tầm mắt, lại thấy hai người họ nắm tay nhau thật mật liền kinh hoàng. Tay anh ta nắm lấy bả vai cô gái bên cạnh, không tự chủ mà dùng nhiều sức hơn, không kim lòng được hỏi: “Hai người đang yêu nhau sao?”

Lý Vĩ tuy biết mình có ý đã biết còn cố chấp, nhưng bản thân lại không tự lý giải được. Dù sao lần gặp mặt trước, Hạ Nhiễm thật sự không thừa nhận Cố Tàn Thần là bạn trai cô, hơn nữa còn phủ nhận ngay lập tức.

Lần này Cố Tàn Thần cũng không giống như trước, anh không để ý tới Lý Vĩ, lực chú ý lại tập trung trên người Hạ Nhiễm, cô đứng bên cạnh anh có vẻ bé nhỏ hơn nhiều. Anh nhìn đỉnh đầu cô, nhìn như bình tĩnh hững hờ, thật ra lại là hi vọng vô thường.

Ngược lại Hạ Nhiễm vì lần trước bản thân nói sai làm Cố Tàn Thần tổn thương, cô biết ngoài mặt anh làm như không để ý, thật ra trong lòng anh muốn cô thừa nhận hơn ai hết. Tay cô nắm tay Cố Tàn Thần đột nhiên siết chặt, cảm hơi ngẩng lên, nhìn thẳng Lý Vĩ: “Ừ, hơn nữa còn sắp đính hôn”.

Chỉ là một câu đơn giản, lại khiến ba người kinh ngạc.

Lý Vĩ không nghĩ tới mối tình đầu khiến anh ta luôn canh cánh không bỏ xuống được, ở những năm tháng anh ta không biết tới dần dần lớn lên, cũng sắp thành vợ người ta.

Cố Tàn Thần không nghĩ Hạ Nhiễm sẽ giải thích quan hệ của bọn họ như vậy, câu nói này sáng nay anh cũng tự tiện nói ở trước mặt cô. Anh cho rằng cô sẽ tức giận, sẽ thề thốt phủ nhận. Thật không ngờ, Hạ Nhiễm dùng câu nói này để nói lại với người cô từng yêu thích. Như thế này, có phải ý rằng cô đã chuẩn bị tiếp nhận anh.

Người cuối cùng kinh ngạc, lại chính là Hạ Nhiễm. Cô vốn nghĩ để lòng hư vinh nam nhân của Cố Tàn Thần được thỏa mãn, cô nói lời này trước với bạn trai cũ trước mặt bạn trai đương nhiệm, anh có phải rất vui không. Có điều lời nói vừa ra khỏi miệng, cô liền hối hận. Cố Tàn Thần chẳng có vẻ gì vui mừng, khí định thần nhàn đứng đó, người còn hơi run rẩy, nếu không phải bởi vì cô đứng gần anh, có khi cũng không biết được.

Môi mông của Cố Tàn Thần khẽ mím lại, đôi mắt nan giải nhìn Hạ Nhiễm không khỏi co rúm. Tâm khẽ động, anh cuống quýt tránh đi đôi mắt có chút đỏ của Lý Vĩ, anh ta khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng nói: “Chúc mừng”.

“Cảm ơn”.

Hạ Nhiễm nói xong câu này, Cố Tàn Thần liền mang cô rời khỏi tiệm bánh kem. Khi đi ngang qua cô gái đi cùng Lý Vĩ, Hạ Nhiễm hình như nghe thấy cô ấy hỏi anh ta, cô là ai. Hạ Nhiễm không nghe được Lý Vĩ trả lời thế nào, nhưng vấn đề này cũng đã không còn quan trọng.

Người nắm tay cô bây giờ, là người đàn ông tên Cố Tàn Thần.

Cố Tàn Thần lái xe đưa Hạ Nhiễm về tới dưới nhà, xe đã tắt máy, nhưng anh cũng không định để cô về sớm như vậy.

Anh mở cửa sổ bên ghế tay lái, bên ngoài cửa sổ một mảnh yên tĩnh.

Hạ Nhiễm nhìn Cố Tàn Thần trầm mặc ngồi trên ghế lái, anh quay mặt đi, chỉ để lại cho cô sườn mặt mê người.

Lòng bàn tay Cố Tàn Thần đã rịn mồ hôi, tay anh nắm tay lái khẽ động, tâm trạng rối loạn khó lòng bình tĩnh, anh mở miệng, thanh âm trầm khàn lại nhỏ: “Lời em vừa nói, còn tính sao?”

Cô không nghĩ một người nam nhân tự tin như Cố Tàn Thần, cũng có một mặt yếu ớt như vậy,

Hạ Nhiễm nhìn kính chiếu hậu, lại nghiêng đầu chỗ khác không nhìn anh, lẳng lặng chăm chú nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ: “Lời nào cơ?”

ngoài cửa ngẫu nhiên có gió thổi vào, làm hỗn loạn tầm nhìn của cô. Cố Tàn Thần không chớp mắt nhìn Hạ Nhiễm, ánh mắt thâm thúy mà u ám, lại lặp lại nói của cô: “Chúng ta sắp kết hôn”.

“Anh có thể nói thế với Giản Ngôn, em không thể nói sao?”

“Có thể”, Cố Tàn Thần vô cùng nhẫn nại.

Hạ Nhiễm muốn nói lời đó không tính, mí mắt hạ xuống lại vừa lúc nhìn thấy tay anh duỗi ra nắm lấy tay cô đang để trên đùi trái. Cô chớp mắt, vẫn không nhúc nhích nhìn anh từ trong túi áo lấy ra một cái nhẫn tình xảo, chậm rãi đeo vào ngón giữa của cô.

Hạ Nhiễm ngẩn ngơ nhìn nhẫn kim cương trên ngón giữa, kim cương màu hồng nho nhỏ đập vào mắt cô vô cùng lóa mắt. Giờ khắc này, cô nói không cảm động thì hẳn là ý chí sắt đá lắm, giọng Hạ Nhiễm rung rung gọi anh: “Cố Tàn Thần”.

Anh đáp: “Ừ”.

“Anh đây là có ý gì? Cầu hôn sao?”

“Nhiễm Nhiễm”. Đây là lần đầu tiên anh gọi cô như vậy, hai từ này từ miệng anh nói ra có chút cổ quái, lại có chút ám muội. Anh nhìn chăm chăm Hạ Nhiễm, không phải cần hôn, anh quả thật muốn cầu hôn cô, nhưng lại sợ cô từ chối.

Vậy nên anh nói: “Em biết tại sao nhẫn cưới phải đeo vào ngón áp út không?”

Cô không nói, chờ anh tiếp tục.

“Bởi vì có nó, nó liền có tên”.

Anh không giải thích về ngón áp út, mà nói về “nó”. Đáy mắt Hạ Nhiễm như phát sáng, long lanh vô cùng, trong nội tâm rung động mãnh liệt.

Bởi vì từ khi ngón áp út đeo nhẫn cưới, nó liền có một cái tên mới. Đại biểu cho vĩnh hằng, cho tình yêu tốt đẹp, cho đoạn tình cảm cùng nhau đi tới cuối cùng.

Trong mơ hồ, Hạ Nhiễm nhìn như nhìn thấy người anh trai nhà bên. Anh ở dưới cây đại thụ trong sân thay cô che ánh mắt trời, lúc cô làm bài tập lại đứng một bên kiểm tra, lúc ăn cơm lại bắt cô phải ăn cái thìa.

Còn có, người này bây giờ là bạn trai của cô. Người này, bảo vệ và dung túng cô, thật sự cho cô vô số lần phá lệ.

Hạ Nhiễm chớp chớp mắt, không để nước mắt chảy xuống, vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay, khép mắt nói: “Một chút thành ý cũng không có, anh có tiền như vậy sao lại tặng nhẫn bé vậy”.

Mấy chữ này vào tai Cố Tần Thần lại khiến anh khẽ run, nội tâm cố gắng kiềm chế vui mừng, trong mắt cũng thu lại vẻ âm trầm: “Lần sau đổi cái lớn hơn”.

Cố Tần Thần không nói với cô, chiếc nhẫn này chính là lúc anh mới ra trường đi làm, dùng tháng lương đầu tiên mua nó. Trên thế giới này, cũng chỉ có một cái như vậy, độc nhất vô nhị.

Chỉ tặng cho cô, là mơ ước của anh với cô.

Cố Tần Thần đưa Hạ Nhiễm lên nhà, lại lần nữa nhét thẻ tín dụng vào trong tay Hạ Nhiễm, anh không nói nhiều lời, chỉ sờ sờ gò má cô, không nề hà nói: “Về sau đừng đem vật anh tặng em làm mất, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là em bình an không việc gì”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tần Thần Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Phải Chẳng Yêu Là Một Việc Quá Khó Khăn, Đến Mức Chẳng Cảm Nhận Được Đau Đớn

hải chẳng yêu là một việc quá khó khăn, Đến mức chẳng cảm nhận được đau đớn

----- 《 Hoa Hồng Đỏ 》Trần Dịch Tấn

Sau hôm hẹn hò với Cố Tần Thần, Hạ Nhiễm ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Giản Ngôn. Sáng sớm, cô còn đang nằm trên giường, nửa tỉnh nửa mê nhìn trần nhà, tay cầm điện thoại cũng chẳng có chút sức, khi nghe thấy âm thanh của người ở đầu dây bên kia liền lập tức tỉnh như sáo.

Giản Ngôn nói: “Hạ Nhiễm đúng không? Có khỏe không, tôi là Giản Ngôn, hôm nay cô có thời gian rảnh không? Tôi có vài chuyện muốn nói với cô”.

Giọng nói của cô ta rất dễ nghe, cách điện thoại chậm rãi truyền tới tai Hạ Nhiễm, thanh thanh đậm đậm giống như sương sớm dính trên hoa sơn trà, khiến người khác thư thái.

Hạ Nhiễm không biết làm sao cô ta có được số điện thoại của mình, cô muốn từ chối, nhưng nhớ tới gương mặt xinh đẹp của Giản Ngôn, ma xui quỷ khiến thế nào lại gạt đầu nói: “Được”.

Đầu dây bên kia hẳn là không nghĩ tới Hạ Nhiễm sẽ sáng khoái đồng ý như vậy, giọng Giản Ngôn bỗng nhiên im bặt, lát sau lại nói thêm: “Không mất bao lâu đâu, vậy hẹn lúc ăn trưa đi. Tôi ở dưới sảnh Mạc Sâm chờ cô. Thuận tiện cùng dùng bữa trưa có được không?”

“Được”.

Nói chuyện xong rồi, Hạ Nhiễm thoáng nhìn qua số lạ hoắc trên điện thoại, lại tùy tay ném qua một bên, đứng dậy kéo rèm cho kín, lại bỏ ra giường, thế

nhưng lại không buồn ngủ nữa.

Cô rất tò mò, Giản Ngôn rót cuộc muốn nói gì? Cô vẫn nhớ về mặt mờ mịt của cô ta lúc nghe được mấy lời Cổ Tàn Thần nói. Trong mắt cô ta lúc đó có chút mờ mịt, lại có bi thương và kinh ngạc.

Giản Ngôn thích Cổ Tàn Thần, tình cảm này so với cô tưởng tượng có vẻ nhiều hơn. Nhưng cứ nghĩ tới bạn trai mình ngồi cùng một chỗ với cô gái thầm thích anh ấy, Hạ Nhiễm đột nhiên hiểu rõ cảm nhận của Cổ Tàn Thần khi gặp Lý Vĩ.

Hạ Nhiễm càng nghĩ càng thấy phiền, dứt khoát đứng dậy, đánh răng rửa mặt thay đồ rồi ra khỏi nhà, đi làm.

Lần gặp mặt này không nghiêm túc như Hạ Nhiễm vẫn nghĩ, ngược lại mang cho cô cảm giác nhẹ nhàng. Giản Ngôn chọn một nhà hàng Tây thanh nhã, quanh phòng ăn còn loan quần tiếng dương cầm. Hai người gọi đồ ăn và thức uống xong liền ngồi an tĩnh.

Trên tay trái của Hạ Nhiễm chỉ có mỗi một chiếc nhẫn, cô thường không đeo trang sức, bởi vậy thường xuyên đùa nghịch chiếc nhẫn trên tay. Tháo ra, lại đeo vào.

Tới tới lui lui chỉ vài động tác như vậy nhưng Hạ Nhiễm cũng không ngại phiền toái mà làm đi làm lại n lần.

Động tác của Hạ Nhiễm luôn nằm trong mắt Giản Ngôn. Chiếc nhẫn tinh xảo này, cô ta không chỉ thấy một lần. Có một lần thậm chí còn được cầm nó trong tay, chỉ là bị Cổ Tàn Thần bắt gặp, sau đó cô ta không còn được nhìn thấy nó nữa.

Giản Ngôn cầm tách cà phê vẫn đang nóng hổi, nhấp một ngụm, lại tao nhã để lên bàn, lúc này mới mở miệng hỏi: “Tôi với Cổ Tàn Thần quen biết bao lâu rồi nhỉ? Tôi cũng đã quên mất rồi”.

Lời nói này khiến Hạ Nhiễm không nắm được câu chuyện, cũng không biết nên nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

“Lúc lên đại học, Cổ Tàn Thần là học trưởng của chúng tôi. Anh ấy rất ưu tú, người ưu tú đi chỗ nào cũng dễ trở thành tiêu điểm”. Giản Ngôn bình tĩnh nói, không giống như đang nhớ lại, mà giống như đang nói chuyện xưa, chuyện xưa chỉ thuộc về cô ta.

Lúc Giản Ngôn mới gặp Cổ Tàn Thần, hai người bọn họ cũng chỉ là sinh viên năm nhất, vừa mới vào đại học, thích nhất là văn học. Lần đầu tiên cô ta vào thư viện, liền biết bản thân sẽ yêu nơi đó.

Khi các bạn xung quanh bắt đầu nói chuyện yêu đương, thích các hoạt động tập thể, cô ta vẫn chỉ yên tĩnh trong thư viện đọc sách, đọc sách lại đọc sách hết một năm.

Lúc Cổ Tàn Thần ngồi xuống bên cạnh cô ta, trong tay cô ta đang cầm quyển “Cuốn theo chiều gió” của nữ tác giả người Mỹ - Margaret Mitchell. Cảm giác được có người ngồi bên cạnh, cô ta nhìn sang, chỉ thấy anh cúi đầu, mở quyển “The Wealth of Nations” (1) trong tay, tay phải cầm một cái bút bi màu đen, nghiêm chỉnh làm bài.

(1)The Wealth of Nations: tựa tiếng Việt: Tìm hiểu về bản chất và nguồn gốc của cải của các quốc gia (Gọi tắt là: Cửa cải quốc gia, của cải hay quốc phú luận). Tác giả: Adam Smith.

Nội dung chính của cuốn sách nói về: nguồn gốc và công dụng của tiền tệ, giá cả các loại hàng hóa, tiền công lao động, lợi nhuận, địa tô; trình bày, phân tích và phê bình sự phát triển kinh tế của Châu Âu từ khi đế quốc La Mã sụp đổ; phác họa bốn giai đoạn chính của cách tổ chức xã hội từ thời nguyên thủy với những người thợ săn thô sơ cho tới thời kỳ phụ thuộc lẫn nhau về thương mại...

http://nghiencuuquocte.org/wp-content/uploads/2015/05/adam-smith-_cach-mang-kinh-te1.pdf

Mái tóc đen nhạt màu trở nên nổi bật dưới ánh sáng rực rỡ, hàng mi dài vênh lên, sống mũi cao thẳng, đôi môi tuyệt mỹ. Bây giờ Giản Ngôn nhớ lại lúc đó, vẫn cảm thấy đó là cuộc gặp gỡ đẹp nhất trong đời cô ta.

Quả thật là vậy, cho tới mãi sau này, cô ta cũng không gặp được ai khiến bản thân rung động như vậy.

Có một vài việc thật giống như đã sớm được thượng đế an bài, ví dụ như Giản Ngôn gặp được Cổ Tàn Thần. Giống như bóng dáng anh khắc sâu trong tâm trí, cô ta có thể dễ dàng tìm thấy anh trong biển người. Đến lúc này, cô ta mới nhận ra bản thân mê luyến Cổ Tàn Thần thế nào, mà anh lại ưu tú như thế nào. Cho dù học tập hay là quan hệ xã giao, bên cạnh anh dường như không thiếu cái gì.

Mỗi lần cô ta ôm sách vào lòng, lại ngẫu nhiên nhìn thấy anh ngồi bên cạnh, khóe mắt kín đáo quan sát nhất cử nhất động của anh. Cổ Tàn Thần như thường ngày vẫn ngồi chỗ đó, còn cô ta ngồi phía đối diện anh. Chỉ chốc lát sau, anh làm được nửa bài, điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên. Lúc cô ta liếc nhìn màn hình điện thoại của anh, có một cái tên lóe sáng, khiến cô ta có chút giật mình.

Giản Ngôn thấy anh cầm điện thoại, trong mắt có chút ôn nhu, cô ta nghĩ, người được ghi chú “RIB” này, nhất định là một người rất quan trọng.

Trong Kinh Thánh có nói, Chúa sáng thế thấy nam nhân quá mức tịch mịch, nhân lúc hắn ngủ say liền lấy một cái xương sườn ra khỏi người hắn, tạo ra nữ nhân. Mỗi người đàn ông đều đang đi tìm cây xương sườn của bản thân, tìm được rồi lòng ngực sẽ không đau nữa.

RIB, xương sườn.

Trong tâm Giản Ngôn khê nhói, rất đau.

Cố Tần Thần ra ngoài nghe điện thoại, Giản Ngôn quan sát bốn phía một lát, ngón tay di nhẹ lên sổ ghi chép, mở trang đầu tiên ra, đập vào mắt cô ta là cái tên mạnh mẽ của anh – Cố Tần Thần.

Giản Ngôn không phủ nhận cô ta có nhớ nhưng với Cố Tần Thần, cả thời kỳ đại học, anh vẫn là giấc mơ mà cô ta theo đuổi.

Lúc tốt nghiệp đại học, Cố Tần Thần không chọn đào tạo chuyên sâu, mà dốc sức phấn đấu trên thương trường ăn thịt người nuốt luôn xương này. Cô ta lựa chọn theo bước chân anh, cùng anh phấn đấu nỗ lực, cùng anh kẻ vai chiến đấu.

Trong tiệc rượu cuối năm của công ty, toàn công ty từ trên xuống dưới mấy ngàn nhân viên đều vui vẻ mồi rượu lẫn nhau, Giản Ngôn mặc váy dài màu đen, đứng bên cạnh Cố Tần Thần, trông thật xứng đôi, cô người còn ồn ào nói bọn họ chính là một đôi Kim đồng ngọc nữ. Đêm đó cô ta uống không ít, nhưng cũng không say, lại cẩn thận đánh giá Cố Tần Thần, thấy anh không có biểu hiện gì khác.

Giản Ngôn cảm thấy việc làm dừng cảm nhất đời cô ta, chính là tỏ tình với Cố Tần Thần.

Đêm đó Cố Tần Thần đưa cô ta về nhà, Giản Ngôn giả vờ say, tùy ý anh đỡ mình. Lúc cô ta vào cửa, liền nắm tay áo anh không buông, Cố Tần Thần cúi đầu nhìn cô ta, thanh âm trong suốt mềm mại thâm nhập vào lòng cô ta, tạo nên ngàn con sóng.

“Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Giản Ngôn choàng tay lên cổ Cố Tần Thần, kéo anh lại gần mình, dâng lên nụ hôn đầu, cô ta nói: “Chúng ta ở chung một chỗ được không?”

Cố Tần Thần giật mình, ngu ngơ vài giây, “Giản Ngôn”, sau đó liền đẩy tay cô ta ra: “Cô say quá rồi”.

“Em không say”, Giản Ngôn thờ ơ gấp “Em yêu anh, em cũng không biết yêu anh từ lúc nào, anh lại không có bạn gái, em không có bạn trai, vì sao chúng ta không thể ở chung một chỗ?”

Cố Tần Thần dựa người vào tường, chăm chú nhìn đôi mắt như có sương mù bao phủ của Giản Ngôn, đôi mắt đen láy của anh trông rất sạch sẽ, lại không có chút tình cảm nào. Dưới cái nhìn thâm tình khắt khe của cô ta, Cố Tần Thần không chút lưu luyến xoay người rời đi. Cô ta còn nhớ mang máng, lúc đó anh có nói: “Cô là một cộng sự tốt”.

Cộng sự, không hơn. Nếu không phải lúc còn học đại học cô ta nhìn thấy cái tên sáng lên trên màn hình điện thoại của anh, Giản Ngôn còn cho rằng Cố Tần Thần là người không biết yêu là gì.

Cứ thế, anh có thể tiếp tục sắm vai người trong lòng của cô ta.

Chỉ là, cô ta chưa từng nghĩ tới, có một ngày Cố Tần Thần đột nhiên rời khỏi Vạn Hào, một mình lưu lạc ở thành phố C tự gầy dựng sự nghiệp. Cô ta gom hết dũng khí tới trước mặt anh, nói với anh, cô ta có thể gia nhập công ty không?

Lúc đó Cố Tần Thần cười sáng lạn, hỏi cô ta có chắc không? Giản Ngôn dùng sức gật đầu, Cố Tần Thần lại nói cô ta không thích hợp.

Cho tới bây giờ Giản Ngôn đều không rõ, tại sao cô ta lại không thích hợp. Cố Tần Thần không cho cô ta bất kỳ lý do từ chối nào, lần nào cô ta hỏi đều bị anh hờ hững bỏ qua. Việc Cố Tần Thần làm, trước giờ đều không có nói nguyên nhân, chỉ là quyết định của anh. Anh quyết định, anh làm việc, đều nói lên thái độ của anh.

Giữa bọn họ có rất nhiều chuyện, không thể nói hết trong một hai câu, đương nhiên những chuyện đó, cô ta cũng không định nói với cô gái trước mắt này. Hạ Nhiễm và Giản Ngôn là hai người có tính cách bất đồng. Giản Ngôn cũng từng có sự tươi trẻ hồn nhiên của Hạ Nhiễm, đáng tiếc, nó đi rồi không trở về được.

Nghĩ ngợi một lát, Giản Ngôn xoa trán mình, khóe môi cong lên một nụ cười mỉm, cô ta ngẩng đầu nhìn Hạ Nhiễm, lúc nhìn thấy ánh mắt sáng trong mang theo chút vui mừng của người đối diện, tay Giản Ngôn nắm ly thủy tinh càng chặt hơn, Hạ Nhiễm tán thành nói: “Ừ, người như Cố Tần Thần, đi tới đâu cũng đều khiến người khác chú ý”.

Lời nói của Hạ Nhiễm khiến Giản Ngôn ngốc một lát, cô ta hỏi lại: “Anh ấy ưu tú như vậy, cô ở bên cạnh không cảm thấy áp lực sao?”

“Áp lực?”

“Đúng, cô không cảm thấy bản thân không xứng với anh ấy sao? Không phải tôi nói cô không tốt, chỉ là, anh ấy rất ưu tú”. Tay Giản Ngôn nắm chặt ly nước vẫn bị Hạ Nhiễm nhìn thấy, đôi tay trắng ngần không hề nhúc nhích.

Hạ Nhiễm lắc đầu tỏ vẻ không để ý lời Giản Ngôn nói, ngược lại còn thấu hiểu sự việc: “Đúng vậy, anh ấy rất tốt”.

Giọng nói Hạ Nhiễm rất nhẹ, rất nhẹ, giống như tiếng nói lẫn với tiếng cười khê: “Có điều, chúng tôi quen nhau từ lúc còn nhỏ, mà lúc đó anh ấy đã rất ưu tú rồi”.

“Cô không biết nhì, Cố Tần Thần là người rất tự đại, việc gì cũng muốn mình đứng nhất, thích được người khác khen mình tốt, nếu cô dám phê bình anh ấy, anh ấy sẽ nói một đống đạo lý lớn để thuyết phục cô thay đổi quan điểm. Đúng rồi, chính là loại ngừ khi không nhanh không chậm ấy”.

Lúc nói tới đây, Hạ Nhiễm không kìm lòng được nghĩ tới gương mặt tuấn tú biến đen của Cố Tàn Thần, tươi cười trên mặt càng thêm rõ ràng: “Anh ấy thường nói tôi ngốc, tự lập ra kế hoạch tốt lắm, rồi tại vì tôi kháng nghị mà buông tha chủ trương của mình. Rất kỳ lạ, có lẽ bởi vì tôi rất ghét việc anh ấy suốt ngày quản tôi, cho nên tất cả những việc làm tốt của anh ấy đều bị tôi tự động loại bỏ”.

Lúc này Hạ Nhiễm mới nhận ra được trước kia cô ghét Cố Tàn Thần nhiều thế nào, chỉ cần việc có dính tới anh cô đều lựa chọn tránh đi. Lâu dần lại thành thói quen tự nhiên, cho nên cho dù cô đã thành bạn gái anh vẫn không có chút giác ngộ nào.

Khó trách, Lâm Khả thường oán hận cô ở trong phúc mà không biết có phúc.

Khó trách, đồng nghiệp trên dưới công ty lúc nào nhìn cô cũng có ánh mắt hâm mộ, giống như cô có vận cứt chó vậy.

Giản Ngôn cố gắng giữ cho tâm tình mình bình tĩnh không sợ hãi, lại thấy vẻ mặt dạt dào hạnh phúc của Hạ Nhiễm thì liền thất bại. Cô ta rõ ràng việc bán thân yêu Cố Tàn Thần, lại thường xuyên ghen tị với anh. Ghen tị anh quá ưu tú, ưu tú đến mức khiến cô ta thường cảm thấy tự ti. Loại tự ti này khiến cô ta đứng trước mặt anh vẫn thường cảm thấy mình thua kém một bậc.

Giữa bọn họ, chung quy có quá nhiều sai lầm.

Giản Ngôn hắng giọng, tuy vậy trong giọng nói vẫn mang âm mũi khá nặng: “Tôi vẫn cho rằng tôi không thua cô, chỉ là thời gian không thích hợp”.

Giản Ngôn cho rằng, nếu cô ta gặp Cố Tàn Thần sớm hơn, có lẽ người anh yêu là cô ta. Bây giờ lại phát hiện ra, trong mắt anh, cô ta chỉ đơn giản là cộng sự tốt.

Hạ Nhiễm nâng mắt nhìn cô gái trước mặt, gương mặt trang điểm tỉ mỉ, nụ cười tươi trên mặt lại mang theo chút cay đắng: “Thật ra cô rất tốt, tốt hơn tôi nhiều lắm. So ra cô càng xứng đôi với Cố Tàn Thần hơn, có điều ánh mắt anh ấy không tốt”.

Mấy lời này thật sự là tâm huyết của Hạ Nhiễm, cô bình tĩnh mà suy xét, Giản Ngôn thật sự hợp với Cố Tàn Thần hơn cô. Cho dù là bề ngoài hay là bên trong cũng vậy, cô ấy thật sự thích hợp đứng bên cạnh anh, chỉ điểm này liền thấy ánh mắt Cố Tàn Thần chẳng tốt chút nào. Mặc dù, người anh nhìn trúng là cô.

“Tình yêu không phải cứ thích hợp thì sẽ tốt”. Giản Ngôn thu lại nụ cười trên mặt, bình đạm nhìn Hạ Nhiễm, tiếp tục nói: “Cuối cùng tôi cũng không phải xương sườn của anh ấy”.

Giản Ngôn nhìn sau lưng Hạ Nhiễm, người đàn ông các cô đang nói tới đang đi lại gần. Từ khoảng cách rất xa cô ta cũng có thể nhìn thấy dáng vẻ vội vã của anh, ngay cả bước chân cũng có chút hoảng loạn.

Giản Ngôn không khỏi nghĩ lại, đây vẫn là Cố Tàn Thần lúc nào cũng trầm ổn bình tĩnh trong ký ức của cô ta sao? Đây là nam nhân cô ta vẫn luôn ngưỡng mộ không tài nào với tới sao?

Hóa ra, xưa nay anh vẫn bình thường như vậy, cũng biết yêu.

Chỉ là, người anh yêu không phải cô ta mà thôi.

Đột nhiên Giản Ngôn cười tươi, nụ cười duyên dáng, đôi môi đỏ mọng khẽ mò: “Anh ấy tới”.

Hạ Nhiễm nghe vậy vội quay đầu nhìn lại, Cố Tàn Thần đã bước nhanh tới chỗ họ. Cô vô thức đứng dậy tới gần anh, sóng mắt anh trong suốt, khỏe miệng cong lên thành hình trăng khuyết hoàn mỹ, âm áp nhìn cô.

Tác giả có chuyện muốn nói:

Nói thật, người A meo tôi đau lòng nhất là Giản Ngôn – cô gái xinh đẹp tài giỏi.

Bởi vì yêu một người, cho nên luôn im lặng chờ đợi.

Cô ấy và Cố Tàn Thần là cùng một loại người, làm việc không thua kém ai, khi yêu lại cố chấp vô cùng.

Có điều, bọn họ đều yên lặng chờ đợi, nhưng Cố Tàn Thần may mắn hơn một chút.

Tình yêu không phải lúc nào cũng như thế, tôi thích anh, anh thích cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Ngoại Trừ Anh, Anh Không Dám Cam Đoan Người Khác Có Thể Làm Tổn Thương Cô Hay Không.

Cố Tần Thần tới nhà hàng Tây tìm Hạ Nhiễm, sau đó chỉ chào hỏi Giản Ngôn liền dẫn cô rời đi. Có điều anh không dẫn cô về công ty, mà lại chậm rãi đi trung tâm thương mại lớn bên cạnh công ty.

Một đường này, hàng mi anh vẫn nhử lại, tùy ý Hạ Nhiễm kéo tay mình, giọng điệu nghiêm khắc chất vấn: “Sao không mang điện thoại đã chạy ra ngoài?”

“Sao?” Cố Tần Thần nói như vậy, Hạ Nhiễm mới nhớ tới điện thoại di động vẫn bị cô bỏ quên trên bàn làm việc. Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt đầy mồ hôi của anh, tướng tượng bộ dáng hoảng loạn của anh khi không thấy cô, trong lòng lại có dòng nước ấm áp không biết tên lưu chuyển, cô vô thức kiềm giữ chân giúp anh lau mồ hôi: “Em quên mất, lúc ra ngoài có chút gấp”.

Anh gợn tay nắm lấy tay cô đang vươn ra, cầm tay cô đặt lên môi anh, môi Cố Tần Thần lạnh lạnh tiếp xúc với da tay Hạ Nhiễm khiến tim cô đập loạn nhịp. Ánh mắt anh sáng quắc chăm chú nhìn cô, người qua đường ngẫu nhiên nhìn bọn họ, có kinh diễm vì Cố Tần Thần đẹp trai, cũng có người hâm mộ tình yêu của bọn họ.

Hạ Nhiễm đỏ mặt nhìn anh cắn đầu ngón tay cô. Anh tựa hồ rất thích động tác này, anh cắn không đau, lại có chút tê dại ngứa ngáy. Sau đó anh nắm chặt tay cô không buông, lặp lại hành động vừa rồi, một lần lại một lần.

Cố Tần Thần buông tay cô ra, dẫn cô đi tới thang máy, khoe miệng cong lên một nụ cười khổ, giống kiểu “Nên xử lý em thế nào đây”, anh nhìn cô hỏi: “Em không sợ cô ấy làm chuyện gì không tốt với em sao?”

Giọng nói Cố Tần Thần trầm thấp, giống như từ xưa truyền tới, nghe vào tai có chút không chân thật, rồi lại thật sự quanh quẩn bên tai cô. Hạ Nhiễm biết từ “không tốt” này của anh có ý gì, cô chỉ lắc đầu, ánh đèn sáng trên trần thang máy càng khiến gương mặt cô sáng bừng, Hạ Nhiễm cười cười, hỏi ngược lại: “Anh cảm thấy cô ấy sẽ làm gì em?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, anh lại trầm mặt. Cố Tần Thần dẫn cô đi vào siêu thị tổng hợp trên lầu ba, lấy một cái xe đẩy, hai người liền sóng vai đi vào trong.

“Anh không biết”.

Cố Tần Thần vừa nói xong, Hạ Nhiễm đang đứng trước một TV LCD cỡ lớn mờ mịt quay đầu nhìn anh, vẫn là gương mặt đẹp trai này, lại bất tri bất giác thêm chút nghiêm trang. Anh đứng thẳng ở đó, tinh thần lúc này có vẻ hơi trùng xuống, giọng anh khàn khàn, không nhanh không chậm nói: “Trừ anh ra, anh không dám cam đoan người khác có thể làm tổn thương em không”.

Lời nói Cố Tần Thần phảng phất có chút ôn nhu, thời gian tại giây phút đó dường như dừng lại, tinh thần Hạ Nhiễm rối loạn, cô cảm thấy hô hấp của mình có chút rối loạn.

Bởi vì ngoại trừ anh, anh không dám cam đoan người khác có thể làm tổn thương cô hay không.

Cho nên, anh muốn lúc không có anh bên cạnh, cô phải biết tự bảo vệ bản thân mình,

Lúc này, cô mới hiểu được sâu sắc hàm ý của câu nói đó. Người đàn ông này, trong lòng rốt cuộc có bao nhiêu nồng nhiệt và nỗ lực.

Rung động là cảm giác duy nhất cô cảm nhận được lúc này.

Anh nói: “Em biết tình cảm của cô ấy với anh”.

Cô im lặng gật đầu.

Anh hỏi ngược lại: “Sau đó thế nào?”

Còn chìm đắm trong câu nói lúc nãy của Cố Tần Thần, Hạ Nhiễm lúc này không nghĩ được gì: “Cái gì mà sau đó?”

“Sau này không cho tùy tiện gặp mặt người khác nữa”. Cố Tần Thần dùng chút sức nhéo má Hạ Nhiễm, sau đó cùng cô đi vào gian hàng mua sắm, đẩy xe đi về phía trước, vừa đi vừa nghiêm mặt nói: “Em sao có thể đàn như thế?”

“Anh...” Anh mới là đồ đàn.

Cô còn chưa nói hết câu, Cố Tần Thần đột nhiên dừng lại.

Giọng nói anh du dương vang lên sau lưng cô, anh nhỏ giọng, bởi vì hai người kẻ sát vào nhau cô mới có thể nghe rõ: “Như vậy rất tốt, anh thích”.

Nói xong, anh rẽ qua một khúc quanh, lại chậm rãi đi về phía trước.

Xe đẩy trong tay anh ở phía trước, cô đi chính giữa, phía sau là Cố Tàn Thần, đi cách cô một khoảng không quá xa. Khi da thịt hai người tiếp xúc nhau, Hạ Nhiễm thật không dễ dàng gì để bình tâm lại, tâm tình không ngừng bị quấy nhiễu. Cô nghĩ muốn anh mau mau mua xong đồ, rồi giữ khoảng cách với anh.

Cố Tàn Thần là nam nhân đầu tiên ngoại trừ Hạ Thế Hiên cô đi ra ngoài mua đồ cùng, cô hỏi anh muốn mua cái gì, anh chỉ lạnh nhạt nói: “Nhìn xem”.

Nhìn xem. . .

Sau đó, trong thời gian kế tiếp, Hạ Nhiễm nhìn Cố Tàn Thần nhìn giá cũng không cần liền bỏ đồ vào giỏ hàng, cô liền nghĩ nếu Cố tiên sinh và chuyên gia mua sắm Hạ Tiên sinh cùng nhau đi siêu thị, hình ảnh nhất định rất đẹp.

Đặc biệt là lúc trả tiền, Cố Tàn Thần đẹp trai cầm thẻ quẹt một phát, Hạ Nhiễm lần đầu tiên cảm thấy có tiền đi dạo siêu thị thật khiến hư vinh của cô được thỏa mãn.

Chờ tới khi Hạ Nhiễm tỉnh táo lại, cô đã ngồi trên ghế phụ lái của chiếc Bingley. Hạ Nhiễm hơi ngẩn ra, chờ Cố Tàn Thần giúp cô thắt dây an toàn, sau đó mới hỏi anh: “Chúng ta không về công ty sao? Anh muốn đi chỗ nào?”

Cố Tàn Thần ngồi thẳng người, cúi đầu cài dây an toàn cho bản thân, lái xe hòa vào dòng xe trên đường rồi mới trả lời: “Hôm nay cho em nghỉ một ngày”.

Hạ Nhiễm nhìn về mặt ngao nghể của anh, cô cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay, đã là buổi chiều rồi. Cô không khỏi bật cười, trêu ghẹo nói: “Ông chủ, anh xác định là một ngày?”

Ánh mắt nhàn nhạt của ai đó nhìn cô một cái, sau đó không chớp mắt nhìn đường trước mặt, đặc biệt sáng khoái nói: “Vậy liền kéo dài đến ngày mai”.

*****

Cố Tàn Thần lái chiếc Bingley quẹo vào một khu nhà nhỏ nằm ở trung tâm thành phố, sau đó lái xe xuống hầm gửi xe. Hạ Nhiễm ngồi ở tay lái phụ lơ mơ nhìn khung cảnh xa lạ, cau mày hỏi người bên cạnh: “Đây là chỗ nào?”

Xe tắt máy, Cố Tàn Thần đặt một tay trên tay lái, đốt ngón tay vô thức gõ gõ. Trong lúc Hạ Nhiễm còn chưa phục hồi tinh thần, cảm anh nâng lên, liếc nhìn cô một cái. Ánh mắt anh nhìn cô như thể tập mãi cũng thành quen, Cố Tàn Thần không tính trả lời Hạ Nhiễm, một tay rút chìa khóa, một tay mở cửa xe, chân dài liền chữ thế sải bước ra ngoài.

Cửa xe đóng lại phát ra tiếng, Hạ Nhiễm thấy anh đi vòng ra sau, cũng đi xuống theo đứng bên cạnh anh, Cố Tàn Thần lấy mấy túi đồ mới mua từ cốp xe bỏ ra.

Đây là chiến lợi phẩm cô và Cố Tàn Thần hăng hái chiến đấu nửa giờ trong siêu thị gần Mạc Sâm.

Qua nửa ngày, anh rót cuộc mở miệng, ôn nhu nói: “Nhà anh”.

Cố Tàn Thần nói tới đây rồi đột nhiên dừng lại. Lại thấy vẻ mặt Hạ Nhiễm như không tin được, mới tiếp tục giải thích: “Anh mua nhà này cho gần công ty. Lúc đi làm không có thời gian thì đều nghỉ ở đây”.

Hạ Nhiễm hơi cúi đầu, tỏ vẻ cô đã rõ. Cô vô thức cảm thán trong lòng, bản thân thật sự tìm được kim chủ lớn làm bạn trai rồi. Lúc này cô mới cảm thấy có bạn trai như Cố Tàn Thần thật sự là việc tự hào.

Cố Tàn Thần khóa xe. Hạ Nhiễm nhìn nam nhân đứng nghiêng người, tây trang được ủi chỉnh tề, hai tay cầm mấy túi đồ, cho dù như vậy cũng không có chút nào quá sức.

Cô đứng bên cạnh anh, bởi vì quá gần, thân người anh tương đối cao khiến cô phải ngẩng đầu lên nhìn. Ngoại hình của Cố Tàn Thần thật sự rất tốt, cảm sạch sẽ, lông mày đen nhánh, môi mỏng mịn lại, giống như anh đang tự hỏi gì đó, cả đuôi lông mày cũng cong lên.

Lúc này Hạ Nhiễm mới nhìn kỹ người trước mặt, lại khiến cô có chút hư tâm, thuận tay cầm lấy một ít đồ trong tay anh. Hai người cùng đi tới thang máy.

Trước khi Cố Tàn Thần mở cửa nhà, Hạ Nhiễm đã tưởng tượng nhà anh hẳn phải là có ba phòng một sảnh, bếp to, trang hoàng hoa lệ, còn có ban công thật lớn. CỐ điều, khi cửa được mở ra, cô lại chẳng dám tin vào mắt mình.

Đó là một căn hộ phổ thông với một phòng ngủ và một phòng khách, nhìn qua chẳng khác tộc độc thân là bao nhiêu. Hạ Nhiễm đi dạo một vòng, điều duy nhất cô cảm khái chính là còn có một phòng bếp độc lập.

Cô ngồi trong phòng khách chỉ có mỗi tấm thảm trải sàn lớn, khoanh chân nhìn Cố Tàn Thần dọn đồ ra: “Cố Tàn Thần, em vẫn không tin”.

Cố Tàn Thần đem túi đựng gia vị dầu muối tương dấm đi xuống bếp, thuận tiện cầm một túi quà vặt khác, chuẩn xác để xuống trước chân Hạ Nhiễm, hai tròng mắt đen nhìn cô: “Phòng này có công chứng ở chỗ bất động sản, em có thể đi kiểm tra”.

Hạ Nhiễm mở túi quà vặt anh bỏ ra lấy một gói khoai tây chiên, bắt đầu chậm rãi ăn, thuận tiện đi coi phòng ngủ của anh.

Nói thật, so với phòng bên ngoài, phòng ngủ này quả thật là thiên đường. Ban công mà cô tưởng tượng vậy mà lại xuất hiện trong phòng ngủ, tuy rằng không lớn, nhưng thiết kế rất đặc biệt. Cửa sổ sát đất ngăn cách ban công và phòng ngủ, rèm che màu trắng và ghế mây.

Cô đi qua, nằm trên đó, ánh mặt trời sau giờ ngọ xuyên qua màn lụa mỏng chiếu vào sàn nhà. Trong phòng mở điều hòa ở nhiệt độ thích hợp, quá mức thư thái khiến hai mắt cô díp lại muốn ngủ.

Cố Tần Thần dọn dẹp đồ đạc xong đi vào phòng ngủ liền thấy cảnh này.

Hạ Nhiễm nằm trên ghế mây trong phòng ngủ, trên người đắp một cái chăn mỏng bằng lông cừu, hai tay để trên bụng. Lúc này chưa tới bốn giờ, ánh mặt trời cũng không gay gắt như lúc này, nhẹ nhàng ôn nhu chiếu vào người cô, khiến cô như bị bao bọc trong một tầng nắng.

Thân thể Hạ Nhiễm nhỏ nhắn vô cùng, giống một con mèo Ba Tư tham ngủ, ở lý trong thế giới của mình, không chấp nhận để người khác quấy rầy. Đương nhiên, ngoại trừ anh.

Cố Tần Thần nhẹ bước tới gần cô, ngồi xổm trước người cô, rồi thuận thế ôm cô vào lòng, còn anh chuyển mình ngồi trên ghế, cô ngồi trong lòng anh.

Hạ Nhiễm nửa tỉnh nửa mê, mắt to chậm rãi mở ra, tầm mắt đều trở nên mơ hồ, chỉ có thể lờ mờ thấy bóng dáng một người. Anh ôm cô hỏi: “Em thích chỗ này sao?”

Hạ Nhiễm vận vẹo trong lòng anh, mãi mới tìm được một tư thế thoải mái, hai tay lười biếng bấu víu bả vai anh, khoe miệng cong lên: “Trừ phòng ngủ, còn lại đều không hài lòng”.

“Thật sao?” Lời nói của cô thật khiến anh buồn cười, ánh mắt quét qua phòng ngủ tới giá treo mũ, giá sách, phòng tắm, cuối cùng dừng lại trước cái giường lớn trước mặt bọn họ.

Khoe môi Cố Tần Thần cong lên, ý vị thâm trường, gật đầu đồng ý: “Anh cũng rất hài lòng”.

Ừ, rất hài lòng với phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chúc Mừng Em, Thành Công Gọi Lên Dục Vọng Của Anh

“Anh cũng rất vừa lòng”.

Cố Tần Thần nói xong câu này, khoe mắt hơi cong, cả môi cũng cong lên nhẹ nhẹ, đậm đậm cười. Anh có đôi môi rất đẹp, hơi mỏng, hình dáng vừa phải trông rất hoàn mỹ.

Một trận gió nhẹ lướt qua, màn sa màu trắng bị thổi lên một góc. Ngay lúc đó Hạ Nhiễm cũng ngẩng đầu, góc rèm cửa vừa lúc chạm vào cổ cô, chạm rãi trượt xuống.

Ngửa ngửa, rất thoải mái.

Cố Tần Thần đưa tay bỏ góc màn vươn lên cánh tay ôn nhuận bóng loáng của cô xuống. Mí mắt anh rũ xuống, động tác vô cùng ôn nhu.

Phòng ngủ yên tĩnh, anh trầm tĩnh tao nhã ngồi thẳng, tư thế giống như vốn dĩ tự nhiên như vậy, nhẹ nhàng ôm người trước ngực. Ánh mặt trời nhảy nhót trên hàng mi đen, lại có chút rơi rớt xuống mắt cô, nhất thời khiến cô không mở mắt được.

Lúc này Hạ Nhiễm nghĩ nếu cô dùng hết tất cả những lời tốt đẹp mình biết được để miêu tả anh, cũng rất miễn cưỡng. Trên đời này lại có người nam nhân như vậy, anh đẹp trai không chỉ ở vẻ bề ngoài, mà còn là ngũ quan thâm thúy, giống như khí chất bẩm sinh tản mát từ trong lòng ra.

Đường nét góc cạnh rõ ràng, ánh mắt thâm thúy. Trước kia cô không thích anh, cảm thấy anh toàn là khuyết điểm. Quá mức nghiêm túc, quá mức sắc bén.

Lúc này trái tim cô nhảy bang bang, Hạ Nhiễm mới rõ có khi động tâm chỉ trong một cái nháy mắt, tuy rằng cô và anh quen nhau đã rất lâu.

Ở chỗ của anh, hai đôi mắt mị hoặc cơ hồ giao nhau trong giây lát. Xung quanh không có tiếng cãi nhau âm ỉ, giữa đất trời chỉ có mình anh mà thôi. Trong đầu Hạ Nhiễm bỗng nhiên nhớ tới một câu nói: “Việc xa xỉ nhất đời anh, chính là gặp được em, sau đó cùng nhau những ngày hạnh phúc, bên nhau những lúc hoạn nạn”.

Cùng nhau những ngày hạnh phúc, bên nhau những lúc hoạn nạn

Suy nghĩ to gan bất thành linh nhảy ra này khiến Hạ Nhiễm không khỏi rung mình, lại liếc nhìn anh một cái, gương mặt quen thuộc, hơi thở quen thuộc, cho dù nhắm mắt lại cô cũng có thể hình dung ra mặt mũi anh thế nào.

Nam nhân tên Cố Tàn Thần này, nếu như cùng nhau những ngày hạnh phúc, bên nhau những lúc hoạn nạn. Nếu thật sự như vậy, cũng không phải hồngбет.

“Em biết không?” Trong lúc cô hoang mang, hai tay anh ở sau lưng cô giờ ra che mắt cô lại, lòng bàn tay ấm áp giúp cô khép mắt lại, âm thanh trầm thấp cũng vọng tới: “Em đừng ánh mắt như vậy nhìn một người đàn ông, chính là dụ dỗ họ phạm tội”.

Rất hiển nhiên, Cố Tàn Thần đang muốn nói với Hạ Nhiễm, anh là một người đàn ông bình thường.

Vết hằn trên tay anh rõ ràng, móng tay cắt gọn sạch sẽ chỉnh tề. Bàn tay to nhẹ nhàng che nửa gương mặt Hạ Nhiễm, hàng mi dài của cô cọ cọ vào tay anh, mỗi lần lại khẽ chớp chớp một cái, Hạ Nhiễm đỏ mặt, lại cảm thấy lúc trêu chọc người khác cô có cảm giác rất thành tựu.

Hạ Nhiễm lấy tay Cố Tàn Thần ra, mặt đỏ như muốn chảy nước, thanh âm mềm mại, nũng nịu tố cáo anh: “Anh bây giờ nói chuyện càng lúc càng không phù hợp với hình tượng”.

Cố Tàn Thần thờ ơ như không có gì, khẽ nhếch mày, đôi môi trên gương mặt nhu hòa chỉ xuất hiện trước mặt cô hơi mím lại, Cố Tàn Thần như cười như không ghé sát vào hỏi cô: “À, vậy anh nên có hình tượng thế nào?”

Khí thế của Cố Tàn Thần quá lớn, người anh nóng rực chặt chẽ vây lấy cô. Hạ Nhiễm có chút không thở nổi, khoe môi Cố Tàn Thần cong lên vui vẻ, vô hình trung giống như đang dụ hoặc cô dâng lên môi thơm, loại thời khắc nhóm lửa này chỉ cần trong lòng có chút mơ màng liền không cách nào thoát ra được.

Dự đoán được kết quả, tay cô rời khỏi vai anh, người cũng rời khỏi cái ôm của anh. Nhưng lại không cách anh rất xa, chỉ là bộ dáng đứng chấp tay sau lưng nhìn cửa sổ, về mặt đứng đắn khom người đánh giá nam nhân đang ngồi trên ghế mây, hai gương mặt cách nhau cùng lắm chỉ bằng một sai tay.

Ái muội, không cần nói cũng biết.

Mắt hai người không chớp nhìn nhau, trong mắt cũng chỉ có thân ảnh đối phương. Cô hơi sững sờ, câu nói “Ngoài mặt trông đứng đắn mà sao lời nói ra không đứng đắn chút nào” nghẹn mãi trong họng, chậm chạp không nói thành lời. Từ xưa thường nói hồng nhan họa thủy, mỹ nhân hại quốc. Hạ Nhiễm hôm nay thật sự được thể nghiệm hàm ý sâu sắc của câu nói này.

Tất cả mọi thứ tốt đẹp đều có một mặt không thể coi thường. Giống như người đàn ông đẹp trai trước mặt, chỉ cần một ánh mắt liền đủ để cô thất hồn lạc phách.

Hạ Nhiễm không nhịn được nghĩ lại, bắt đầu từ lúc nào, cô càng lúc càng thấy anh thật ngon miệng.

Trong lúc Hạ Nhiễm thất thần, đôi mắt đen láy của Cố Tàn Thần đột nhiên lóe sáng, gương mặt bình tĩnh thường ngày biến sắc.

Lông mày Cố Tàn Thần nhíu lại một chỗ, cánh tay dài duỗi ra vươn lên cần cổ trắng nõn của cô, lời cô lại gần anh. Hạ Nhiễm bất ngờ không kịp phòng bị liền ngã lên người anh, Cố Tàn Thần dùng một tay đè lên người cô, trong khoảnh khắc, cả người Hạ Nhiễm cứ thế ngồi chồm hổm trên hai chân anh, trán kề trán.

Đôi mắt đen mê ly của anh nhìn cô, giọng nói trầm thấp đầy nam tính từ đôi môi mỏng tràn ra, anh nói: “Em biết mình mới làm gì không?”

Hạ Nhiễm bị chuỗi hành động của anh dọa sợ, lắc đầu, hồ hạp của anh lượn lơ xẹt qua đôi môi đỏ của cô, lỗ tai mẫn cảm cũng đỏ hệt lên.

Thấy bộ dáng Hạ Nhiễm run rẩy như nhìn thấy sói xám, Cố Tàn Thần hạ mắt, thấp giọng cười. Anh chẳng biết đã nắm lấy cổ tay cô lúc nào, nhấn tay cô lên ngực trái của anh, bỗng nhiên anh không cười nữa, dùng giọng điệu nghiêm túc quen thuộc nói với cô: “Khi dục vọng nguyên thủy của nam nhân bị khơi mào, tìm sẽ đập kịch liệt”.

Giống như trước đó anh đã nói, anh cũng chỉ là một người nam nhân bình thường. Những ngày không có cô, anh có thể có rất nhiều phương pháp giải quyết dục vọng của mình, mà những phương pháp này, căn bản không cần tới phụ nữ. Bởi vì từ khi anh gặp được cô, những người khác đều không có duyên.

Có điều, từ khi cô ở bên cạnh anh, cô rất dễ dàng khơi mào dục vọng nguyên thủy trong người anh. Nếu lúc trước cô dùng ánh mắt nhìn nam nhân để nhìn anh khiến lòng anh ngẩn ngơ xúc động, vậy động tác của cô bây giờ, lập tức khiến máu trong thân thể anh bùng bùng phản chấn, giống như muốn vỡ ra. Khiến anh có khát vọng triệt để tiến vào thân thể cô, đầy dục vọng lý trí và thần kinh anh.

Anh nói: “Chúc mừng em, thành công khơi mào thú tính của anh”.

“Này, anh đùa vui thật, nửa điểm cũng không buồn cười”. Cô tận lực khiến bản thân tỉnh táo, nói xong khéo miệng đang cười cũng cứng ngắt khiến không khí bỗng nhiên lại khàn trầm.

“Nói đùa sao? Vậy em muốn anh chứng minh không?”

Giọng nói Cố Tần Thần run rẩy, ngay cả hô hấp cũng rối loạn.

Lúc này Hạ Nhiễm mới ý thức được, bản thân liền trở nên hỗn loạn, tay không biết để chỗ nào cho đúng.

Hạ Nhiễm chỉ cách Cố Tần Thần có một kiện áo sơ mi đen, tay cô mềm mại, cả người hoàn toàn dán sát trên lồng ngực anh, cô nghe được cả tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, từng chút từng chút một, cái sau so với cái trước càng thêm mãnh liệt thời gian lại càng ngắn. Thân thể nam nhân tan mát ra độ ẩm bất thường, nóng rực khiến lòng bàn tay cô cơ hồ không thừa nhận được.

Tim đập nhanh không ngừng, thân thể nam nhân nóng rực. PHút chốc lưng cô căng cứng, muốn gãy ra lại bị anh kéo vào, cô dùng sức thoát đi hai lần cũng không nhúc nhích chút nào.

Mắt Cố Tần Thần sáng như đuốc, đôi mắt đỏ sậm gắt gao khóa chặt Hạ Nhiễm, anh hơi khom người khiến thân thể hai người càng thêm kề sát, Hạ Nhiễm thấy bàn tay to của anh vòng qua sau người cô, kéo rèm che lại. Gian phòng sáng ngời đột nhiên trở nên u ám.

Hạ Nhiễm bị bất ngờ vì màn cửa đột nhiên buông ra, cô dễ dàng bị anh tách hai chân ngồi trên người anh, nam nhân cao lớn để cô trên cửa sổ sát đất. Cố Tần Thần giống hệt như đang vây lấy con mồi, hai tay anh giữ chặt tay cô trong khuỷu tay anh.

Lúc mặt anh tiến lại gần cô, Hạ Nhiễm đột nhiên ý thức được bản thân thật sự lâm vào nguy hiểm. Cô từng thấy một tin trên microblog, mấy nhà khoa học cho rằng, tính dục là một loại bản năng, khoa học thực nghiệm chứng minh nam giới mỗi bảy giây lại nghĩ tới “dục” một lần. Cô còn có thể tưởng tượng ra cảnh Cố Tần Thần như sói vồ lấy cô, ăn sạch sành sanh.

Còn có bọn họ...

“Không, không cần đi...” Chỉ là nghĩ vẩn vơ nhưng Hạ Nhiễm cũng thấy khẩn trương, tim đập rất nhanh. Cô không hình dung được tâm tình của mình lúc này thế nào, rất mâu thuẫn, rất sợ hãi, cũng có điểm mong đợi. Có điều chính sự mong đợi này khiến cô kinh hoàng thất thố.

Một nụ hôn mát lạnh rơi lên trán cô, Hạ Nhiễm chấn động mạnh, hai tay không biết nên để chỗ nào, đành phải để giữa hai người, cô nuốt nước miếng, khẽ mở miệng, tim đập thình thịch, nói: “Em đói”.

Cố Tần Thần không nói gì, anh chuyên chú hôn trán cô, nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt qua mặt nước. Tay phải anh kề sát gò má cô, không nặng không nhẹ, chậm rãi vuốt ve da thịt cô, khi thì nắm chặt vành tai cô vuốt ve xoa nắn, lực đạo không chế rất tốt, hoàn toàn tự mình vui đùa.

Dưới sự khiêu khích của Cố Tần Thần, Hạ Nhiễm cố gắng giữ hô hấp vững vàng, vì những nụ hôn của anh mà càng lúc càng trở nên dồn dập, nội tâm khó nén tình cảm dâng trào, cô cắn môi dưới, hơi hơi điều chỉnh hô hấp của mình, nỗ lực khiến cho bản thân không khách gì bình thường, không ngừng nhắc nhở mình không thể bị anh mê hoặc: “Cố Tần Thần, em thật rất đói. Chúng ta ăn cơm trước được không?”

“Được không?” Lửa nóng cháy người, lúc này Hạ Nhiễm thật sự sợ Cố Tần Thần sẽ làm ra chuyện gì đó, nhất là với bộ dáng bị khơi mào lửa dục của anh bây giờ,

Giọng nói Hạ Nhiễm có chút cầu xin tha thứ, Cố Tần Thần hôn tới mang tai cô, vành tai tê dại khiến cả người cô run lên, thấy bản thân sắp lung lay ngã mất, cô liền quàng tay ôm lấy hai vai anh. Hai tay vừa mới chạm tới sống lưng Cố Tần Thần đã thấy trên áo anh toàn mồ hôi, dù vậy Hạ Nhiễm vẫn cố gắng bảo trì thanh tỉnh, không để bản thân trầm luân.

Được Hạ Nhiễm đáp lại, khóe miệng Cố Tần Thần nhếch lên, thuận thế ngậm vành tai mẫn cảm của cô vào miệng, nhẹ nhàng mút, đầu lưỡi khẽ liếm, đã không còn nghe được thanh âm bình tĩnh thường ngày của anh, giọng nói Cố Tần Thần trầm khàn mang theo chút khô nóng: “Anh cũng đói”.

Thế xác và tinh thần Hạ Nhiễm đều kịch liệt run rẩy, khiến thân thể cô mềm nhũn, nằm trong lòng anh không nhúc nhích.

Anh hôn cô bá đạo mà kịch liệt, nụ hôn rơi xuống đôi môi đỏ mọng, gấn bó thân thiết như muốn dung hợp lẫn nhau. Hai người hôn nồng nhiệt, cơ thể cũng dán chặt không chút khe hở, răng môi lưu luyến. Không còn vẻ ôn nhu thăm dò như trước, lần này Cố Tần Thần hệt như sói đói ria lấy mồi cô.

Tiếng hít thở ngày càng trầm trọng, thân thể anh khẽ run, giống như ngọn lửa thiêu đốt phòng tuyến cuối cùng của Hạ Nhiễm.

Hai tay Hạ Nhiễm quán chặt lấy cổ Cố Tần Thần, cảm hơi nâng lên phối hợp với nụ hôn sâu của anh, tay Cố Tần Thần dán lên người Hạ Nhiễm, du tấu trên da thịt cô.

Từ bụng bằng phẳng, di chuyển lên trên nữa. Tay nam nhân nóng rực khiến Hạ Nhiễm dưới thân anh không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Sau Đó Có Được Em

Nam và nữ giống như hai hành tinh khác nhau, từ suy nghĩ tới cách hành động cũng khác nhau. Tuy vậy vẫn có một điểm ngoại lệ, giống như đôi bụng liền đi kiểm đồ ăn, giữa nam và nữ có chút chuyện luôn không cần người khác phải dạy bảo.

Trời đất như xoay chuyển, cả người Hạ Nhiễm bị Cố Tần Thần ôm lên giường lớn, khiến cô ngoan ngoãn nằm trên chăn đệm mềm mại. Ánh trời chiều nhuộm bầu trời xanh thẫm thành màu xám, Cố Tần Thần không nghĩ đem cô ăn sạch một lần, anh kiên nhẫn kỳ lạ mà chống tay bên cạnh cô, vây cô nằm giữa anh và chăn đệm.

Hạ Nhiễm chìm trong nụ hôn nồng nhiệt, thể xác và tinh thần Hạ Nhiễm đều chưa hoàn toàn tỉnh lại, đầu óc trống rỗng không rõ ràng được bản thân đang ở đâu. Đối với việc chính mình và Cố Tần Thần làm sao từ cửa sổ sát đất lên tới giường, cô càng không cách nào nhớ được. Hạ Nhiễm chớp mắt nhìn Cố Tần Thần trước mặt, nhìn chăm chăm đôi mắt sâu thẳm của anh. Cố Tần Thần chậm rãi vuốt ve tóc cô, đem tóc cô vén lại sau gò má, ngón tay thon dài vô tình hữu ý day nhẹ, chạm vào lỗ tai hồng nhuận.

“Em sợ sao?”

Cố Tần Thần giống như đang cảm gậy phép, đầu ngón tay anh di chuyển qua chỗ nào liền khiến cô cảm thấy chỗ đó mát lạnh, khiến tâm tình đang mất cảm của Hạ Nhiễm sinh ra phản ứng kỳ lạ.

Cô rất sợ, sợ bọn họ tiến triển quá nhanh, nhanh tới nỗi khiến cô khó tiếp thu được. Cô muốn mở miệng nói, rồi lại quên mất cách phát âm.

Trên giường lớn màu trắng, mắt Hạ Nhiễm lấp lánh, hô hấp căng thẳng như muốn đợi anh làm bước kế tiếp. Một bộ phận nào đó đang gào thét, không muốn Cố Tần Thần kiềm chế ý muốn “phạm tội” của bản thân, ý thức bị phá hủy triệt để.

“Cố Tần Thần...” Hạ Nhiễm bỗng nhiên gọi tên anh, không có lý do gì cả.

Anh muốn trả lời cô, song sâu trong đáy mắt vẫn lưu luyến trên xương quai xanh trắng nõn, ngay cả ngón tay thon dài cũng không biết đã yên lặng vuốt ve càn cỏ cô từ lúc nào. Cô cô nhỏ nhắn, chỉ cần anh hơi dùng lực liền có thể nắm chặt, Bỏ không được, mê luyến, thương tiếc, tất cả tình ý đều trên đầu ngón tay đang vuốt ve của anh.

Trong khoảnh khắc, anh dùng âm mũi ừ một tiếng. Sau đó, cúi đầu hôn lên vành tai cô, hôn một đường tới hõm vai. Cố Tần Thần hôn đến chỗ nào thì lưu lại dấu ô mai đỏ ở đó, hiện lên vô cùng rõ ràng trên da thịt trắng nõn của cô.

“Cố...” Hạ Nhiễm mở miệng thở dốc, Cố Tần Thần nhân cơ hội hôn môi cô, tay anh đã lần nữa thăm dò vào trong quần áo cô. Cảm xúc quen thuộc, tinh tế vẽ trên bộ ngực mềm mại khiến Hạ Nhiễm run rẩy.

Anh duỗi tay che lấy mắt cô, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng kẻ sát hàng lông mi dài. Anh nghiêng người, đem cả người áp lên người cô, dùng khuỷu tay chống đỡ nửa người trên, nửa người dưới lại cùng cô kề cận, không có chút khe hở nào. Thân thể nữ tính mềm mại nằm dưới người anh, tính dục trong cơ thể không ngừng gào thét. So với bất kỳ lúc nào, anh đều khát vọng được dung hợp với cô. Chiếm hữu, đoạt lấy, dục vọng chiếm hữu không ngừng chạy trong máu anh.

Cố Tần Thần cời bỏ dây lưng, thuận thế duỗi tay tách hai chân cô ra, anh hí mắt nhìn, Hạ Nhiễm nằm trong ngực anh, hai mắt khép hờ, hô hấp nhấp nhô. Bàn tay to không khống chế được lý trí tìm kiếm dưới hạ thân cô, Hạ Nhiễm bị anh dẫn dắt căn bản không có năng lực phản kháng, thân thể vô thức bị anh đụng chạm tới chỗ bí mật, đột nhiên chấn động.

Hạ Nhiễm run rẩy mãnh liệt, lý trí còn sót lại của Cố Tần Thần bắt đầu đấu tranh với dục vọng. Bàn tay to đang trườn lên mắt cô cảm thấy có chút ướt át, anh cảm nhận được hạt nước nhỏ ngưng tụ trên hàng mi dày của cô.

Giờ khắc này, Cố Tần Thần đột nhiên tỉnh táo, anh sao có thể làm cô tổn thương.

Cố Tần Thần ngừng lại hành động, tay anh trên thân thể cô vẫn không thu lại, lần nữa chống tay đỡ thân mình bên cạnh người cô.

“Em yêu anh sao?”

Một tay Cố Tần Thần giữ mặt cô, găm cầm cô, trong đôi mắt sắc bén là thâm tình không tiêu tán được: “Nói với anh, em yêu anh không?”

Giọng nói này, trầm khàn lại mang đầy tình tự. hơi thở của anh thổi qua tai cô, hạ thân mạnh mẽ của anh còn đỉnh giữa hai chân mềm mại của cô, còn có đôi mắt mê ly chăm chú nhìn cô, hai tay Hạ Nhiễm nắm chặt chăn đệm dưới thân, hô hấp cũng trở nên dè dặt cẩn thận.

“Ừm...” Hạ Nhiễm hít một hơi, tay Cố Tần Thần không an phận đè giữ chỗ mất cảm của cô, độ ẩm thân thể dưới ngón tay anh đột nhiên dâng cao, thân thể lần đầu tiên có chút khó chịu, Hạ Nhiễm vận vẹo muốn thoát khỏi người anh, hành động của cô lại khiến tính dục của anh tăng vọt.

Cố Tần Thần vậy nhưng lại chấp nhất vấn đề này: “Yêu anh sao?”

“Em, em không biết...” Hạ Nhiễm rõ ràng cảm nhận được độ ẩm và độ cứng của người bên cạnh, toàn thân cô cứng đờ.

Hạ Nhiễm ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng anh, lấy một loại phương thức khác an ủi tâm hồn bất an của anh: “Có điều, em thích anh, Cố Tần Thần”.

Quan niệm về số mệnh của cô là vận mệnh không thể sửa đổi. Bởi vì con người không thể biết trước vận mệnh, mà vận mệnh lại tồn tại những góc khuất,

chỉ là chúng ta không chạm tới được.

Hạ Nhiễm vẫn tin tưởng, có một số thứ gọi là trời đã định. Trước kia cô vẫn không rõ định mệnh đưa Cố Tàn Thần tới bên cạnh cô làm gì, sau đó anh lại lần nữa xuất hiện trong sinh mệnh cô, dùng phương thức của anh khiến cô lưu lại bên cạnh anh.

Cô chán ghét anh bá đạo, nhỏ mọn, còn có chút ngạo khí. Cùng anh chung sống mấy ngày, lại thấy anh lạnh lùng với tất cả, chỉ ấm áp với mỗi mình cô.

Hạ Nhiễm bắt đầu thích Cố Tàn Thần, thích anh dùng giọng điệu bá đạo lại có chút vô lực nhẫn nại nói chuyện với cô, thích anh mỗi khi làm việc gì đều có mục tiêu theo đuổi của bản thân.

Tay Cố Tàn Thần giữ lấy tay cô dừng lại, không có biểu tình gì chuyển người ngã qua bên cạnh, hơi thở gấp gáp. Trong nháy mắt, Hạ Nhiễm cảm thấy cả người nhẹ hẫng, tâm mất bị khóa chặt. HỒ háp Cố Tàn Thần dần dần bình thường, Hạ Nhiễm cảm thấy kính ngạc với sự nhẫn nại của anh, chẳng lẽ cô nói gì sai sao?

“Nhất định là kiếp trước anh thiếu nợ em”.

Thanh âm nam nhân âm u quanh quẩn trong phòng, Hạ Nhiễm nhìn đầu Cố Tàn Thần toàn mồ hôi, vai anh dựa vào đầu giường, nhắm mắt, thở hổn hển. Một tay anh chống người, một tay vói vào hạ thân đã cởi bỏ lớp vải ngoài, động tác trên tay anh nhanh chóng, mỗi một lần động đều giống như cực kỳ đau khổ.

Hạ Nhiễm nhìn nhìn, trong chớp mắt mặt cô liền đỏ ửng, trong lòng không hiểu sao lại có chút hổ thẹn.

“Anh khó chịu sao?” Trên người Cố Tàn Thần đầy mồ hôi, sau khi anh làm xong một loạt động tác, Hạ Nhiễm thấy anh không nhanh không chậm mặt quần vào, Hạ Nhiễm căn bản không để ý cô đã xem hết toàn bộ quá trình Cố Tàn Thần tự giải quyết rồi.

Ánh mắt Hạ Nhiễm không né tránh, cũng vừa lúc bị Cố Tàn Thần đang chuẩn bị đi vào phòng tắm bắt được, anh khi định thần nhàn rút lấy một tờ giấy trong hộp lau tay, thanh âm mang chút lười nhác nói: “Ừ, sau này có em rồi”.

Sau này...

Anh nói xong, để lại Hạ Nhiễm đang sững sờ, một mình xoay người đi vào phòng tắm trong phòng ngủ.

Trời xế chiều, một mình Cố Tàn Thần ngâm ngốc rất lâu trong nhà tắm, tiếng nước vẫn không ngừng vang lên. Tuy rằng anh mới xử lý xong, thời tiết như vậy vẫn có thể kiên trì tắm nước lạnh nửa giờ, Cố Tàn Thần cũng tự thấy phục bản thân.

Tiêu Sơn đã từng không chỉ một lần đưa qua vài cô gái, anh đều từ chối. Ngay cả người chính trực như Hồ An cũng giống Tiêu Sơn hỏi anh giải quyết nhu cầu thế nào.

KHÔNG phải anh không thử qua, nhưng vẻ phong trần của mấy cô gái này luôn khiến anh không có chút ham muốn nào.

Lúc anh và cô tóc mai chạm nhau, khô nóng trong lòng quét qua toàn thân, khiến anh càng ngày càng nóng, càng ngày càng nóng, cho dù nước lạnh buốt trong vòi hoa sen trên đỉnh đầu không ngừng tuôn ra cũng không thấy anh khá hơn được.

Cố Tàn Thần tự nhận khả năng khống chế bản thân không kém, nhưng lại nhiều lần không thể nhẫn nại được trước mặt Hạ Nhiễm. Lúc sữa tắm trong tay quét qua cơ bụng, đầu óc anh lại nghĩ tới thân thể mềm mại của cô, anh giữ cô trước cửa sổ sát đất, tỉ mỉ hôn lên mặt cô, da thịt trắng nõn của cô lộ lộ dưới thân anh.

Kích tình giữa nam nữ, có thể là sung sướng nguyên thủy, cũng có thể trở nên thống khổ. Tương lai còn dài, là anh quá mức vội vã. Cái anh muốn, không chỉ là hai thân thể phù hợp mật khít, mà còn là sự dung hợp giữa hai tâm hồn.

Bởi vì Cố Tàn Thần mãi không ra khỏi nhà tắm, Hạ Nhiễm lại lo lắng đi quanh trước cửa, nhưng bởi vì Cố Tàn Thần mở nước thật lớn, anh không nghe được âm thanh đó.

Sau đó, lúc cô muốn đóng cửa lại, Cố Tàn Thần đã tắt vòi hoa sen, thanh âm trầm thấp lan tỏa trong phòng tắm yên tĩnh, chỉ có một câu: “Em muốn tắm cùng không?”

“Anh...” Thật lưu manh...

Hạ Nhiễm ở ngoài cửa bị anh nói một câu như vậy không biết đáp sao, lúc này cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, người ở bên trong cũng đi ra, Cố Tàn Thần hờ hững, thân thể gầy gò nhìn một cái liền không sót tí gì. Bọt nước thuận theo gương mặt anh chảy xuống, Hạ Nhiễm ngẩng đầu nhìn cánh tay xích lõa của Cố Tàn Thần, trên người anh chỉ có khăn tắm vây bên hông.

Tóc trên trán anh chỉ còn bọt nước dầm dề, nhìn vào có mấy phần biếng nhác. Đặc biệt là nửa người trên để trần của anh, còn vương chút nước.

Mọi người thường nói, lúc nam nhân gọi cảm nhất, theo thứ tự chính là lúc chăm chỉ làm việc và mới tắm xong.

ở phương diện thứ nhất, khi Hạ Nhiễm làm phiên dịch cho Cố Tàn Thần cũng đã thấy qua. KHÔNG thể không nói, lúc Cố Tàn Thần chăm chỉ làm việc chính là một người mủi phần kiên định. Những lúc như vậy, cô lại nghĩ tới về sau, sau đó lại tưởng tượng ra bộ dáng anh sau khi tắm xong có phải cũng

khiến người khác không đòi hỏi được không.

Lúc Cố Tàn Thần một thân ướt đầm dề từ trong phòng tắm ra, câu nói này quả thật đã được xác minh.

Hạ Nhiễm vô thức nuốt nước miếng, lui về sau mấy bước, mắt ần ần phát sáng, môi hơi mở ra, cuối cùng chỉ kêu lên được một tiếng “A”.

Cô nhìn thẳng Cố Tàn Thần, đôi mắt anh đen láy, lại phát sáng khiến người khác mê muội, đây là loại dụ hoặc tà ác, giống như có khả năng xuyên thấu khiến cô ngạt thở, làm Hạ Nhiễm không nhận được nhìn thêm vài lần.

Anh từng bước, từng bước lại gần cô, trên người còn tản mát mùi sữa tắm, tóc đang rũ xuống thuận thế nhỏ xuống mấy giọt nước, nước lạnh băng rơi xuống chớp mũi Hạ Nhiễm. Còn có vài giọt nước thuận theo cằm cổ anh chảy xuống, đi qua hầu kết, rơi vào trong mắt cô.

“Anh là đồ cuồng bại lộ...” Hơi thở của nam nhân khi cởi sạch y phục còn nồng đậm hơn lúc anh trần trụi áp lên người cô. Hạ Nhiễm cảm thấy không tự nhiên, dùng ngón tay chọt chọt lên ngực anh, nhìn anh nhếch nhếch khóe môi mỉm cười.

Anh đi vòng qua cô, tới tủ quần áo, vừa đi vừa không quan tâm nói: “Cái này, em cũng nên quen đi”.

Cuộc sống sau này, anh muốn cô quen với việc yêu anh, quen với thói quen của anh, ví như tiếp xúc thân mật, giống như đồng nhất không tách rời

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Bắt Đầu Sống Chung.

Ngày hôm sau, lúc Hạ Nhiễm mở mắt, trời đã sớm hửng.

Hạ Nhiễm mặc đồ hôm qua, bây giờ trên đồ cũng có nhiều nếp nhăn, cô trùm chăn lẩn lộn trên giường, mãi tới khi cơn buồn ngủ dần qua đi, mới đứng dậy chuẩn bị vào phòng tắm tắm nước nóng.

Trong phòng tắm, Hạ Nhiễm vừa tắm rửa vừa thấy buồn cười.

Tối qua, sau khi dùng xong cơm chiều, Hạ Nhiễm mới rửa chén bát từ trong phòng bếp đi ra, Cố Tàn Thần nằm nghiêng trên sofa, biếng nhác lại thâm thúy nhìn cô chăm chú, anh nhìn nhìn, đột nhiên nâng cằm ra dấu kêu cô đi qua.

Tay Hạ Nhiễm còn dính nước chén chén lên áo anh, sau đó vì trả thù được mà cười rộ lên. Cố Tàn Thần đứng thẳng dậy, lại ghé đầu vào người cô ngửi ngửi, sau đó chững chạc đằng hoàng ngẩng đầu nói: “Đêm nay em không tắm rửa sao?”

Cố Tàn Thần nói rất nghiêm túc, Hạ Nhiễm nhìn anh nhú mày lại cảm thấy buồn cười. Cô thuận thế ngồi trên đùi anh, cùng anh xem tin tức, lại giả vờ suy nghĩ: “Em không mang theo đồ, muốn tắm cũng không được. Có một ngày thôi, ngày mai về nhà tắm rửa vẫn được”.

Cố Tàn Thần khẽ nhú mày, trầm mặc nhìn cô: “Thật không tắm?”

Tầm mắt Hạ Nhiễm dời từ màn hình tv qua nhìn nam nhân trước mặt. Cô ngẩng đầu nhìn anh, cổ áo ngủ hơi mở, so với bộ dáng mặc Tây trang nghiêm túc lúc bình thường trông khác hẳn, thêm mấy phần tùy ý và biếng nhác, cô chớp mắt nói: “Thật”.

Cố Tàn Thần nghe xong, lộ ra nụ cười đẹp, hàm răng trắng chỉnh tề lộ ra, biểu tình này của anh thật sự rất hiếm thấy, có điều Hạ Nhiễm đang tập trung xem tv nên không nhìn thấy.

Chỉ có điều, cô nghe được anh dùng thanh âm đặc biệt bình tĩnh và nghiêm túc nói: “Anh giúp em tắm”.

Toàn thân Hạ Nhiễm giật mình, khóe môi giật giật: “Anh nghĩ tốt nhỉ”.

Từ lúc này mà anh đã học được việc bắt động thanh sắc nói ra mấy lời này rồi: “Anh cũng thấy rất tốt”.

Về phần lúc nói câu này Cố Tàn Thần đang nghĩ gì, cũng chỉ có anh tự biết. Hạ Nhiễm vỗ trán, liếc nhìn anh một cái.

Cuối cùng, vẫn là Hạ Nhiễm không tắm rửa liền nằm trên giường Cố Tàn Thần ngủ một đêm. Còn anh lại lấy bộ dáng “Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” đứng ở đầu giường nhìn cô ngủ một lát, sau đó mới ôm chăn gối được cô phân cho tới phòng khách ngủ.

Hạ Nhiễm lấy từ trong tủ đồ của Cố Tàn Thần một cái áo sơ mi trắng, áo rất dài, che tới hết đùi cô. Cô cứ như vậy tắm gội xong liền để đầu ướt đi ra khỏi phòng ngủ. Cố Tàn Thần ngồi trong phòng khách đang làm việc trên laptop, anh liếc mắt nhìn qua, sau liền không thu lại.

Anh nhìn cô chăm chăm khiến Hạ Nhiễm không khỏi ngượng ngùng, cô tránh đi ánh mắt thường thức trần trụi của anh: “Buổi sáng tốt lành”.

“Chào buổi sáng”. Giọng Cố Tàn Thần không trong, anh hờ hững để bút bi xuống, nhưng vẫn nhìn cô. Áo màu trắng thật sự rất hợp với cô, làm da thịt cô thêm trắng nõn. Chắc là vừa mới tắm qua, trên da cô còn một tầng ửng hồng nhàn nhạt. Cố Tàn Thần nhìn hai chân Hạ Nhiễm trần trụi trong không khí, giọng điệu trầm thấp: “Có việc?”

“Em không thấy máy sấy?”.

Cô mới nói xong, Cố Tàn Thần đã đứng dậy đi tới. Anh đi rất chậm, lúc đi qua cô còn khẽ dừng lại. Nhưng chỉ trong chốc lát liền bước nhanh qua.

Cố Tàn Thần lấy máy sấy từ tủ đầu giường, anh đứng một bên, hai tay khoanh lại nhàn nhạt nhìn cô lau tóc, sau đó lại dùng máy sấy chậm rãi thổi khô tóc. Động tác không nhanh không chậm, trong tay cô không ngừng vò tóc, Cố Tàn Thần liền ngốc nghếch nhìn.

Mãi tới khi Hạ Nhiễm thổi khô tóc rồi, anh mới hoạt động một chút hai chân đã chết lặn, bảo Hạ Nhiễm đi ăn sáng.

Phòng ngủ trống trải, Cố Tàn Thần nâng mắt, lại nhìn chằm chằm cái giường đệm qua cô nằm, anh đột nhiên mỉm cười. Dọn dẹp giường xong, Cố Tàn Thần xoay người đi vào phòng tắm. Lúc anh đi ra, trong tay đã cầm bộ quần áo mới giặt lúc này.

Hạ Nhiễm lại vào phòng ngủ, đem rèm che kéo lên. Ánh mặt trời nhu hòa chiếu vào gian phòng, cô chân trần đứng ở cửa sổ sát đất, vron vai được một nửa, ánh mắt cô liền bị bộ quần áo đang phơi trên ban công.

Ở cái giá ngoài ban công, bên cạnh áo của Cố Tàn Thần, còn là đồ hôm qua cô mặc, đã được giặt phơi chỉnh tề ngoài dây phơi. Hai cái áo sơ mi nam nữ bên cạnh nhau, góc áo bị gió thổi tung đưa qua lại, đôi khi cô còn cho rằng nó sẽ bị gió thổi rơi xuống.

Hạ Nhiễm ngo ngẩn xuất thần.

Phía sau có người ôm chặt cô, cánh tay thon dài quấn ra trước, nắm hai tay của cô trong lòng bàn tay to của anh. Cố Tàn Thần tựa cằm lên trán cô, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ chỉ thấy ánh mặt trời vừa đủ, cả bầu trời đều trong xanh không ngờ.

“Em đang xem cái gì?”

Động tác Cố Tàn Thần ôm cô rất mềm, lại hoàn hảo khiến bộ ngực của anh kè sát sống lưng cô. Trên người anh có mùi thơm mát đậm đậm, rất dễ chịu. Hạ Nhiễm cúi đầu nhìn thoáng xuống hai tay anh đang nắm tay cô, mỉm môi lắc đầu, khéo miệng cong lên khẽ nói: “Nhìn từ góc độ này, thành phố thật sự rất xinh đẹp”.

Anh dùng cạp cạp đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng đáp lại một tiếng ừ.

“Em biến mất cả một buổi tối” Anh đặc ý nói, trong đầu Hạ Nhiễm lộp bộp một tiếng, ngược mắt nhìn anh, về mặt Cố Tàn Thần vẫn không có gì khác lạ, cô không nhìn ra được nguyên cớ gì.

“Ừ?”

“Chú và đi Hạ tìm em một buổi tối”.

“A! Em quên gọi về nhà”. Điện thoại di động cô để trong công ty, chiều hôm qua lại trực tiếp theo Cố Tàn Thần về, cho nên lúc qua đêm ở nhà anh, cô lại quên mất gọi về nhà cho bố mẹ.

Nhìn Hạ Nhiễm khẩn trương, Cố Tàn Thần bình tĩnh nói: “Không sao, anh đã nói với chú đi rồi”.

Nói rất tốt là khác.

Hạ Nhiễm không bình tĩnh nổi, ánh mắt nhìn Cố Tàn Thần cũng có chút kích động, lúc anh cười lên vĩnh viễn khiến người ta nhìn không thấu, mang theo mấy phần giao hoạt.

“Đi thay đồ đi, anh mang em ra chỗ này”. Anh nhẹ nhàng hôn lên mặt cô một cái, sau đó buông cô ra, chỉnh lại cravat của mình.

Hạ Nhiễm nhướn mày: “Sao anh lại thích nói một nửa vậy?”

Cô oán hận, bàn tay to của anh đã xoa xoa đỉnh đầu cô: “Ra phòng khách nhìn xem”.

Thế là Hạ Nhiễm rất vui vẻ chạy tới phòng khách, lại phát hiện va li lớn đáng lẽ phải gác ở trong nhà cô đang xuất hiện trước mắt, rốt cuộc cô cũng rõ tại sao Cố Tàn Thần không chịu nói hết câu.

Đây chính là kết cục sau khi anh giải thích với Hạ Thế Hiên và Vương Vũ Hồng, đúng là đủ phức tạp! Có điều, sao cô lại cảm thấy như mình bị bán đi thế này, chuyện xưa sao lại có kết cục bi thương như thế?

Hạ Nhiễm chỉ cái cặp da lớn, quay đầu hỏi: “Cố Tàn Thần, ý của anh là gì?”

Cố Tàn Thần đã mặc xong tây phục đi tới ngưỡng cửa phòng ngủ, anh mặc âu phục, đoạn chính đứng ở đó, nghịch nghịch viên bảo thạch trên cổ tay áo,

nhẹ nhúng mày: “Ừ, không phải em thấy rồi sao?”

Hạ Nhiễm thế nào cũng không nghĩ tới bản thân bị cha mẹ đóng gói cho Cố Tàn Thần. Thậm chí, khi cô còn chưa kịp tiếp thu hiện thực, Cố Tàn Thần đã đắc ý tút trong túi đồ của cô lấy ra một cái váy dài màu đen đưa cho cô, còn nhân tiện lấy luôn cả đồ con để tắm rửa.

Hạ Nhiễm nhìn sắc mặt Cố Tàn Thần không chút thay đổi đưa quần áo cho cô, trong tâm cô đã ân cần hỏi thăm anh không dưới một lần.

Cố Tàn Thần dẫn Hạ Nhiễm đi họp lớp cao trung, đây cũng là lần đầu cô tham gia họp lớp. Hạ Nhiễm ra nước ngoài học mấy năm, cơ hồ đã không còn liên lạc với bạn học cũ, duy nhất có vài cô bạn tốt lại tiếp tục nghiên cứu đào tạo sâu hơn.

Trong tưởng tượng của cô, bạn học tụ họp hẳn phải là ôm đầu nhau khóc rống, kể lại kỷ niệm của mấy năm không gặp. Khi Cố Tàn Thần nắm tay cô xuất hiện ở hội trường, cô mới phát hiện bản thân cô suy nghĩ quá trẻ con rồi.

Mọi người mặc Tây phục đi giày da, bộ đồ may đo kỹ lưỡng càng khiến người mặc thêm đẹp, trong đó có mấy người Hạ Nhiễm tương đối có ấn tượng. Về phần tại sao có ấn tượng, chỉ có thể nói thế giới này rất nhỏ, thành phố C lại càng nhỏ. Lúc đi làm, cô thường xuyên có thể nhìn thấy ảnh của mấy người này trên thời báo kinh tế thành phố, đương nhiên nhiều nhất phải kể tới người đang đứng cạnh cô.

Cố Tàn Thần vừa xuất hiện, liền có mấy người đi tới.

Cho dù là nam hay nữ, mỗi người họ đều cầm một ly rượu đỏ, một nam nhân đi trước nhả lịch sự giơ tay với Cố Tàn Thần nói: “Lão Cố tới rồi, chúng tớ còn cho rằng cậu không tới. Mấy năm qua thỉnh cậu tới rất khó nha”.

Anh ta nói như vậy, Cố Tàn Thần chỉ hơi nhún mày, rồi lại đậm đậm cười: “Trần Hào, cậu muốn phạt tớ sao?”

Người tên Trần Hào này chính là lớp trưởng của bọn họ, anh ta cười ha hả: “Đương nhiên phải phạt, nên phạt”.

Nói xong còn đưa qua cho Cố Tàn Thần một ly rượu mới. Cố Tàn Thần cũng không nói gì, cầm ly rượu uống cạn một hơi: “Đúng là nên phạt”.

Bọn họ hàn huyên trong chốc lát, đột nhiên có một người mở miệng nói: “Này, đây không phải em gái nhỏ của cậu sao?”

Anh ta vừa nói xong, mọi người xung quanh đều nhao nhao lên, tầm mắt lại chuyển qua Hạ Nhiễm đang đứng cạnh Cố Tàn Thần. Cô gái mặc váy đen dài, thân hình cao ráo, dáng điệu uyển chuyển. Cô đứng cạnh Cố Tàn Thần, xem ra vô cùng xinh xắn lạnh lùng, gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn vẫn có những nét quen thuộc.

Hạ Nhiễm đối với mấy ánh mắt này cảm thấy có vẻ đã gặp qua rồi, nhưng lại không có bao nhiêu ấn tượng. Cô nhẹ kéo tay áo Cố Tàn Thần, trên mặt khẽ cười, nhìn bọn họ lại nhìn Cố Tàn Thần: “Chào mọi người”.

“Bọn họ biết em sao?” Câu này cô nói vô cùng nhỏ, chỉ muốn mình Cố Tàn Thần nghe được, anh cũng nghe thấy, bàn tay to nắm lấy tay cô, không nói gì. Anh mỉm cười, nhìn người đối diện.

“Đây không phải là...” Lại có người lên tiếng, vẫn nhớ không ra tên Hạ Nhiễm, tầm mắt quét tới Cố Tàn Thần, lại nhìn thấy trong mắt anh có chút khác thường.

Lúc này, Trần Hào đã phản ứng kịp, kéo người đó ra, ra hiệu anh ta không cần nói gì cả. Ngược lại chính mình nhướn mi nói với Cố Tàn Thần: “Lão Cố, giới thiệu một chút đi?”

“Vợ chưa cưới của tớ”. Cố Tàn Thần nói rất tùy ý, cũng không có suy nghĩ cẩn thận gì, một câu nói đơn giản nắm rõ trọng điểm. Ánh mắt anh có chút vui vẻ, không phải bộc lộ rất rõ ràng, nếu nhìn kỹ sẽ thấy được.

Hạ Nhiễm bị anh giới thiệu như vậy liền đỏ mặt, ngón tay nột nhạt siết lấy lấy champagne, che dấu vẻ lúng túng của bản thân. Động tác nhỏ của cô rơi vào mắt Cố Tàn Thần, ánh mắt anh càng dịu dàng hơn.

Mọi người thật không nghĩ tới người luôn lãnh đạm với tình yêu như Cố Tàn Thần lại có thể để ý một người tới vậy, điều này càng khiến bọn họ càng chú ý hơn tới cô vợ chưa cưới đặc biệt này.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Em Còn Động Đậy, Anh Liền “Động” Em

Edit: tart_trung

“Cảm tình thâm, nhất khẩu muộn; cảm tình thiêm, thiêm nhất thiêm”. Rượu vẫn được coi là phương thức ràng buộc tình cảm, cho dù thân thể khó chịu

cũng thế khiến cảm tình bị tổn thương, bạn bè không mở lòng với nhau thì không phải là bạn bè thật sự.

Hạ Nhiễm nghiêm túc ngồi trên bàn com bên cạnh Cố Tàn Thần, nhìn mấy tình anh của xã hội hàn huyên, khen tặng lẫn nhau.

Hợp mặt, chính là thời cơ tốt để mọi người khoe tiền, khoe xe, khoe người yêu của mình, ngay cả Cố Tàn Thần luôn đậm bạc cũng bị mọi người nhân cơ hội này rót rượu, ai mời anh cũng không từ chối, luôn lạnh nhạt gạt đầu sau đó uống một ngụm tượng trưng, rồi lại yên lặng gấp đồ ăn vào chén cô, nhỏ giọng nói: “Em ăn nhiều một chút, đừng đi một chuyến uống công”.

cô vừa nuốt xuống một miếng thịt viên lại bị câu nói của anh làm suýt nghẹn ở cổ, cả gương mặt đều đỏ bừng. Cố Tàn Thần thấy thế liền nhanh chóng đề ly rượu trong tay xuống, giúp cô vỗ vỗ lưng, nhủ mày lại, rõ ràng không vui.

anh nghiêm túc phê bình: “Em ăn từ từ không được sao? Lại không có ai tranh với em”.

Hạ Nhiễm ra sức nuốt miếng thịt mới có thể thở nổi, lại ngược mắt nhìn anh, đã thấy anh xoay người nói chuyện với bạn học bên cạnh, câu được câu mất.

Mặc dù Hạ Nhiễm chẳng có chút hứng thú nào với đề tài mà mọi người đang nói, cô cũng không thể không cảm thán không khí trên bàn ăn quả thật không sai. Khi thì hoan thanh tiểu ngữ, khi thì có người cảm thán vài tiếng, cũng có lúc cô dùng đũa trong tay lại nghiêm túc nghe mấy câu.

Ngồi bên cạnh cô là anh chàng mới gặp lúc này. Bởi vì khoảng cách gần, Hạ Nhiễm thấy được anh ta vẫn luôn đánh giá cô, cô xoa xoa trán không nhìn được cười, nhìn không được liền nghiêng đầu hỏi: “Chúng ta từng gặp qua sao?”

anh ta khẽ gạt đầu, về mặt chân thành nhìn qua chẳng giống như đó chỉ là ảo giác, anh ta hí hóp mắt nghĩ một hồi, một lát sau lại giống như bỗng nhiên nghĩ ra, nói: “Tôi gặp qua cô rồi, lúc nhỏ ở thành phố C. Lúc đó, em mới nhỏ xíu như vậy”.

anh ta vừa nói động tác trên tay vừa ước lượng độ cao, khoảng chừng lúc cô học tiểu học. Hạ Nhiễm đột nhiên sững sốt, cô quả thật học tiểu học ở thành phố C.

Thấy Hạ Nhiễm cũng không rõ ràng mọi chuyện, anh ta lại nói tiếp: “Em không cần kinh ngạc, thật ra đó là vì hoạt động của lớp anh, địa điểm là ở trường tiểu học, còn tại sao anh lại có ấn tượng sâu sắc...”

trên mặt anh ta có chút ý vị thâm trường, ánh mắt nhìn chằm chằm Cố Tàn Thần bên cạnh Hạ Nhiễm, khẽ cười. Nhưng thấy ánh mắt lãnh đạm của Cố Tàn Thần nhìn mình, môi mỏng của anh mở ra lại chỉ nói: “Chỉ là ngẫu nhiên gặp thôi”.

Ngoài ý muốn nghe được giọng của Cố Tàn Thần, Hạ Nhiễm giật mình quay đầu lại nhìn anh, lại mờ mịt nhìn anh chàng bên cạnh, thấy anh ta gạt đầu phụ họa: “Đúng là chỉ ngẫu nhiên thôi”.

Bọn họ đều không nói toạc ra, năm đó lớp bọn họ có hoạt động ở trường tiểu học trong thành phố, chính là trải nghiệm việc làm giáo viên. Vì đám nhóc chuẩn bị cơm trưa, quà vặt, còn phải mang mấy đứa nhỏ đi chơi. Trong nhiệm vụ đó, lớp phó Cố Tàn Thần rõ ràng bị phân công nhiệm vụ ở nhà ăn lại chay tới đổi nhiệm vụ với bạn học khác.

Cố Tàn Thần đứng ở cửa sau lớp học một lúc, cũng không đi vào chơi với các em nhỏ, chỉ đứng im nhìn vào lớp. Lúc anh ta dẫn đám nhỏ ra ngoài chơi, Cố Tàn Thần lại đi theo sau, vỗ vỗ vai anh ta nói: “cô nhóc mới giờ tay hơi lạnh này, cậu chú ý một chút, đặc biệt dễ trầy da”.

Chỉ nói một câu, Cố Tàn Thần liền mỉm cười xoay người đi về lớp anh phụ trách.

Lúc đó anh ta còn mờ mịt nhìn Cố Tàn Thần đi xa. Lúc trở lại phòng học liền hỏi cô bạn nhỏ đang mặc áo bông hồng: “Em tên là gì?”

“Báo cáo anh trai giáo viên, em tên Hạ Nhiễm”. anh ta nhìn tiểu cô nương toét miệng cười, lộ ra cái răng nanh nho nhỏ, nháy mắt tim cũng đều hòa tan. cô bé không nghịch ngợm như Cố Tàn Thần nói, rất đáng yêu.

Hóa ra, tất cả đều có nhân quả.

Nghe hai người họ mỗi người một câu, Hạ Nhiễm tuy rằng không tin tưởng, lại cũng biết bản thân không hỏi ra được gì, dứt khoát không chấp nhặt với vấn đề này nữa. cô tiếp tục cúi đầu ăn tôm hùm cao cấp trong chén, Cố Tàn Thần cùng mấy vị bạn học nam trao đổi ánh mắt một hồi, anh liền chuyển tầm mắt lên người Hạ Nhiễm, thấy trên môi cô dính dầu mỡ, tâm tình vui sướng mà nhếch mép.

anh cung chiêu giúp cô lau khóe môi, giọng nói cũng mềm mại hơn mấy phần: “anh đi toilet”.

Hạ Nhiễm gạt gạt đầu, nhìn bóng lưng tao nhã của anh rời đi, lúc quay đầu lại liền thấy cô gái ngồi đối diện đang nhìn cô. Giống như xem diễn, không phải đánh giá thiện ý. Hạ Nhiễm chớp chớp mắt, người này đã đứng lên đi tới ngồi cạnh cô.

Người trên bàn đều uống rượu, ít nhiều cũng có chút ngà ngà say, lúc cô ta ngồi xuống chỗ của Cố Tàn Thần, trừ Hạ Nhiễm cũng không có ai để ý tới.

Dù sao cũng là bạn học của Cố Tàn Thần, tuổi tác lớn hơn Hạ Nhiễm nhiều, nhưng vì chăm sóc tốt, hai tay cô ta nắm lấy nhau để trên đầu gối trông rất đẹp. Bộ dáng cô ta không phải rất đẹp, đây là nhận thức đầu tiên của Hạ Nhiễm về người này. Đại đa số người con gái như vậy, đều có tính tình tương đối trầm ổn, dù sao rất ít người có thể như Giản Ngôn, vừa có vẻ đẹp vừa có khí chất khiến người ta hâm mộ.

“Tôi cho rằng vợ anh ấy cũng giống như anh ấy vậy. À, hóa ra cũng không hơn gì”.

Từ khi Cố Tàn Thần vào hội trường, tầm mắt cô ta liền chú ý tới người đi sau anh. Nhiều năm như vậy, gặp lại anh cô ta vẫn nhớ mãi không quên. Lúc học cao trung, cô ta thầm mến ba năm, nhưng vào tiệc rượu chia tay lúc tốt nghiệp, đối diện với lời tỏ tình của cô ta, Cố Tàn Thần chỉ nói một câu “Cảm ơn”.

không phải thật xin lỗi, mà là cảm ơn. cô ta đã từng nghĩ, người bên cạnh anh hẳn là cũng như anh, ít nhất cũng phải xứng với anh. Có điều khi Cố Tàn Thần mang cô gái với vẻ mặt non nớt này tới đây, bạn học đều nhao nhao dùng ánh mắt đáng thương, đồng cảm nhìn cô ta. cô ta đã gần ba mươi, còn đang không ngừng gặp gỡ những người khác, mà vợ chưa cưới của anh lại không chút nào giống như trong tưởng tượng của cô ta.

không có gì hơn, bốn chữ này đủ nặng: coi trọng nhất, nhưng hết sức cũng chỉ tới thế thôi. cô ta ra về không trách được, khóe miệng cô ta có chút châm biếm, nhìn Hạ Nhiễm.

Giọng nói của cô gái này so với gương mặt cô ta thật khiến người ta kinh điển, Hạ Nhiễm nghiêng đầu nhìn cô gái đối diện, hai tròng mắt cô ta hơi tối, nơi khóe mắt có thêm mấy vết nhăn.

không biết vì sao, Hạ Nhiễm bỗng nhiên cảm thấy có chút đau thương, lại không lưu tâm đáp: “Sau đó thì sao?”

Hạ Nhiễm nghĩ đây lại là một cô gái yêu thầm Cố Tàn Thần, giờ lại đang nói chuyện với cô. Lần trước, cô đối diện với Giản Ngôn còn ưu tú hơn cô rất nhiều, ở trước mặt Giản Ngôn, Hạ Nhiễm nguyện ý bình tĩnh nói chuyện. Còn lần này, cô lại không có tâm tình như vậy.

Thấy Hạ Nhiễm thờ ơ không quan tâm, cô ta nhất thời không được: “Hừ, cô cho rằng bản thân cô có gì chứ? không phải chỉ là một con nhóc sau, cô ra xã hội bao lâu rồi? thật không nghĩ tới, kiêu ngạo như Cố Tàn Thần lại cùng cô gái nhỏ như cô ở chung một chỗ”.

“Ừ”. Hạ Nhiễm gật gật đầu, lại cầm đĩa trên bàn, gấp cho bản thân một miếng cá kho quế, khẽ nâng mi mắt, nhẹ giọng hỏi: “cô cho rằng anh ấy yêu cô gái thế nào? Có tiền? Bộ dáng xinh đẹp? Hay là giống như cô vậy?” Hạ Nhiễm nói xong, lại nhìn đối phương một cái, bỏ thịt cá vào trong miệng, nhai rất kỹ, hương vị thật tuyệt.

Bị người khác nói như vậy, sắc mặt cô ta bỗng trở nên rất khó coi, vẻ mặt hờn giận trùng mắt, hai tay nắm chặt, không cam lòng nói: “Tôi thiếu cũng không phải như cô...”

Lời này còn chưa nói xong, phía sau đã có giọng nói lạnh lùng vang lên, hoàn toàn là giọng nam nhân quen thuộc không có chút độ ấm nào: “Thỉnh không cần tự tiện ngồi vào chỗ của người khác”.

cô ta quay đầu lại, Cố Tàn Thần từ toilet đã trở về. anh mặc tây phục màu đen, vẻ mặt thâm trầm, vẫn là gương mặt đậm mạc không để lộ cảm xúc gì, trước sau như một không cho cô ta mở lời.

“Cố...”

Lúc cô gái ngồi cạnh cố gắng gọi tên Cố Tàn Thần, Hạ Nhiễm ngoái đầu nhìn người đàn ông đứng sau mình, đặc biệt hiện ngang đẹp trai nói: “Nếu cô thích chỗ này như vậy, liền để cho cô ngồi”.

Sau đó ánh mắt lạnh đậm của anh giao với tầm mắt Hạ Nhiễm, vì thế cũng trở nên nhu hòa hơn, cúi người kéo tay cô, nhẹ giọng nói: “Chúng ta về nhà đi!”

Chúng ta về nhà, chỉ vờn vờn một câu nói này liền khiến vẻ mặt của cô gái bên cạnh trắng bệch, thật lâu sau cũng không hồi thần được.

Hạ Nhiễm cầm tay to của Cố Tàn Thần, đứng lên, thân mật nói: “Được”.

Nửa giờ sau, Hạ Nhiễm ngồi trên thảm trong phòng khách, đưa mắt nhìn Cố Tàn Thần đang bận tối mắt thu thập hành lý nhưng dáng vẻ vẫn rất thông dong, một lúc là quần áo của cô, một lúc lại là đồ vệ sinh cá nhân, cuối cùng cũng giải quyết sau hai vali hành lý lớn, lúc này mô hôi đã đầy trên tây phục của anh.

anh tùy ý mặc áo len đan màu xám, quần trắng mềm, đây cũng là lần đầu Hạ Nhiễm nhìn bộ dáng nhân nhả của Cố Tàn Thần. Lúc anh ra khỏi phòng ngủ, Hạ Nhiễm hí hóp mắt nhìn anh. Ánh mắt cô lơ đãng uể oải lại có vẻ nghiêm túc tùy ý, anh nhìn thấy vậy trong lòng không khỏi nao lòng lên từng cái.

Khóe môi anh khẽ cong, không chút dè dặt nhìn về trước, bàn tay to ôm cô từ dưới đất bế lên, chân dài đi vài bước liền vào phòng ngủ.

Động tác của Cố Tàn Thần khiến Hạ Nhiễm không khỏi vội vàng ôm lấy vai anh, cô sợ hãi chỉ có thể gọi: “này, này, Cố Tàn Thần, đặt em xuống”.

Dù Hạ Nhiễm giãy dụa thế nào cũng chỉ giống như người cật mạnh, bị Cố Tàn Thần ôm vào trong ngực ngoan ngoan bị anh bế vào phòng ngủ. Ngũ quan sắc nét của anh như phóng đại trong mắt cô, hormone trong cơ thể giống như bão tố gào thét, khiến cô xúc động muốn ngửa cổ cắn lên yết hầu anh.

Hạ Nhiễm không dám dùng lực, chỉ dùng sức một chút.

Nam nhân đi tới trước phòng ngủ, đầu gối căng thẳng, lông mày nhíu lại một chỗ. anh nhắc chân dùng lực đá cửa phòng, một tiếng vang to lên rồi lại

đóng cửa lại.

Hai tay anh ôm lấy cô đột nhiên siết chặt, bẻ cô đứng bên giường lớn. Xem ra kiếp trước anh thật sự thiếu nợ cô mà, dễ như vậy đã câu lên dục vọng của anh.

Ôm lấy cô tỉnh táo một hồi, Cố Tần Thần lại không nói gì ném người trong ngực xuống giường, chuẩn xác khiến cô nằm giữa giường lớn.

Hạ Nhiễm, vậy mà lại có vận cứt chó, tư thế đúng chuẩn nằm giữa giường lớn. một giây sau, thân thể nam nhân khẽ động, cô lấy chân mềm bọc lại lần qua một bên, chưa gì đã bị bàn tay to ôm về.

“Đừng lộn xộn, ngủ với anh”.

Cố Tần Thần có vẻ rất mệt mỏi, nhắm mắt nằm một bên, lại kéo chân cô đang đắp đắp lên người mình. Cánh tay thon dài của anh không quên ôm lấy cô, Hạ Nhiễm lại giống như đứa nhỏ không nghe lời, nhích tới nhích lui trong lòng anh.

cô ghé vào trên ngực anh, dùng sức hít hít mùi thơm trên áo, một trận thơm ngát. Hạ Nhiễm giờ tay sờ sờ sợi tóc có chút ướt, hẳn là anh vừa mới tắm qua.

Đuôi lông mày anh hơi động, đôi mắt mê người mở ra, cúi đầu, chuẩn xác căn lên tai cô nói: “Em còn dám động nữa, anh liền “động” em”.

một câu này quả thật vô cùng có hiệu lực, Hạ Nhiễm ngoan ngoãn không nhúc nhích tùy ý anh ôm cô.

Có điều tay chân không động, miệng lại động. cô nói: “Cố Tần Thần, cô gái đó có phải bạn gái cũ của anh không”.

Cố Tần Thần không nói, mày nhều lại.

Hạ Nhiễm lại tiếp tục lảm bảm: “thật ra nếu anh không tới, em cũng có thể ứng phó được mà”.

“Em sẽ nói với cô ta, anh không những có tiền lại đẹp trai, còn chính là thích cô gái trẻ tuổi, tiểu cô nương xinh đẹp. Ai, đáng tiếc em vừa trẻ lại vừa đẹp”.

Lúc Hạ Nhiễm nói câu này, khóe môi cong cong, thật sự lúc đó cô nghĩ như vậy, nhưng cũng không tự luyến tới nỗi nói ra.

“Ừ”.

anh rút cuộc đáp lại một câu, tay ôm cô cũng thêm dùng sức.

Lúc anh nhắm mắt lại, lại hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, bình tĩnh nói: “anh liền thích em”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Lần Sau Trước Khi Hôn, Nhớ Đánh Răng!

Edit: tart_trung

Có người từng nói, thích là một loại cảm giác, chỉ có ba mươi ngày, quá ba mươi ngày còn nhớ tới nghĩ đó, thì đó là yêu.

không cách nào khác, anh yêu cô rồi.

Mấy lời như anh yêu em, anh vẫn giấu ở đáy lòng. không nói ra không có nghĩa là không có, chỉ là anh sợ sau khi nói ra rồi, cô sẽ bị anh dọa sợ.

Tình yêu mạnh như hổ, ngón sạch không chỉ có cơ thể, mà còn cả tâm trí.

Lúc này, một câu “anh thích em”, nếu thật chỉ có ba mươi ngày, vậy chính là yêu.

*****

Hạ Nhiễm nhìn Cố Tần Thần nhắm chặt hai mắt, hai hàng mi của anh so ra còn dài và đen hơn cô, ánh mắt cô đảo qua gương mặt đẹp trai của anh, cô hơi mím môi, thậm chí có loại cảm xúc thích thú khó nói thành lời.

Hô hấp nhàn nhạt, hình như anh đã ngủ.

cô khẽ xoay người, lưng cong cong đưa lưng về phía anh, chậm rãi khép mắt lại. Khóe miệng Hạ Nhiễm cong lên, mơ mơ màng màng cùng người đàn ông sau lưng tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm đó, hai người ngủ rất ngon, lúc Hạ Nhiễm tỉnh lại thì trời đã tối đen. Căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ có ánh đèn vàng nhỏ nơi đầu giường, ánh đèn dịu dịu không khiến người ta bị chói mắt. cô muốn bỏ chăn mỏng trên người ra, mới giờ tay liền bị người ta nắm lại. cô ngẩng đầu, chẳng biết Cố Tàn Thần đã dậy từ lúc nào, đang chống cằm nhìn cô.

anh mặc áo len đen màu xám, vạt áo có chút uốn nếp, buông lỏng tản ra dọc trên thân anh, đôi mắt anh khép hờ, cầm tay cô để trên ngực anh, thay cô kéo chăn ra, lòng bàn tay to lớn lại lần nữa chụp lên bàn tay nhỏ.

Hạ Nhiễm vừa mới tỉnh ngủ, vẫn còn có chút bực bội. cô xoay nửa người đi, đối mặt với anh, tiện thể thu tay lại. cảm giác được Hạ Nhiễm dùng sức, Cố Tàn Thần dứt khoát để mặc cô đùa nghịch, anh tưởng rằng cô muốn rút tay ra, lại không nghĩ tới cô chôn mặt trên mu bàn tay anh, cọ qua cọ lại.

“Ngủ ngon không?”

Hầu kết Cố Tàn Thần khẽ động, giọng nói trầm thấp nam tính. Có lẽ là vì mới ngủ dậy, giọng anh có chút khàn khàn.

Đầu cô cọ qua cọ lại trên tay anh, một lúc sau Hạ Nhiễm vẫn không nhin được ngáp một cái, rồi mới gật gật đầu, thấp giọng trả lời: “Ngon”.

Tối qua hôm ngủ rất ngon, cho dù không có ngủ trưa, chỉ cần không mệt mỏi quá cô vẫn có thể giữ tinh thần sáng khoái cả ngày. Vốn cô chỉ muốn nằm với Cố Tàn Thần một lát, kết quả còn ngủ ngon hơn anh, khóe mắt liếc nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, đã bảy giờ tối rồi. Đây là ngủ nguyên một buổi chiều sao?

Lúc Hạ Nhiễm ngáp, lông mày nhú lại một chỗ, ngay cả khóe mắt cũng có chút nước, nhìn qua thật giống con mèo nhỏ ngủ sao cũng không thấy đủ. Cố Tàn Thần nhìn nhìn, đáy lòng khó mà che dấu yêu thích, dùng năm ngón tay niết mặt cô, trầm giọng nói: “Ừ, anh cũng ngủ ngon”.

anh chỉ tỉnh dậy sớm hơn cô hai mươi phút, lúc mới tỉnh dậy liền lập tức mở đèn đầu giường, sau đó là thấy ngay gương mặt yên bình đang ngủ của cô, chút bực tức vì bản thân ngủ quên đã tan thành mây khói. anh cứ vậy chống cằm, điều chỉnh tư thế nhìn cô ngủ khoảng hai mươi phút. không thể không thừa nhận, tư thế ngủ của Hạ Nhiễm thật xấu, trong thời gian ngắn như vậy, anh đã phải giúp cô đắp chăn lại ba lần, bởi vì cô có tướng ngủ chẳng nằm yên được.

Cố Tàn Thần nghĩ nghĩ, gương mặt có chút tươi cười nhẹ, dịu dàng như nước. anh không kìm lòng được nhìn thẳng vào mắt Hạ Nhiễm, môi anh nhất thời bao phủ lấy đôi môi đỏ mọng mê người của cô.

Đôi mắt hơi nhắm lại, đôi môi hai người trần trọc, thân mình lại bị người đẩy ra. Tay Hạ Nhiễm để trên ngực anh, đôi mắt trong suốt nhìn anh chăm chú, hàng mi cau lại, có chút không vui nói: “đi đánh răng trước đi”.

không sai, giọng điệu của cô còn có chút ghét bỏ nữa.

Hạ Nhiễm vừa nói xong, vẻ mặt vui vẻ của Cố Tàn Thần đã cau lại. anh vốn là người trầm ổn bình tĩnh, bây giờ cũng không thể giữ được vẻ đạo mạo đó nữa. Khóe miệng anh cong xuống, sau đó trầm mặc buông người trong ngực ra, không nói tiếng nào đứng dậy đi nhanh vào phòng tắm. anh để lại bóng lưng rộng lớn, lại khiến người ta khó phát hiện ra bóng lưng đó có chút run rẩy.

anh dừng bước trước cửa nhà tắm, mỗi bước Cố Tàn Thần bước đi lại khiến Hạ Nhiễm vui vẻ thêm một phần, anh đứng lại, xoay người lại liếc nhìn cô một cái. Ánh mắt dừng dần lại mang theo mấy phần cảnh cáo, Hạ Nhiễm thu được chỉ thị lập tức né tránh, cô sợ bản thân một giây sau liền không nhin được mà cười ha hả.

Lúc Hạ Nhiễm ngoái đầu lại nhìn, anh đã biến mất sau cánh cửa, chốc sau lại vang lên tiếng nước từ phòng tắm truyền tới.

Hạ Nhiễm ở trên giường cười một mình một lúc, sao đó mới phát hiện điện thoại của cô bị Cố Tàn Thần để ở một bên giường. Lúc mới trở về cô liền bị Cố Tàn Thần ném lên giường, còn chưa kịp nhớ tới nói, cô lấy điện thoại, nhìn sơ qua liền thấy có mấy tin nhắn chưa đọc, có của Cố Tàn Thần, cha mẹ, còn có của La Xuyên.

Điện thoại chưa được sạc đầy pin, nhưng rõ ràng lúc này thừa dịp mọi người nói chuyện cô có xem microblog, trong đó có một người theo dõi có tên đặc biệt, nhà tư bản.

Chỉ nhìn tên thôi, Hạ Nhiễm có thể đại khái đoán được thân phận của người này. Quả nhiên, ở trong những bình luận trên microblog của cô, người lên “Là tôi” chính là “Nhà tư bản”.

Mí mắt cô giật giật, mím môi, thật đúng là Cố Tàn Thần không biết xấu hổ, ngay cả microblog cũng lấy tên cá tính thế này.

cô nhất thời điểm tay vào xem nhà của anh, chỉ có một bài đăng duy nhất.

“ông trời không cho mình, cho dù mười ngón tay nắm chặt thế nào, cũng sẽ vụt mất; đã là của mình, cho dù thất thủ bao nhiêu lần, đều sẽ có được”.Chỉ đơn thuần đăng lên, không nói gì thêm, cũng không có bình luận nào.

cô nhìn thời gian, là hôm cô gặp Giản Ngôn.

Hạ Nhiễm có thể tưởng tượng Cố Tần Thần ngồi trong phòng làm việc của mình, lấy điện thoại ra lướt microblog, biểu tình lúc đó thật khó mà hình dung được.

cô bỗng nhiên nhớ tới, Cố Tần Thần có một đôi tay rất đẹp, anh thường cứ thế mà nắm lấy tay cô.

Thậm chí, cô còn nhớ tới lúc ở trong bệnh viện, mười ngón tay đan xen nắm chặt vào nhau, lúc đó anh bị bệnh, tay có chút lạnh, lại bởi vì mồ hôi mà dần trở nên ẩm áp.

cô không còn tâm tình chơi điện thoại, liền lấy điện thoại ra sạc điện, thờ sâu, sững sờ nhìn chằm chằm cánh cửa đang đóng, mãi tới khi anh đi ra ngoài.

Sau khi rửa mặt xong, Cố Tần Thần nhẹ nhàng khoan khoái đi về phía cô gái nhỏ đang ngồi trên giường, tầm mắt quen thuộc chạm vào nhau, Cố Tần Thần còn chưa đứng vững, Hạ Nhiễm đã vội vã từ trên giường nhảy lên.

Con xúc động khiến cô lập tức từ trên giường nhảy lên, ngồi chồm hổm bên mép giường, hai tay treo trên cổ Cố Tần Thần, cả người không chút nào an phận quẩn lên người anh.

Đối với hành động bất ngờ này của cô, Cố Tần Thần chỉ thất thần trong chốc lát, rồi phản ứng lại rất nhanh, dùng tay đỡ lấy eo cô, phòng ngừa cô không cẩn thận bị ngã. Vì phối hợp với chiều cao của cô, anh còn cố gắng khom người xuống.

Lúc Hạ Nhiễm đứng dậy, cũng quảng luôn điện thoại ra đằng sau, một tay ôm lấy cổ anh, tay còn lại đặt trên ngực anh, còn đầu thì chôn trong ngực Cố Tần Thần, dùng sức hít lấy mùi thơm trên người anh, đầu mũi có chút chua xót, lại chậm chạp mỉm cười cảm động nói: “anh đánh răng rồi?”

Trái tim Cố Tần Thần đập bang bang mạnh mẽ, lồng ngực vì hít thở mà nhấp nhô lên xuống. Cố Tần Thần ôm cô, giọng nói có chút không tự nhiên, trầm thấp mà nhục cảm. anh bỏ một tay đang ôm cô ra, nâng gương mặt người trong ngực lên, không có trả lời mà trực tiếp dùng hành động đáp trả. Nụ hôn say đắm, hai đôi môi thân thiết khóa lại.

không phải nụ hôn nhẹ nhàng như nước, cũng không phải mãnh liệt thâm tình, mà là có chút ẩm áp, lại có chút giống như xâm chiếm lãnh địa, anh chậm rãi chiếm cứ răng và môi cô, môi miệng quăn quýt truy đuổi lẫn nhau.

Cuối cùng không biết ai là người rời môi trước, Hạ Nhiễm đỏ mặt dán mặt lên ngực anh thở gấp. cô chỉ cảm thấy tâm ý hoảng loạn, trái tim không ngừng đập loạn nhịp, ngay cả tay đang bám lấy người anh cũng có chút mềm nhũn không còn sức lực.

Cố Tần Thần hạ mắt nhìn cô, đôi mắt mê ly lấp lánh vẫn nhìn chằm chằm biểu cảm trên mặt Hạ Nhiễm, anh hơi cúi đầu, hô hấp hỗn loạn thờ trên mi mắt cô.

Hạ Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy anh bình thản cười với cô một chút, nhũn mảy nhẹ nhàng nói: ‘Lần sau trước khi hôn môi, nhớ đánh răng trước, hử?’

một câu nhẹ nhàng, lại chậm rãi hử một tiếng, Hạ Nhiễm nhất thời quên luôn chút rung động mới rồi, còn có ngượng ngùng sau nụ hôn kịch liệt ban nãy. Đôi mắt bỏ câu từ to, nhìn chằm chằm vẻ mặt bình thản của Cố Tần Thần, khiến cô hận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

một thời gian rất dài sau đó, Cố Tần Thần trong lòng Hạ Nhiễm là người không hiểu phong tình, một chút cũng không hiểu.

Vậy cho nên, mỗi khi nhóm bạn có bình chọn người nào không biết lãng mạn là gì, Hạ Nhiễm đều yên lặng cho Cố Tần Thần một phiếu. Tuy rằng, lúc nào cũng chỉ có một phiếu.

Tiếp theo đó cả người cô liền bị nhấc lên, cả người treo lên đầu vai Cố Tần Thần, sau đó bị anh mang vào phòng tắm. Dưới ánh màu vàng ẩm áp, cái gương sạch sẽ trong phòng tắm đọng hơi nước, vậy mà vẫn có thể nhìn rõ bóng dáng hai người.

một cao một thấp, một nam một nữ.

Người đàn ông diện mạo tuấn tú này thích ý tự cạo râu, còn cô gái đứng cạnh anh ta, một tay cầm bàn chải đánh răng, miệng đầy bọt đang lăm bắm gì đó, bọt nước phun lên mặt kính.

Cố Tần Thần lau mặt sạch sẽ, lấy khăn lông lau sạch cả mặt kính, rồi đứng đó hứng thú nhìn Hạ Nhiễm cúi đầu súc miệng. CHờ cô dùng khăn lau mặt sạch sẽ, anh mới lại lần nữa lấy khăn bông mới giúp cô lau khóe miệng.

Vừa lau vừa ung dung trầm tĩnh nói: “Biểu hiện không sai, cho em phần thưởng”.

Phần thưởng nói tới liền tới, Hạ Nhiễm mới ngẩng đầu, liền bị anh hôn nhẹ một cái.

“Ừ, thật thơm”. Người tặng thưởng rất hài lòng, vô cùng hài lòng mà sờ sờ khóe môi, đuôi lông mày hơi nhếch lên, giọng điệu cũng cao hơn không ít.

Người bị tặng phần thưởng, về mặt tức giận nhìn chằm chằm nam nhân đang cười ẩm áp trước mặt, muốn nói lại thôi, đáy lòng tràn ngập lửa giận. cô hoàn toàn quên mất hành động lúc trước của mình, chỉ nhớ cô bị anh chê cười, còn bị chiếm tiện nghi.

Tay lớn của Cố Tần Thần giơ lên, định ôm cô ra khỏi phòng tắm, bàn tay to quơ quơ trước mặt cô hai lần, mím môi, lời nói sâu xa: “Còn nhìn chưa đủ sao? Sau này đều là của em”.

Lời nói có bao nhiêu bạo dạn, còn có rất hùng hồn nữa.

Hạ Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi nói: “thật không biết xấu hổ”.

Có điều, bộ dáng anh khi cười thật sự rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tần Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hạ Tiểu Thư, Em Phải Cố Gắng Quý Trọng Anh

Edit: tart_trung

Ngay đêm đó, sau khi nhận điện thoại của Tiêu Sơn, Cố Tần Thần liền vào phòng ngủ thu xếp hành lý, động tác rất nhanh nhẹn, Hạ Nhiễm ngồi ở đầu giường hỏi anh: “anh chuẩn bị đi đâu?”

Cố Tần Thần tùy tiện lấy một cái áo sơ mi mặc lên người, không nhanh không chậm cài nút, sau đó giơ tay xoa xoa đầu cô, rất kiên nhẫn giải thích: “đi công tác ở thành phố A”.

cô khoác hai tay lên giường, mở to mắt nhìn anh, nhìn một hồi trong lòng thấy ấm áp hơn hẳn. Cố Tần Thần còn chưa cài xong nút áo cuối cùng, cứ thế hôn xuống mắt cô: “Chờ anh về, hử?”

anh hiện tại thật sự không muốn xa cô, một ngày hai ngày, cái cảm giác không thể gặp được cô, lại lo nghĩ xem cô có phải cũng sẽ nhớ anh như anh nhớ cô không.

Hạ Nhiễm mỉm môi, nhìn anh, lắc lắc đầu giúp anh cài nút áo trên cùng, sau đó còn không quên vuốt vuốt cổ áo anh, nói: “Được”.

Cố Tần Thần trước khi rời đi còn không quên hôn lấy hôn để, thật sự là vì Hạ Nhiễm hỏi anh, anh mới xách hành lý ra sân bay với Ninh Viễn.

*** ** *

Thừa dịp Cố Tần Thần đi công tác không có nhà, Hạ Nhiễm đi làm rồi tranh thủ thời gian gọi cho La Xuyên, muốn uống bữa trà chiều với cô ấy, nhưng La Xuyên lại nói cô ấy đang ở thành phố A, đợi cô ấy về thành phố C sẽ gọi lại.

Trong điện thoại, La Xuyên hỏi cô có phải cô với Cố Tần Thần sống chung hay không?

Hai chữ “Sống chung” từ miệng La Xuyên nói ra, Hạ Nhiễm vẫn hơi sững sốt, ngụm trà đen mới ngậm vào miệng chưa kịp nuốt đã phun ra, may là cô nhanh tay lẹ mắt đẩy ghế dựa phía sau ra, mới không phun nước lên bàn làm việc của mình.

cô cầm khăn tay Lâm Khả đưa qua lau miệng, còn ho khan một cái.

Lâm Khả ngồi bên cạnh thấy sắc mặt Hạ Nhiễm đỏ bừng, không khỏi mỉm môi cười khê, bàn tay nho nhỏ xinh đẹp cầm đồ uống nóng trên bàn, uống một ngụm, lại hỏi: “Ông chủ gọi chị sao?”

Cánh ánh mắt “Tôi hiểu mà” của cô ấy thật khiến tâm lý Hạ Nhiễm không ổn định, cô vội lấy điện thoại di động đi vào toilet, vừa đi vừa nhỏ giọng nói: “Tên tiểu tử Tiêu Sơn kia nói gì với cậu hả?”

“Bởi vì anh ấy suốt ngày rảnh rỗi không làm gì, đi khắp nơi tìm việc”. Nhắc tới Tiêu Sơn, giọng La Xuyên có chút ghét bỏ, nhưng gương mặt ở đầu bên kia điện thoại lại có chút vui sướng không giấu được.

Hạ Nhiễm nhất định không biết được Tiêu Sơn rảnh rỗi thế nào. Từ sau khi cậu ta biết Cố Tần Thần và Hạ Nhiễm ở chung, liền cuộc một ván với đám bạn, cuộc xem khi nào Cố Tần Thần ăn sạch Hạ Nhiễm. Bằng hiểu biết của cậu ta với hai người này, Tiêu Sơn tự chắc chắn sẽ thắng được ván lớn trong nửa tháng.

Nửa tháng, nếu Cố Tần Thần thật sự bá vương ngành thượng cung, ván bài này cậu ta thắng rồi. Nhưng nếu Cố Tần Thần không “cảm thú” như cậu ta nghĩ, vậy cậu ta có thể lấy cái này mà cười nhạo Cố Tần Thần không đủ hấp dẫn. Suy đi nghĩ lại, Tiêu Sơn cảm thấy dù thế nào mình cũng thắng.

“không phải cậu ta bị Cố Tần Thần phái đi phụ trách công trình ở thành phố A sao? Hôm qua Cố Tần Thần cũng qua đó, xem ra là có chuyện rồi”. Hạ Nhiễm lúc này cũng không biết làm sao Tiêu Sơn biết chuyện cô và Cố Tần Thần ở chung, chị là thuận theo lời La Xuyên mà chuyển đề tài.

La Xuyên nói: “Đúng rồi, nghe nói công trình mới làm được một nửa, người phụ trách của đối tác đột nhiên nói bỏ không làm nữa. Bên Vạn Hào vì thế nhất thời bị loạn, người cũng bên đó cũng không có tâm tư đi quản”.

Hạ Nhiễm nghe xong, không tự chủ mở vòi rửa, một tay nghịch nước, còn hỏi nhỏ: “Xem ra là chuyện rắc rối lớn rồi”.

Hình như La Xuyên có chuyện gấp, cũng không nghe xem Hạ Nhiễm nói gì, liền nói cô ấy phải cúp điện thoại. Hạ Nhiễm cầm điện thoại di động về bàn làm việc, mới nghĩ tới chuyện ngày hôm qua Cố Tàn Thần xuống máy bay cũng không gọi cho cô. cô không có việc gì liền nghịch máy tính, một hồi lại không kiên nhẫn nhắn tin cho anh, tin nhắn chỉ có ba chữ.

Là tên của anh.

Nhắn tin xong rồi, hai tay cô cầm điện thoại giống như cầm bảo bối, cẩn thận dè dặt, cô nhìn chăm chăm điện thoại không có chút dấu hiệu nào là sẽ rung lên một hồi. Nửa ngày trôi qua, vẫn không có tin nhắn lại.

Mấy ngày hôm trước hai người ở chung một chỗ, thời gian trôi qua rất nhanh, cho nên Hạ Nhiễm không khỏi cảm thấy ngày trôi qua rất tự nhiên.

Mỗi ngày giống như những đôi vợ chồng khác. Hai người thường xuyên một người nấu cơm một người rửa chén, không thì một người tắm rửa một người xem ti vi. Bây giờ trong phòng chỉ có mình cô, bóng đêm dần lên khung cửa khiến cô có chút mất mát. cô xem truyền hình một lát, lại cảm thấy không có gì thú vị. Ánh mắt vẫn đề ý tới điện thoại như cũ, cô nghịch nghịch màn hình điện thoại, vẫn không có phản ứng gì.

Mở ra đóng vào điện thoại tới lần thứ tám, Hạ Nhiễm quyết tâm gọi cho Cố Tàn Thần.

Điện thoại đang gọi đi, Hạ Nhiễm nín thở chờ đợi, trong điện thoại truyền tới tiếng máy bận khiến cô nhìn không được cảm thấy có chút mất mát, trống rỗng. Nhớ nhung như nước, cuộn cuộn như sóng tràn tới, tràn vào trong lòng cô, không ngừng dâng lên.

Rất kỳ lạ, cảm giác nhớ nhung một người này thật sự xa lạ. đã từng có một khoảng thời gian Hạ Nhiễm đọc mấy tác phẩm tình yêu thời xưa của Quỳnh Dao, cô cảm thấy khó hiểu, đối với mấy loại nhớ nhung của nam nữ chính, tình cảm một ngày không gặp như cách ba thu mà sách miêu tả, cô chưa từng nghĩ nó sẽ xuất hiện trên người mình.

Nhớ tới gương mặt anh, vô thức gọi tên anh, lại nhớ tới bóng dáng anh.

Hạ Nhiễm tắt ti vi đang ồn ào, lấy điện thoại soạn tin nhắn, lại gửi cho Cố Tàn Thần, lần này tin nhắn nhiều hơn một chữ, triền miên lạ thường.

“Em nhớ anh”.

Hạ Nhiễm yên lặng ngồi một lúc, cảm giác mệt mỏi liền đánh úp lại. cô lười vào phòng, trực tiếp ngủ trên ghế sofa. Xưa nay Hạ Nhiễm luôn rất dễ ngủ, vừa nằm xuống liền ngủ luôn. Thế cho nên không lâu sau, điện thoại cô cầm trong tay rơi xuống thảm, hơn nữa không ngừng rung lên, mà bản thân cô lại không biết gì cả.

Đón máy bay đi suốt đêm trở về, xe vừa dừng lại ở dưới lầu tiểu khu, Cố Tàn Thần vội vã xuống xe, ngay cả động tác nhận lấy hành lý mà trợ lý đưa qua cũng nhanh nhẹn khác thường.

Thang máy đang đi lên tầng chín, khoảng cách nhìn như rất gần, nhưng người ở trong thang máy lại cảm thấy quá xa. Thang máy dừng lại, anh bước nhanh ra ngoài, đứng ở ngưỡng cửa chuẩn bị mở cửa, lại phát hiện lúc anh đi công tác đã quên mang chìa khóa.

Cố Tàn Thần lấy di động gọi cho Hạ Nhiễm, liền tiếp mấy cuộc đều không có ai nhấc máy. trên trán Cố Tàn Thần đã có mồ hôi, anh liên tục ấn chuông cửa, điện thoại trên tay lại không ngừng gọi cho cô.

Ngoài cửa liền tiếp vang lên tiếng lục cục, Hạ Nhiễm đột nhiên bừng tỉnh, cả người ngồi dậy trên ghế sofa. cô xoa xoa đôi mắt lim dim, nhìn cửa lớn đột nhiên bị ai đó mở ra.

Ở cửa lớn có hai người đang đứng, một người đang cầm dụng cụ, có lẽ là chuyên gia mở khóa, còn một người đang cầm điện thoại di động, mặc âu phục rất điển trai, cặp da màu đen còn đang bị tùy tiện để dưới chân, người đàn ông này cứ đứng như thế, không nhúc nhích nhìn cô chăm chăm.

“Cố Tàn Thần”.

cô ngồi ở sofa, về mặt đồ đạc không xác định gọi tên anh.

Áo khoác Tây màu đen, áo lót trắng bên trong thoáng thơm vô cùng, cravat màu đen lại càng khiến anh thêm lóa mắt. Đôi môi mím lại lãnh khốc vô tình, cô nhìn thấy trong mắt anh có chút hoảng loạn, đây là lần đầu tiên Hạ Nhiễm thật sự nhìn thấy vẻ kích động đang được Cố Tàn Thần cố gắng dấu đi.

Lúc này anh vừa mới nghĩ, nếu như không thấy cô ở trong phòng, anh liền gọi cho cảnh sát. Bởi vì một câu “Em nhớ anh” của cô, anh mới ở trong phòng họp ra liền như vô ngựa không dừng mà đặt vé máy bay về trong đêm. Làm một người đàn ông, điều anh có thể cho cô chỉ có như vậy, khi cô nhớ anh, anh liền xuất hiện bên cạnh cô.

Xuống khỏi máy bay, anh gọi cho cô mấy chục cuộc cũng không có ai bắt máy.

Ba mươi năm nay Cố Tàn Thần chưa từng sợ hãi điều gì, ngoại trừ mất đi cô. anh không dám nghĩ tới, một ngày nào đó khi anh không ở bên cạnh cô, bộ dáng bị tổn thương của cô.

Cố Tần Thần để mặc thợ mở khóa làm việc của mình, anh cầm hành lý trên tay, đi nhanh vào phòng. Đứng ở bậc thềm, lúc này Cố Tần Thần mới đứng vững được, Hạ Nhiễm cũng chạy tới chỗ anh. cô dụi dụi mắt, lại lần nữa xác định bản thân không nằm mơ.

rõ ràng mới hai ngày không gặp, lại giống như không quen biết vậy. cô vươn tay ôm lấy eo anh, ngẩng đầu hỏi: “Cố Tần Thần, anh về khi nào thế?”

Cố Tần Thần bỏ hành lý xuống, thuận thế ôm lấy cô, áo trong của anh đầm mồ hôi, hơi thở hỗn hển hỏi: “Em không nghe điện thoại của anh?”

Hai người bọn họ đều giống nhau, chỉ cần đối phương không nghe điện thoại của mình, liền cảm thấy rất khó chịu. May là, ngoại trừ việc không nghe điện thoại, anh còn có thể trực tiếp về gặp cô; may là, cô còn ở đây chờ anh.

Hạ Nhiễm kiễng mũi chân, cảm gối lên vai Cố Tần Thần, cảm nhận hơi nóng trên người anh, đôi mắt ngẩn ngơ nhìn mồ hôi lăn dài trên cổ anh, lỗ mũi chưa xót nói: “Em ngủ”.

“thật xin lỗi, Cố Tần Thần”.

Thanh âm mềm mại ngọt ngào, thân thể Cố Tần Thần run nhẹ, ánh mắt quét tới phòng khách gọn gàng sạch sẽ, nhất thời mọi mệt mỏi và lo lắng đều tan thành mây khói. anh giữ tay ôm lấy gáy cô, trầm giọng nói: “Em không sao là tốt rồi”.

Cố Tần Thần thở dài thật sâu, tâm lý hoảng loạn vào lúc được ôm lấy cô, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Thợ sửa khóa còn đang ở ngoài cửa, hai người này lại không chút ngưng ngừng mà ôm lấy nhau. Mãi tới khi thợ sửa khóa cảm thấy bản thân phải về rồi, mới không bình tĩnh được khụ khụ hai tiếng. Cố Tần Thần liền buông Hạ Nhiễm ra, nhưng tay vẫn nắm chặt tay cô, giữ cô đứng bên cạnh anh.

Chờ Cố Tần Thần kiểm tra khóa cửa được ổn tốt rồi, lại trả chi phí cho người ta, thợ sửa khóa dọn dẹp dụng cụ mang đi, chào bọn họ về nhà.

Đêm hôm khuya khoác lại bị Cố Tần Thần gọi tới cũng thật không dễ cho người ta. Hạ Nhiễm và Cố Tần Thần đưa thợ tới thang máy, còn bị người ta dằn dò nhớ trân trọng người bạn trai này, anh ta rất tốt.

Hạ Nhiễm cong khoe môi, nhìn nhìn Cố Tần Thần vẫn đang nắm chặt tay cô, vẻ mặt mệt mỏi, khoe miệng anh lại nhẹ nhàng cong lên, như có như không, giống như đang cười vậy.

Mãi tới khi về nhà, Cố Tần Thần đóng cửa lại, một bên tháo cravat, một bên ôm lấy eo Hạ Nhiễm, thanh âm kéo dài nói: “Hạ tiểu thư, em phải biết trân trọng anh”.

Hạ Nhiễm ngáp một cái, giống như không nghe thấy gì, tiếp tục đi vào phòng trong.

Cố Tần Thần lập tức vươn tay ra, ngón tay thon dài kéo lấy cổ áo Hạ Nhiễm, kéo cô đi theo anh: “Đêm nay anh sẽ dạy dỗ em thật tốt”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: 61: Cố Tiên Sinh, Cầu Hôn Đi

Edit: tart_trung

Đời sống tinh thần cũng như đời sống bình thường, có thờ ra cũng có hít vào.

Linh hồn muốn hấp thụ một linh hồn khác có cảm tình phong phú với mình, sau đó lại lấy cảm tình của bản thân đưa cho người đó.

Giữa người với người nếu không có quan hệ mỹ diệu này, tâm liền không có cách nào sống sót: nó thiếu không khí, sẽ gặp khó khăn, rồi khô héo.

---- tác giả Pháp – Honoré de Balzac

Bóng đêm cô quạnh lúc này lại ảm đạm mê ly, lúc này những ánh đèn trong các căn phòng của thành thị cũng đã tắt nhiều. Đêm khuya còn lại tĩnh lặng, phủ sự im ắng xuống thành phố.

Mà trong một căn phòng nhỏ, ánh sáng vàng ấm chiếu trong phòng ngủ, trên giường trắng lớn có hai thân thể quấn vào nhau. Phóng mắt nhìn vào, thân thể cô gái mềm mại ghé vào thân hình cường tráng của nam nhân, tư thế như vậy khiến bọn họ chỉ cần mở mắt liền nhìn thấy đối phương. Hơi thở quấn quýt cùng chỗ, không khí nhất thời có chút ái muội, Cố Tần Thần nhìn gương mặt nhỏ tròn bóng của Hạ Nhiễm, đôi môi anh đào, anh khẽ ngẩng đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng kiêu diễm.

Hơi thở ấm áp của anh phun lên mặt cô, thân thể Hạ Nhiễm giống như không chịu nổi nóng, cô không quấy rầy anh, chỉ lặng lẽ để môi anh thám hiểm trên môi cô.

Hai cánh môi mỏng có chút lạnh không do dự áp lên môi cô. Lúc Cố Tàn Thần hôn Hạ Nhiễm thì vô cùng ôn nhu, mang theo chút dè dặt cẩn thận, cứ như vậy chậm rãi chậm rãi mà chiếm đoạt từng chút lãnh địa vốn thuộc về anh.

Tay phải anh đột nhiên nâng gáy cô lên, tay trái ôm chặt eo cô, dùng lực khiến cô và anh càng dính sát vào nhau. Nụ hôn nhột nhột cũng thêm mấy phần thâm tình, đôi môi nam nhân dẻo dai mang theo ý muốn chiếm hữu, hương vị thuốc lá nhàn nhạt và hương vị nam nhân khác biệt lập tức cũng theo đó mà tới.

anh dùng sức ôm lấy vòng hông nhỏ của cô, ngón tay thon dài xào diệu di chuyển tới trước ngực đầy đặn, nhẹ nhàng nắm bót, khiêu khích nơi mềm mại nắn cảm của cô.

Cố Tàn Thần hôn rất nghiêm túc, trần trọc cạo sát,, hầu kết cũng chuyển động theo nụ hôn, anh khép hờ mắt nhìn chăm chú về mắt hồng nhuận của cô, sau hàng mi là đôi mắt ngượng ngùng. Nụ hôn của Cố Tàn Thần không mãnh liệt như lúc này, chỉ chậm rãi hôn nhẹ lên môi cô, rồi nhân lúc Hạ Nhiễm còn đang hoang mang lại đột nhiên cắn môi cô.

Cố Tàn Thần nhìn Hạ Nhiễm nhú mày, anh bỗng nhiên cười xòa, giọng nói khàn và nhỏ như không quan tâm, nói: “Nghiêm túc một chút, nhắm mắt lại, hử...?”

anh kéo dài âm cuối, sau đó nghiêng người khiến cô áp lên người anh, môi răng giao nhau. Hai người thay đổi vị trí, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở nóng rực đập vào mặt, tiếp sau lại là một nụ hôn sâu nồng cháy.

Tiếng hít thở bên tai càng lúc càng nặng, không gian yên tĩnh tới lạ thường, trời đất xoay chuyển chỉ có lại lửa nóng liếm láp. Lúc còn học trung học, Hạ Nhiễm đã từng thuê rất nhiều quyển tiểu thuyết ngôn tình năm xu ở cửa hàng sách cũ, lật xem vô số đoạn miêu tả cảnh nam nữ chính hôn nhau, cũng vì vậy khiến cô tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh.

Có những cảnh thật khiến cho người khác hâm mộ.

Có một loại hôn, nhiệt liệt thâm tình như là “anh yêu em”, còn một loại hôn khác, cẩn thận dè dặt lâu dài, gọi là “yêu em đi”. cô luôn tin, trên đời này có một loại hôn như là khẳng khẳng một mực, hơn nữa nguyên ý bất chấp thể xác mà giao phó tinh thần cho nhau.

Mỗi lần Cố Tàn Thần hôn cô, cô đều cảm thấy mặt đỏ tai hồng, tim đập rộn ràng, từ lần đầu tiên cho tới tận bây giờ đều vậy. Có lẽ anh không biết, nụ hôn của anh dễ dàng đoạt lấy mọi thứ của cô, tất cả ngọt ngào và cả linh hồn nữa.

Liếm hôn, trầm trọc, lại liếm láp, hàng mi dài của Hạ Nhiễm run rẩy dưới ánh đèn, cô khẽ mở mắt nhìn đôi mắt mê ly của anh lúc hôn cô, si ngốc quần quýt rồi hăm sâu vào, không kiềm chế nổi. Hạ Nhiễm kim lòng không đậu vòng tay lên cổ anh, ngẩng đầu phối hợp với nụ hôn của anh.

Tình cảm giống như một cái hang không đáy, trong động là những thứ có giá trị xa xỉ như vàng bạc châu báu. Con người thiên tân vạn khổ, lấy hết dũng cảm đi vào động, lúc bạn giữa dòng hoang tàn nhật được châu báu, bạn sẽ không muốn xoay người rời đi mà lại tiếp tục đi lên phía trước, bởi vì bạn cảm thấy phía trước sẽ có càng nhiều châu báu.

Đầu óc Cố Tàn Thần lúc này hôn mê rồi, giống như bị tình cảm chiếm mất, dục vọng càng lúc càng bành trướng. anh đã từng nghĩ tới một ngày hôn cô như vậy, tay anh uyển chuyển du hành trên người cô, hơn nữa lý trí tuyệt đối không thắng nổi khát vọng trong tâm anh. Có điều, anh tự khơi mào dục vọng của mình, rồi một lần lại một lần phải tự mình nhịn xuống.

Nguyên nhân không có gì khác, đây dựa có thể bắt đầu từ dục vọng, mà dục vọng và tình yêu không phải lúc nào cũng liên quan tới nhau, đó chỉ là một loại quan hệ giữa nam nữ, hoặc là phản ứng sinh lý tự nhiên giữa người với người, không hơn. Thân thể anh khát vọng cô, nhưng tình cảm của anh cũng khao khát được cô đáp lại.

Cái hang không đáy này quần lấy, khiến anh tự đầy đọa bản thân mình.

Hạ Nhiễm nằm trên giường, nhắm chặt mắt, tay cô không có sức lực vòng qua cổ anh để mặc anh bày bố, thoạt nhìn rất đáng thương, lại thêm vài phần mê người, dụ dỗ anh từng bước mất đi lý trí.

Lòng ngực nam nhân phập phồng, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn. Cố Tàn Thần rút đi áo lót đã bị cởi nửa, âm thanh kéo xé vang lên, anh vung tay lên đem đồ bị xé tiện tay quăng tới dưới giường

Thân mình anh trần trụi, từng khối cơ bắp trên người đều rít gào, làn da nóng bỏng tới dọa người. Cố Tàn Thần duy trì chút tỉnh táo còn sót lại, hít thở thật sâu, gồng đầu lên vai cô, kiềm chế xúc động của bản thân, anh cắn nhẹ lên vai cô, giọng nói khàn khàn: “Gà cho anh được không?”

Trong phòng chỉ còn tiếng hít thở trầm trọng, cả hai người đều trầm mặc. anh ôm cô, nhẹ nhàng cẩn trọng giống như sợ bản thân đè hỏng cô, nụ hôn ướt át từng chút một quấy nhiễu tai cô, khiến cô cảm thấy có chút mát lạnh, Hạ Nhiễm lại cảm thấy toàn thân nóng bỏng như bị hỏa thiêu.

không khí và lời nói của anh thiêu đốt cả thể xác và tinh thần cô.

Nếu cô nhớ không lầm, đây là lần thứ ba Cố Tàn Thần cầu hôn cô. Lần đầu tiên là ở nhà họ Cố, anh hôn cô xong liền nói “Chúng ta kết hôn đi”. Lúc đó, giọng điệu anh rất bá đạo. Lần thứ hai, chính là lúc gặp Lý Vi ở tiệm bánh kem, anh sớm đã chuẩn bị nhẫn kim cương muốn đeo lên ngón giữa của anh, sau đó bất đắc dĩ nói: “Chờ em cảm thấy thích hợp, anh liền lấy nó xuống đeo lên ngón áp út của em”.

Còn lần này, anh cũng biết phải hỏi ý kiến cô, anh hỏi cô: “Được không?”

Ánh đèn treo lơ lửng trên đỉnh đầu lúc này có vẻ chói mắt lạ thường, cô hơi nhấp mắt lại, thuận thế tựa đầu vào hõm vai anh, hai tay tự nhiên vòng qua thắt lưng anh, đôi tay nhỏ mềm mại dán lên tấm lưng mạnh mẽ, nhẹ nhàng hỏi: “Lần sau cầu hôn, anh có thể đổi qua chỗ nào lãng mạn hơn được không?” Hạ Nhiễm nói xong liền thấp giọng cười, tiếng cười nhẹ nhàng, Tâm tình Cố Tàn Thần vui mừng, anh hơi cong môi, chớp mắt đã xoay người xuống giường, ôm người đang nằm trên giường lên, cúi đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt kinh ngạc của cô, hơi nhíu mày: “Được, bây giờ liền đổi”.

cô nắm chặt hai tay anh hỏi: “đi chỗ nào?”

“Cầu hôn”.

nói xong anh liền ôm người đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm yên tĩnh, Cố Tàn Thần đứng dưới vòi hoa sen, Hạ Nhiễm đứng trước mặt anh, nước ấm theo vòi nước xối ướt tóc hai người, lại men theo gò má mà đi xuống, chậm rãi khiến tấm mắt họ trở nên mơ hồ. Đôi mắt ướt nhẹp, nhìn không thấu, lại vẫn ẩn ý nhìn chằm chằm đối phương.

anh giơ tay lên, xoa mặt cô, cằm cổ, bả vai, lòng bàn tay như có điện du tẩu trên thân thể cô, hơi nước và động tác trên tay anh khiến suy nghĩ của Hạ Nhiễm trở nên rối loạn.

Đôi môi mỏng của cô hơi run rẩy, hô hấp có chút khó khăn: “Cầu hôn đâu?”

Cố Tàn Thần không đáp, chỉ nhìn cô, lại nhìn cô. Mắt anh đảo loạn, đôi tay vẫn đang hành tẩu trên người cô, chậm rãi di chuyển xuống dưới.

Đầu tóc và quần áo bọn họ đều ướt nhẹp, tay anh quán quanh mái tóc dài của cô, lại lặng yên không tiếng động chỉ chuyển ra sau lưng, xuyên qua lớp quần áo, cơ hồ tiếp xúc với làn da non mịn của cô.

Cảm xúc tốt đẹp lúc này khiến Cố Tàn Thần không bình tĩnh nổi, động tác trên tay cũng nhanh hơn. Quần áo của cô cứ thế bị anh nhẹ nhàng lấy xuống, quăng ở một góc của phòng tắm.

Phòng tắm sáng ngời, Hạ Nhiễm chỉ mặc đồ con, đường cong nữ tính mềm mại để Cố Tàn Thần nhìn không sót gì, cũng khiến cảm xúc của anh trở nên kịch liệt. Giống như chú hề bị lộ diện mạo thật, thân thể Hạ Nhiễm đột nhiên run lên, nhìn chằm chú người đàn ông trước mặt mình, hai tay cô vòng qua che trước ngực.

Nước từ trán Cố Tàn Thần chảy xuống, ửng hồng, anh duỗi tay đem hai tay cô để trên eo anh, cúi đầu ngậm lấy môi cô, hôn nhẹ, an ủi, trần chọc: “Em rất đẹp”.

cô rất đẹp, đẹp tới khiến anh kinh hồn mất vía, khiến anh muốn lập tức có được cô.

Hạ Nhiễm nường mắt nhìn anh dụng tâm hôn cô, giống như thương hoa tiếc ngọc, nhẹ nhàng thăm dò, lại bỗng nhiên dùng thêm sức, khiến nụ hôn càng lúc càng sâu. Chỉ trong chớp lát, cô cảm thấy hai chân mình như rời khỏi mặt đất, mà thân thể của cô trước khi ý thức được đã treo trên người anh.

Cố Tàn Thần xoay người, đặt cô trên bồn rửa mặt, thuận thế để cô người xuống. Còn anh chen vào giữa hai chân cô, anh khiến cô ngẩng đầu, đầu lưỡi liếm bên gáy cô, ngón tay không ngừng vuốt ve vành tai cô. âm thanh dè dặt, không khí đầy vẻ nhục cảm, anh cắn răng nói: “thật xin lỗi, anh không nhịn được”.

Hạ Nhiễm chưa kịp nói gì, lại không biết cô nên nói gì. Giờ khắc này cô có nói gì cũng không thay đổi được. Hai tay Hạ Nhiễm chống đỡ ở phía sau, tận lực khiến thân thể lưng lay sắp đổ của mình ổn định hơn. Dưới ánh đèn vàng ập ập, gương mặt Cố Tàn Thần cũng trở nên đậm đậm, chờ đợi cô là nụ hôn gió táp mưa rào.

Cố Tàn Thần giống như dã thú bị giam giữ thật lâu, đột nhiên phá tan lưới sắt tìm thấy tự do, một tay anh giữ lấy ót cô, vội vã hôn. anh dễ dàng kéo quần dài của cô như, như vậy còn không đủ, anh cầm tay cô để bên hông anh, lại dẫn dắt cô thuận thế đi xuống cõng bỏ dây lưng quần anh.

Cố Tàn Thần lúc này giống như giáo viên tiểu học, từng chút từng chút dạy cô tiến vào một lĩnh vực mới, học tập thứ mới.

Bỏ đi hết trói buộc của nhau, chẳng biết anh ôm cô thả lên giường lớn lúc nào. Khăn trang, sợ hãi, lại có chút hưng phấn, anh chậm rãi tiến vào thân thể cô, được một nửa lại bị Hạ Nhiễm đột nhiên kêu ngừng.

“Đau, đau, Cố Tàn Thần, anh đừng động”.

Bởi vì đau đớn, trên mặt Hạ Nhiễm giàn dụa nước mắt. cô dùng tay đánh lên người anh, lại cảm giác anh không nhúc nhích, Hạ Nhiễm khóc lên.

Hai tay Cố Tàn Thần nắm thành quả đấm, chống đỡ hai bên người cô, đôi mắt đỏ au, nỗ lực hôn môi cô, mất mũi, lại an ủi: “thật xin lỗi, rất nhanh sẽ không đau”.

“Em không muốn, không muốn...” Mây mưa trong thực tế không đẹp như tiểu thuyết, giờ khắc này Hạ Nhiễm cảm nhận rất sâu sắc, cô lắc đầu tránh né nụ hôn của anh.

‘anh cũng đau’. Cố Tàn Thần cắn răng, anh cũng muốn dừng lại, nhưng dừng không được. Nếu cách đó năm phút, có lẽ còn có cơ hội dừng lại, bây giờ

anh chẳng khác nào tên đã nằm trên dây, không thể không phóng.

Cổ Tàn Thần cúi đầu hôn nước mắt cô, động tác rất mềm nhẹ, đau đớn kích thích thần kinh, nhưng vẫn ở bên tai cô nhỏ giọng đồng dài: “Rất nhanh liền tốt”.

Lời nói của nam nhân lúc ở trên giường thật giống lời nói của phụ nữ sau khi mua một đồng đồ liền thề son sắt nói không có lần sau, hoàn toàn không có giá trị. Rất nhanh, Cổ Tàn Thần dùng một buổi tối chiến đấu, quả nhiên lực chiến đấu của người phải nhịn quá lâu thật khó để người khác tưởng tượng.

Lúc anh tiến vào thân thể cô, hôn môi cô, ngón tay thon dài lướt qua cánh tay xuống ngực, trong cổ họng Cổ Tàn Thần khô khốc, lại không ngừng hỏi cô: “Gã cho anh, được không?”

anh không biết một đêm cô lăn qua lăn lại, hôn một đường từ trán xuống mắt cá chân, lăn lộn từ trên thăm lồng lại tới trên giường.

Mãi cho đến khi anh nghe được người dưới thân nói chữ “Được” mới thỏa mãn hôn lên trán cô, lại ghé vào tai cô nói nhỏ: “Tứ mã nan truy”.

Tác giả có chuyện muốn nói: Cổ tiên sinh rốt cuộc ăn được rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cổ Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: 62: Cổ Tổng Cổ Gắng

Nếu như tình dục không thể cất cánh bay lượn với tình yêu, vậy sau khi vui sướng qua đi sẽ khiến lòng người cảm thấy hư không tổng rộng, bởi vì khuyết thiếu tình cảm nên linh hồn không thể cùng vận động

***

Đêm khuya ở London.

Ở đây xảy ra một vụ cướp ngoài ý muốn.

một người phụ nữ mang thai bị hai người đàn ông cướp túi xách, bị thương. Bên cạnh bà bầu còn có một cô gái trẻ người Trung Quốc.

cô gái trẻ người Trung Quốc này không phải ai khác, chính là Hạ Nhiễm đang du học ở London, còn phụ nữ có thai chính là giảng viên học kỳ này của cô.

Hạ Nhiễm mười tám tuổi, cuộn người trong góc tường dơ bẩn, thân thể run lẩy bẩy. Quần áo trên người cô đã nhàu bần vô cùng, gương mặt tái nhợt không có sức sống, hàm răng cắn chặt lấy môi dưới, thậm chí trong lòng bàn tay trắng nõn còn có vết máu đỏ tươi.

Cho dù như vậy, Hạ Nhiễm Cũng không khóc, cô cố gắng kiềm chế sự sợ hãi trong lòng, đôi mắt không có tiêu cự mở to, hai tay vây quanh người, móng tay khảm vào da thịt, từng chút từng chút, càng lúc càng sâu.

Mùa đông ở London rét lạnh, gió lạnh khiến tầm mắt cô thêm mơ hồ, cuối cùng chỉ có thể hơi khép mắt lại. Có một thai phụ nằm trước người cô, dưới thân cô ấy là máu tươi đỏ thẫm, không khó nhìn ra tình huống đang rất nguy hiểm.

lúc này có một người đàn ông hết như hoàng tử xuất hiện, mặc áo khoác bằng vải ni màu đen, ngẩng đầu sải bước từ trong đám đông. anh ta khép hờ mắt, không nói lời nào cởi áo khoác bọc lên người cô. Hạ Nhiễm cảm thấy ấm áp, cô nghĩ muốn nhìn mặt anh ta nhưng lại vô cùng khó khăn. Mí mắt nhắm lại liền khó mở ra.

Người đàn ông ngồi xổm bên cạnh cô, cánh tay thon dài gắt gao ôm chặt cô vào trong ngực, hơi thở nam nhân xa lạ quanh quẩn. Trong mơ hồ, cô hình như nghe thấy có giọng nói nhỏ nhẹ đang an ủi bên tai.

cô không cách nào nhớ ra được giọng nói trầm thấp của anh ta, giống như thiên sứ, chậm rãi đi vào lòng cô, trong mơ hồ nghe thấy được giọng nói thật nhỏ: “Đừng sợ, anh sẽ không để ai bắt nạt em”.

Đám người vây quanh trước bọn họ bắt đầu gọi xe cấp cứu, cũng có người chủ động xem xét tình trạng của thai phụ đang nguy hiểm trên đất.

Xe cảnh sát đã tới, người đàn ông bế Hạ Nhiễm trong lòng, đi lại nói chuyện với cảnh sát đằng trước, sau đó ôm cô đi ra khỏi đám đông. Còn chưa đi xa, hai tay Hạ Nhiễm run rẩy vây quanh vai anh ta, trán cô tựa trên vai anh ta. cô mỉm cười, sau đó ngất xỉu.

một khắc này, anh ta thật sự sợ hãi, vẻ mặt âm trầm, thân thể cao ngất vô thức run rẩy. Hai tay anh ta ôm chặt lấy cô, đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Trong bệnh viện, Hạ Nhiễm yên tĩnh nằm trên giường bệnh trắng, tiếng hít thở nhọt nhọt lại khiến người đó an tâm. Trong đêm tối, anh ta đứng trước

giường bệnh, duỗi tay để lên cái trán trơn bóng của cô, cô hạ sốt rồi.

“Em sợ” Hạ Nhiễm nhủ chặt mày, có vẻ cô mơ phải ác mộng, cả người đều rất kích động, mồ hôi theo mép tóc cô chảy xuống, một giọt, một giọt, ướt nhẹp cả gối đầu.

Người đàn ông cúi người, dán tai lại gần, rõ ràng nghe thấy cô lầm nhảm.

“Chạy đi, đừng quan tâm tôi, không thể làm đứa nhỏ bị thương”. Giọng nói cô lớn hơn một chút, thanh âm vô cùng kích động, cô vừa nói, hai tay vừa quơ loạn, không cần thận đánh trên người anh ta.

anh ta dùng tay nắm lấy cổ tay cô, đau lòng tới nhủ mày, lại dùng một tay khác áp vào gò má cô, đem hơi ấm trong tay truyền cho cô, nhẹ nhàng thì thầm: “Ta ở đây, ta ở đây”.

“Đừng sợ”. anh ta nắm tay Hạ Nhiễm, hôn nhẹ lên tay cô.

Hạ Nhiễm hình như nghe được câu nói trấn an của anh ta, vậy mà lại yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Người đàn ông nhìn gương mặt nhỏ nhỏ của cô, một tay anh ta cơ hồ có thể bao trọn, cô còn chưa hết sợ hãi, gương mặt không còn vẻ hồng nhuận, chỉ còn lại một mõi.

Chỗ nào đó trong tâm anh ta nhói đau, giống như bị thương vậy, giống như tim đang đập bỗng nhiên dừng lại, đến hô hấp cũng chờ nên khó khăn.

Đợi tới khi hô hấp Hạ Nhiễm trở nên ổn định, anh ta mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng, đến phòng cách vách trấn an thai phụ đang bị thương, lại tới một góc bệnh viện, rút điều thuốc ra châm.

Trong nhất thời, khói trắng lượn lờ quanh quẩn, trong đêm tối chỉ còn anh ta và ánh lửa lúc sáng lúc tối, lẳng lặng đứng thẳng.

Hình như là mơ lại không phải là mơ, trong mơ Hạ Nhiễm cảm thấy cô có thể nhìn thấy gương mặt của anh ta, chỉ cần đưa tay ra liền có thể bắt lấy tay anh ta, cô duỗi tay ra, người này ném điều thuốc vào thùng rác, xoay người lại lần nữa đi vào phòng bệnh.

Lúc anh ta quay người, gương mặt này bỗng nhiên trở nên thật quen thuộc. Lòng mày dày đậm, sống mũi cao thẳng, còn có đôi môi tái nhợt mà cô quen thuộc.

Hạ Nhiễm muốn gọi tên anh, nhưng cổ họng khô rát, cho dù cô nỗ lực thế nào cũng không thành tiếng. Người này đi càng lúc càng xa, chỉ lưu lại cho cô một bóng lưng thẳng tắp.

Hạ Nhiễm hơi tỉnh lại, đã có ánh sáng le lói, cô mở mắt nhìn, Cố Tàn Thần nằm bên cạnh lại trùng hợp với người trong giấc mơ.

một buổi tối, Cố Tàn Thần dùng hành động của anh chứng minh cho câu: “một lời nói ra, tứ mã nan truy”. anh muốn cô liên tục nhiều lần, từ trên giường xuống đến đất, sau đó lúc cô không thể chịu được nữa, anh vẫn hưng phấn mướn phần ôm cô đi tắm nước nóng.

Hạ Nhiễm nhớ mang máng bàn tay nóng rực của anh quét sửa tắm lướt qua mỗi tấc da thịt cô, nhẹ nhàng, chậm rãi giống như đang vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật trân quý. Ngay cả hô hấp cả hai đều trở nên rối loạn, cô cụp mắt đều anh tùy ý bày bố, toàn thân giống như không còn chút sức lực nào, sương mù ngập trong đôi mắt, cô chỉ thấy anh khẽ cau mày, nghiêm túc tắm rửa cho cả hai.

“Tỉnh rồi?” Giọng nói dễ nghe vang lên, cô mở to mắt nhìn người bên cạnh với ánh mắt lấp lánh đang nhìn cô, một tay anh làm gối cho cô, một tay khác để bên hông cô, ôm lấy cô, nửa người như vậy lấy người cô.

Hạ Nhiễm hí mắt, không nói gì, Cố Tàn Thần rút tay dưới đầu cô ra, nhỏ giọng nói: “Lại ngủ thêm lát nữa, trời còn chưa sáng”.

Cố Tàn Thần nghe thấy giọng nói của bản thân, không có run rẩy, phần nhiều là bình tĩnh.

một đêm vui vẻ, nói chính xác là một đêm vận động kịch liệt, Hạ Nhiễm đã sớm mệt mỏi lắm rồi. công gắng đầu nhìn anh, không được một lát liền mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Hạ Nhiễm ngủ không ngoan chút nào, chần chờ trắng chẳng biết đã rơi xuống đất lúc nào, Cố Tàn Thần lắc đầu, tập mãi thành quen, lại nhặt chân lên đắp lại cho cô. anh ngồi dậy, nhìn gương mặt thanh tú của cô nổi bật trên giường trắng khiến anh nhìn không được khẽ vuốt, lúc đầu ngón tay xẹt qua đuôi mày cô, khóe miệng anh không khỏi cong lên.

Cố Tàn Thần đem mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt cô vuốt lại, ngồi một hồi nữa, lại đứng dậy đi vào phòng tắm.

Ánh mặt trời sáng sớm xuyên qua cửa sổ rơi rớt trên sân, ánh nắng ấm áp len qua màn lụa mỏng mà chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

Cố Tàn Thần từ trong phòng tắm ra, mặc bộ đồ ngủ màu xanh đậm, trên tay cầm khăn lông tùy ý chà lau mái tóc đầy nước của mình. anh nhấc mắt liền thấy thân thể nhỏ nhỏ của Hạ Nhiễm đang chôn trong chăn, hai tay để ở một bên gối, thân thể ngủ hướng ra ngoài. anh đi tới gần, ngồi xổm xuống, nhìn hàng mi dài yên tĩnh vênh lên của cô.

Cố Tàn Thần mới tắm xong, toàn thân tản mát ra mùi sữa tắm thơm ngát. Đột nhiên anh lại cảm thấy cảnh tượng lúc này thật giống vợ chồng chung sống

nhiều năm, người chồng muốn gọi vợ mình thức dậy lại không nỡ quấy nhiễu giấc mơ của cô.

Rất bình thường cũng rất ảm áp.

Quan trọng là, anh rất thích.

anh thích mỗi ngày chỉ cần mở mắt, người đầu tiên nhìn thấy là cô, mà khi cô ngủ dậy liền phát hiện anh vẫn ở đây, bên cạnh cô, mặc cho gió mưa.

Cố Tàn Thần cười khẽ, lau khô đầu liền thay đồ, tới phòng bếp chuẩn bị bữa sáng cho hai người.

So với Hạ Nhiễm đang uể oải không chút phấn chấn, Cố Tàn Thần mới tắm rửa xong lại thần cảm thấy vô cùng sáng khoái, rõ ràng đều là một đêm không ngủ, lại giống như hít thuốc lắc, vô cùng phấn khởi.

Cố Tàn Thần không chỉ chuẩn bị tốt bữa sáng, còn đem đồ đặc tối qua hai người vứt trên đất nhặt hết lên, phân loại bỏ vào máy giặt. Thậm chí anh còn đem hành lý tối qua vứt ở phòng khách thu dọn lại, chỉnh sửa lại tài liệu cần dùng, trong lúc này lại có tâm thiệp hồng rút xuống chân anh.

Cố Tàn Thần cảm lên nhìn, chú rể là Tiêu Sơn, cô dâu là La Xuyên.

Về mặt đặc ý của Tiêu Sơn vẫn còn rất rõ ràng trong đầu anh.

Khó trách hôm qua lúc họp, tên nhóc này vẫn cười khúc khích, xuân phong đặc ý giống như trứng độc đặc, đừng làm quan mở lớn vậy. Cố Tàn Thần chỉ cho rằng tên đó đi gặp La Xuyên về mới thích thú như vậy, không nghĩ ngay cả thiệp cưới cũng có rồi.

Có điều, nghe Hồ An nói, cha mẹ Tiêu và cha mẹ La Xuyên vẫn chưa bàn xong chuyện lễ nghi hôn lễ. Xem ra mọi việc đều do Tiêu Sơn quyết định. Nghĩ tới việc này, khỏe miệng Cố Tàn Thần hơi cong xuống, không cho là đúng tùy tiện ném qua một bên. anh hơi khom người, lại đứng dậy đi tới phòng ngủ.

Hạ Nhiễm đã tỉnh hoảng hốt nghe tiếng mở cửa, lại có tiếng đóng cửa. cô nhắm mắt nghĩ ngợi, muốn mở mắt dậy, nhưng lại lười. Hạ thân có chút đau, cho nên cô không muốn động dậy chút nào cả. Hạ Nhiễm dứt khoát nằm trên giường lớn, nghe thấy tiếng bước chân nhỏ vang lên trong phòng ngủ.

Cố Tàn Thần hí hửng, nhìn cô gái như cá chết đang nằm trên giường, như cười như không. Ở phương diện nào đó, anh đặc ý vì năng lực của mình, mặt khác lại đau lòng vì cô bị đau.

Phân da thịt lộ ra ngoài của Hạ Nhiễm còn để lại dấu hôn rất rõ ràng.

Tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng, lúc Cố Tàn Thần tới gần giường, gian phòng đặc biệt yên lặng, ngay cả độ ẩm hình như cũng tăng lên không ít.

Khỏe môi Cố Tàn Thần thoáng cười, bước chậm tới giường, nhẹ nhàng nắm lấy mắt cá chân trắng nõn của cô. Chân bị nắm lấy, tâm tình Hạ Nhiễm đột nhiên căng thẳng, cảm giác ảm áp không phải tới từ thân thể mà là nhiệt độ từ tay anh, khiến tim cô không ngừng nhảy bang bang trong lồng ngực.

Rốt cuộc Hạ Nhiễm cũng không nhẫn được mà mở to mắt, nhìn về mặt tươi tỉnh của anh ở đối diện, một lúc sau Hạ Nhiễm mới thích ứng được với ánh sáng trong phòng, cô nhìn anh, Cố Tàn Thần vậy mà đã leo lên giường rồi.

Hơn nữa, còn là quỳ ở cuối giường, bàn tay to cầm mắt cá chân cô chậm rãi bỏ vào trong chăn mỏng. Hàng mi dài của Hạ Nhiễm run rẩy, cô cảm nhận được hơi ấm của anh trên cổ chân cô, ở dưới chăn mỏng, tay anh du ngoạn trên hai chân cô.

Hững hờ, nhưng lại có vẻ như mang theo ý xấu. Ngón tay Cố Tàn Thần chạm tới chỗ nào, đều khiến cô khản trương tới lỗ chân lông cũng to ra, hô hấp trở nên dồn dập.

Hạ Nhiễm đột nhiên thu chân lại, hai chân đối qua chỗ khác cách anh thật xa, anh lại rất có hứng thú cùng cô chơi trò truy đuổi. Bàn tay to chụp tới, eo cô liền bị người ôm lấy. Hạ Nhiễm bị bọc chân trong móng, thân thể mềm mại vững vàng ngồi trên chân anh.

Lớp chăn mỏng hoàn toàn không có tác dụng cản trở gì, Hạ Nhiễm ngồi trên đùi anh, hoàn toàn có thể cảm nhận được chỗ nào đó giữa hai chân anh đang đỉnh lên người cô, nóng rực.

Cố Tàn Thần hơi cúi đầu, muốn chôn đầu lên ngực cô, bàn tay ôm cô cũng nóng khác thường. Hơi thở ảm áp của anh phun lên xương quai xanh của cô, Hạ Nhiễm vô thức đẩy anh ra một chút; “Em không có chút sức nào cả”.

cô căn bản không còn sức, nhẹ đẩy Cố Tàn Thần ra lại có vẻ giống như dục cự còn ngênh, ngay cả giọng nói cũng trở nên kiêu mị, khiến người nghe tê dại. Điều này thật là khảo nghiệm với thể xác và tinh thần của Cố Tàn Thần.

“Em là tiểu yêu tinh đầy dọa người” Giọng Cố Tàn Thần như hồ nước, có chút vui mừng, còn có mấy phần ần ỉn, cứ vậy nhẹ nhàng chảy vào lòng Hạ Nhiễm.

“Còn đau sao?”

anh ý vị thâm trường hỏi, thanh âm trầm ổn, Hạ Nhiễm nghĩ bản thân không muốn động dậy liền đỏ mặt. cô bị anh bế bổng lên, anh ôm cả cô và chăn mềm đi tới từ quần áo.

Lúc đứng trước tủ đồ, Hạ Nhiễm bắt đầu giãy dụa.

Cố Tần Thần hoàn toàn bỏ qua kháng nghị của cô, trực tiếp đặt cô xuống, tùy ý lấy vài món đồ trong tủ chặt chẽ bọc cô lại. Ông tay áo dài đung đưa trước mặt cô.

“Tự em lấy”.

“không được, em mặt ít anh nhìn không được”.

“...”

“Tự em mặc lấy”.

“không được, em không còn đau sao?”

Giọng của Cố Tần Thần đầy vẻ chưa được thỏa mãn, hai mắt nhìn cô chằm chằm không thèm che dấu, Hạ Nhiễm đột nhiên nuốt nước miếng, sau đó nói: “Tùy anh...”

“Ngoan”.

Cố Tần Thần cứ như vậy đứng bên cạnh giúp cô mặc đồ.

Lại lấy tiếp lý do cô còn chưa thoải mái, Cố Tần Thần giống như chăm sóc bệnh nhân, giúp Hạ Nhiễm mặc đồ, rửa mặt, ngay cả ăn cơm cũng đút cô.

Sau giờ ngo, Hạ Nhiễm nằm trên giường lớn nghỉ ngơi, Cố Tần Thần ngồi ở ghế mây trước cửa sổ ôm laptop làm việc. anh ngồi thẳng tắp ở đó, bộ đồ màu trắng khiến anh có vẻ gầy, anh quay đầu lại, ngẫu nhiên nhìn cô một cái, trên tay còn cầm điện thoại di động, để bên môi, đang nói gì đó, rất nhanh lại cúp máy.

trên thảm trải sàn có một cốc cà phê mới pha, cùng với cốc sữa nóng trên tủ đầu giường của Hạ Nhiễm giống nhau ý đúc. Có điều, một cái màu xanh, một cái màu hồng, đó là lúc bọn họ cùng nhau đi siêu thị, Cố Tần Thần tùy ý mua vài cái để trên giá.

Hạ Nhiễm nhìn lướt qua ly sữa trắng, lại nhìn cốc cà phê của Cố Tần Thần, trong lòng thấy chất chất. cô bỗng nhiên nhớ tới mấy năm ở nhà họ Cố, sau khi ăn xong một bàn thịt kho tàu, mọi người đều ở trong phòng khách tán gẫu, thím Trương sẽ bụng cà phê cho mọi người.

Mỗi người một cốc, chỉ có mình cô là uống sữa.

Lúc đó cô còn nhỏ, liền đổi cốc của mình với cốc của người khác, ngẩng đầu nhìn thím Trương cười:

“Cháu cũng muốn uống cà phê”.

Hạ Nhiễm cầm cốc đưa tới môi, trong mũi ngập tràn hương cà phê thật nồng, bởi vì cô không thường uống, cũng không thích vị đắng, hàng mi nhỏ khẽ trương nhú thành một chỗ.

cô nghĩ mình sẽ cau mày uống hết, nhưng Cố Tần Thần ngồi bên cạnh đột nhiên vươn tay ra, bàn tay to để trên tay cô, thuận thực giữ lấy tách cà phê, ngón cái chen vào bàn tay mềm mại của cô, một dòng nước xiết truyền tới lòng Hạ Nhiễm.

“Con gái không nên uống cà phê, không tốt cho cơ thể”. anh đoạt lấy ly cà phê trong tay cô, tự mình uống một ngụm cạn sạch.

Hạ Nhiễm phục hồi tinh thần, gò má có chút nóng, nhưng tuyệt đối không phải vì ngượng, mà là vì tức giận. cô muốn mở miệng, lại phát hiện mọi người trong phòng đều nhìn cô cười, nụ cười không có ác ý.

Nhưng đều mang ý vị thâm trường.

Ngón tay anh thon dài bay lượn trên bàn phím, khi thì chuyên chú nhìn vào màn hình, khi thì nhìn tư liệu trên đầu gối, sau đó mím môi nghĩ một lát, lại tiếp tục gõ gõ trên bàn phím.

Mỗi một động tác đều có vẻ không suy nghĩ, nhưng cũng không chút qua loa, nam nhân nghiêm túc như vậy, cô nằm ở trên giường lại mê mẩn nhìn, hơi nghiêng đầu tới trước, mắt không chớp nhìn mặt anh, ngũ quan góc cạnh rõ ràng.

“Em đang nghĩ gì thế?” Thấy Hạ Nhiễm đột nhiên nhìn anh chằm chằm, Cố Tần Thần bỗng nhiên để tài liệu trong tay xuống, quay sang hỏi cô.

Mặt Hạ Nhiễm ửng hồng, giống như bí mật nhỏ bị người ta phát hiện, cô quay đầu đi, điềm điềm nói: “không nghĩ gì cả”.

Gặp bộ dáng làm nũng của cô, anh không khỏi bật cười, đem đồ để hết trên ghế. Cố Tần Thần đi về phía Hạ Nhiễm, ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nắm lấy eo nhỏ. Ngón tay khẽ động,捏 nhẹ eo cô.

Đôi môi mỏng khẽ mở, nói: “Hình như anh có quá sức”.

Mặt không đỏ, tim không nhảy, lúc Cố Tàn Thần nói mấy lời này anh thật rất bình tĩnh tự nhiên. Hạ Nhiễm quay đầu, vừa mới nghĩ cần anh một cái, lại không ngờ anh cũng ngẩng đầu lên.

Ngoài ý muốn, môi Cố Tàn Thần chạm vào môi cô, Hạ Nhiễm mở to mắt trừng anh, sắc mặt đỏ ửng, hô hấp cả hai đều dồn dập. Hai người đều ngây người, cũng không chủ động rời đi đối phương, mặt đối mặt, miệng đối miệng.

không khí xung quanh tràn ngập ái muội, khiến cả hai đều không thở nổi.

Lúc Cố Tàn Thần làm nụ hôn này thêm sâu, Hạ Nhiễm mới khôi phục ý thức, tay không tự giác quàng qua vai anh, xuyên qua lớp áo cảm nhận độ ấm trên người anh, và hơi thở của anh.

một tay anh chống sau cô, một tay để trên eo cô, Hạ Nhiễm chỉ cảm thấy cơ thể cô gần sát với ngực anh, gương mặt nhỏ nháy mắt nóng lên.

cô hoảng hốt nhảy dựng, anh lại nhẹ nhàng ôm cô ngã vào chăn đệm phía sau, môi mông in dấu: “Chúng ta lại tới một lần”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: 63: Tân Nương Của Hắc

Những ngày tiếp theo, sinh hoạt của hai người xem như vẫn bình thường. Cố Tàn Thần vẫn mỗi ngày đi làm, tan làm, về nhà làm vận động.

thật sự là vận động, Cố Tàn Thần kêu Ninh Viễn mua thiết bị tập thể dục để trong nhà, đặt ở phòng ngủ của bọn họ. Mỗi khi Hạ Nhiễm ở trên giường xem tạp chí, Cố Tàn Thần lại ở một bên hoạt động gân cốt.

Hít đất rồi chống đẩy, mồ hôi chảy theo những khối cơ bắp của anh lăn xuống, anh dùng khăn lông lau đi, động tác sắc bén, không chút do dự cảm lý nước để bên cạnh uống một hơi cạn sạch.

Động tác này làm Cố Tàn Thần thêm vẻ đẹp trai, có điều khóe mắt anh lại như có như không đảo qua cô gái đang ngồi trên giường. Hạ Nhiễm không chú ý tới mấy cái này, tùy tay lật một tờ tạp chí, thanh âm tặc tặc vang lên, cô hơi cúi đầu, mở miệng lầm bầm: “thật đẹp trai mà, có người như vậy thật muốn phạm pháp”.

Cố Tàn Thần ngồi xuống ghế gần đó, tay cầm cốc giữ nhiệt, mở ra rồi vặn chặt lại, mày nhíu lại. anh không nhận được nhớ tới mấy hôm trước hai người cùng xem film, hai mắt cô nhìn chăm chăm nam nhân trên màn hình, về mặt tán thưởng hỏi anh: “anh thấy thế nào, đẹp trai đúng không, thần tượng của em đó”.

anh chỉ nghiêng đầu nhìn cô, không có ý kiến gì. Cũng chỉ là đàn ông giống anh, tuổi tác cũng xấp xỉ. anh thật sự khó tìm được điểm nào để tán thưởng trên người anh ta, lại lấy một miếng táo trên bàn cho vào miệng cô, hồ hững hỏi: “Em cảm thấy anh ta đẹp trai chỗ nào?”

cô cắn táo, nhai hai ba cái liền nuốt vội, không thêm suy nghĩ liền trả lời: “thật đẹp”.

Sau khi nói xong, Hạ Nhiễm vô thức nhìn anh, vẫn vẻ mặt bình thản mọi khi, không có gì khác biệt. cô quay đầu tiếp tục xem tv, lại thấy người đang ngồi yên lặng bên cạnh thu hồi tay đang quàng qua vai cô, anh vén tóc đang rối xuống cổ cô, không thêm thêm xia gì mà nghịch tóc cô.

Đôi môi mông của anh khẽ mở, nhẹ nhàng hỏi: “Vị như”.

Hạ Nhiễm khẽ liếc anh một cái, nhíu mày nghiêm túc đáp: “Giống như có cơ bụng sáu múi, bộ dáng đẹp trai, là cha của đứa nhỏ”.

Nghe cô nói như vậy, Cố Tàn Thần trầm mặc một lúc, tay đang nghịch tóc cô cũng dừng lại, lần nữa thả trên vai cô. anh ôm lấy cô, khóe miệng thoáng qua một nụ cười xấu xa, ý vị thâm trường nói: “anh sẽ cố gắng”.

anh nói xong, ánh mắt vẫn dán trên sườn mặt cô, nhìn hàng mi dài xinh đẹp lạ thường kia.

Đêm đó, Hạ Nhiễm bởi vì quá mức chuyên tâm xem film mà xem nhẹ ánh nhìn chăm chú lại thâm trầm của người đàn ông yên tĩnh bên cạnh.

Cố Tàn Thần càng nghĩ càng thấy không thoải mái, gương mặt đẹp trai tích tụ một tầng ghen tị, anh để cốc nước qua một bên, đứng dậy đi rửa mặt.

Đợi anh thay đồ xong hết vào lại phòng, Hạ Nhiễm vẫn còn mải mê xem tạp chí, chỉ có tư thế ngồi đã sửa thành nằm sấp trên giường. một tay cô chống cằm, chăm chú xem tạp chí như muốn nhìn thấu hết cảnh trong đó.

Cố Tàn Thần đứng cạnh tủ quần áo nhìn cô gái đang đưa lưng về phía mình, anh nhún vai, tiến lên nắm lấy mắt cá chân Hạ Nhiễm, dùng lực một chút liền kéo cô về phía anh, còn tạp chí vì Hạ Nhiễm bị kinh hoảng nên rơi xuống đất.

Chỉ một lát sau, cô liền an ổn ngã lên đầu vai anh, vài sợi tóc không kiên nhẫn gì đảo qua cổ anh, có chút ngứa.

Tay Cố Tàn Thần đặt trên hông cô捏 một cái: “Đừng nhìn nam nhân khác, không phải em có anh rồi sao?”

Cố Tàn Thần có vẻ như người có thể nói ra những lời này, đáng lý anh ra không nên nói như vậy, có điều lời này từ trong miệng anh nói ra lại rất hợp lý. Mấy lời như vậy, anh nói nhiều tới mức cô quen rồi.

anh cũng không nói nhiều với cô, kéo cô đứng dậy khỏi giường, hai người liền rời khỏi phòng ngủ.

Mãi tới khi ngồi lên xe, anh mới không nhanh không chậm cầm tấm thiệp đỏ bị anh tùy ý vứt một góc đưa cho Hạ Nhiễm. Hạ Nhiễm không tin được, mở thiệp mời ra, thấy tên và ngày, nghiêng đầu nhìn Cố Tàn Thần vẫn tỏ vẻ không liên quan tới mình: “anh không nói với em là anh vừa mới nhận được chứ?”

cô không phải đang hỏi anh, giọng điệu có chút trách cứ.

Hạ Nhiễm quay đầu nhìn Cố Tàn Thần đang lái xe, tóc đen rậm rạp, hàng mi dày, đôi mắt thâm thúy sắc bén, lúc anh nhìn cô qua sự phản chiếu của kính chiếu hậu, tỏa ra ánh sáng lộng lẫy mê người không thể kháng cự.

anh không nói gì, chỉ nhìn cô, bộ dáng Hạ Nhiễm thẳng thắn hùng hồn anh vẫn còn ấn tượng rõ ràng, khó mà quên được.

anh còn nhớ lúc cô mười sáu tuổi, anh ở cửa nhà họ Hạ gặp cảnh tượng cô đang chào tạm biệt với bạn trai đầu tiên, sau đó anh cũng liêu liếm chạy dưới mưa theo cô vào nhà.

Mới vừa vào cửa, anh liền thấy chú Hạ đang đứng chống nạnh trong phòng khách, trong tay còn cầm cái gì đó, vẻ mặt hờn giận, tâm tình hình như không tốt lắm.

“Hạ Nhiễm, con giải thích cho ba, phong thư này là thế nào?” một phong thư màu hồng phấn bị bóc ra, Hạ Thế Hiền tức giận đập nó xuống bàn.

Hạ Nhiễm mặc đồng phục màu xanh, còn đang cầm cặp sách, sống lưng thẳng tắp, không tự ti cũng không hống hách đứng trong phòng khách, đối mặt với cả phòng như hồ rình mồi, giống như mẹ Vương Vũ Hồng, ba Hạ Thế Hiền, còn có người vừa mới đụng cô ở cửa tiểu khu Lý Vĩ và Cố Tàn Thần.

cô không nói, chân phải khẽ kiễng lên, khi thì chà chà lên sàn nhà, khi thì cọ cọ chân trái. Hạ Nhiễm bày ra bộ dáng “Mọi người muốn nghĩ thế nào thì nghĩ” khiến Hạ Thế Hiền rất nhức đầu.

Lúc ấy Cố Tàn Thần ngồi trên ghế sofa, mỉm cười đem phong thư hồng cầm lấy, lật lật ra xem.

“không nói? Con còn nhỏ đã học viết thư tình” Mẹ Hạ hỏi.

“Con không viết”. Cái gọi là làm việc đoan chính, Hạ Nhiễm chính là lợn chết không sợ nước sôi. cô nhìn thoáng qua Cố Tàn Thần đang ngồi đó không tỏ thái độ gì, lại nhìn ba mình, hai mắt hồng hồng: “Người khác viết cho con”.

“Con còn bịa chuyện, con nghĩ cha không biết chữ của con thế nào sao?” Trước nay Hạ Thế Hiền đều rất kiêu ngạo về con gái mình, năm đó ở đại viện, ông đứng là mang danh sủng con gái, đi tới chỗ nào cũng không khép miệng được khen con gái thế này con gái thế đó.

Con gái ông khổ công dưỡng dục mười sáu năm, vậy mà dưới tình huống ông không biết gì bắt đầu nói dối. Nếu không phải Vương Vũ Hồng đột nhiên hứng lên đi dọn phòng cô, chỉ sợ ông lại bị cô con gái ngoan của mình lừa dối.

“Ông xã” Vương Vũ Hồng nhìn chồng mình, thấy ông lắc đầu, bà đành đỡ trán, một bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Chú, dĩ” Hạ Thế Hiền tức giận, căn phòng yên lặng trong chốc lát, Cố Tàn Thần lại đột nhiên mở miệng, cho nên Hạ Nhiễm vốn đang bình tĩnh tự nhiên liền không còn bình tĩnh nữa.

cô trừng anh, nhìn chằm chằm đôi môi mỏng đang mở, rất sợ anh nói ra những chuyện không nên nói, lại chọc giận Hạ Thế Hiền.

“Đưa Hạ Nhiễm ra nước ngoài học, con nghĩ bây giờ là tốt với cô ấy”. Cố Tàn Thần nói rất tự nhiên, lại khiến Hạ Nhiễm thật muốn còi giầy nện vào mặt anh. Rốt cuộc là anh muốn gì.

anh vừa nói xong, Hạ Nhiễm liền phản đối: “không thể”.

Hạ Thế Hiền ý vị thâm trường nhìn Cố Tàn Thần lại nhìn con gái mình, khép hờ mắt đánh giá hai người một lát, lại chỉ Cố Tàn Thần đang ngồi nói: “Cháu lên thư phòng với chú một lát”.

Sau đó, Cố Tàn Thần và Hạ Thế Hiền vào thư phòng, hai người này vì chuyện Hạ Nhiễm yêu sớm mà kịch liệt thảo luận hết nửa giờ. Nửa giờ sau, Hạ Nhiễm thấy Cố Tàn Thần đi ra, hai người liếc nhau một cái, anh tùy ý dời mắt, chào hỏi với Vương Vũ Hồng đang đứng bên cạnh rồi rời khỏi nhà họ Hạ.

Cố Tàn Thần đi rất nhanh, cho nên Hạ Nhiễm không kịp chú ý trong tay anh vẫn đang cầm phong thư màu hồng phấn.

Sau khi Cố Tàn Thần đi rồi, Hạ Thế Hiền liền nói với hai mẹ con đang ở phòng khách một quyết định trọng đại.

Kết quả, một quyết định trải qua tranh luận không ngừng của ba người nhà họ Hạ, cuối cùng ở sinh nhật của Hạ Nhiễm, do Hạ Thế Hiền đánh nhịp, đưa cô ra nước ngoài du học.

Lần xuất ngoại này, anh có tới sân bay tiễn cô, giữa những người hối hả tới lui, thân thể nhỏ nhỏ của Hạ Nhiễm đứng trước mặt anh, kiêu ngạo nhìn anh chăm chăm “anh không cần nói là vì muốn tốt cho tôi?”

Sau đó, cô xoay người, đi vào khu vực kiểm tra an ninh.

anh vẫn đứng đó nhìn cô đi xa, tới khi không thấy bóng dáng cô nữa. hai chân Cố Tần Thần run lên, khoe môi giật giật, vẻ tươi cười miễn cưỡng hiện lên trên mặt anh.

Ký ức trào tới, vừa lúc này đèn đỏ phía trước sáng lên. anh dừng xe, giống như đang tự hỏi, chậm rãi nói: “Ừ... lúc từ thành phố A về thì nhận được”.

Lại không biết sự kiện này trong miệng anh cũng là chuyện của một tháng trước.

“Sao anh không nói sớm với em?”

“Cũng không phải anh kết hôn”.

“Cố Tần Thần!”

“Bọn họ không phải cũng liên lạc với em sao?”

Hạ Nhiễm vốn còn muốn nói gì đó, nhưng nghe Cố Tần Thần nói vậy, cô đột nhiên phát hiện, một tháng nay hình như cô không liên lạc với bạn bè mình.

Khoe miệng Hạ Nhiễm cong lên, rồi lại an tĩnh ngồi tại chỗ của mình, nhìn Cố Tần Thần lái xe.

Xe dừng lại trước cửa tiệm áo cưới nổi tiếng, Hạ Nhiễm và Cố Tần Thần cùng nhau đi vào, lúc này mới biết Tiêu Sơn và La Xuyên đã sớm ở trong đó.

Tiêu Sơn mặc tây phục màu trắng, vẻ mặt lơ đãng uể oải ngồi trên ghế sofa uống cà phê, ngẫu nhiên cúi đầu nhìn lịch trình trong tay, thi thoảng lại nhìn La Xuyên đang ngồi trước bàn trang điểm ở đối diện.

Khoe môi anh ấy cong lên, thần thái sáng lạn.

Cố Tần Thần ôm Hạ Nhiễm đi tới gần, nhắc mắt nhìn Tiêu Sơn, sau đó đá đá đùi anh ta, bình đạm nói: “Nhanh lên”.

“Mọi người vội gì chứ? Nửa giờ trước đã gọi điện, bây giờ mới tới, đã đổi bốn bộ rồi”. Thấy hai người tới, Tiêu Sơn lập tức quay đầu lại. Tầm mắt lướt qua Cố Tần Thần không có chút biểu tình, lại nhìn mặt Hạ Nhiễm sáng lại, trong nháy mắt liền hiểu rồi. Tiêu Sơn cười xấu xa nói: “Đến là tốt rồi”.

Vì hôn lễ của hai người họ vào hai ngày nữa, hôm nay là tới lựa chọn lễ phục. Tiêu Sơn tất nhiên tùy tiện, tiện tay chọn một bộ Tây phục mặc lên. Nhưng cô dâu không như vậy, con gái cả đời có lẽ chỉ có một ngày này, tất nhiên vô cùng trân trọng.

Có điều ánh mắt giữa nam và nữ hiếm khi nhất trí được với nhau, Hạ Nhiễm tự nhiên bị Tiêu Sơn an bài giúp La Xuyên lựa chọn lễ phục. Hạ Nhiễm ngồi xuống cạnh La Xuyên, ở một bên hỏi cô ấy sao đột nhiên lại kết hôn.

La Xuyên nhìn qua gương thấy hai người đàn ông ngồi cách đó không xa, hàng mi cau lại: “Còn không phải bị ép sao!”

Hóa ra, Tiêu Sơn ở thành phố A, mỗi ngày đều ân cần gọi điện hỏi thăm sinh hoạt của La Xuyên, đồng thời báo cáo lịch trình hàng ngày của bản thân, lớn thì là đi họp, nhỏ thì đánh răng rửa mặt. Sau này thật sự không muốn chỉ nói qua điện thoại, anh ấy liền kêu La Xuyên tới thành phố A chơi, sau đó dưới tình huống cô ấy không biết gì cũng thỉnh hai vị phụ huynh Tiêu Gia tới thành phố A.

âm mưu cầu hôn cứ vậy mà triển khai, Tiêu Sơn trước mặt phụ huynh hai nhà mà cầu hôn La Xuyên. cô ấy còn không đồng ý, liền thấy cha mẹ mình và cha mẹ Tiêu Sơn nắm tay nhau gọi thông gia, thân mật thảo luận hôn lễ của hai người. La Xuyên đang sợ bị Tiêu Sơn đeo nhẫn trên ngón áp út, ngay cả cơ hội từ chối cũng không có La Xuyên đều phải chuẩn bị kết hôn.

Nghe La Xuyên nói như vậy, Hạ Nhiễm thật đồng tình, cô bỗng nhiên nhớ tới vị nào đó nhà mình day dỗ cô ở trên giường, cầu hôn chẳng giống cô tưởng tượng chút nào. Đối đãi của cô với La Xuyên xem ra còn bị thâm hơn, hoàn toàn không chút lãng mạn.

La Xuyên trang điểm cô dâu xong, lại nhìn Hạ Nhiễm mặc t-shirt trắng, nghĩ nghĩ thế nào liền giật dây cô chọn một bộ phù dâu phù hợp, rồi bỗng tâm huyết dâng trào chọn lấy một cái váy cưới, giật dây Hạ Nhiễm đi thử.

Lúc đầu Hạ Nhiễm chỉ lắc đầu từ chối, nhưng cô vừa quay lại liền thấy Cố Tần Thần sau lưng, lúc này mới phát hiện anh vẫn im lặng chú ý tới hai cô bên này, cô đột nhiên gật đầu đồng ý.

Trong phòng thay đồ ngoại trừ tiếng hít thở của Hạ Nhiễm thì không còn âm thanh gì. cô nhìn mình trong gương phòng thay đồ, áo cưới trắng muốt có chút chói mắt. cô để váy áo xõa tung, xoay xoay nhìn, vậy mà lại không dám ra ngoài.

Lúc cô ở London giúp Cố Tần Thần thử lễ phục cũng có tâm tình này, khẩn trương lại sợ hãi. Nhưng so với lúc đó, bây giờ cô có thêm chút chờ mong.

Mong đợi lúc cô đẩy cánh cửa này ra, lúc anh nhìn thấy cô như vậy, tâm tình anh sẽ thế nào?

Trong lúc Hạ Nhiễm đang do dự có nên ra ngoài không, ngoài cửa có tiếng xôn xao, không phải là giọng La Xuyên, mà là giọng của một người cô rất quen thuộc.

“Em còn chưa muốn ra sao?” Giọng nói trầm thấp của Cố Tần Thần quanh quẩn ngoài phòng, nhẹ nhàng nhợt nhạt.

cô thở sâu, cắn môi, liền mở cửa ra.

Cố Tần Thần đứng ngoài cửa cũng đã thay đồ. Áo sơ mi xanh bó sát người, quần tây trắng làm nổi lên đôi chân dài. Đáng nhắc tới là anh không cài hai nút trên cùng, mơ hồ nhìn qua có thể thấy được lồng ngực rắn chắc.

Hai tay anh khoanh trước ngực, đôi mày anh tuấn hơi nhíu lại, khóe môi cong lên, nghiêm túc nhìn chăm chú cô gái mặc váy trắng trước mặt. Khoác thêm áo cưới vào, da thịt cô càng có vẻ trắng nõn hồng hào.

Đây là váy lụa trắng được thiết kế đặc biệt, không phải lễ phục bình thường, là áo cưới trắng tinh lịch sự tao nhã.

Bởi vì một số quốc gia Châu Âu công nhận Thiên chúa Giáo là quốc giáo, mọi người kết hôn nhất định phải đến giáo đường nhận được sự cầu nguyện và chúc phúc của mục sư, như vậy mới được tính là hôn nhân hợp pháp, cho nên, cô dâu mặc lễ phục trắng để tỏ vẻ chân thành và thuần khiết.

Còn cô, cô đang mặc áo cưới trắng đứng trước mặt anh.

Giống như bọn họ đang đứng trong một lễ đường nghiêm trang, anh đứng trước mặt cô, bọn họ hứa hẹn cuộc đời này sẽ không rời bỏ nhau. Bây giờ Cố Tần Thần đã không phân biệt được điều này là thật hay giả.

Trái tim anh nhảy kịch liệt, lồng ngực nhấp nhô vì thở gấp. anh đưa tay ra, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

anh nhẹ nhàng vây quanh cô, giọng nói có chút không tự nhiên, trầm thấp mà gọi cảm: “Em thật đẹp, cô dâu của anh”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: 64: Đào Hôn

Sáng sớm hôm sau, Hạ Nhiễm bò dậy rời ổ chăn. cô vào phòng tắm rửa một lát, mới đổi lễ phục ngồi trước bàn trang điểm tân trang lại bản thân. Hạ Nhiễm thấy mặt trời lên cao rồi, Cố Tần Thần còn lơ đãng nằm trên giường lớn, không nhúc nhích gì. Áo ngủ màu bạc của anh để mở hai nút, chân dài để ngoài chăn mềm, tư thế thật sự chọc người, khiến Hạ Nhiễm không nhẫn tâm gọi anh rời giường.

cô nâng váy, ngồi xuống bên giường nhìn anh ngủ, dung nhan đẹp trai, thanh thanh sáng khoái, trên cằm còn có chút râu li ti. Hạ Nhiễm nhìn nhìn, bỗng nhiên nhớ tới một câu trên microblog, khi bạn thật sự rất yêu một người, cho dù sáng sớm học mắt người đó dính ghèn, bạn cũng sẽ cảm thấy người đó thật đẹp trai.

Giờ phút này, hình như cô đã cảm nhận được điều đó.

Người đàn ông hình như cảm nhận được có người nhìn mình. Mi mắt hơi nâng lên, lúc nhìn thấy cô, khóe môi Cố Tần Thần cong lên, anh duỗi thẳng lưng, tay giờ lên chọc chọc mặt cô, một tay anh để trên gối đầu màu trắng, mặt anh lại để gần cùi chỏ cô, khóe miệng nhếch lên, lười biếng nói: “Buổi sáng tốt lành”.

Về mặt Cố Tần Thần nhờ nhờ, hoàn toàn không có chút gì gấp gáp, Hạ Nhiễm thấy thế đành giờ tay kéo cánh tay anh, muốn đem anh kéo khỏi giường: “Còn sớm sao, hôn lễ của Tiêu Sơn và La Xuyên sắp bắt đầu rồi”.

Hạ Nhiễm sức yếu, nếu không phải Cố Tần Thần nguyên ý, sao cô kéo được anh chứ. Cố Tần Thần chẳng động đậy gì, nhìn nhìn Hạ Nhiễm, môi mím mở ra: “Sau đó thì sao?”

“Cố Tần Thần, có phải anh quên mất mình là phù rể không? Còn không đứng lên, anh sẽ tới muộn”.

Hạ Nhiễm lại thử kéo anh, anh phản ứng bằng cách kéo cô lại bên cạnh, chỉ nhẹ nhàng một cái, cô thuận thế ngã vào lòng anh, bị anh dùng sức ôm lấy nửa người.

anh nhích người, lùi ra một chỗ, đặt cô xuống, lại vẫn bảo trì tư thế chống đầu như cũ.

Ôm lấy thân thể mềm mại trong lòng, Cố Tần Thần thư thái than thở: “Chỉ có chú rể mới gấp gáp đuổi tới lễ kết hôn thôi”.

Giọng nói anh quanh quẩn bên tai cô, bởi vì mới tỉnh ngủ, giọng anh có chút khàn và nhỏ, đồng thời mang theo chút mị hoặc, khiến cô ngẩn ngơ, kiểm soát không đầu nghiêng đầu nhìn vào mắt anh.

“Còn phù rể thì sao?”

“Phù rể chỉ cần chăm sóc phù dâu cho tốt là được”.

nói xong, khóe miệng anh cong lên, cười không tiếng động.

Lúc Cố Tần Thần cười lên rất đẹp mắt, tay anh cũng không chịu yên quán quýt tới sau lưng cô, kéo khóa lễ phục ra. Bàn tay Cố Tần Thần mang theo độ ấm du hành trên lưng cô, trên mặt cũng chẳng có chút đứng đắn nào.

Hạ Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, để mặc tay anh tiếp xúc với da thịt cô, thân thể mẫn cảm có chút khô nóng: “Chăm sóc?”

“Ừ, chăm sóc”. Giọng anh trầm khàn lại khiến cô có chút mê muội, mỗi một phút đều có thể cảm nhận được giọng nói anh quanh quẩn đầu đây.

Dứt lời, Hạ Nhiễm thấy lễ phục trắng của cô đã bị kéo xuống dưới bả vai, cơ hồ muốn lộ ra bộ ngực rồi. Hạ Nhiễm không khách khí đẩy cái tay đang càn rỡ ra, chất vấn: “Có người chăm sóc như anh sao? Phù rể tiên sinh”.

Cố Tần Thần thấp giọng cười, tựa vào đầu giường nhìn cô mặc lại đồ. Lúc cô đang chuẩn bị đưa tay kéo khóa sau lưng, anh đã xoay người đè cô xuống.

Tay Hạ Nhiễm bị anh nắm lấy, nháy mắt mười ngón tay đan xen lẫn nhau. anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh.

Rèm che bằng lụa trắng mỏng trước cửa sổ bị gió nhấc lên một góc, ánh mặt trời lọt vào, vừa lúc Hạ Nhiễm nhìn thấy khóe môi Cố Tần Thần ảm ảm có ý cười, chăm chú chỉ nhìn mỗi mình cô, đó là một loại biểu hiện không thể từ chối việc chiều chuộng cô. Nụ cười sạch sẽ như vậy, khiến cho mọi người nhìn qua đều cảm thấy ấm áp, mà đôi con ngươi thâm thúy của anh lại mang theo mấy phần bất định và cảm giác thần bí, dễ dàng khiến lòng người nhột nhạt.

Lúc Hạ Nhiễm thất thần, Cố Tần Thần đã cúi đầu hôn lên trán cô. Chỉ là một nụ hôn nhẹ, nhưng vì anh cẩn thận lại chậm chạp khiến nó trở nên nóng cháy. anh hôn lên mặt cô, di chuyển xuống môi cô, triền miên không dứt như muốn nuốt cả người cô vào dưới nụ hôn nồng cháy đó.

Quần áo của cả hai chẳng biết đã bị cởi bỏ lúc nào, nam nữ hoan ái, bọn họ sớm đã quen thuộc mỗi bộ phận, mỗi tác da thịt trên cơ thể đối phương. Mười ngón tay găt gao đan xen, nụ hôn của anh phá vỡ mọi trói buộc trên thân cô, anh vừa hôn cô, vừa thâm thi: “anh yêu em”.

Bọn họ đều biết, yêu đại biểu cho một loại trách nhiệm, là một sự hy sinh vô điều kiện, là không ngừng cũng không bao giờ mất đi, anh yêu cô, một câu này từ lúc bắt đầu, anh có thể vì cô mà buông tha cho cả thế giới.

Khiến cho cô ở bên cạnh anh, cả đời này cũng không rời bỏ.

Hai người dính sát vào nhau không còn khe hở. Da thịt thân cận, lại không bằng được tâm linh tương thông. anh ở trên người cô đốt lửa, muốn cô bị lửa thiêu đốt vong tình.

Sau phen kích tình, Hạ Nhiễm gối đầu lên cánh tay Cố Tần Thần hỏi anh: “anh yêu em sao?”

anh gật đầu.

cô không nhìn, hỏi lại: “yêu em sao?”

“yêu”.

cô nói: “yêu bao nhiêu?”

Nghe Hạ Nhiễm hỏi như vậy, Cố Tần Thần lại cười, một tay phối hợp quàng qua vai cô, ở giữa không trung vẽ lên một vòng tròn: “yêu nhiều như vậy”.

Khóe môi Hạ Nhiễm vênh lên: “Hừ, cũng không nhiều gì”.

“Có điều, đó đã là tất cả dung lượng của trái tim anh”. Cố Tần Thần ním môi, khẽ nói: “Nhiều hơn nữa sẽ không chứa nổi”.

Bốn mắt nhìn nhau, không có lời nào có thể hình dung được tâm tình của Hạ Nhiễm lúc này, khóe môi Cố Tần Thần hơi cong lên, thần thái nghiêm túc.

cô có chút cảm động, cũng có chút chột dạ. Cảm động vì anh yêu cô, dùng cả trái tim yêu cô. Chột dạ là vì hình như cô mới vừa yêu anh, hơn nữa loại tình cảm này còn khó nói ra khỏi miệng.

Hạ Nhiễm nhìn Cố Tần Thần, kéo tay anh xuống để trước ngực mình, vừa nhìn tay anh vừa cố ý ra đề: “Nếu em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai trước?”

Bị Hạ Nhiễm hỏi như vậy, hàng mi anh nhú chặt: “không có khả năng này, em nghĩ lung tung cái gì”.

“Em nói là nếu như”.

“không có nếu như”.

“Lỡ vạn nhất thì sao?”

cô hình như rất dễ tâm tới vấn đề này, Cố Tần Thần nhìn Hạ Nhiễm vài lần, nghiêng người hôn lên môi cô: “Cả cuộc đời này anh sẽ không để mẹ và em cùng đứng ở mép nước, rõ chưa?”

Lúc anh nói như vậy, đôi mắt anh trong veo, môi lại cong lên, bình tĩnh, thông dong lại có sùng nịnh vô bờ.

“Nếu là em và bạn gái trước của anh thì sao?”

“Vậy càng không có khả năng”.

Hạ Nhiễm hỏi lại: “Tại sao?”

Cố Tần Thần không nghĩ nhiều, ngón tay mon man trên cái trán trơn bóng của cô, trầm giọng nói: “Bởi vì cuộc đời này anh chỉ có mình em”.

Chỉ có mình em là bạn gái, là vợ chưa cưới, không lâu sau liền thành vợ anh.

Chứ như vậy, hai người nằm trên giường, vành tai tóc mai chạm vào nhau. Hạ Nhiễm và Cố Tần Thần cứ thế, cũng quên mất hôm nay là lễ cưới của Tiêu Sơn và La Xuyên.

***

Hôn lễ của Tiêu Sơn và La Xuyên rất náo nhiệt.

PHóng mắt nhìn quanh, hội trường được trang trí màu hồng phấn rất ấm áp. cô dâu mặc váy trắng xinh đẹp động lòng người, chú rể mặc Tây phục đen cũng rất điển trai cướp đoạt ánh mắt người khác. Khách mời tự động vào trong, bầu không khí nhìn như náo nhiệt hài hòa, thật ra không phải vậy.

Bởi vì, phù dâu Hạ Nhiễm và phù rể Cố Tần Thần vốn đã định tốt hiện tại vắng mặt. Hai người này không chỉ đơn giản là vắng mặt, là giống như hoàn toàn biết mất khỏi thành phố C vậy.

Điện thoại gọi không được, người thân đều không biết liên lạc với họ cách nào.

Tiêu Sơn chống nạnh, một tay cầm điện thoại không ngừng bấm nút gọi. La Xuyên cũng đi quanh, bên này tươi cười đón khách, bên kia còn phải hỏi thăm chú rể có liên hệ được không.

Lễ kết hôn là sự kiện vô cùng quan trọng trong mỗi đời người. Tiêu Sơn thật không nghĩ tới ở thời điểm mấu chốt này, hai người kia sẽ lâm trận bỏ chạy. Điện thoại truyền tới thanh âm báo bận, anh ta dứt khoát cắt điện thoại vào, tức giận mắng: “Tất máy. Mẹ nó, lão tử mà biết hai người bọn họ đang ở đâu, tuyệt đối sẽ qua bóp chết bọn họ”.

Tay La Xuyên còn đang cầm hoa cô dâu, nghi thức sắp bắt đầu rồi, không nhận được cau mày nhìn qua mấy vị khách đang ngồi trong lễ đường: “Xử lý thế nào bây giờ?”

Tiêu Sơn đỡ trán, nghĩ ngợi một lát, ánh mắt chạm tới mấy vị bạn tốt trong số khách mời, mắt đột nhiên sáng lên. anh nắm tay La Xuyên đi tới một chỗ khác, vừa đi vừa nói: “Tùy tiện kéo thêm một bản nhạc nữa”.

May mắn, hôn lễ của hai người họ cử hành đúng giờ.

ở thành phố A, Hạ Nhiễm vừa xuống phi cơ, mở điện thoại lên liền thấy vô số cuộc gọi nhỡ và tin nhắn của cô dâu chú rể. cô vừa cầm điện thoại, vừa nhắn tin lại, còn phải đi sau lưng Cố Tần Thần tới phi trường. Khi thì cúi đầu nói với anh chút tin tức thú vị, hai người ăn ý cười, sau đó lại vào xe.

Lúc cả hai không dễ dàng gì rời khỏi giường thì đã rất muộn rồi. Vốn không tới kịp buổi kết hôn, hai người dứt khoát “Đào hôn”, phù dâu phù rể dắt tay nhau đào hôn đúng là chuyện lần đầu mới gặp. Cố Tần Thần lại khẳng khái hào hùng trực tiếp đặt vé máy bay đi thành phố A, rồi tắt luôn điện thoại của cả hai.

Hạ Nhiễm vẫn cảm thấy áy náy, trên đường đi cô luôn ghé vào nười Cố Tần Thần, hỏi anh: “anh nói xem, Tiêu Sơn và La Xuyên có thể gặp tới tuyệt giao với chúng ta không?”

Dù sao bọn họ đã được định trước, chẳng những không báo lại, còn bỏ chạy như vậy. Hạ Nhiễm đã gọi mấy cuộc mà không ai bắt máy, cô thậm chí còn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt tức giận của Tiêu Sơn và bộ mặt tối sầm của La Xuyên.

Cố Tần Thần chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cô, giọng nói hết như chuyện không liên quan tới mình: “không sợ, anh còn chưa phát lương cho hắn”.

Quả nhiên, đúng là gừng càng già càng cay. Đáy lòng Hạ Nhiễm tự bội phục Cố Tần Thần: “anh giỏi quá”.

Cố Tàn Thần từ chối cho ý kiến, nhân lúc tài xế lái xe không chú ý, nhẹ nhàng hôn lên mặt Hạ Nhiễm, bình tĩnh nói: “Buổi tối anh càng giỏi hơn”.

Mặt Hạ Nhiễm đỏ bừng, hy vọng tài xế ở đằng trước không nghe được bọn họ nói chuyện, cô vui đầu vào cổ Cố Tàn Thần, nhỏ giọng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cố tiên sinh, anh còn không biết xấu hổ sao?”

Người nào đó bày ra vẻ mặt vô tội: “Hừ, em nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: 65: Nàng Dâu Xấu Cũng Phải Gặp Mẹ Chồng

Cố Tàn Thần dẫn Hạ Nhiễm tới Cố gia ở Thành phố A, xe vừa mới dừng ở cửa lớn đại viện, hai vợ chồng họ Cố đã ra trước cửa chào đón. Đây là lần đầu tiên Hạ Nhiễm tới nhà chào hỏi, mẹ Cố nghiêm trang kéo tay cô đi vào, cho rằng cô chính là con dâu nhỏ của bà rồi, hai người đi dạo trong sân một lúc, sau đó bà dẫn cô đi tham quan nhà ở.

Nhà hai tầng, dưới lầu là phòng khách lớn, cha con Cố Tàn Thần và Cố Ngôn Truyền đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cũng không nói chuyện gì. Cố đi giúp việc rót cho họ tách trà, còn bụng thêm ít điểm tâm nhỏ.

đi lên trên lầu sẽ thấy có bốn phòng. Hai người không chút do dự liền chọn phòng của Cố Tàn Thần, cửa phòng mở ra, bài trí bên trong phòng khiến Hạ Nhiễm cảm thấy có chút quen thuộc.

không phải chỉ quen thuộc, mà trang trí trong phòng hình như giống như đúc căn phòng hai người họ đang ở.

Chỉ nhìn rèm che cửa sổ sát đất bằng vải dày hơn. Rèm che màu xanh đậm khép lại khiến căn phòng trở nên u tối hơn nhiều. Mẹ Cố kêu cô ngồi lên giường, còn bà đi qua vén màn lên.

Bỗng nhiên phòng sáng ngời, mẹ Cố không biết tìm ở đâu ra được một album ảnh, để ở trên giường, hai người cùng coi.

Là hình của Cố Tàn Thần từ nhỏ tới lớn, gần như đủ cả tới khi Cố Tàn Thần ba mươi tuổi.

Mẹ Cố chỉ vào một tấm hình, khoe miệng cong lên, nói với Hạ Nhiễm “Nhiễm Nhiễm, con nhìn xem. Tiểu tử này lúc nhỏ cũng trắng nõn hồng hào, cười lên thật khiến trái tim đều nhũn ra”.

“Đạ, rất dễ thương”. Hạ Nhiễm thật sự cảm thán từ tận đáy lòng, cô coi mấy tấm hình cũ, trong tấm hình Cố Tàn Thần khi còn nhỏ xúu vẫn còn có thể nhìn thấy đôi mắt dạt dào ý cười.

cô chụp ảnh đó lại, nhìn nhìn lại ngắm ngắm, thật sự không thể nhìn thấy chỗ giống nhau nào giữa đứa nhỏ thiên chân khả ái nhe răng cười với Cố Tàn Thần bây giờ. Nhìn xem một hồi, cô mới nhỏ giọng than thở: “Hóa ra trước đây anh ấy cũng mặc quần áo”.

Mẹ Cố bên cạnh đột nhiên cười lên, sau đó là tiếng nam nhân ho nhẹ. Hạ Nhiễm nghe thấy tiếng động này, đột nhiên ngẩng đầu nhìn bên ngoài, quả nhiên là Cố Tàn Thần.

anh khoanh tay dựa người vào cửa, vẻ mặt hứng thú nhìn hai người họ, nhưng ánh mắt lại dán chặt lên người cô. Lúc Cố Tàn Thần nhìn như vậy, thật sự vô cùng đẹp trai, chỉ là chớp lát sau liền quay lại vẻ mặt hồ hững thường ngày. Mắt anh hơi nheo lại, nhẹ nhàng nói: “Này... Mọi người rình coi con?”

Nghe Cố Tàn Thần chọc như vậy, mẹ Cố cười một tiếng, trong lòng lại vô cùng vui mừng, rót cuộc con trai bà cũng biết trêu chọc con gái rồi: “Đây là quang minh chính đại xem”.

Hạ Nhiễm cũng phụ họa nói: “Đúng rồi, còn kéo rèm che ra nữa”.

Khoe miệng Cố Tàn Thần cong lên, vẻ mặt tự nhiên thích ý.

Mọi người đều không nói gì, trong phòng bỗng nhiên trở nên yên tĩnh. Mẹ Cố nhìn hai người nhìn nhau, cảm nhận tương đối rõ. Bà đứng dậy đi ra ngoài, giờ tay vỗ vỗ bả vai con trai, còn dùng ánh mắt ra hiệu cho anh, lại dùng giọng điệu bà cho là bình thường nhưng còn ẩn ẩn ý cười nói: “không được bắt nạt con dâu của mẹ, đợi lát nữa xuống sớm ăn cơm”.

Sau đó bà xoay người nhìn thoáng qua Hạ Nhiễm vẫn đang cầm ảnh chụp coi, không kìm được vui mừng là vòng qua cho trai đi xuống dưới lầu.

Mẹ Cố đi rồi, Cố Tàn Thần liền đóng cửa sau lưng lại. Hai tay tự nhiên đút túi quần, cứ vậy đi tới bên cạnh cô, anh nhú mày nhìn xuống, cũng không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn.

Hạ Nhiễm bị ánh mắt thâm tình của anh làm run cả người, cô rũ mắt, đem ảnh chụp trong tay cất lại vào album ảnh. Tùy ý vuốt vuốt, vừa nhìn vừa nói: “Cố Tàn Thần, lúc nhỏ anh trông thật dễ thương.

Lúc này cô gần như dùng thái độ nghiên cứu đi xem mỗi tấm hình, trong hình có ảnh anh chớp lấy đồ chơi cười vui vẻ, có tấm trầm mặc chuyên chú nhìn màn ảnh, cũng có lúc không chút cổ kị háng giọng khóc lớn. Mỗi một tấm hình con nít đều khiến trái tim cô mềm nhũn.

anh nhìn cô, khẽ mỉm cười: “Phải không?”

Hạ Nhiễm gạt đầu, kéo tay anh cho anh ngồi xuống. Để anh ngồi bên cạnh cô, ngón tay cô tùy ý chỉ lên: “Tấm ảnh này là chụp lúc nào?”

Cố Tàn Thần nhìn nhìn, không nghĩ ngợi nhiều liền đáp: “Ba tuổi”.

“thật dễ thương”.

cô nhẹ nhàng nói, sau lại chỉ chỉ hỏi: “Còn tấm này?”

“Mười tuổi”.

“thật thanh tú nha!”

“Tấm này chắc lúc anh học cao trung đi, Cố Tàn Thần, anh mặc đồng phục còn có chút phong nhã”.

Trong nhận thức của Hạ Nhiễm, ở trường trung học lúc nào cũng có một nhóm người như vậy. Họ chỉ mặc đồng phục rộng thùng thình, chẳng có gì đặc sắc nhưng vẫn rất đẹp mắt. Có thể thấy Cố Tàn Thần cũng là một thành viên trong nhóm này. Cố Tàn Thần trong ảnh mặc đồng phục màu trắng, hai tay để trong túi, đứng trước cửa trường trung học, môi mỉm lại, cảm hơi nâng lên.

Người đẹp trai lại mang theo chút dịu dàng, quanh anh còn phảng phất tầng ánh sáng vàng nhạt. Tóc Cố Tàn Thần lúc đó nhỏ vun, dưới ánh mặt trời có chút lóe sáng. Hn nghĩ, nếu cô sinh sớm mấy năm, hoặc giả anh sinh trễ mấy năm, nếu trong tuổi thanh xuân rung động cô gặp anh như vậy, cô nhất định sẽ không chút do dự mà thích anh.

Được người mình yêu tán thưởng luôn là việc khiến tâm tình vui sướng. Cố Tàn Thần tao nhã ngồi một bên, tay anh vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, nhìn kỹ có thể đôi mắt đen của anh, đôi môi mỏng khiến người khác không thể dời mắt, cùng nhau hợp lại nói: “Cảm ơn đăkhen”.

Đôi mắt đen sâu không thấy đáy lập tức tiến công mắt Hạ Nhiễm, đó là một loại đen không hình dung được. Có chút tà mị, lại có chút sáng láng: “không khách khí”.

Hạ Nhiễm tiếp tục xem ảnh trong tay, nhìn tới tấm ảnh cô và Cố Tàn Thần chụp chung, Hạ Nhiễm tạm dừng một chút. cô yên lặng nâng mắt nhìn anh, ngón tay thon dài chống cằm, chính là lấy tư thái cùng nhau xem ảnh.

nói là ảnh chụp chung, nhưng đúng ra là ảnh Cố Tàn Thần chụp một mình. Trong tấm ảnh, Hạ Nhiễm đứng sau anh, không xa không gần, bên cạnh còn có mấy đũa nhóc bằng tuổi, vẻ mặt không lộ rõ vui buồn.

Hạ Nhiễm hơi rũ mi, nhìn trong hình cô chắc khoảng mười một mười hai tuổi, trên người còn mặc đồ tiểu học, trên cổ thắt khăn quàng đỏ tươi.

Địa điểm của tấm hình này hình như là ở trường học của cô, giống như lễ tốt nghiệp. Hạ Nhiễm nhất thời mơ màng, cô không nhớ được anh có tham dự lễ tốt nghiệp tiểu học của cô, hơn nữa, ngày đó cả Hạ Thế Hiền và Vương Vũ Hồng đều vì bận đi làm mà không tham dự. Lại nói, lúc đó anh lên Bắc Kinh học đại học, sao lại ở thành phố C?

Như vậy có lẽ là cố gắng bay về.

Nghĩ tới đây Hạ Nhiễm có chút cảm động, tay cầm ảnh có chút run rẩy, thanh âm khàn khàn: “Tấm hình này là chụp lúc nào? Sao em không nhớ gì hết?”

cô ngạc nhiên ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với đôi mắt đen gọn sóng của anh, trong mắt anh tản mát ra vẻ nhu hòa, khóe miệng nhếch lên, hợp lý nói: “Em đương nhiên không biết”.

Em đương nhiên không biết...

Hạ Nhiễm không biết còn có những chuyện nào mà cô không biết. Trầm mặc một lát, cô vươn tay kéo cổ áo sơ mi của anh, môi mở ra gọi tên anh.

nhẹ nhàng lại ôn nhu: “Cố Tàn Thần...”.

anh chăm chú nhìn cô, đáp lại một tiếng: “Ừ”.

“Hình như đột nhiên em lại không quen anh”.

Trong mấy tháng ngắn ngủi, Cố Tàn Thần trong lòng cô từ một người trầm mặc ít nói liền biến thành một người chỉ cần liếc nhìn cô một cái liền chứa đầy ý cười.

trên người anh có chút phức tạp, giống như các loại khí chất trộn lẫn vào nhau, không ngừng hấp dẫn cô tìm kiếm khám phá. anh giống như hộp nữ trang giấu rất nhiều bảo bối, khiến cô không ngừng đào tìm, không ngừng dụng tâm thu hoạch.

Nghe Hạ Nhiễm nói như vậy, Cố Tàn Thần chỉ hờ hững nhìn cô, hai trong mắt thanh tỉnh: “Vậy em nói xem anh là ai?”

cô đáp: “Cố Tàn Thần”.

anh cười: “Vậy em biết anh sao?”

“anh biết em không phải có ý này!”

“Cái gì cũng không cần nghĩ, cái gì cũng không cần nói, cho dù anh biến thành thế nào, chỉ có một thứ mãi không đổi”.

anh nắm lấy tay cô, cầm tay cô vuốt ve gò má anh, lòng bàn tay mềm mại tiếp xúc với da thịt anh thật thư thái.

“Cái gì?”

“Nơi này”. nói xong, anh cầm tay cô để trên ngực anh, bên trong có một trái tim đang mạnh mẽ nhảy lên.

một cái, hai cái.

Giống như đang nhỏ nhẹ nói với cô, anh yêu cô.

Hai người xuống lầu ăn cơm trưa, Cố Tàn Thần liền nói với nhị vị phụ huynh muốn mang Hạ Nhiễm ra ngoài chơi, Thấy tình cảm bọn họ ngày càng tốt, Đại gia Cố gia Cố Ngôn Truyền và vợ tất nhiên vô cùng vui mừng, liên tục gật đầu đồng ý, còn dặn bọn họ nếu muộn thì không cần về nhà.

Cố Tàn Thần dẫn Hạ Nhiễm tới khu vực Mạc Sâm còn đang khai phá, nằm trước một rừng núi, bởi vì núi tự nhiên là một trong những cảnh đẹp nhất ở thành phố A, năm đó anh có làm ở Vạn Hào một thời gian, lúc đó cũng đặc biệt chú ý tới nơi này. thật không nghĩ tới, nhiều năm như vậy mà không có ai phát hiện ra khối bảo vật này.

Bởi vì Tiêu Sơn kết hôn, công trình này tạm thời dừng lại.

Bọn họ dừng xe ở chân núi, Cố Tàn Thần cũng không muốn tiếp tục lái xe lên, anh nắm tay Hạ Nhiễm men theo đường mới mở đi một đoạn ngắn, bởi vì còn đang khai phá, cộng thêm tạm dừng, một đường này cũng không gặp mấy người. đi một đoạn đường dài, hai người liền đi tiếp vào con đường mòn chỉ một người đi được.

Cho dù mục tiêu là cảnh non xanh nước biếc, phong cảnh thật đẹp, nhưng lần đầu đi sơn đạo như vậy, Hạ Nhiễm vẫn khó mà thích ứng. Giày cao gót cho dù thấp nhưng vẫn là một loại khiêu chiến.

Nhìn cô hơi nhú mào, Cố Tàn Thần ngầm hiểu đi tới trước mặt cô, ngồi xổm trên đất, nghiêng đầu nói: “anh công em”.

cô cũng không từ chối, trực tiếp ghé vào lưng anh, để tùy anh công cô lên núi. Núi thượng phong này có vẻ lớn, Hạ Nhiễm bị gió lạnh thổi vào mắt tới đau rất, hai tay cô ôm chặt cổ Cố Tàn Thần, cả mặt cũng vùi vào cổ anh. Cảm nhận được hành động của cô, Cố Tàn Thần có chút dăm chiêu, chỉ chốc lát liền tăng nhanh bước chân.

Núi không phải rất cao, bọn họ còn đi đường tắt. không bao lâu đã thuận lợi lên đỉnh núi, Cố Tàn Thần để Hạ Nhiễm xuống, không nói lời nào mà cõi áo khoác xuống bọc lấy người cô, một tay giữ lấy vai cô, chỉ cho cô thấy cảnh tú lệ, rồi nhẹ giọng hỏi: “Em thích không?”

Áo khoác trên người cô còn mang theo độ ấm của anh, tâm Hạ Nhiễm liền thấy ấm áp, gật gù đầu nói: “Thích”.

“Thích thì tốt” Đôi mắt đen láy của Cố Tàn Thần ánh lên nét vui vẻ, anh ngưng mi nhìn chăm chú toàn cảnh thành thị dưới núi, nói năng hùng hồn: “Chúc mừng em, về sau em là nữ chủ nhân của thành lý”.

“nữ chủ nhân?”

“Ừ, bởi vì anh là nam chủ nhân”.

“Có liên quan sao?”

“Em nói xem, bà Cố?”

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: 66: Không Rời Không Bỏ

Người làm vợ, đã cùng nhau, là chỉ cùng một người, đến chết không đổi.

Người làm chồng, loạn thay, dù có một đời, lại cũng không thể hứa hẹn!

Từ trên núi đi xuống, Cố Tần Thần vội vàng dẫn Hạ Nhiễm về thành phố C, hai người tự cầm hộ khẩu của mình đi cục dân chính đăng ký kết hôn.

Thời tiết thành phố C không tốt cũng không tệ, không có ánh sáng mặt trời nhưng thời tiết cũng không khác nghiệt.

Gió nhẹ phơ phất, bọn họ cùng nhau đứng trước cửa cục dân chính. Vì họ tới sớm hàng người xếp hàng cũng không nhiều lắm. Trước họ có một đôi tình nhân, đang đứng dựa vào nhau trong sảnh, cười cười nói nói chờ đợi.

Hạ Nhiễm nhìn quanh người trong đại sảnh một lần, lại lảng lảng nhìn người đàn ông bên cạnh mình. anh vẫn đứng thẳng người như cũ, trông thật đẹp trai. Khóe môi Hạ Nhiễm cong lên, cô hỏi anh: “anh nghiêm túc sao?”

Cố Tần Thần cười xoa xoa mái tóc dài của cô, giọng nói ôn hòa lại mang chút quyết liệt không cho người khác nghi ngờ. anh nhíu mày nói: “anh trông giống đang giỡn sao?”

Hạ Nhiễm lắc đầu, thật sự không giống.

“anh không sợ em không còn yêu anh sao?”

Cố Tần Thần hình như không nghe thấy, anh kéo cô ngồi xuống băng ghế dài chờ đợi. Cứ thế cúi đầu, nghiêm túc, tình tế lại tỉ mỉ giúp cô chỉnh trang lại quần áo.

“anh không sợ em không còn yêu anh sao?”

“anh không sợ”. Lời lẽ thẳng thắn hùng hồn, giọng nói trầm thấp.

“anh sợ gì chứ? anh còn có cả một đời, để em chậm rãi yêu anh, hơn nữa sẽ không rời khỏi anh”.

Trước khi yêu cô anh chưa từng nghĩ tới việc kết hôn. Sau khi yêu cô, việc anh nghĩ tới nhiều nhất chính là có ngày anh có thể nhìn thấy cô mặc váy cô dâu trắng gả cho anh. Mười năm, hai mươi năm sau, rất nhiều cái mười năm sau nữa, cô sẽ không hối hận vì quyết định lúc trước muốn gả cho anh, chưa từng hối hận.

Hạ Nhiễm quay đầu nhìn người trước mặt, nụ cười của anh dưới ánh sáng mặt trời dường như tràn ra từ tận đáy lòng. Gương mặt tuấn tú mê hoặc cô.

Tình yêu là gì? Có lẽ là khi cô ở trên con đường này, thấy những phong cảnh khác nhau, nhưng chỉ cần quay đầu lại, liền thấy anh ở đó.

một khác này, Hạ Nhiễm đỏ mặt, rồi lại đỏ mắt.

cô nói: “Nếu anh đã nghĩ kỹ rồi, vậy chúng ta liền cùng nhau dây dưa”.

Trước năm hai mươi tuổi, Hạ Nhiễm đã từng nghĩ tới tuổi hai mươi của cô sẽ như thế, lúc đó cô trông như thế nào.

Xinh đẹp, tự tin, người gặp người thích.

Từ mười chín tuổi đến hai mươi tuổi, rõ ràng chỉ có một năm lại dường như rất lâu. Bây giờ còn mấy ngày nữa cô đã hai mốt, từ không lên mốt, đột nhiên mọi thứ đều trở nên không chân thật.

Giống như, cuộc sống của cô chỉ vừa mới bắt đầu, đã có một người vội vã xâm nhập vào cuộc sống của cô. Trở thành chuẩn mực, thành một nửa trong cuộc sống của cô.

Từ một cô gái trở thành một người vợ.

thì ra cũng chỉ là một việc thoáng qua.

Lúc kí tên đóng dấu, Cố Tần Thần ngồi bên cạnh cô, ánh mắt vẫn không rời khỏi người cô. Cái nhìn chăm chú như muốn nhìn thấu linh hồn này, giống như sợ rằng tất cả chỉ đều là giấc mộng của bản thân.

anh ngồi đó, tay anh bắt ngờ cầm lấy tay cô vẫn đang để dưới đùi, anh hỏi: “Chúng ta cứ cùng nhau dây dưa cả đời như vậy được không?”

Cả một đời là bao lâu, có lẽ một trăm năm, tám mươi năm, sáu mươi năm, hoặc có lẽ chỉ có mười năm, năm năm, thậm chí là một, hai năm. Cuộc đời này đều là thế sự vô thường. CHỉ có hứa hẹn, anh còn sống ngày nào, sẽ cùng cô gắn bó làm bạn ngày đó.

“Được”.

Hạ Nhiễm gật nhẹ đầu, mỉm cười nhìn khớp xương rõ ràng trên bàn tay to của anh. Hai người sóng vai mà đứng trang nghiêm trước quốc kỳ thần thánh để tuyên thệ.

“Chúng tôi nguyện trở thành vợ chồng, từ hôm nay trở đi, chúng tôi cùng nhau gánh vác trách nhiệm và nghĩa vụ hôn nhân mà cộng đồng giao cho...”

“Sau này, cho dù hạnh phúc hay đau khổ, giàu có hay khó khăn, khỏe mạnh hay bệnh tật, thanh xuân hay già yếu...”

“chúng tôi nguyện đồng hành đồng thuyền, cùng chung hoạn nạn, đồng cam cộng khổ, làm bạn lẫn cả đời”.

Cố Tần Thần nhìn Hạ Nhiễm, cô nhìn anh. Giờ khắc này, trong mắt đối phương chỉ có bóng hình người còn lại, tình yêu đẹp tới đâu cũng không bù được một câu “Tôi nguyện ý cùng đối phương hoạn nạn có nhau, không rời không bỏ” rung động tâm can, khiến lòng người chờ mong

Chờ hai người họ giải quyết xong thủ tục đăng ký kết hôn ở cục dân chính, lúc cầm lấy hai quyển màu đỏ, Hạ Nhiễm còn có loại cảm giác như đang chìm trong mộng chưa tỉnh lại. Hạ Nhiễm kéo tay Cố Tần Thần đi về phía xe hơi, cô lật lật, nhìn nhìn tấm chứng nhận đỏ có ảnh, tên và chữ ký hai người, khóe miệng khẽ cong lên, tâm tình tốt vô cùng.

Gió nhẹ thổi qua khiến vài cọng tóc đen trên trán anh rơi xuống, khóe mắt Cố Tần Thần đảo qua hai tờ giấy màu đỏ, lúc Hạ Nhiễm chăm chú nhìn, anh liền lặng yên lấy cả hai tờ trong tay cô, cất tử tế. Cố Tần Thần cười khẽ, nói: “Đừng nhìn nó nữa, cẩn thận kéo ngã”.

anh nghiêng mặt đi, từ góc độ của Hạ Nhiễm mà nói, tầm mắt vừa lúc dừng lại trên đôi mắt thâm trầm như biển đang sụp xuống của anh. Nam nhân đẹp trai quả thật có thể dễ dàng trêu chọc tâm nữ nhân.

Trầm mặc một lúc, cô đột nhiên nghĩ tới một câu nói. một người khi đứng trước mặt người mà người đó yêu thương, nếu như bạn nhìn người đó, người đó cũng nhìn bạn, trong mắt người đó không có vật khác, vậy thì bạn không chỉ đơn thuần là một người, mà còn đại biểu cho một phần của tình yêu.

Hạ Nhiễm giơ tay anh lên, đặt lên mặt mình: “Cố Tần Thần, anh nhéo em một cái, em vẫn không tin được cứ thế kết hôn với anh”.

anh nhìn cô, ngoài ý muốn lại cười lên.

anh làm bộ nhéo lên gò má cô một cái, dùng rất ít sức, thật giống như xoa nắn.

“Bây giờ tin sao?”

anh cười, cô lấy cô đi nhanh về phía trước, vừa đi vừa nói: “Sao lại không tin?”

“Bởi vì anh còn chưa cầu hôn em đâu!”

“anh đã cầu hôn rồi”.

“không có”.

anh điềm đạm nói: “Em quên mất”.

Hạ Nhiễm bị anh nhét vào xe, rầu rĩ không vui ngồi bên cạnh ghế tài xế, nhìn anh giúp cô cài dây an toàn: “Cầu hôn không giống như vậy”.

Nghe thấy lời cô nói, tay Cố Tần Thần đang cài dây liền dừng một chút, anh nhìn cô một cái, sau đó chuyển tâm giúp cô cài lại dây an toàn. Lúc này anh mới ngồi thẳng lên, nghiêm túc nhìn cô: “Vậy em nói xem nên như thế nào? Em nói thử, anh sẽ tận lực làm”.

“Em...” Hạ Nhiễm nhất thời chán nản, bảo cô nói thế nào chứ, đưa tay ra dạy anh thế nào cầu hôn cô, sau đó kêu anh diễn lại một lần, cuối cùng ngoan ngoãn cảm động, lệ rơi đầy mắt nhào vào lòng anh sao?

Đúng là, trẻ con không thể dạy như vậy. Hạ Nhiễm không nói, chỉ mỉm khóe môi, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, tâm tình tốt lúc lĩnh giấy chứng nhận đều ném ra sau đầu. Giống như cô dâu nhỏ bị ức hiếp, cô nghiêm mặt không nói gì với anh chồng mới.

Bộ dáng của Hạ Nhiễm đều rơi vào mắt Cố Tần Thần, anh vậy mà cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cố Tần Thần nhìn không được bật cười, lúc chuẩn bị nổ máy xe, môi mông khẽ mở, nói một câu: “anh biết”.

“anh biết cái gì?” cô đột nhiên quay đầu nhìn anh.

anh nói: “anh biết em muốn anh làm gì”.

“Vậy, anh nói xem em muốn gì?” Đôi mắt Hạ Nhiễm vốn đang âm trầm, sau khi nghe anh nói xong liền phát sáng. cô thật mong chờ xem người đã thành chồng của cô trên luật pháp này nói gì, ngay cả hô hấp cũng dè dặt hơn.

Nhưng chờ một lát, người này chỉ nói một câu: “không có gì”.

Cũng bởi vì câu nói này, sau khi về nhà, Hạ Nhiễm kiên trì ba ngày cũng không nói lời nào với Cố Tàn Thần.

Liên tiếp mấy ngày, cô ở trên điện thoại search hình ảnh và video cầu hôn, cùng các loại chuyện xưa, từ phòng ngủ tới phòng khách, lúc nào cũng làm bầm làu bàu nói bọn họ thật lãng mạn, thật hạnh phúc. Lúc này, Cố Tàn Thần đi qua hoặc ngồi bên cạnh cô đều dừng lại việc đang làm, nhìn nhìn cô, sau đó lại nhìn xem lãng mạn trong miệng cô.

anh hình như cũng không để ý, mỗi ngày đều hưng phấn tan tã, sau đó làm cơm chiều, rồi gọi cô ra ăn cơm. Ngày nào cũng như thế, cô ăn cơm, anh gấp đồ ăn cho cô, không khí nhỉnh nhủ hòa hợp, lại bởi vì cả hai đều trầm mặc là có chút lúng túng.

Có một ngày, cô và La Xuyên đã kết hôn nói tới chuyện này. cô ấy rất đồng tình nhìn cô một cái, xoa xoa đầu cô nói: “anh ta không tỏ về gì sao?”

Hạ Nhiễm nghiêm túc nghĩ một chút, nghĩ tới lúc anh thấy cô xem mấy clip cầu hôn, về mặt nghiêm túc, sau đó thành thật nói: “Có, anh ấy nói chuyện này không hợp với khí chất của anh ấy”.

Sau khi La Xuyên nghe xong liền phun nửa quan dưa leo chưa nuốt vào phun ra: “Quả nhiên, trực nam đều có cá tính như vậy”.

Rốt cuộc sau bốn buổi tối chiến tranh lạnh, Cố Tàn Thần cũng như một ngày, sau khi ăn cơm tối liền đổi giày, theo thường lệ hỏi Hạ Nhiễm muốn cùng anh đi tản bộ không.

cô còn đang ngồi trên bàn cơm gắng sức ăn, đầu cũng không ngẩng lên, khẽ hừ một tiếng tỏ vẻ từ chối.

Mắt Cố Tàn Thần có ý cười, anh nhìn cô một cái liền đi ra cửa.

Cửa lớn đóng lại, Hạ Nhiễm tức giận nhai nốt miếng cơm cuối cùng trong miệng, nhai nhai nuốt nuốt.

Hạ Nhiễm không thèm súc miệng, cô ngồi tại chỗ chọt chọt đồ ăn còn lại trên bàn.

Chọt một bữa liền nói thảm một câu: “Hừ, Cố Tàn Thần, anh là đồ không hiểu lãng mạn, hoặc là giả bộ không hiểu ám hiệu của em”.

Bởi vì người nào đó vốn được ca tụng IQ cao, cô nghĩ, lấy chỉ số thông minh thấp nhất đi chẳng nữa cũng sẽ hiểu được. Nhưng người nào đó vẫn thờ ơ, không thèm tỏ vẻ.

Nghĩ như vậy, Hạ Nhiễm cảm thấy tức giận, cô khua khua thìa trong bát không: “CÓ giỏi thì anh cứ như vậy qua ngày cả đời đi”.

Hạ Nhiễm đang tức giận thì điện thoại bỗng vang lên. cô chăm chú nhìn, lúc thấy tên Cố Tàn Thần lại cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ vui mừng bất ngờ trong truyền thuyết tới rồi sao?

Hạ Nhiễm vô cùng kích động, cô áp chế tâm tình, đợi hô hấp bình thường rồi mới nghe máy, một tiếng Alo truyền ra, liền nghe thấy âm thanh trầm thấp của người bên kia.

anh nói: “Ăn cơm xong chưa, đừng ngồi mãi, có rảnh liền đi dạo, em ngồi thế tích mỡ bụng người ta còn cho rằng em có thai”.

Hạ Nhiễm phun một tiếng, tay run rẩy thật muốn cúp điện thoại, lúc này người bên kia lại nói tiếp: “Hơn nữa, lúc ôm em cũng không phải rất tốt”.

“Tên Họ cổ kia. anh tán bộ đi, không có việc gì gọi tới nói những lời này sao?” cô chống nạnh, cảm thấy hô hấp dồn dập, nếu người này đứng trước mặt cô, cô thật sự sẽ không nhịn được mà xông lên cắn anh.

Đầu bên kia nghe thấy cô mắng hăng say lại cười hăng hái. Hạ Nhiễm dường như có thể nhìn thấy được gương mặt tuấn tú mê người lộ ra nụ cười chết người không đến mạng.

anh nói: “Ừ, còn có một việc nữa”.

Hạ Nhiễm bĩu môi: “không muốn nghe”.

“Em đang ở trong phòng sao, nếu tiện thì đi tới ban công đi”.

“không rảnh”.

Tuy miệng nói như vậy, nhưng Hạ Nhiễm vẫn không nhịn được tò mò trong lòng, nhú mồm chậm chạp lách lư đi tới ban công phòng ngủ. Thành thị đã bị bóng tối bao phủ, đèn đường sáng trưng, trên bầu trời có mấy ngôi sao, sáng tất sáng tất. Mọi thứ đều yên tĩnh như thường, không có gì khác thường.

Hạ Nhiễm dựa người vào hàng rào bảo vệ, đứng trên sân thượng, tay còn cầm điện thoại di động, thầm oán: sao cô lại đơn thuần như vậy chứ?

Chỉ là, chót lát sau, một tiếng oanh vang lên, vàng, bạc, đỏ, xanh lam, xanh lá, năm sắc màu hợp thành hình bó hoa sáng lên rồi nổ tung trên nền trời yên tĩnh, đóa hoa bay bốn phía, nở rộ trong đêm, rực rỡ lóa mắt.

Bầu trời tối đen thêm vào năm tầng màu sắc, ngọn lửa sắc màu kéo thành một đuôi dài, cái sau nối tiếp cái trước, trực tiếp tỏa sáng trên bầu trời. Ánh

lửa chói mắt chiếu sáng thành thị, đồng thời ánh lên trong mắt Hạ Nhiễm. cô không phản ứng kịp, chỉ yên lặng đứng đó, nhìn một bó lại một bó khói lửa bay lên không trung rồi chậm rãi nổ rộ.

Xinh đẹp, lộng lẫy mà chói mắt.

Lúc cô đang nhìn đến say mê, điện thoại trong tay rung mạnh, đồng thời còn có giọng nói của một người: “Hạ Nhiễm tiểu thư, cô có đồng ý gả cho Cố tiên sinh không?”

Hạ Nhiễm ngẩng đầu nhìn pháo hoa trên trời, cảm động vô cùng, tay giờ điện thoại lên, lớn tiếng nói: “Em đồng ý”.

anh lại hỏi: “Mãi không rời bỏ?”

“mãi không rời bỏ!”

một lát sau, bên tai ngoại trừ tiếng nổ mạnh, còn có thanh âm cười giòn giã. Trong thành phố này, hai người họ, một đứng trên lầu một đứng dưới lầu, tay đều đang cầm điện thoại ghé sát bên tai, yên lặng nhìn khói lửa không ngừng trên chòi, một chút lại một chút chiếu sáng.

Tối hôm đó, Cố Tần Thần đi ra khỏi phòng tắm liền thấy có một người về mặt thẹn thùng nằm trên giường nhìn anh. Tâm tình anh lúc này thật rất tốt, không nói hai lời liền nhào lên người cô, quyết định đơn giản tiếp tục làm vận động nóng thân, chưa gì đã bị người bên dưới lật lại.

Hạ Nhiễm xoay người ngồi lên bụng anh, một tay nắm cổ áo anh, nghiêm túc hỏi: “Thành thật khai báo đi, có phải mấy ngày nay anh cố ý lãnh đạm em không?”

Bị người áp ở dưới, Cố Tần Thần đặc biệt hưởng thụ phương thức này, hai tay để vòng ra sau đầu gối lên, thản nhiên nhìn cô vợ nhỏ trên người.

anh nhủ mảy: “rõ ràng em làm như không thấy anh, không phải sao?”

“Nào có”. rõ ràng không đúng, Hạ Nhiễm nói lời này ra hết như bóng cao su xì hơi, cũng không dám nhìn thẳng Cố Tần Thần. Nhưng cô vẫn mạnh miệng: “Đây gọi là sách lược, chính sách đối địch tạm thời”.

“Vậy Cố phu nhân, em đối với chiến quả có hài lòng không?”

“Ừ, qua loa đại khái. Cố tiên sinh, anh cần tiếp tục nỗ lực”.

“nếu như vậy, anh cần nỗ lực từ bây giờ”.

nói xong, người nào đó xoay người áp phu nhân mình xuống giường lớn, chăm chú và nghiêm túc vận động.

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: 67: Chua

Cuộc sống của Cố tiên sinh và Cố phu nhân.

Thời gian: năm năm sau.

Địa điểm: thành phố C

Hạ Nhiễm thê, cuộc đời này cô chưa từng gặp nam nhân nào giống như Cố Tần Thần vậy, vừa nhỏ mọn lại bá đạo. Trước khi kết hôn cô đã thấy tính anh không tốt lắm, sau khi kết hôn cái này lại thêm rõ ràng.

cô ngồi trên toilet, buồn chán nghịch điện thoại di động, nghe người đàn ông ở bên ngoài phòng đang bộc phát tính tình khó chịu, hai hàng mi Hạ Nhiễm nhíu lại. cô cũng lắm chỉ là cùng người bạn ở London đi uống trà sau bữa trưa khi người này tới Trung Quốc, nói chút chuyện cuộc sống, tâm sự về lý tưởng. không thêm gì cả, người này đã bắt đầu hô to gọi nhỏ.

“Hạ Nhiễm, rốt cuộc em muốn ngồi ở trong đó bao lâu”.

Mặt Cố Tần Thần tối sầm, hai tay khoanh trước ngực nhìn phòng tắm vẫn đóng chặt cửa. Nghe giọng điệu của anh hình như vẫn còn bức mình, phòng ngủ rất sạch sẽ, chỉ là trên giường trắng lớn có chiếc điện thoại vô tội đang nằm. Màn hình điện thoại hướng xuống, xem ra mới bị người ta dùng sức ném lên giường.

Hạ Nhiễm vốn định trả lời anh, nhưng nghĩ lại cứ để Cố Tàn Thần kêu đi, cho anh kêu hư cổ họng cô cũng không ra. Cuối cùng lời Hạ Nhiễm định nói tới môi rồi vẫn nuốt trở lại. cô quyết định áp dụng thái độ không thèm để ý với người bá đạo này, ai cho anh dám dùng điện thoại di động của cô gọi đi đe dọa người khác chứ.

Nhưng ngay ngốc trong phòng tắm nhỏ hẹp thật sự rất ngột ngạt. cô đứng dậy, đi tới trước gương, nhìn nhả nửa mặt, rồi lại đánh răng.

“PHanh...” một tiếng.

Ly thủy tinh trong tay cô rơi xuống đất tạo nên tiếng vang mạnh mẽ.

“Nhiễm nhiễm? Hạ Nhiễm? Em làm gì trong đó”. Giọng nói Cố Tàn Thần từ ngoài truyền vào có chút gấp gáp, anh đập lên cánh cửa bị khóa bên trong, khẩn trương nói: ‘Hạ Nhiễm, em mở cửa cho anh’.

Mặc cho Cố Tàn Thần ra sức gào thét bên ngoài, Hạ Nhiễm trong phòng tắm không đáp lại tiếng nào.

Hạ Nhiễm đầu đầu nhìn mảnh vỡ thủy tinh lóng lánh dưới ánh đèn. May mà không rớt lên chân cô, cô theo bản năng ngồi xổm xuống, dùng tay không nhặt mấy miếng vỡ.

“Hạ Nhiễm---”. Cố Tàn Thần cạy mạnh phá cửa vào, anh bước nhanh vào phòng tắm, nâng Hạ Nhiễm đang ngồi dưới đất dậy. anh giữ chặt lấy cô, kiểm tra trên dưới một lượt, sau đó thấy trên mặt cô vẫn còn vẻ tươi cười nhàn nhạt mới thở ra một hơi.

Ánh mắt Cố Tàn Thần chuyển từ gương mặt ôn nhuận của cô lên miếng thủy tinh vỡ trên sàn. Gương mặt tuấn tú mới hòa hoãn phút chốc lại căng thẳng.

“Khi không em trốn trong nhà vệ sinh làm gì. anh nói bao lần rồi, không được dùng tay không lượm mảnh vỡ thủy tinh, sẽ bị thương”. anh dường như quên mất lúc này là ai đang nổi giận, hai tay Cố Tàn Thần nắm chặt lấy bả vai nhỏ của Hạ Nhiễm.

Hạ Nhiễm yên tĩnh đứng đó, trên vai cô là bàn tay to của anh, giữ lấy chặt chẽ, khiến cô thật an tâm. Vẻ mặt nóng của Cố Tàn Thần ánh vào trong mắt cô, lúc hai đôi mắt đối diện, cô cảm thấy thật thú vị.

“Cố phu nhân, em cười cái gì?”

cô coi thường vẻ mặt đứng đắn của anh, ngược lại càng cười lớn tiếng hơn. Hạ Nhiễm cười tới không thở nổi, nói: “Cố Tàn Thần, có phải lúc này anh cho rằng em bị thương không?”

anh nhìn chằm chằm người đối diện, chậm chạp nói: “anh không đàn như vậy”.

nói xong, vẻ mặt anh trầm xuống, khiến Hạ Nhiễm không nhìn thấu tâm tình anh, Cố Tàn Thần ôm cô vào lòng: “Nhiễm Nhiễm, em chính là có năng lực khiến anh bất an”.

Ngay sau đó, nụ hôn ướt át rơi xuống trán cô, nhẹ nhàng, mát lạnh, anh nói: “không có em, anh nên làm sao?”

Hạ Nhiễm đẩy anh ra, cố ý xoay người không nói lý: “không phải lúc này anh tức giận sao? Cố Tàn Thần, anh là quỷ hẹp hòi. Người đó là bạn học của em, chúng em chỉ là bạn bè thôi”.

Cố Tàn Thần tiến lên một bước, hai tay từ sau quần lên trước nắm tay cô, cầm để trên vai cô nói: “Em cho rằng anh tức giận vì em đi gặp người con trai khác sao?”

cô ngẩn người, hơi nghiêng mặt hỏi: “Chẳng lẽ không phải sao?”

“Ài, cứ xem là thế”.

Giọng nói rầu rĩ của anh truyền vào tai cô. anh tức giận, là vì biết rõ cô mới vừa thai nghén một tiểu sinh mệnh ba tháng, vậy mà không thèm cố kỵ đi quán nhậu với người khác. Loại địa phương này vốn không phải chỗ một phụ nữ như cô nên tới, chỗ đó vừa ồn ào vừa phức tạp.

Cố Tàn Thần nhẹ nhàng hôn lên sườn mặt người trước mặt, tức giận hầu như không còn nữa. anh chỉ vùi đầu vào hõm vai cô dặn: “lần sau em muốn đi chỗ nào đều phải được anh đồng ý”.

Hạ Nhiễm không hiểu: “Tại sao?”

không cần suy nghĩ, anh liền đáp: “Vì tốt cho em”.

“Em không muốn, anh đây là can thiệp tự do cá nhân của em”.

Người nào đó hừ nhẹ: “Tự do là tương đối. Nếu em không thể cam kết tự bảo vệ mình được thì để đó anh làm”.

“Em không phải chỉ đi gặp bạn thôi sao? Có cần phải nghiêm trọng như vậy không?”

“Em còn nói không biết ngược”. Người nào đó lại tức giận, buông người trước ngực ra, dắt tay cô đi ra khỏi phòng tắm, sau đó không nói gì lại xoay người đi vào phòng tắm dọn dẹp.

Hạ Nhiễm đứng tựa người vào cửa phòng tắm, nhìn người đang ngồi xổm dưới đất, anh mặc áo sơ mi trắng, cổ áo đã mở ra một nửa. anh cong lưng, nghiêm túc dọn dẹp mấy mảnh vỡ thủy tinh trên sàn.

Hạ Nhiễm kêu anh: “Cố Tàn Thần”.

anh không trả lời.

“Ông xã”.

Cố Tàn Thần khẽ run rẩy một chút.

cô thấy thế lại gọi một tiếng: “Cha đứa nhỏ”. Câu này thật sự khiến tâm tình nặng nề của Cố Tàn Thần bị bóp méo, khóe miệng cong cong, ừ một tiếng.

Cố Tàn Thần cho rằng Hạ Nhiễm đã biết sai rồi, quyết định chịu thua nhận lỗi với anh, anh đưa lưng về phía cô, lại nghe thấy cô nói: “anh thật đẹp trai”.

Cố Tàn Thần sau khi thu dọn xong hết mảnh vỡ dưới sàn mới bắt đầu thu dọn cô vợ khiến người đau đầu này.

Cách bàn ăn, hai người họ mỗi người ngồi một bên. Trước mặt là một cốc nước ấm, Hạ Nhiễm đã uống vài ngụm rồi mới nghe anh hỏi: “Còn không thừa nhận sai lầm sao?”

Hạ Nhiễm lắc đầu: “Em không sai”.

Cố Tàn Thần liếc mi: “không có anh đi cùng em lại dám tới chỗ quán nhậu ăn chơi. Em đi với bạn chẳng nữa cũng không được”.

“Em từ chối”.

Gặp con người cứng đầu thế này, giọng Cố Tàn Thần càng thêm nghiêm: “Từ chối vô hiệu. Em bây giờ không phải chỉ có một mình, lỡ như có gì nguy hiểm em tính xử lý thế nào?”

“Em có thể tự bảo vệ mình tốt, cũng bảo vệ đứa nhỏ thật tốt. Nếu anh không tin tưởng, em không cần sinh nữa”.

Cố Tàn Thần trách mắng: “Em dám!”

Hạ Nhiễm lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng tức giận của Cố Tàn Thần, mặt đều đen đi. cô không kiềm chế được tâm tình mình, nhất thời cảm thấy thật tủi khuất, cảm giác anh chỉ quan tâm tới đứa nhỏ trong bụng, cũng không phải quan tâm tới cô.

“EM dám, không tin anh cứ thử xem”.

Gặp người như cô vậy, anh liền đứng lên, đi về phía cô, ôm cô từ trên ghế dậy, dùng môi ngăn chặn mấy lời cứng rắn từ môi cô nói ra.

một nụ hôn nóng bỏng, Hạ Nhiễm bị Cố Tàn Thần hôn tới thở hồng hộc, cô chỉ có thể ghé đầu vào vai anh ra sức thở. Tay anh phủ sau lưng cô, nửa là bắt lặc, nửa là thỏa hiệp nói: “Là em muốn có đứa nhỏ, nếu như bởi vì đứa nhỏ mà tổn thương đến em, anh thật sẽ hối hận đã cho em cơ hội mang thai”.

anh nói nhẹ nhàng thật khiến cô cảm động. Hai tay Hạ Nhiễm ôm lấy em anh, mặt ghé sát vào ngực anh: “Em sẽ bảo vệ con mình thật tốt, cũng sẽ tự bảo vệ mình”.

anh hỏi: “Còn muốn đứa nhỏ không?”

“Muốn”.

“Vậy phải nghe lời anh”.

Từ ngày đó Hạ Nhiễm liền bị Cố Tàn Thần bảo vệ tới tận răng. Ngay cả khi cô và La Xuyên hẹn nhau đi dạo phố, Cố Tàn Thần đều tự chủ trương bắt Tiêu Sơn đi theo hai cô nàng đi dạo phố.

Tiêu Sơn là đại nam nhân, cả ngày ăn không ngồi rồi đi theo sau hai người phụ nữ, cùng họ dạo phố mua sắm. Vì thế anh ta cũng thuận theo tự nhiên mà trở thành khổ sai, còn phải thường xuyên gọi cho Cố Tàn Thần báo cáo tình trạng sức khỏe, hành vi cử chỉ của Cố phu nhân. Ngay cả người phục vụ nào nói với Hạ Nhiễm mấy câu, nói những gì anh ta cũng tính tế báo cáo hết.

Điều này làm cho một người nào đó rất có khát vọng sự nghiệp thật sự là si nhục. Tiêu Sơn đi tìm Cố Tàn Thần đàm đạo một chút về ý nghĩa cuộc sống, kết quả bị người ta vô tình đuổi ra khỏi phòng làm việc.

Thế cho nên mấy ngày sau, Tiêu Sơn đều bày ra vẻ mặt chán thành, kéo Hạ Nhiễm khuyên cô không nên cả ngày dạo chơi mọi nơi, chú ý thân thể nhiều hơn, hơn nữa cô mang thai cũng bất tiện, không chừng Cố Tàn Thần lại ra ngoài tắm hoa văn liễu. Còn không bằng rút ra chút thời gian lưu lại bên cạnh Cố Tàn Thần, vừa chăm sóc vừa giám thị.

Hạ Nhiễm chẳng lưu tâm tới chuyện này, nhưng Tiêu Sơn thấy cô hoàn toàn thờ ơ liền bắt đầu khuyến khích La Xuyên từ chối đi dạo phố với cô.

Sau đó, sự tình cuối cùng phát triển thành Hạ Nhiễm vác cái bụng to, ngoại trừ ở nhà thì chính là tới công ty với Cố Tàn Thần. Cứ như vậy, hai vợ chồng một tác cũng không rời, khiến người bên ngoài điên cuồng lưu truyền lời đồn, vợ của Cố Tàn Thần - ông chủ Mạc Sâm bản tính ngang ngược, thiếu cảm giác an toàn.

Cố Tàn Thần nhắm mắt làm ngơ việc này, thậm chí còn có chút vui sướng. Mỗi ngày càng có thêm động lực đi làm, toàn thể nhân viên trên dưới công ty đều biết ông chủ mình tính tình ngày càng tốt.

Hạ Nhiễm lại không giống vậy, từ sau khi cô mang thai, Cố Tàn Thần liền không cho cô đi làm nữa. Ngay cả bạn tốt cũng không đi chơi với cô, khiến cô mỗi ngày đều nhàm chán. Thú vui duy nhất bây giờ là đi làm với Cố Tàn Thần, nói chuyện phím với Lâm Hân, đùa giỡn một chút. Bởi vì vậy mà cô bị người ta loan truyền tin rồi cười nhạo, thật sự không tiếp nhận nổi chuyện này.

Sáng sớm ngày hôm nào đó, Hạ Nhiễm nhìn Cố Tàn Thần thay đổi đi làm, cô từ trên giường xuống, ngồi ở chỗ đó nói: “Sau này em không đi công ty với anh nữa”.

Người nào đó im lặng một chút: “Tại sao?”

“Tình cảm em nương không tốt”.

“Ai chọc em?”

“Trừ anh ra còn ai vào đây”.

Mí mắt người nào đó cũng không thêm nhăn, chỉ ừ một tiếng.

“Cố Tàn Thần, anh còn không thêm hỏi tại sao tình cảm em không tốt sao?” Hạ Nhiễm ưỡn cái bụng to, hai chân duỗi thẳng, bĩu môi: “Quả nhiên người ta nói đàn ông kết hôn rồi liền bắt đầu chán vợ”.

Người nào đó đang cài nút tay áo liền dừng lại, đi tới trước mặt Hạ Nhiễm, anh cúi đầu nheo má cô, lại hôn xuống đôi môi mọng nước một cái: “Quả nhiên, người ta đều nói phụ nữ có thai sẽ bị ngốc”.

“anh có ý gì?”

“anh còn hận không thể mỗi ngày đều cột em vào người, mang em theo bên cạnh. Cố phu nhân, nếu đây là biểu hiện của việc ghen ghét, anh cũng không biết cái gì mới gọi là yêu”. Người nào đó bày ra vẻ mặt buồn bã, vô lực vỗ trán.

cô chống cằm, không chút sức lực hỏi anh: “Đó là bởi vì anh biến thái, bây giờ em đều bị người ta nói là người đàn bà ghen tuông rồi”.

Cố Tàn Thần chẳng cảm thấy gì cả, ngược lại còn hỏi: “Ghen thì thế nào, anh thích”.

Về mặt nghiêm túc của anh hoàn toàn là biểu tình của yêu thông.

Cố Tàn Thần khẳng khái hào hùng nói vậy khiến Hạ Nhiễm không thể phản bác được.

Vì thế, sau này thanh danh Hạ Nhiễm quả thật không thể nào tốt lên, còn Cố Tàn Thần lại vì yêu vợ mà danh tiếng lan xa.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Ngọt

Vài chuyện xưa của tiểu bánh bao.

Thời gian: khi tiểu bánh bao lớn dần theo năm tháng

Địa điểm: bệnh viện, Lý Gia.

(1)

Ở phòng hộ lý của bệnh viện, Hạ Nhiễm mới sinh không lâu mở to mắt liền nhìn thấy Cố Tàn Thần ngồi bên cạnh mình, nhìn cô chăm chăm. Thân thể có chút đau, cô chậm rãi nghiêng đầu hỏi: “Đứa nhỏ đâu”.

“Ở chỗ này, ngủ thật say giống em vậy”. anh nói xong liền từ trên giường trẻ con bên cạnh bế lên một tiểu cầu nhỏ được bọc thật dày trong chăn đưa cho Hạ Nhiễm.

Đứa nhỏ có làn da trắng, bộ dáng mượt mà, nhìn nhìn liền thật giống quả bóng cao su. Hạ Nhiễm nhìn tiểu bánh bao mới sinh, nhin không được nhếch miệng cười nói: “thật giống quả bóng cao su, vậy kêu là cầu cầu đi, tên thật anh từ từ nghĩ cũng được”.

Cố Tàn Thần mấp máy miệng, nhìn hai người một lớn một nhỏ trước mặt, gật đầu tán thành: “Được”.

Hạ Nhiễm cúi đầu chơi với đứa nhỏ, con có mặt mũi tinh tế, trong trắng có chút hồng, căn bản không giống hình dạng trẻ sơ sinh nên có. thật sự khiến người ta vui mừng, yêu thích không nổi buông tay.

Đột nhiên cô nhớ tới một việc, ngẩng đầu hỏi anh: “Con trai hay con gái?”

Cố Tàn Thần đưa tay sờ sờ tay con mình, lại áp tay lên tay vợ, khoe môi cong lên nói: “Con gái”.

Nghe thấy là con gái, Hạ Nhiễm không nhịn được nhú mày, vẻ mặt u oán nhìn đứa nhỏ trong tay: “Thảm rồi”.

Nghe cô nói như vậy, Cố Tàn Thần hí mắt hỏi: “Em không thích con gái?”

Sao không thích chứ? Từ đầu Hạ Nhiễm đã muốn sinh con gái, có đứa nhỏ có thể cùng cô mặc đồ đẹp giống nhau, có thể giúp con làm bím tóc, lại cùng dắt nhau đi dạo phố.

Có điều có lần cô ở trên mạng đọc được một câu, nói nếu làm mẹ, sinh con trai sẽ khiến chồng yêu thương mình hơn một chút, sinh con gái thì lại cùng con gái chia sẻ tình yêu của chồng.

Lúc đó cô liền thề mình nhất định phải sinh con trai.

Có điều, ông trời thật là muốn cô sinh tiểu tình nhân kiếp trước cho anh mà.

cô cúi đầu, nhìn Cầu Cầu trước ngực đang yên lặng thổi bong bóng, nội tâm vừa ưu sầu bây giờ lại yêu thích không thôi. cô vùi đầu hôn lên mặt con, còn không quên khen ngợi: “thật đáng yêu”.

Phụ nữ đúng là sinh vật có tính tình biến hóa phi thường.

Nhìn vợ mình vừa vui vừa buồn như vậy, Cố Tàn Thần cũng không hiểu thế nào, bây giờ thấy cô đã mặt mày hơn hờ cũng yên lòng hơn. anh nghịch nghịch tay nhỏ của Cầu Cầu: “Tên của Cầu Cầu liền kêu Cố Nhược Sơ đi”.

“Nhược Sơ?”

“Ừ”.

“Có nghĩa gì?”

Người nào đó nhú mày nói: “Đoán mệnh nói không sai”.

Hạ Nhiễm: “...”

Nhược Sơ, cuộc đời này chỉ như mới gặp.

Lúc Cố Tàn Thần mới gặp Hạ Nhiễm, cô cũng là một đứa nhỏ mới sinh tròn tròn thế này. May là, trong những năm tháng cô dần lớn lên anh vẫn làm bạn, hơn nữa cuối cùng có có một Cầu Cầu giống như cô trong đời.

yêu, như lúc đầu.

Có điều thâm ý này Hạ Nhiễm sẽ không rõ ràng, thế nên sau này khi Cầu Cầu lớn lên, kéo tay mẹ hỏi vì sao con lại có tên này, Hạ Nhiễm chỉ có thể chững chạc đáng hoàng trả lời: “Cầu Cầu, mẹ vốn không muốn nói với con, nhưng con đã có dự vọng mãnh liệt muốn biết như vậy, mẹ đành nói cho con biết. Tên con, là ba con cho chú đoán mệnh đặt. không có nhiều ý nghĩa, chỉ là tốt thôi”.

Lúc đó Cầu Cầu vẫn chưa hiểu hết lời mẹ nói đã bị ba kêu đi qua. Ba Cầu Cầu mím môi, ôm cô nói: “Mẹ con nói rất đúng”.

(2)

Người ta đều nói con nhỏ bảy tháng ngồi, tám tháng bò, chín tháng biết đi.

Tiểu Cầu Cầu có một người ba với chỉ số thông minh cao như vậy, mới bảy tháng đã học bò.

Lúc đó con bé ngồi trên thảm trải sàn chơi búp bê, lần đầu tiên dùng cảm giác buông tay ra, dùng lực xoay bập chân, Cố Tàn Thần đang ngồi một bên pha

sữa cho bé. Dưới ánh mắt kinh ngạc của anh, cô bé duỗi hai tay ra, chống lên mặt đất, y y nha nha bắt đầu bò qua chỗ anh.

một bước, hai bước, đến bước thứ ba liền ngã sấp trên mặt đất.

Lúc đó, Cố Tàn Thần rất nhanh liền bỏ bình sữa trong tay xuống, chạy tới trước mặt Cầu Cầu, ôm đứa nhỏ bay bay. anh hôn lên gương mặt nhỏ hồng hào của con vài lần, còn không ngừng khen ngợi: “Cầu Cầu giỏi quá”.

Tâm tình Cố Tàn Thần kích động tới không biết nên nói gì, so với lúc Hạ Nhiễm mới sinh bé ra, Cầu Cầu khóc hu hu chào đời, anh vì lo lắng cho thân thể Hạ Nhiễm, tâm tình vui sướng không mừng rỡ như lúc này.

anh lại cho con bò lại một chút, rất sợ vừa rồi chỉ là ảo giác của anh.

Sau khi Cố Tàn Thần buông tay đứa nhỏ ra, bé vững vàng ngồi tại chỗ, cũng lúc lắc đùi chậm rãi bò tới chỗ Cố Tàn Thần đứng đó không xa, anh ôm đứa nhỏ đi từ phòng ngủ tới phòng khách, đi rất nhanh, thật giống như chạy chậm.

Cầu Cầu cũng rất phối hợp với tâm tình của anh, biết điều ghé đầu vào vai cha, cánh tay nhỏ mềm dùng sức ôm lấy cổ cha, đôi mắt tròn chớp chớp hết nhìn đông lại nhìn tây, lại thấy có gì đó thú vị, không ngừng cười thành tiếng.

Hạ Nhiễm và La Xuyên đi châu Âu du lịch, anh cũng rất chờ mong báo tin tốt này cho vợ. Cố Tàn Thần lấy di động gọi cho vợ, đầu bên kia mãi mới có người nhận điện thoại, giọng nói mơ màng của Hạ Nhiễm truyền tới: “A lô...”

Cố Tàn Thần không khống chế được tâm tình kích động của mình, tay cầm điện thoại còn có chút run rẩy: “Nhiễm Nhiễm, Cầu Cầu biết bò rồi”.

Hạ Nhiễm ở đầu bên kia thấp giọng đáp lại một tiếng ừ. “Cố tiên sinh, anh có biết cái gì gọi là sai lệch múi giờ không?”

“Biết!”

Cố Tàn Thần đáp lại không chút do dự, Hạ Nhiễm bật dậy từ trên giường: “Vậy hơn nửa đêm anh gọi điện cho em chính là để nói cho em biết đứa nhỏ biết bò?”

“Ừ”.

Sau khi Cầu Cầu sinh ra, bởi vì ngoại hình dễ thương và tính cách hoạt bát rất được Cố tiên sinh yêu thích. Mà vì đứa nhỏ là con đầu của hai người, con vẫn do Cố Tàn Thần dốc sức chăm sóc. Ngoại trừ việc cho con bú sữa mẹ là Hạ Nhiễm tự mình đảm nhiệm, còn lại chuyện lớn chuyện nhỏ gì của Cầu Cầu cũng do một tay Cố tiên sinh xử lý.

Đối với việc dần mất đi địa vị trong nhà, mà hai cha còn này càng lúc càng tương thân tương ái, Hạ Nhiễm thật sự đã sớm khuyên bản thân nhận mình.

“anh đưa điện thoại cho Cầu Cầu, em giáo dục lại bé. Còn chưa đủ tám tháng, ai cho tự chủ trương lên lút học tập bài mới”.

Cố Tàn Thần: “...”

(3)

Mỗi một đứa bé trong quá trình trưởng thành đều thích hỏi một vấn đề, chính là: “Ba mẹ, con từ đâu tới?”

Lúc Cầu Cầu bốn tuổi, ngồi xếp bằng trên đùi cha mình, đôi mắt to hỏi câu hỏi này giống như đang hỏi một vấn đề thần kỳ mê người.

Cố Tàn Thần xoa xoa mặt con gái, vẻ mặt hiền hòa: “Con từ trên trời tới, mỗi một đứa trẻ đều là thiên sứ mà trời cao ban cho cha mẹ chúng”.

“Vậy con chính là thiên sứ đi lạc?” Cầu Cầu ngẩng đầu, giơ ra gương mặt bụ bẫm, không tin nổi.

Cố Tàn Thần gật gật đầu, tỏ vẻ khẳng định.

Cầu Cầu chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói: “Có điều, anh Tiêu nói con cũng giống anh ấy, đều do cha mẹ nhặt được ở thùng rác dưới lầu”.

anh Tiêu trong miệng bé chính là con trai mà Tiêu Sơn và La Xuyên sau khi kết hôn được hai năm sinh ra, tên là Tiêu Diễm. Từ khi Cầu Cầu sinh ra, Tiêu Sơn thường hữu ý hoặc vô ý mà mang tiêu tử thối của hắn qua đây cố ý tiếp cận Cầu Cầu. Lại còn mấy lần đề nghị đính hôn cho hai đứa nhỏ, Hạ Nhiễm vậy mà lại vui vẻ đồng ý. Cố Tàn Thần vô cùng không đồng ý, tâm tình của anh giống hệt như năm đó của Hạ Thế Hiến, có cảm giác củ cải trắng mình chăm sóc thật tốt bị heo ăn mất.

không cần nghi ngờ, hẳn là Tiêu Sơn bị con trai anh ta truy hỏi nó từ đâu tới, anh ta lười tìm đáp án nên cứ nói dối là nhặt được từ thùng rác. Sau đó, con trai bảo bối của Tiêu Sơn vô cùng tin tưởng, không chút nghi ngờ dẫn sai đường cho Cầu Cầu.

Kiểm chế tâm tình của mình, Cố Tàn Thần lấy bộ mặt cha hiền nhìn con gái mình, lại hướng dẫn từng bước, hỏi bé: “Cha có từng lừa Cầu Cầu chưa?”

Cầu Cầu bĩu môi, ngẫm nghĩ một lát, lắc đầu: “Chưa từng, cha sẽ không lừa Cầu Cầu”.

“Được”. Có Tàn Thần gật đầu, lại hôn lên trán bé: “Vậy con tin lời cha nói hay tin lời anh Tiêu nói?”

“Này...”

Cầu Cầu nghĩ một lát, có điều một lát này thật lâu. một người là người cha trước giờ yêu thương bé, chưa bao giờ lừa bé, một người là anh Tiêu thường mang bé đi chơi lại thường đem món ngon cho bé, vô cùng khó để chọn ai bỏ ai.

Cầu Cầu suy đi nghĩ lại, chính là không có đáp án.

Lúc về mặt bé buồn rầu, mẹ yêu liền từ trong bếp ra, trên người còn đeo tạp dề, trong tay còn cầm đĩa đồ ăn đi về phía hai cha con, không chút đếm xỉa nói: “Đừng nghĩ nữa, con là do mẹ sinh ra?”

“Mẹ sinh con thế nào?” Tiểu Cầu Cầu càng lúc càng buồn rầu, nhìn bóng lưng mẹ, lại mím môi nhìn cha.

Hạ Nhiễm quay đầu, bỏ tạp dề xuống, ừ một tiếng nói: “Giống như gà mái sinh gà con vậy”.

Thấy lông mày con gái nhíu lại một chỗ, Có Tàn Thần bế con gái lên đi về phía vợ, bỏ Cầu Cầu lên ghế, chuẩn bị giải thích, lại nghe thấy tiểu Cầu Cầu gạt mình như giờ mới hiểu ra: “À, hóa ra trước kia con là trứng gà”.

Đối với lời này, Hạ Nhiễm chỉ yên lặng nhún vai, khước miệng Có Tàn Thần gạt gạt.

(4)

Từ nhỏ Cầu Cầu đã bị bồi dưỡng như tiểu bá vương, trừ mẹ ra, cha là người vô cùng phục tùng bé.

Cha vô cùng yêu quý của bé từng nói, cha đã nhìn bé và mẹ lớn lên. Bé hỏi cha, vậy tại sao mẹ không kêu cha là cha?

Cha chỉ đáp, bởi vì cha của mẹ là ông ngoại của con.

Cha nói, bé là ân sủng mà ông trời cho cha, mẹ là tim thịt mà ông bà ngoại cho cha. Cho nên, cha tin rằng, trên đời này, chỉ cần bé và mẹ muốn, cha sẽ dùng hết sức mình để đưa nó tới trước mặt hai mẹ con.

Có một lần chú Tiêu Sơn và dì La Xuyên dẫn anh Tiêu tới nhà chơi, Cầu Cầu quán quýt lấy anh kể chuyện xưa, hai người ngồi trong phòng màu hồng của Cầu Cầu, lừ lừ nói cười.

Mãi cho tới khi qua giờ cơm chiều, nhà Tiêu Sơn chuẩn bị về, tính tình tùy hứng của Cầu Cầu liền nổi lên. Bé ôm đùi anh Tiêu, thân thể căn tròn giống như mèo, miệng ồm ồm la hét muốn cùng anh Tiêu về nhà.

Tiêu Sơn thấy thế vui không nhịn được, liên tục gật đầu nói: “Được được, chúng ta mang Cầu Cầu về nhà”.

Mặt Có Tàn Thần đen đi, kéo cánh tay ngắn của con gái ra khỏi đùi con trai Tiêu Sơn, khiển trách: “Ăn nói lung tung”.

Tiểu nha đầu nghe thấy cha luôn hiền từ lại nghiêm túc như vậy liền òa khóc.

Tay nhỏ múa may, hai chân đập Có Tàn Thần, miệng còn không ngừng nói: “Ba hư, con muốn anh trai”.

Người nào đó nhíu mày, kéo con gái từ mặt đất ôm lên, ôm vào phòng ngủ, đem cả nhà Tiêu Sơn ném cho vợ giải quyết.

Sau khi về phòng ngủ, Có Tàn Thần vỗ nhẹ lưng con gái, vừa vỗ vừa nhẹ giọng an ủi Cầu Cầu: “Cầu Cầu không khóc, là ba hư”.

Mãi tới khi Cầu Cầu quên mất anh Tiêu, Có Tàn Thần rất vui mừng mang con gái vào phòng trò chơi cùng chơi.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Cay

Cầu Cầu từ nhỏ đã có bộ dáng tròn tròn, cộng thêm sức ăn tốt, dần dần có xu hướng không ngừng tăng chiều ngang, Hạ Nhiễm bắt đầu lo lắng về vấn đề thể trọng của bé.

Mỗi ngày lúc cô ôm Cầu Cầu chơi, đều rõ ràng bé lại nặng hơn. Ngày nào đó, Có Tàn Thần nghỉ phép ở nhà, rảnh rỗi không có việc làm, ăn sáng xong liền xem báo.

Hạ Nhiễm kéo cánh tay béo múp của con gái, đi tới trước mặt anh, kéo nhẹ cái áo đã che không được rốn của bé, tiếng oán than dậy đất trời: “Cha Cầu Cầu, anh xem, con chúng ta đã sa đoạ thành như vậy...”

Cố Tàn Thần để báo trong tay qua một bên, ngẩng đầu nhìn con gái và vợ, mọi người đang mặc quần áo gia đình. Sau khi Hạ Nhiễm sinh xong, thân hình đầy đặn hơn trước kia. Quần áo này thật sự phác họa được thân hình tinh tế của cô. Lúc anh quét mắt nhìn tới Cầu Cầu đứng bên cạnh vợ, nhìn không được cười lên.

Cầu Cầu ăn nhiều, bụng tròn tròn phình lên, trong miệng còn ngậm núm vú, miệng nhỏ chép chép, vô cùng dễ thương. anh duỗi tay vẫy vẫy con gái: “Cầu Cầu, lại đây với cha”.

Tiểu gia hóa nhìn nhìn mẹ mình, sau đó buông tay Hạ Nhiễm ra, dùng sức chạy chậm chậm về hướng cha. Bé kích động nhào vào bấp đùi Cố Tàn Thần, gương mặt nhỏ cọ tới cọ lui trên quần tây anh, cái mũi nhỏ ửng sáng.

Người nào đó ôm con gái ngồi lên đùi mình, giúp bé chỉnh lại áo quần, không nhanh không chậm nói: “Đồ này nhỏ quá, ngày mai lại đi mua đồ mới”.

Cố Tàn Thần nói xong, Cầu Cầu giống như nghe hiểu rõ, khoe miệng nhếch lên, cũng không thèm để ý núm vú rơi xuống đất, ra sức cười vui vẻ với cha. Nụ cười rạng rỡ này trong mắt Cố Tàn Thần đều là thiên chân khả ái, thật muốn hòa tan cả trái tim anh.

Hạ Nhiễm nhìn hai cha con trong mắt chỉ có đôi phương, không khỏi lệ rơi đầy mặt: “Cố Tàn Thần, anh cứ tùy tiện nuôi con như vậy, tương lai sao có thể gả cho cao phu soái cấp cao chứ?”

Tư tưởng của nam và nữ khác biệt, trước giờ vốn không đi trên cùng một sợi dây. Vấn đề Hạ Nhiễm đặc biệt coi trọng, đối với Cố Tàn Thần lại là không đáng nhắc tới. anh hoàn toàn xem nhẹ vấn đề khiến vợ đau tim nhức óc, sờ sờ bím tóc con gái, đặc biệt bình tĩnh nói: “Bé con người cha như anh ra, còn cần người chồng như vậy sao. Cầu Cầu của chúng ta chỉ cần mạnh khỏe lớn lên là được rồi”.

Hạ Nhiễm: “...”

Nhưng mà, một ngày nào đó, tâm tình thiếu nữ của Cầu Cầu bắt đầu nảy sinh, bé đứng chân trần trên cân, xem con số nhảy nhót trên màn hình.

Cầu Cầu cúi đầu sờ sờ thịt trên eo mình, sau đó ù rữ bước xuống cân, im lặng không nói tiếng nào đi vào phòng. một mình Cầu Cầu ngồi ở trong phòng cả buổi chiều. Lúc ăn cơm tối, Cố Tàn Thần và Hạ Nhiễm gõ cửa gọi bé mấy lần mà bé cũng thờ ơ.

Là người làm mẹ, Hạ Nhiễm cũng không cảm thấy có vấn đề gì lớn. Thiếu nữ mười mấy tuổi có chút tâm tình nhỏ cũng rất bình thường. Nghĩ tới năm đó, lúc cô còn là thiếu nữ vô tri vô giác, còn không phải bởi vì thất tình mà nhót mình trong phòng cả ngày không ra sao. Hạ Thế Hiến và Vương Vũ Hồng cũng không có hiểu cho cô, ngược lại còn đứng trước cửa phòng la cô.

Phương pháp giáo dục của nhà họ Hạ ít nhiều có ảnh hưởng tới Hạ Nhiễm, cho nên lúc Cố Tàn Thần không rên đứng trước phòng Cầu Cầu gõ cửa, cô liền ngồi xuống bàn ăn cơm.

Hạ Nhiễm ăn một miếng, lại nói một câu: “Cha Cầu Cầu, anh đừng giống như bức tường đứng ở đó, con gái anh sẽ không để mình bị đói đâu, ba phút nữa liền ngoan ngoãn ra cho mà coi”.

Người nào đó đứng thẳng lưng, chấp tay sau lưng, quay đầu nhìn thoáng qua vợ mình vẫn đang vui đầu ăn ngon lành. anh nhướn mày, cũng không nói gì.

Hạ Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, ngưỡng cảm ra hiệu anh đi qua.

Cố Tàn Thần không gõ cửa nữa, đi về phía bàn ăn, cũng không ngồi xuống, gấp gấp hỏi: “Chuyện thế nào?”

“Chắc là bị cân nặng của mình hù rồi”.

Người nào đó trầm mặc, thế này là thế nào.

“Em đã nói con gái phải giữ dáng, anh nhìn con gái của La Xuyên và Tiêu Sơn mà xem, so với Cầu Cầu nhỏ hơn, vừa nhỏ nhắn vừa dễ thương”. Hạ Nhiễm nghĩ tới đứa con thứ hai của Tiêu Sơn và La Xuyên, đứa bé tuy mặt mũi không tinh xảo như Cầu Cầu, nhưng lại không mập như Cầu Cầu, tới ngũ quan cũng nhìn không rõ.

nói xong, Hạ Nhiễm đặt chén đĩa trong tay xuống, kéo cổ tay áo ủa Cố Tàn Thần để anh ngồi cạnh cô: “hôm qua em mang con đi nhà Tiêu Sơn chơi, Tiêu Diễm không cần thận nói chuyện thân mình của con, con về nhà liền leo lên cân, đến hôm nay còn chưa tiếp nhận được sự thật”.

Hạ Nhiễm nói xong, Cố Tàn Thần đã đen nửa mặt: “Đứa nhỏ này, ăn nói vớ vẩn”.

Hạ Nhiễm chống cằm, đuôi mày nhếch lên: “Này... Cố Tàn Thần, anh có thể một lần trúng trọng điểm được không, trọng điểm ở đây là Cố Nhược Sơ thật sự lưu lạc thành trái bóng lớn rồi”.

Cố Tàn Thần đối với việc con của Tiêu Sơn hỗn ngôn loạn ngữ còn canh cánh trong lòng, nhất thời không phản ứng kịp, chỉ hỏi lại: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh Tiêu chê con béo!” Thanh âm mềm mại truyền tới, hai vợ chồng cùng nhìn Cố Cầu Cầu dămở cửa phòng đi ra.

Gương mặt bụ bẫm của bé vì buồn mà xị xuống.

Cố tiên sinh trực tiếp nghiêm nghị quát lên: “Nó dám, cha đi đánh nó”.

Cầu Cầu thấy cha giận tái mặt, lập tức lúc lắc eo thô, la lên: “không thể”.

Thấy hai cha con cha nhìn con, con nhìn cha, Hạ Nhiễm không kiên nhẫn giữ lấy tay chồng, nói với con gái: “Cầu Cầu, con có ăn cơm không?”

Cầu Cầu đứng tại chỗ, chu môi, nghĩ tới hôm qua bé tới nhà anh Tiêu chơi, bởi vì thích đẹp nên bé đặc biệt mặc váy ren công chúa màu trắng, nhưng thân hình tròn vành vạnh của bé thật sự khiến bộ váy đẹp thướt tha mềm mại trông hết như mặc tạp dề.

anh Tiêu nhìn tiểu Cầu Cầu từ trong xe chú Ninh Viễn chạy ra, liền ngăn người. Cầu Cầu buông tay mẹ, chạy tới trước mặt anh Tiêu, vậy mà còn chưa phản ứng kịp. Bé khoát tay anh Tiêu, đặc biệt ngượng ngùng gọi: “anh Tiêu”.

Giọng nói ngọt ngào mềm mại kéo lại suy nghĩ của Tiêu Diễm. Hai tay bé trai dút vào quần áo, khoe miệng cong lên, không chú ý nói: “Mấy ngày không gặp Cầu Cầu lại tròn lên”.

một khắc này, tâm tình Cầu Cầu đều nát rồi. Đôi mắt tròn tròn long lánh nước, quay đầu nhìn thoáng qua mẹ, chú và dì đằng sau. Sau đó, bé nghiêm túc hỏi Tiêu Diễm: “anh Tiêu chê em béo sao?”

“không có, như vậy rất tốt. Có điều Cầu Cầu đừng mặc váy bó sát người như vậy, sẽ không thoải mái”. anh Tiêu cười vui, lời nói cũng rất uyển chuyển.

Cầu Cầu nghe thế liền thấy không phải chuyện quan trọng, chỉ là hôm nay bé mặc đồ không đẹp mà thôi. Hôm nào lại tới nhà họ Tiêu, bé nhất định sẽ ăn mặc thật đẹp, nhất là không mặc cái váy này nữa.

Có điều, này chỉ là mới bắt đầu, em gái Tiêu Diễm – Tiêu Hiểu kéo Cầu Cầu vào phòng chơi, lại ngoài ý muốn bị Cầu Cầu phát hiện trong túi của Tiêu Hiểu có giấu thư tình.

trên thư viết tên Tiêu Diễm, bé còn chưa kịp mở ra coi, đã nghe thấy Tiêu Hiểu đang ngồi trên giường ăn kẹo que nói: “Chị Cầu Cầu, đây là của mấy chị nhờ em đưa cho anh hai”.

Cầu Cầu nghe vậy lập tức nhảy lên giường, ngồi bên cạnh Tiêu Hiểu, hai tay chôn lên giường hỏi: “Mấy chị? Rất đẹp sao?”

Tiểu cô nương Tiêu gia mới vừa học lớp một cười cười, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, mấy chị rất đẹp”.

Tâm tình Cầu Cầu như trống đánh: “Đẹp hơn chị sao?”

“anh hai có hình, chị Cầu Cầu, em dẫn chị đi xem”.

Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Hiểu, Cố Cầu Cầu đứng là tìm được một tấm hình trong ngăn kéo ở phòng Tiêu Diễm, là một cô gái có vẻ cùng tuổi với Tiêu Diễm. Vẻ mặt hồn nhiên xinh đẹp, hơn nữa chị ấy cũng mặc váy công chúa màu trắng, tóc cột thành hai bím.

So với Cầu Cầu, quả thật đẹp, lại thon thả.

Ghen tị, chua xót, Cầu Cầu lớn như vậy lại lần đầu tiên cảm thấy mình trắng tay.

Hôm đó về nhà Cầu Cầu liền thề nhất định muốn giảm béo.

Nghĩ tới đây, bé kiên quyết từ chối mẹ: “không ăn, con muốn giảm béo, con muốn đẹp”.

Hạ Nhiễm: “Ừ”.

Quả nhiên mẹ bé giống hệt ông ngoại và bà ngoại. Nội tâm Cầu Cầu có hàng vạn con thảo nê mã chạy qua, bé kiễng chân, ngẩng đầu hỏi: “Mẹ, mẹ có thể đừng lãnh đạm như vậy được không. Mẹ hỏi con nhiều vài câu, quan tâm Cầu Cầu nhiều hơn đi?”

Hạ Nhiễm gật gật đầu: “Vậy con trước tiên ăn no rồi lại nói, ăn no mới có sức giảm cân”.

Cố Cầu Cầu: ...

Bé quay đầu nhìn cha mình, thấy cha không đồng ý nhưng vẫn cung chiêu nói: “Ăn cơm thôi, đừng để đói chết”.

Thấy cha nói như vậy, Cố Cầu Cầu yên lặng sờ sờ bụng đã nhỏ hơn của mình, bé cảm thấy cha thật tốt, nhất thời quẳng hết phiền não ra sau đầu.

Cầu Cầu quệt miệng chậm rãi đi tới trước bàn ăn, ngồi xuống đối diện cha mẹ. Tầm mắt bé rơi thẳng xuống mỹ vị trên bàn, không nói hai lời liền cầm lấy chén đầu, bắt đầu ăn.

Nhìn bộ dáng bé xem, có nửa điểm quan hệ nào với bi thương lúc nãy không. Cố Tàn Thần và Hạ Nhiễm nhìn nhau, hai người đều lựa chọn trầm mặc

nhìn con gái ăn sạch bách chén cơm. Lúc Cố Cầu Cầu chùi nước thịt kho tàu còn dính nơi khóe miệng, Hạ Nhiễm mở miệng hỏi: “Cầu cầu, không phải con nó muốn giảm béo sao?”

một tay Cầu Cầu sờ sờ lên cái bụng ăn no của mình, một tay gấp miếng thịt cho vào miệng, cắn cắn. Đồ ăn hôm nay tuyệt đối là do cha làm, sắc hương vị đều đủ cả, mẹ nấu nếu không phải thiếu muối thì là thiếu mắm, ăn vào giống hệt như canh củ cải trắng, thật khiến người ta không có chút khẩu vị nào. Cầu Cầu nỗ lực nuốt miếng thịt xuống, sau đó lại uống ngụm canh súc miệng rồi nói: “Sau này cha đừng nấu nữa, cho mẹ nấu đi, mẹ nấu con mới có động lực giảm béo”.

Bé vừa nói xong Hạ Nhiễm liền cau mày, cốc lên trán bé một cái.

Cầu cầu coi như không có việc gì, xoa xoa trán mình nói: “may mà con thịt nhiều”.

Hạ Nhiễm: “...”

Buổi tối hôm ấy Cố Tàn Thần hỏi Cầu Cầu sao lại muốn giảm béo.

Cầu Cầu không chút do dự để xuống quyền truyện theo đuổi thần tượng trong tay, chững chạc đàng hoàng nói với cha mình: “Vì tình yêu”.

“nói lung tung”.

Cố Tàn Thần bắt mẫn trừng bé, lông mày cũng nhíu lại.

Cố Cầu Cầu ra vẻ không thấy, hai tay chống cằm, đặc biệt sầu lo nói: “Cha, anh Tiêu có người trong lòng. Hôn nữa, chị ấy còn đẹp hơn con, gầy hơn con. Mặc váy trông cũng đẹp hơn con”.

“Cầu Cầu, con thích anh Tiêu sao?”

“Phải”.

“Thích bao nhiêu?”

Cố Cầu Cầu nghĩ nghĩ, bé rất cuộc thích anh Tiêu bao nhiêu? Giống như không nói được, nhưng lại có vẻ không quá phức tạp.

“anh Tiêu trông đẹp trai, hơn nữa từ nhỏ đã chăm sóc con, cho con đồ ăn ngon, cũng mang con đi chơi, giống như cha vậy. Hơn nữa còn thường giúp con ôn bài”.

“Giống như thích cha mẹ sao?”

Cố Cầu Cầu nghiêm túc gật đầu: “PHẢI”.

Nghe con gái nói vậy, Cố Tàn Thần yên tâm, bàn tay to xoa xoa đầu con, đặc biệt mềm nhẹ nói: “Cầu Cầu, đây không phải tình yêu, chỉ là tình thân”.

“Vậy cái gì mới là tình yêu?” Cố Cầu Cầu đã mười hai tuổi, đứa nhỏ tuổi này bắt đầu bước vào thời kỳ trưởng thành, rất nhiều đứa bé tâm lý trưởng thành rất nhanh, lại đối với người khác phái bắt đầu nảy nở tình cảm mơ hồ. Thậm chí trong lớp học cũng có nhiều bạn học nam nữ biểu đạt tình cảm của mình, lại bắt chước bố mẹ, gọi đó là tình yêu.

Cầu Cầu không rõ, bé thích anh Tiêu, tại sao đó không phải là tình yêu.

Cố Tàn Thần nghiêm túc suy nghĩ, lại nhìn thoáng qua Hạ Nhiễm đang rửa chén trong bếp, nghiêm túc nhẹ nhàng nói: “Chờ Cầu Cầu tìm được một người mà con thích người đó không giống như thích cha mẹ, đó là tình yêu”.

Cầu Cầu nửa hiểu nửa không, nhưng tâm tình giống như liền trở nên tốt hơn. Bé ngoéo tay với cha, hứa sẽ không vì giảm béo mà đói chết, rồi tiếp tục vui vẻ xem film truyền hình.

Sau khi Cố Tàn Thần an ủi con gái xong liền đứng dậy đi tới phòng bếp. anh ôm lấy Hạ Nhiễm từ phía sau, cầm đề trên vai cô, hôn lên cổ cô.

anh kề sát lên hõm vai cô, hôn rồi lại hôn.

Hạ Nhiễm dùng tay đẩy mặt anh ra, lại bị anh trốn được. cô vô thức nhìn thoáng qua con gái trong phòng khách, nhỏ giọng nói: “Đừng nháo”.

anh nghe ra giọng nói khẩn trương của cô, kiểm chế tâm tình không tốt, cười trầm thấp: “Cầu Cầu vừa mới hỏi anh cái gì là tình yêu”.

Hạ Nhiễm run người, an tĩnh kề sát vào người anh, hai tay để lên tay anh đang ôm lấy bụng cô: “Vậy anh nói thế nào?”

Cố Tàn Thần: “Em đoán xem!”

“Giống như chúng ta vậy”.

anh lắc đầu: “không phải”.

Hạ Nhiễm nghe có chút không vui, uốn éo người muốn rời khỏi anh lại bị người đằng sau dùng sức ôm lấy

“Giữa chúng ta đã vượt qua tình yêu rất nhiều, rất nhiều”.

Hạ Nhiễm sững sờ: “Vậy gọi là gì?”

“Là một đời một kiếp”.

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 70

edit: tart_trung

Chuyện cũ của Trần Từ Ngang >

Thời gian: cả một đời

Địa điểm: ...

(1)

Khai giảng.

Khai giảng năm nhất cao trung, lần đầu tiên Hạ Nhiễm nhìn thấy người nam sinh đó, anh ta ngồi nghiêng trước mặt cô, không xa không gần. Nhưng Hạ Nhiễm có thể thấy rõ ràng khóe mắt rũ xuống của người đó, từ lúc anh ta đi vào phòng học được một khắc, cô vẫn ngồi ở chỗ của mình, hữu ý vô tình nhìn chằm chằm người đó.

thật là gương mặt dễ nhìn.

Cậu ấy không giống những bạn học khác, rõ ràng tới rất sớm nhưng lại tận lực tránh không ngồi bàn đầu. Cậu ấy rất cao, lúc ngồi thẳng lưng lên, bạn ngồi sau muốn nhìn bằng phải nghiêng đầu qua một bên.

cô giáo nói mọi người tự giới thiệu mình, cậu ta là người đầu tiên. Lúc cậu ta đứng trên bục giảng, ngón tay sạch sẽ cầm lấy cây phấn ngắn, viết rất nhanh tên mình xuống, đồng thời cô cũng ghi tên cậu ấy lên quyền nháp.

Cậu ấy tên Trần Từ Ngang.

Người cũng như tên, thật âm áp.

Đến lúc cô tự giới thiệu mình, cậu ấy vẫn rũ đầu xuống, không biết đang bận chuyện gì, mãi tới khi xong rồi, mắt cậu ấy cũng không nhìn cô lấy một cái.

Buổi tối bình yên, nam thần.

Ngày mai gặp lại.

(2)

Cậu ấy là nam thần của cô.

cô tin rằng, trong lòng mỗi cô bé đều yên lặng cất giấu một nam hài mà cô bé đó yêu thích. Có lẽ trong mắt người khác, người đó bộ dáng không đẹp, tính cách không đủ dịu dàng, thành tích không đủ tốt, nhưng bạn lại cảm thấy cậu ấy tốt tới không với tới được.

May mắn là, nam thần của cô không chỉ đẹp trai, hơn nữa tính cách tốt, thành tích còn đặc biệt tốt.

Sau khi khai giảng biết được người tên Trần Từ Ngang này, cô liền tự chủ trương đem cậu ấy cất giấu trong lòng. Lúc cùng bạn cùng bàn nói chuyện phiếm, chính là nói tới cậu ấy.

một tuần lễ sau, cô dùng điện thoại chụp lên mặt cậu ấy, nhưng bởi vì quên tắt flash, ánh đèn lóe lên liền bị phát hiện. Cậu ấy quay đầu nhìn cô, vừa lúc cô cầm điện thoại chưa kịp cất, nhất thời không biết làm sao mới tốt, chỉ có thể ngây ngốc cười.

Cái gì cậu ấy cũng không nói, nhíu mày nhìn cô một cái, lại quay đầu tiếp tục đọc sách. Lúc tan học, cậu ấy dọn đồ của mình xong rồi, đi tới bên cạnh cô, khóp xương rõ ràng gõ gõ lên bàn học cô hai cái. Cậu ấy nhìn cô, cô nhìn cậu ấy.

Cậu ấy đơn giản đem ảnh cô chụp xóa đi, rõ ràng chính xác, sau đó xoay người rời khỏi phòng học.

Giây phút đó, cô cảm thấy Từ Ngang thật đẹp trai.

không hổ là nam thần trong lòng cô, thật cao lãnh.

Hôm nay cô lại làm một việc ngu xuẩn hết hôm trước, nhưng cậu ấy quay đầu đi, cũng cười với cô. Mà lần này, cậu ấy không xóa bỏ tấm hình, chỉ hỏi cô có thể tắt flash đi được không.

Trời ạ, sao cô lại thấy nam thần lại bình dị gần gũi như vậy, khiến cô cảm động tới lệ rơi đầy mặt.

Buổi tối bình an, nam thần.

Mai gặp lại.

(3)

Cái nhìn nhỏ đối với việc phân ban.

cô vẫn không hiểu rõ lắm, tại sao quốc gia lại có chính sách phân ban tàn ác như vậy. Nhìn xem, không dễ dàng gì mới lọt vào được thế giới của nam thần, thế nhưng trước mắt chính là mỗi người mỗi ngã.

Loại thông minh cơ trí, goodboy như nam thần khẳng định không chút do dự mà chọn khoa học tự nhiên, mà loại vẫn không tốt lý không thông như cô, cả cơ hội được chọn cũng không có.

Ngày hôm qua thầy chủ nhiệm liên kêu mọi người về bàn bạc với cha mẹ chuyện đại sự này, cha mẹ luôn vô cùng coi trọng việc học của cô, cũng biết rõ con gái mình căn bản không phải người thích đọc sách. Lại suy xét tới thành tích nghệ thuật của cô, khuyên cô chọn khoa văn.

Hạ Nhiễm vẫn cảm thấy đây thật là nhiệm vụ khó lòng phục tùng, bởi vì buổi sáng hôm đó cô thấy tên nam thần nằm trong khoa tự nhiên, cô liền quyết đoán cầm lấy bút bi trên bàn, cũng điền tên mình vào khoa tự nhiên.

Viết xong hết, tới khi danh sách chọn ban nằm hết trong tay thầy giáo rồi, tâm tình cô mới bình tĩnh trở lại. Trừ việc lo lắng khi về nhà bị cha mẹ chất vấn, tâm tình cô vẫn tốt lắm.

Thế cho nên, hôm nay cô còn phá lệ xúc động mà giờ tay trả lời câu hỏi của lớp anh. Tuy rằng đáp án sai, nhưng vẫn được giáo viên phá lệ khen ngợi.

Buổi tối bình yên, nam thần.

Ngày mai gặp lại

(4)

Hạ Nhiễm sớm đoán được sẽ có cục diện ngày hôm nay, cho dù cô và nam thần đều chọn khoa tự nhiên, nhưng vẫn không thể không mỗi người đi một ngã. Cậu ấy học lớp chọn, còn cô bị sung quân tới lớp thường.

Việc này không quan trọng, quan trọng là lớp của nam thần ở ngay cách vách đó.

Cha mẹ cô tặng chút quà cho thầy cô giáo để chúc phúc, cô lại may mắn được phân tới lớp được hưởng đãi ngộ giống như lớp chọn. Cho nên, cô không chỉ học lớp cách vách với nam thần, mà cùng học môn văn, toán, anh, hóa... cùng thầy cô giáo với cậu ấy.

ở chỗ này, cô đặc biệt muốn cảm tạ cha mẹ mình, là bọn họ dành cho cô cơ duyên tốt như vậy. cô thề, cô nhất định phải học thật tốt. Nỗ lực cùng nam thần thi vào trường cao đẳng, cùng nhau học đại học, học đại học ở cùng thành phố.

Hôm nay khi đi học, thầy chủ nhiệm nói mọi người tự giới thiệu để làm quen với nhau. Lúc cô nói lý tưởng đại học của mình, không biết sao lại mở miệng nói thật.

Thầy chủ nhiệm và bạn học đều nhìn cô.

Aizzz, lúc đó cô thật ngốc, bây giờ nghĩ lại còn muốn xúc động.

Sao cô lại dũng cảm nói ra như vậy chứ, cô thật muốn hỏi bản thân như thế.

Buổi tối bình yên, nam thần.

Gặp ở hành lang.

(5)

Kỳ thi đại học rốt cuộc cũng kết thúc.

Những ngày thi này các năm trước ở phương Nam liên tục có mấy trận mưa lớn, năm nay lại vẫn nắng vàng rực rỡ. Liên quan tới thời tiết, tinh thần đi thi không tệ lắm.

Hôm nay là ngày thi cuối, lúc cô đi ra khỏi trường, vậy mà phát hiện bóng dáng nam thần trong dòng người, nhìn người này để đường mắt. CHi có một bóng lưng liền có thể khiến cô thất hồn lạc phách.

Bạn cùng bàn vỗ vỗ vai cô, hỏi cậu nhìn gì đấy. cô chỉ cho cô ấy xem, còn đặc biệt kiêu ngạo nói, thấy không, nam thần của tớ.

So cô lại có cảm giác cậu ấy tìm cô nhỉ? Quá tự nhiên!

Ngày mai là ngày các lớp bắt đầu tụ hội, hai lớp thành một, bởi vì hai lớp có giáo viên giống nhau, cho nên cô và nam thần có thể ước hẹn đêm mai.

Nghĩ tới đây cô thật kích động, cảm đêm nhất định là không ngủ được.

Bạn cùng bàn hỏi cô có tính nói cho người ta biết tình cảm của mình không. cô nghĩ nghĩ, trong ba năm nay cô nói cũng không dưới mười lần rồi.

Kết quả thì sao chứ, người ta vẫn là nam thần, không phải bạn trai.

Cho nên nói, nam thần vẫn là nam thần, không thể khinh nhờn.

Nhưng không nói ra, không có nghĩa cô không hành động.

Cho nên cô hẹn với bạn cùng bàn tới chợ đêm mua giày cao gót năm phân, còn có một cái váy đầm hoa năm mươi đồng một cái.

cô cười như trộm, bắt đầu dụ hoặc nam thần từ ăn mặc tới trang điểm.

Buổi tối bình an, nam thần.

Gặp ở dạ hội.

(6)

Trần Từ Ngang không hổ là nam thần của cô, trường đại học khó thi vào như vậy mà cậu ấy cũng đậu được.

không cần nghĩ thêm, tuyệt đối sẽ chọn đại học Q. May mắn là, cô cũng dựa vào trí tuệ và sự nỗ lực của mình, rốt cuộc đậu vào trường đại học gần đó: University of Science and Engineering.

Trường học số một, chuyên ngành số hai

Có điều việc này không quan trọng, cùng một thành phố có nghĩa là gì, có nghĩa là bọn họ có thể tiếp tục duyên phận.

Cha mẹ biết cô không đủ điều kiện đậu, ngược lại thuận lợi đậu chỗ này, đặc biệt vui vẻ. Lời gọi bạn bè cùng tới ăn mừng.

cô cũng muốn cùng nam thần chung vui, nhưng cậu ấy lại xuất ngoại đi du lịch. Bây giờ mỗi ngày cô chỉ có thể giữ vững tinh thần của mình, ngày ngày lướt QQ, xem hình ảnh du lịch mới của nam thần.

Sau đó để lại bình luận khen ngợi hoặc lặng yên khen ngợi trong lòng.

Nội dung đại khái không viết ở đây, dù sao cũng đều là không chút keo kiệt mà khen ngợi hần.

Có lúc, bạn của nam thần liên tục nhắn cho cô, nhao nhao hỏi cô có phải bạn gái của cậu ấy không. Lúc đó, trái tim nhỏ của cô không ngừng đập loạn.

Hạ Nhiễm nằm trên giường ngây ngô cười nửa ngày cũng không thấy mệt mỏi.

Buổi tối bình an, nam thần.

Gặp ở đại học.

(7)

Hạ Nhiễm đi trường học của nam thần.

Trong vườn trường đều là từng nhóm sinh viên muôn hình muôn vẻ, đều là tình anh tương lai của xã hội. cô cẩn thận dè dặt nghe ngóng lớp học của nam thần, tại cửa lớp học bọn họ chờ tầm hai mươi phút, rốt cuộc cũng thấy bóng dáng cậu ấy.

Quả nhiên, lên đại học rồi, bỏ xuống đồng phục màu xanh đậm, mị lực của nam thần liền tàn mất tinh tế. Đúng là soái ca, không đòi mất được.

cô len lút vào lớp của bọn họ, giảng viên đang nói gì đó cô không hiểu. cô chỉ ngồi phía sau, ngây ngốc nhìn nam thần của mình.

cô cảm thấy chắc là vì bản thân quá xinh đẹp cho nên mới khiến giảng viên chú ý tới.

một phòng học lớn như vậy, hơn một trăm người, sao lại kêu cô trả lời câu hỏi.

Hạ Nhiễm đứng ngay tại chỗ, nhìn vấn đề vật lý được máy chiếu bày ra. Đầu óc cô muốn chấp mạch, nhưng ánh mắt chăm chú của giảng viên thật quá tha thiết.

cô cảm thấy mình không nhẫn tâm từ chối giảng viên, cho nên cô nhìn nhìn bóng lưng nam thần lần nữa, dừng cảm đáp lại, thật xin lỗi giảng viên, em đi nhầm phòng học.

cô biết mình sẽ bị giễu cợt, dù sao cũng không phải chỉ một hai lần. Vì nam thần, mặt cô đã sớm dày hơn bình thường rồi.

Ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, cô yên lặng ra khỏi phòng học. Lúc đứng ngoài cửa, cô còn có thể nghe thấy tiếng cười thừa thốt bên trong.

Hôm nay, thật khoái trá, cũng vô nại.

Buổi tối bình an, nam thần.

Chờ tới lại đi tìm cậu.

(7) (9)

(...)

cô và Trần Tử Ngang đã nhận thức 1987 ngày, còn 13 ngày nữa là chon hai ngàn ngày.

Từ lúc quen biết đến yêu nhau, lại chia tay, cô đột nhiên lập tức rõ ràng rất nhiều chuyện. Từ hơn một ngàn ngày trước, họ vốn không nên quen biết nhau. Cho dù quen cũng không nên có nhiều ràng buộc như vậy.

cô không nên gọi cậu ấy là nam thần, cậu ấy cũng không phải nam thần của một mình cô.

cô không nên giống như con sâu bám sau đuôi truy hỏi cậu ấy, muốn quen với cậu ấy.

Bởi vì, cô đã thử qua cảm giác như vậy.

Quen nhau rồi, bắt quá cũng chỉ là hai người quen biết nhau đi con đường xa lạ.

cô vẫn cho rằng họ giống như hai đường thẳng song song, cho dù không thể giao nhau, nhưng tối thiểu cô vẫn có thể chạy theo cậu ấy.

Nam thần, từ lúc cậu ấy trở thành bạn trai của cô, hai đường thẳng song song giao nhau lại càng lúc càng xa nhau.

cô khóc hỏi cậu ấy, cậu vẫn là nam thần của tớ sao?

Cậu ấy cắn răng không nói.

Tâm đau vô cùng, cô không biết mình đang viết gì. Viết viết, chỉ cảm thấy tay cầm bút thật đau, giống như trái tim cô vậy, không thể hô hấp nổi.

Nhật kí đã thay qua mấy quyển, quyển này cũng sắp hết rồi.

Giấy lụa viết nốt một tờ cuối, cuối cùng thôi.

cô nghĩ, đêm nay cô và nam thần đều không có cơ hội nói buổi tối bình an.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Cố Tiên Sinh Thân Mến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

